

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

ГАЛЕРИЯ
НА МЪРТВИТЕ

1

Линда Паркър влезе в тристайната си къща в Силвър Лейк, Североизточен Лос Анджелис, затвори вратата и въздъхна тежко. Денят беше дълъг и имаше много работа. Пет фотосесии в също толкова студия, разпръснати из целия град. Самата работа не беше чак толкова изтощителна. Тя обичаше професията си на манекенка и беше много добра в нея, но да шофира насам-натам в град като Лос Анджелис, където колите се движеха бавно в най-добрия случай, беше уморително и изнервяше и най-търпеливите хора.

Линда беше излязла от дома си в седем и половина сутринта и когато спря на алеята пред къщата си червения си фолксваген „костенурка”, часовникът на таблото показваше 22:14. Беше уморена и гладна, но всяко нещо по реда си.

— Вино — каза си тя, запали лампите в дневната и изрита обувките от краката си. — В момента се нуждая от голяма чаша вино.

Линда живееше в едноетажната си къща с бяла фасада с Господин Бойнго, черно-бял бездомен котарак, който беше спасила от улиците преди единайсет години. Поради напредналата си възраст Господин Бойнго вече рядко напускаше къщата. Така и не можа да свикне да тича навън и да гони птици. Това загуби привлекателността

си преди няколко лета и сега котаракът прекарваше повечето си дни на перваза на прозореца. Стоеше там, спеше или гледаше унесено безлюдната улица.

Когато лампите светнаха, Господин Бойнго, който от три часа дремеше на любимия си стол, стана, протегна предните си лапи и се прозя продължително и безгрижно.

Линда се усмихна.

— Хей, Господин Бойнго. Как мина денят ти? Зае ли беше?

Радостен, че отново я вижда, котаракът скочи на пода и бавно се приближи до нея.

— Гладен ли си, малкият ми? — попита тя и се наведе да го вземе.

Котаракът се сгуши в нея.

— Изяде ли всичката си храна? — Тя го целуна по челото.

Знаеше, че денят ѝ ще бъде дълъг, и затова беше оставила достатъчно храна, или поне така си мислеше. Линда пристъпи вдясно и погледна купичките с храната и водата в ъгъла. Не бяха празни.

— Не си гладен, така ли?

Господин Бойнго започна да мърка. Сънените му очи примигаха два пъти.

— Не съм — каза Линда със смешен глас като на герой от анимационен филм, преструвайки се на Господин Бойнго. — Искам само гушкане, защото мама ми липсваше.

Тя започна нежно да го чеше по врата и под брадичката. Устата на котарака веднага се разтегли в доволна усмивка.

— Обожаваш това, нали? — Отново го целуна.

С котарака на ръце, тя влезе в кухнята, взе чиста чаша от миялната машина и си наля щедра доза от вече отворена бутилка

южноафрикански пинотаж. Пусна Господин Бойнго и вдигна чашата към устните си.

— Ммм! — каза на висок глас Линда, когато тялото ѝ най-последно започна да се отпуска. — Рай в течна форма.

Тя извади от хладилника вечерята си — малка купа салата. Предпочиташе двоен чийзбургер с подлютени пържени картопки или голяма, много лютивата пица пиперони, но това би означавало да наруши правилата на строгата си нискокалорична диета — нещо, което си позволяваше да прави много рядко, за да се възнагради, а тази вечер не беше „вечер за лакомства“.

Линда отпи още една глътка вино, взе чашата и салатата и излезе от кухнята.

Котаракът я последва.

Тя се върна в дневната, сложи всичко на масата и включи лаптопа си. Докато чакаше компютърът да зареди, бръкна в чантата си и извади тубичка овлажняващ крем. Намаза обилно ръцете си и повтори процедурата с краката си.

Господин Бойнго я наблюдаваше безучастно.

През следващия половин час Линда отговаря на имейли и добави няколко ангажимента в календара си. След това затвори електронната поща и реши да се включи в профила си във Фейсбук. Имаше трийсет и две нови искания за приятелство, трийсет и девет нови съобщения и деветдесет и шест нови известия. Тя погледна часовника на стената вляво от нея. 22:51. Замисли се дали наистина е в настроение за Фейсбук, когато котаракът скочи в скута ѝ.

— Хей, искаш още гушкане, а? — попита Линда и след това продължи с престорен глас: — Разбира се, че искам. Остави ме сам цял ден. Лоша мама.

Тя започна да го гали под брадичката, когато си спомни за нещо, което се канеше да направи от два дни.

— Сетих се. — Линда се втренчи в мъничките очи на Господин Бойнго. — Хайде да си направим една от онези снимки с разменени лица. Какво ще кажеш?

Преди два дни Мария, най-добрата приятелка на Линда, беше постнала в Инстаграм снимка с разменени лица на себе си и прелестната ѝ малка френска болонка. Кученцето имаше вродена аномалия на долната челюст и езикът му постоянно беше изплезен. За да бъде като него, Мария също беше изплезила език на снимката. Комбинацията от пухкава бяла козина, изрусена коса, изплезени езици и винаги тежкия грим на Мария се беше съчетала в много забавно изображение. Линда се беше зарекла, че ще опита нещо подобно с Господин Бойнго.

— Да, хайде да го направим — изрече Линда с изпълнен с вълнение глас и кимна на котарака. — Ще бъде забавно, обещавам.

Тя взе Господин Бойнго и мобилния си телефон и почука с пръст по иконата на приложението „Размяна на лица”, което беше свалила от интернет.

— Добре, започваме.

Смени позата си на стола и се вгледа в изображението на малкия екран. На стените зад нея се виждаха две картини в рамки и сребриста лампа. Вляво от картините беше вратата към малкия коридор и останалата част на къщата.

Линда беше взискателна към снимките, дори към онези, които правеше за развлечение.

— Ммм, не, така не ми харесва — поклати глава тя.

Линда угаси осветлението в коридора зад нея, но остави запалена сребрилата лампа, която придаваше на изображението странен фон

блясък. Отново седна на стола, като този път се премести малко наляво. Блясъкът изчезна.

— Да, така е много по-добре, не мислиш ли?

В отговор котаракът примига бавно и сънено.

— Добре, хайде да се снимаме, преди отново да захъркаш, поспаланко.

Използването на „Размяна на лица” беше много лесно. Линда трябваше само да снима.

Това беше всичко. Приложението мигновено разпознаваше двете лица на екрана, описваше червен кръг около всяко и после автоматично ги разменяше.

Линда взе Господин Бойнго и отново седна на стола.

— Така — каза тя и посочи екрана на мобилния си телефон. — Гледай там.

Котаракът имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да заспи, и пак се прозя мързеливо.

— Не, глупав котако, не гледай мен. Гледай там. — Отново посочи екрана и този път щракна с пръсти. — Звукът, изглежда, свърши работа. Господин Бойнго най-последно се обърна и погледна право в телефона.

— Готови.

Без да губи време, Линда се усмихна лъчезарно и бързо натисна бутона за снимане. Първият червен кръг се появи на екрана около нейното лице, но когато бързо последва вторият, Линда почувства, че в гърдите ѝ се сви нещо като турникет, защото приложението не го описа върху муцуната на котарака, а върху нещо в тъмния коридор зад нея.

2

— Добър вечер на всички.

Въпреки че имаше помощта на микрофон и мощна аудиосистема от високоговорители, професорът по психология в Калифорнийския университет госпожица Трейси Адамс разбираемо заговори с по-силен глас от обикновено. Тя стоеше пред пълната до краен предел аудитория със сто и петдесет места и когато бърбеха толкова много оживени гласове, мястото звучеше като огромен пчелен кошер. Публиката се състоеше не само от ентузиазирани студенти по криминология и криминална психология, но и от няколко други преподаватели, които също много се интересуваха да чуят лекцията тази вечер.

Пленителните зелени очи на професор Адамс зад старомодни очила „котешки очи” с черни рамки обходиха присъстващите.

— Ще започнем всеки момент, затова онези от вас, които още не са седнали, моля, намерете си места. Ще ви бъде много признателна — продължи тя, а после млъкна и търпеливо зачака.

Професор Адамс несъмнено беше интересна жена — привлекателна, интелигентна, харизматична, елегантна и интригуващо загадъчна. Не беше за чудене, че много от студентите ѝ, и момчета, и момичета, бяха влюбени в нея, да не говорим за някои от колегите ѝ. Тази вечер обаче професор Трейси Адамс не беше причината голямата зала за лекции, която се намираше в северозападната част на двора на Калифорнийския университет в Уестуд, да се пръска по шевовете.

Измина една минута, докато всички най-после се настаниха.

— Добре — каза тя. — Искам да ви благодаря, че дойдохте. Мога само да си мечтая за такова присъствие на всичките ми лекции...

В аудиторията се разнесе съдържан смях.

— Преди да започнем — продължи професор Адамс, — искам да ви представя малко информация за специалния гост тази вечер. — Очите ѝ за момент се отместиха към високия мъж с атлетично телосложение, който стоеше вляво от подиума.

Мъжът, който беше пъхнал ръце в джобовете на панталона си, отвърна със свенлива усмивка.

Професор Адамс насочи вниманието си към записките пред нея на катедрата и после отново към публиката.

— Завършил е психология в Станфордския университет — започна тя. — Взима първата си научна степен на деветнайсет години. — Професор Адамс произнесе следващите три думи, като умишлено направи пауза между тях... — пълно отличие.

В залата се чу изненадан шепот.

— Той взима докторска степен по анализ на престъпното поведение и биопсихология на все още крехката възраст двайсет и три години, пак от Станфорд. Дисертацията му, която е озаглавена „Авангардно психологическо изследване на престъпното поведение“, става и все още е задължително четиво в НЦАНП към ФБР. — Кратка пауза. — За онези от вас, които не знаят или са забравили какво означава абривиатурата НЦАНП, това е Националният център за анализ на насилствени престъпления към ФБР.

Тя прегледа записките си и после отново вдигна глава.

— Въпреки че няколко пъти са му предлагали позиция като специалист по изготвяне на профили на престъпници в отдел „Поведенчески анализ“ в НЦАНП, гостът ни тази вечер не е приел предложението, и е предпочел да работи в лосанджелиската полиция.

Отново изненадано шушукане, този път по-силно.

Професор Адамс изчака аудиторията да утихне и след това продължи:

— Като член на силите на реда в този град той прави светкавична кариера и става най-младият детектив за всички времена в лосанджелиската полиция. Оттогава рекордът му на разкриване на престъпления е ненадминат.

Тя замълча отново, този път за ефект.

— Гостът ни тази вечер е многократно награждаван детектив от специалната секция „Убийства”, която е елитно подразделение на отдел „Обири и убийства”, и е създадена да разследва само серийни, изключително жестоки убийства, които изискват много време, експертно мнение и богат опит.

Професор Адамс вдигна показалец, за да наблегне на следващите си думи:

— Но това не е всичко. Въз основа на квалификацията си по психология на престъпното поведение и факта, че нашият хубав град, изглежда, привлича особен вид психопати...

Всички в залата се засмяха.

— ...гостът ни е назначен в още по-специализиран отдел на специалната секция „Убийства”. Всички убийства, които включват изключителен садизъм и жестокост, се определят от лосанджелиската полиция като свръхтежки престъпления. Гостът ни тази вечер върши работа, за която повечето детективи в страната биха дали дясната си ръка да не вършат. Той оглавява отдел „Свръхтежки убийства” (ОСУ).

— Тя се обърна и отново погледна мъжа, който стоеше встрани от подиума.

Сто и петдесет чифта очи проследиха погледа ѝ.

— Отне ми много време, докато най-после успях да го убедя да

дойде в Калифорнийския университет като гост лектор и да ви говори по една от най-интересните теми в криминологията и криминалната психология — съвременния сериен убиец.

В аудиторията настъпи зловеща тишина.

— Тази вечер с огромно удоволствие ви представям детектив Робърт Хънтър от лосанджелиската полиция.

Публиката избухна в аплодисменти.

Професор Адамс направи знак на Хънтър да се приближи до нея.

Детектив Хънтър извади ръце от джобовете си и бавно изкачи трите малки стъпала, водещи към подиума. Погледна Трейси Адамс, която му отправи вдъхваща доверие усмивка, последвана от много чувствено, но почти незабележимо намигане. Той отмести поглед към аплодиращите го студенти и стеснително наведе глава. Не беше свикнал с тези неща.

— Успех — прошепна професор Адамс, даде му микрофона и напусна подиума по същия път, по който беше дошъл Хънтър.

Той изчака, докато аудиторията утихна.

— Бих искал да започна, като благодаря още веднъж на всички, които сте тук. Трябва да призная, че не очаквах толкова много хора.

Сега беше ред на Хънтър да погледне професор Адамс.

— Мислех, че ще говоря пред двацет, най-много двацет и пет студенти.

Присъстващите отново се засмяха.

Трейси Адамс се усмихна и повдигна рамене.

— Преди да започна, моля, позволете ми да ви обясня, че не съм добър оратор и определено не съм преподавател, но ще се постарая да ви разкажа онова, което знам, и да отговоря на въпросите ви.

Публиката отново избухна в аплодисменти.

Хънтър не беше сигурен какви са познанията на студентите и затова започна с някои основни определения — разликата между серийен убиец, спонтанен убиец и масов убиец. Подкрепи обясненията си с няколко примера на престъпни деяния, извършени наскоро в Съединените щати.

Той продължи, като представи на студентите списък от седем точки на етапите на серийния убиец, от така наречената Фаза на аурата — самото начало, когато бъдещият убиец започва да губи връзка с реалността, до депресията — големият емоционален срив, който в повечето случаи следва акта на убийството.

— Преди да преминем по-нататък — каза Хънтър, когато приключи с обясненията за последната фаза, и гласът му придоби много по-сериозен тон, — когато говорим за серийни убийства, най-важното нещо, което бих искал да запомните, е, че...

Той млъкна и бръкна в джоба си.

— Извинете — рече Хънтър и вдигна дясната си ръка към заинтригуваните слушатели. — Един момент. — Той изключи микрофона и го сложи на подиума, а после каза по мобилния си телефон. — Детектив Хънтър, ОСУ.

Докато слушаше обаждания се от другия край на линията, очите му намериха Трейси Адамс. Думите бяха излишни. Тя разгада изражението му. Случвало ѝ се беше да е до него, когато той бе получавал подобно обаждане.

— Не може да бъде — недоверчиво измърмори професор Адамс, а после отново се качи на подиума и се приближи до Хънтър. — Защо ли не съм изненадана, че това се случва точно тази вечер?

Робърт приключи с обаждането и се обърна към нея.

— Ужасно съжалявам, Трейси — каза с тих и сдържан глас. Видя

разочарованието ѝ. — Трябва да тръгвам.

Тя кимна с разбиране.

— Няма проблем, Робърт. Върви. Ще обясня на студентите.

Хънтър бързо слезе от подиума. Професор Адамс взе микрофона, въздъхна тежко и се обърна към озадачената публика.

3

Часовникът на Робърт Хънтър показваше 21:31, когато той стигна до адреса, който му бяха съобщили по телефона. Дори по това време в сряда вечер му бяха необходими четирийсет и пет минути, за да измине трийсетте километра от Уестуд до Силвър Лейк — квартал с етнически разнообразно население на изток от Холивуд. Когато подкара по Бъркли Авеню, отправяйки се на запад, Хънтър веднага видя групата полицейски коли в началото на Норт Бентън Уей.

Знаеше, че в голям град като Лос Анджелис нищо не може да събере тълпа любопитни зяпачи по-бързо от комбинация от проблясващи полицейски лампи и черно-жълта лента за местопрестъпление. Имайки предвид това, Робърт изобщо не се изненада, като видя нарастващата тълпа от съседи, която вече се беше насъбрала по периметъра. Хората държаха мобилни телефони, настървени да заснемат неколкосекундно видео или дори да направят снимка, която да качат в профилите си в социалните мрежи като трофеи от играта „Покемон”.

И представителите на медиите бяха изпреварили Хънтър. С триноги и камери, монтирани на покривите, два новинарски микробуса

бяха заели позиции на тротоара срещу отцепения от полицията район. Двама репортери правеха всичко възможно да получат някаква информация от всеки, който би говорил с тях.

Робърт най-после си проправи път през тълпата, смъкна страничното стъкло на колата и показа значката си на единия от униформените полицаи, които пазеха входа към улицата. Ченгето кимна и разчисти пътя, за да мине Хънтър.

Норт Бентън Уей беше тиха улица в жилищен квартал на юг от прочутото водохранилище Силвър Лейк. От двете ѝ страни се извисяваха големи чинари, които я предпазваха от слънцето през деня, но хвърляха зловещи сенки навсякъде по здрач. Къщата, която търсеше Хънтър, беше шестата вдясно. На алеята пред входа ѝ имаше червен фолксваген „костенурка” и синя тесла S. На улицата вдясно от къщата бяха спрели още три черно-бели патрулни коли и микробус на Института по съдебна медицина.

Робърт паркира пред микробуса и слезе от колата си. С ръст метър и осемдесет, той се извисяваше над очукания покрив на своя стар автомобил „Буик Ле Сабре”. Хънтър обходи с поглед прозорците на улицата. Всички съседни къщи светеха и повечето им обитатели надничаха през тях или стояха на външните врати. На лицата им бяха изписани шок и отказ да повярват. Докато Робърт закачаше значката на колана си, друга кола мина през полицейската бариера в началото на улицата. Хънтър веднага позна металическосинята хонда сивик, която принадлежеше на партньора му, детектив Карлос Гарсия.

— Сега ли дойде? — попита Гарсия, когато спря до патрулните коли и изскочи от автомобила си.

— Преди по-малко от минута — потвърди Хънтър.

Въздългата кестенява коса на Карлос, все още влажна от късния

скорошен душ, беше завързана на стегната конска опашка.

Двамата детективи се обърнаха към къщата с бяла фасада. На отсрещния тротоар стояха трима полицаи с мрачни лица. Криминалист, облечен с предпазен гащеризон с качулка от тайвек и въоръжен с фенерче „ПроТак“, старателно оглеждаше добре поддържаната морава. На верандата, полузакрит от синя палатка, втори криминалист претърсваше дръжката и рамката на вратата за пръстови отпечатьци.

Най-възрастният от тримата полицаи на тротоара забеляза двамата детективи, отдели се от групата и пресече улицата, отправяйки се към тях.

Хънтър веднага видя, че той е лейтенант от лосанджелиската полиция.

— Вие сигурно сте от отдел „Сврѳхтежки убийства“. — Дрезгавият глас на полицаия прозвуча уморено.

— Да — отговори Гарсия. — Същите.

Лейтенантът изглеждаше на петдесет и няколко години и беше седем-осем сантиметра по-нисък от Хънтър и най-малко дващсет килограма по-тежък, всичките натрупани около кръста.

— Аз съм лейтенант Фредерик Джарвис от североизточния участък, централната зона — каза той и протегна ръка.

Двамата детективи се представиха.

— Ти ли дойде пръв на местопрестъплението? — попита Карлос.

— Не — отговори Джарвис, обърна се и посочи двамата полицаи, които беше оставил на тротоара. — Първи са дошли Грабовски и Перес. Аз съм този, който реши да се обади за тази касапница на вас, момчета, от отдел „Сврѳхтежки убийства“.

— Тогава си влизал вътре? — попита Хънтър.

Лейтенантът въздъхна и държането му се промени.

— Да, влязох. — Той се почеса по дясната буза. — От трийсет и една години работя в полицията и съм виждал доста откачени неща, но ако преди да умра, ми позволят да избира едно нещо, което не бих искал да съм видял... — Джарвис врътна брадичка към къщата. — Ще бъде онова там вътре.

4

Хънтър и Гарсия подписаха декларацията за местопрестъпление, взеха предпазни гащеризони за еднократна употреба и започнаха да ги обличат. Лейтенант Джарвис не понечи да си вземе един, явно показвайки, че няма намерение отново да влиза на местопрестъплението.

— С каква информация за жертвата разполагаме към момента? — попита Карлос.

— Най-основната — отговори лейтенантът и извади тефтерчето си. — Името ѝ е Линда Паркър. Двайсет и четири годишна от Харбър, тук в Лос Анджелис. Изкарвала е прехраната си като манекенка. Досието ѝ е абсолютно чисто. Няма арести, нито големи глоби или съдебни заповеди. нищо. Оставали са ѝ само няколко месечни вноски, за да изплати фолксвагена „костенурка“ Данъците ѝ също са платени навреме и изцяло.

— Сама ли е живяла тук?

— Доколкото знаем, да. Няма друго име на битовите сметки и банковите сметки.

— Гаджета? Някакви връзки?

Джарвис повдигна рамене.

— Не сме имали време да съберем тази информация. Съжалявам, момчета, вие ще трябва да се разровите в тези неща.

Хънтър отново огледа улицата.

— Нещо от съседите? — попита. Беше сигурен, че лейтенантът вече е изпратил полицаи да ги разпитат.

— Нищо. Никой не е видял и не е чул нищо, но хората ми все още ги разпитват, затова може би с малко късмет...

— За жалост късметът, изглежда, не ни харесва много — прекъсна го Гарсия със съвсем сериозен тон. — Но кой знае? Ден с ден не си прилича.

— Извършителят, изглежда, е влязъл в къщата през прозореца на спалнята отзад — каза Джарвис. — Разбит е от външната страна.

— А как е влязъл в задния двор? — попита Карлос.

Лейтенантът кимна към дървената врата вляво от къщата, където снемаше отпечатъци трети криминалист.

— Няма следи от проникване с взлом, но не е необходимо да си атлет, за да се покатериш и прехвърлиш.

— Тя ли е открила трупа? — попита Хънтър и кимна към патрулните коли, спрели на улицата вдясно от къщата.

Веднага щом слезе от колата си, Робърт беше забелязал полицайка, която бе приклепнала до отворената врата на черно-бялата патрулка, намираща се най-далеч от тях. Полицайката не беше сама. На седалката пред нея седеше една много натъжена жена на около петдесет години.

— Точно така — отвърна Джарвис. — Поне няма да преживявате изпитанието да съобщавате на роднините. Тя е майката на жертвата.

Хънтър и Гарсия се сепнаха и отместиха очи към жената, която

седеше в патрулната кола. Не знаеха по-съсипваща душата трагедия за една майка от това да открие зверски убитото си дете.

— Разбираемо, тя е в шок — обясни лейтенантът. — И в момента не говори много свързано, но доколкото разбрахме, е разговаряла всеки ден с дъщеря си, или лично, или по телефона. — Той погледна записките си. — За последен път говорили преди два дни — в понеделник следобед. По телефона. Трябвало да се срещнат за обяд вчера, но се наложило майката да се обади и да го отмени. Позвънила на дъщеря си в девет сутринта, но не получила отговор. Обаждането веднага било препратено на гласовата поща. Оставила съобщение, но дъщеря ѝ така и не се обадила. Майката позвънила отново четирийсет и пет минути преди уговорената среща, за да се увери, че дъщеря ѝ е получила съобщението и няма да се разкарва напразно. Обаждането пак било препратено на гласовата поща. Звънила отново снощи, тази сутрин и следобед. — Джарвис кимна за потвърждение. — Всеки път гласовата поща. И тогава майката се разтревожила. Макар и малко вероятно, предположила, че дъщеря ѝ се е разсърдила, защото срещата им за обяд била отменена, но дори да било така, тя вече би трябвало да се е обадила. Майката позвънила още веднъж и оставила едно последно съобщение, че довечера ще отиде при дъщеря си.

— И в колко часа е дошла днес? — попита Хънтър.

— Към седем.

— Как е влязла? — попита Г арсия. — Отключена ли е била вратата?

— Не. Вратата била заключена, но майката имала ключ.

Робърт се обърна към криминалиста, който снимаше отпечатъци от външната врата, и попита:

— Влизане с взлом?

— Ако е станало тук, вратата не е разбита — отговори криминалистът, поглеждайки Хънтър. — Ключалката, рамката, нищо не е пипано, но тази врата има елементарна ключалка. Не е необходимо да си експерт, за да я отвориш.

Хънтър и Гарсия нахлузиха качулките на главите си и вдигнаха циповете на гащеризоните си.

— През дневната — обясни лейтенантът и посочи. — По коридора от другата страна и в спалнята в дъното. Ако се объркате, следвайте миризмата на кръв. — Джарвис не формулира последното си изречение като шега. — И на ваше място, не бих пренебрегнал маската за носа.

От външната врата се влизаше направо в просторна дневна, приятно обзаведена със смесица от елегантен шик и традиционни мебели, допълнени със завеси в пастелни тонове, които подхождаха на килимите и тапицерията. Нищо не изглеждаше не на място. Нищо не предполагаше борба.

Друг криминалист, жена, която също търсеше латентни отпечатащи, работеше върху множеството повърхности в стаята. Тя леко кимна на детективите.

Коридорът с дъсчен под, който водеше към останалата част на къщата, беше къс и широк, с една врата вдясно, две вляво и една в дъното. Само втората врата вляво беше затворена. Стените бяха украсени с няколко снимки в рамки от корици на модни списания. Всичките показваха една и съща поразително красива манекенка — слаба и с отлично поддържана форма, със сърцевидно лице, сочни устни, изящен нос, гримирани зеленикавосини очи и скули, за които повечето жени биха платили цяло състояние.

Хънтър и Гарсия се отправиха към стаята в дъното на коридора.

Набързо надникнаха през отворената врата вдясно. Стая за гости.

Отворената врата вляво беше на баня.

По-късно щяха да проверят затворената врата.

Когато най-послед стигнаха до стаята на местопрестъплението, те спряха на прага стъписани и смълчани.

Двамата детективи бяха абсолютно сигурни в едно — желанието на лейтенант Джарвис нямаше да се сбъдне. Той никога нямаше да забрави какво е видял в тази стая.

5

Мъжът се стресна и се събуди от силния шум на мотоциклет на улицата. Известно време лежа по гръб неподвижен, загледан в тавана. Стаята, в която се намираше, беше осветена само от слабата лунна светлина, която проникваше през големия прозорец на стената вляво, но той нямаше нищо против мрака. Всъщност го предпочиташе. Така както виждаше нещата, мракът съответстваше на цвета на душата му.

Мъжът се съсредоточи върху дишането си, опитвайки се да го успокои. *Вдишай през носа* — каза си той и вдиша. — *И издишай през устата.* — Издиша. — *Вдишай през носа.* — Вдиша. — *Издишай през устата.*“ Издиша.

Учестеното му дишане лека-полека започна да се нормализира.

Мъжът беше мокър, облян в студена пот, както винаги, когато се събудеше от „кошмара“. Виденията винаги бяха едни и същи — изпълнени с насилие... гротескни... болезнени, но той не искаше да мисли за тях. Затова докато се фокусираше върху дишането си, мъжът

прогони образите обратно в най-тъмните кътчета на съзнанието си, макар да беше сигурен, че те отново ще се завърнат. Винаги го правеха.

След десетина минути мъжът най-после се надигна и седна в леглото. Студената пот беше засъхнала върху кожата му и го караше да се чувства лепкав и мръсен. Нуждаеше се от душ. Винаги се нуждаеше от душ след „кошмара”.

Той влезе в банята, пусна водата и изчака, докато парата замъгли помещението, и после пристъпи под силната и топла струя. Затвори очи и остави водата да се плиска по лицето му... по кожата. Чувстваше как порите му се разширяват и се радваше на пречистването.

Обожаваше това усещане.

Мъжът старателно изми тялото си два пъти и после взе самобръсначка и шише бебешко масло за тяло от поставката. Изля малко масло върху дясната си длан и намаза левия си крак, а след това повтори същото с лявата ръка и десния си крак. Винаги го правеше в тази последователност. Постави самобръсначката под водата за няколко секунди и после се наведе и я доближи до десния си пищял.

Преди години една проститутка му беше казала да използва бебешко или кокосово масло, за да избегне обриви на кожата, когато бръсне космите на тялото си.

— Трябва да опиташ — каза му тя. — Обривите и протриванията ще останат в миналото, повярвай ми.

Проститутката беше права. Наистина имаше ефект. Той не само че се освободи от обривите и протриванията, но и кожата му стана по-гладка от всякога.

Мъжът бръснеше тялото си всеки ден, понякога дори два пъти на ден, от главата чак до малките косъмчета на пръстите на краката. Правеше го не защото беше безразсъден или фанатик, или му го казваха

вътрешни гласове, а защото му беше приятно по кожата му да няма косми. Ставаше много по-чувствителна. Единственото място, което не бръснеше, бяха веждите. Опита се веднъж, но не хареса резултата. Изглеждаше странно... дори зловещо и се наложи да търси изкуствени вежди, които приличат на истински, за разлика от перуките и фалшивите бради, от които имаше богата колекция.

Мъжът завърши дългия процес на бръснене, спря водата, излезе от душа и се избърса. Върна се в спалнята и застана гол пред голямото огледало, любувайки се на тялото си.

Изпълнен с гордост, той се обърна наляво и включи големия подов вентилатор, който държеше там. Въздушната струя влезе в допир с гладката му кожа и цялото му тяло потрепери, разпращайки вълна от екстаз нагоре и надолу по гърба му, по-силна и приятна, отколкото би постигнал всеки наркотик. Ритуалът на бръснене сякаш беше повишил десет пъти чувствителността на кожните му рецептори.

Мъжът се облива в това блаженство няколко минути и после изключи вентилатора.

— Мисля, че е време да се приготвя — каза си той и тялото му потрепери още веднъж, този път от трепетната възбуда на очакването.

Мъжът изгаряше от нетърпение да го направи отново.

6

Когато ставаше дума за местопрестъпления, не беше изненадващо, че Хънтър и Гарсия бяха известни с това, че имат „дебела кожа”. Те бяха виждали повече кървави и жестоки последици от

убийства от повечето детективи в цялата история на лосанджелиската полиция. Малко актове на насилие можеха да ги разтърсят. Онова, което видяха тази вечер в спалнята на Линда Паркър, беше едно от тях.

— Какво е това, по дяволите? — Карлос изрече почти несъзнателно думите. Въпреки богатия му опит, мозъкът му трудно възприемаше образите, които улавяха очите му.

Всичко в това местопрестъпление беше смущаващо, започвайки с температурата в стаята.

В Лос Анджелис най-високата средна температура през март беше четиринайсет градуса, но в стаята беше два, най-много пет градуса.

Гарсия скръсти ръце пред гърдите си, за да се стопли, но необичайно ниската температура беше само началото. Стаята пред тях беше оплискана в тъмночервено — подът, килимът, завесите, мебелите, леглото, стените... всичко, и въпреки това всичката тази кръв не беше нищо повече от глупава шега в сравнение с централната фигура.

Трупът на Линда Паркър беше оставен на леглото, чиято табла бе допряна до южната стена. Жертвата лежеше по гръб, върху напоени с кръв чаршафи, които някога са били бели. Ръцете ѝ бяха под торса, а краката ѝ — естествено изпънати, но крайните части на четирите ѝ крайника липсваха. Ходилата ѝ бяха отрязани в глезените, а ръцете — в китките, но това също не беше толкова ужасяващо, колкото най-обезпокоителния акт на убиенца.

Тялото на Линда Паркър беше одрано. Беше останала гротескна маса от кафеникавочервена мускулна тъкан и оголени органи и кости. Миризмата на разлагаща се плът отравяше въздуха в спалнята.

— Добре дошли във вашия нов кошмар, момчета.

Странният поздрав беше отправен от Кевин Уайт, четирийсет и

осем годишният водещ криминалист на местопрестъплението, който стоеше от едната страна на леглото. Той беше висок метър седемдесет и пет, със светлокафяви очи под гъсти, рунтави вежди. Косата му, в момента покрита с качулката на предпазния му гащеризон от тайвек, беше руса и оредяла на темето. Маската му закриваше дълъг нос и тънък мустак, който повече приличаше на прасковен мъх, отколкото на косми на лице. Кевин Уайт беше много опитен криминалист, който бе работил с Хънтър и Гарсия на няколко местопрестъпления. Той беше и експерт по криминална ентомология.

Срещу леглото стоеше фотограф, който снимаше трупа, опитвайки се да го обхване от всички възможни ъгли. На всеки две-три изщраквания, преди да продължи работата си, той спираше, поклащаше глава и после отместваше поглед встрани за момент, явно борейки се с гаденето.

Хънтър и Гарсия най-после влязоха в стаята, като внимаваха да отбягват разпръснатите локви засъхнала кръв върху дъските на пода, и се приближиха до леглото.

Уайт им даде още няколко секунди, за да възприемат сцената, и после отново заговори:

— Тук сме от малко повече от половин час — обясни той. — И както ясно виждате, ще трябва време, докато обработим напълно това местопрестъпление, но ще ви кажа малкото, което открихме досега. — Уайт кимна към климатика на стената срещу него. — Климатикът беше пуснат на максимум, когато дойдохме тук. Затова стаята е като хладилник.

— Убиецът е искал да съхрани трупа? — попита Хънтър.

— Може би — съгласи се Уайт. — Но независимо дали намерението му е било такова или не, ниската температура е направила

точно това.

На лицата на двамата детективи се изписа заинтригуваност.

— Ще трябва да изчакате резултата от официалната аутопсия за по-точна преценка на часа на настъпването на смъртта — продължи Уайт. — Но на тази температура нормалният процес на разлагане се забавя с трийсет-четирийсет часа. Имайки предвид, че следсмъртното вкочаняване току-що започва, бих казал, че е убита някъде преди четирийсет и петдесет и два часа.

— Това означава понеделник вечерта — отбеляза Гарсия, поглеждайки партньора си. — Лейтенант Джарвис ни каза, че майка ѝ е говорила с нея за последен път в понеделник следобед. — Той отново се обърна към Уайт. Преценката ти изглежда точна, Кевин. Може да заложиш парите си на нея.

В очите на Уайт блесна гордост.

— Температурата, заедно със затворените прозорци в цялата къща, биха обяснили и липсата на бръмчене на мухи месарки. — Той замълча и погледна трупа на леглото. — Тялото ѝ вече би трябвало да се е смалило.

При нормални обстоятелства, дори през нощта, ако трупът бъде оставен на произвола на природните стихии навън или на закрито, за минути го нападат мухи месарки. Те съсредоточават усилията си в устата, носа, очите и отворените рани. В случая с одрания труп цялото тяло представляваше отворена рана и следователно беше хранителна среда за мухи месарки. Само за няколко часа те биха снесли един милион яйца върху трупа. Яйцата биха се излюпили за двацет и четири часа и за едно денонощие ларвите на тези яйца биха умалили човешкото тяло наполовина. Хънтър и Гарсия знаеха това много добре.

— За съжаление — продължи Уайт — за причината за смъртта

ще трябва да изчакате доклада от аутопсията. Аз мога само да ви кажа, че няма видими прободни рани или дупки от куршуми. Няма очевидни следи и от удар с тъп предмет по главата. Изглежда, няма и счупени кости, разбира се, с изключение на отрязаните ръце и ходила. Гръдният ѝ кош изглежда непокътнат и вратът ѝ не е прекършен.

— Умряла е от загуба на кръв? — предположи Карлос.

— Има голяма вероятност да е умряла от това — съгласи се Уайт.

— Но както казах, докладът от аутопсията ще изясни нещата.

Двамата детективи се умълчаха за момент.

— Не намерихме никоя от липсващите части на тялото — добави Уайт. — Нито ръцете, ходилата или кожата, но все още не сме имали време да претърсим цялата къща.

— Има ли начин да се определи дали това варварство е било извършено, докато жертвата е била жива? — попита Гарсия.

— Не със сигурност — отвърна Уайт. — Не искам да се повтарям, Карлос, но ще трябва да изчакате доклада от аутопсията за по-точен отговор.

Гарсия огледа стаята още веднъж. Съдейки по количеството кръв навсякъде, нямаше да се изненада, ако докладът от аутопсията разкриеше, че жертвата е била жива, когато кожата ѝ е била одрана. Дори да беше така обаче, за него пак нямаше логика.

— Не разбирам. Каква е всичката тази кръв навсякъде? — Той погледна партньора си, но отправи въпроса към всеки, който имаше желание да отговори. — И из цялата стая. Това не е артериален кръвоизлив. Всички го виждаме. — Карлос се приближи до източната стена и се вгледа в продълговатото петно кръв там. — Сякаш е размазана нарочно.

— Много е вероятно да е така — съгласи се Уайт.

Хънтър пристъпи към леглото и се втренчи в остатъците от лицето на Линда Паркър. Без кожа, онова, което бе останало, беше ужасяващо и в същото време хипнотично.

В резултат на повече от четирийсет часа престой в обикновена среда, дори на ниска температура, тънкият пласт мускули между лицевите кости и кожата беше потъмнял в странен оттенък на кафяво, сякаш беше леко обгорен от огън. Хрущялът на носа беше на мястото си, но клепачите и устните ги нямаше и венците, зъбите, челюстта, черепният свод и очните кухини бяха оголени. Убиецът не беше извадил очите, но и тях вече ги нямаше. По-голямата част от стъкловидното тяло — прозрачната, подобна на желе тъкан, която изпълва очната ябълка зад лещата на окото — беше изсъхнала. В резултат на това очите на Линда Паркър се бяха смалили и почти изчезнали от орбитите.

— Премествали ли сте я? — попита Хънтър.

— Не, още не — отвърна Уайт. — Чаках вас да видите тялото така както е намерено, защото ако се вгледате внимателно, не изглежда така, сякаш убиецът я е одрал напълно.

Робърт отстъпи крачка назад и наклони глава настрана.

— Прав си — каза. — Изглежда така, сякаш на гърба ѝ е останало парче кожа.

Гарсия отиде до партньора си.

— Странно. Защо убиецът ще одере повечето ѝ кожа, но ще остави едно парче на гърба?

— Хайде да видим, а? — предложи Уайт и заобиколи от другата страна на леглото. — Ще ми помогнете ли, момчета?

— Разбира се.

Фотографът се премести в другия край на стаята, за да не им пречи.

— Нека я повдигнем в седнало положение, доколкото можем — рече Уайт и кимна на двамата детективи, които отвърнаха със същото. — На три. Едно, две, три.

Тримата надигнаха трупа от леглото и наклониха глави настрана, за да погледнат гърба на жертвата.

Най-после видяха парчето кожа и се вцепениха.

— Господи! — възкликна Уайт. — Какво е това, по дяволите?

7

Все още гол, мъжът седна пред тоалетката и се втренчи в отражението си в трикрилото огледало, оглеждайки профила си от два ъгъла. Обожаваше странното усещане, което изпитваше всеки път, когато се готвеше да започне преобразяването си. Чувството беше сложно и не можеше да го обясни добре дори той, но и го изпълваше с усещане за постигната цел, примесено с нещо, което можеше да се опише само като умопомрачителен екстаз.

Той се наслаждава на чувството още една минута и го остави да се разпространи из тялото му като кръв, която тече във вените му.

Въодушевен, мъжът се усмихна.

Знаеше, че може да си придаде какъвто вид иска. Можеше да промени формата на носа си, цвета на очите си, формата на скулите, ъгъла на брадичката, пълнотата на устните, очертанията на ушите, качеството на зъбите... всичко. Познанията му да моделира латексови маски и протези, съчетани с уменията да се гримира, бяха ненадминати. И още по-добре, ако комбинираше всичко това с няколко електронни

джунджурии, той можеше да промени дори звученето и силата на гласа си, както беше правил и преди.

Мъжът се облегна назад на стола и погледна снимката, която беше закачил в горния десен ъгъл на огледалото. Нямаше абсолютно никаква представа кой е човекът на нея. Беше я видял в произволен уебсайт за фотографии и външността на мъжа му се стори много интересна — топчест нос, ниски скули, чувствени устни, сини очи и извити вежди, които придаваха на лицето му тъжен вид. Хареса му. Освен това кожата на човека беше един нюанс по-тъмна от неговата.

Той оформи няколко парчета латекс по подобие на носа, устните и скулите на непознатия, сложи тънък пласт специално лепило на едното и започна да си представя какъв е мъжът в реалния свят — как говори, върви, усмихва се, смее се. Дали гласът му е нисък и тих или силен и властен, или комбинация от двете?

„Ами характерът му — запита се той. — Дали е дружелюбен, приказлив, стеснителен, затворен в себе си, забавен, сериозен, интелигентен?“ Вероятностите бяха безброй и това силно го вълнуваше. Обожаваше процеса на създаването на всяка нова личност, в която се превъплъщаваше. Обичаше го, защото нямаше по-добър от него в това отношение. Но физическото преобразяване, съчетано с представата за характера, беше само част от забавлението. Истинското вълнение, същинският творчески процес щеше да дойде по-късно, защото мъжът несъмнено беше творец.

Хънтър, Гарсия и Уайт се изненадаха, когато видяха, че на гърба на Линда Паркър е останало идеално оформено парче кожа с прави ъгли. Парчето всъщност покриваше целия ѝ гръб, от лявата до дясната страна и от два сантиметра под раменете чак до началото на хълбоците ѝ, но изненадите не свършваха дотук. Въпреки всичката засъхнала кръв, която покриваше по-голямата част на парчето кожа, и тримата ясно видяха, че на него набързо е изрязано нещо, което е разкъсало кожата и се е врязало в плътта.

— Какво е това, мамка му? — прошепна Карлос и присви очи.

— Томи — извика Уайт и направи знак на фотографа да дойде при тях. — Трябва да заснемеш нещо.

Томи го погледна така, сякаш искаше да каже: „ Няма ли край това изродско шоу? “

— Веднага — подкани го Уайт.

Фотографът нагласи очилата си и заобиколи от лявата страна на леглото.

— О, Боже! — възкликна и поклати глава. — Ненормална работа!

Изрязаните фигури на гърба на жертвата приличаха на странна комбинация от символи и букви, които образуваха четири отделни хоризонтални реда. Знаците бяха грубо изрязани в прави линии, без извивки.

След няколко секунди Томи се успокои и започна да снима. Въпреки заслепяващата светлина на светкавицата на фотоапарата, която проблясваше зад тях, Хънтър остана съсредоточен.

Докато погледът му се преместваше от буква на символ и от прав ред на прав ред, в сърцето му се зароди нов трепет и набра инерция като ракета.

— Това някакъв език за боготворене на Сатаната ли е? Или

някаква друга подобна щуротия? — попита Гарсия.

Хънтър бавно поклати глава.

— Е, определено не е английски — каза Уайт.

— Може да е извънземен език — предположи фотографът.

— По-лесно е да повярвам в това, отколкото, че човешко същество е способно да извърши такива гадости.

— Не — най-последно наруши мълчанието си Хънтър. Гласът му беше монотонен. — Това е латински.

— Латински?

Карлос и Томи погледнаха Хънтър и се намръщиха озадачено, а после отново насочиха вниманието си към знаците на гърба на жертвата и дълго ги гледаха.

Уайт също не изглеждаше убеден.

— Не виждам такова нещо, Робърт — каза той, накланяйки глава ту наляво, ту надясно. — А моят латински изобщо не е лош.

— Ако е латински, тогава какво означават символите? — попита Гарсия.

— Не са символи — отвърна Хънтър, но разбираше, че всеки би сбъркал изрязаните в плътта букви със символи. — Просто буквите са изписани небрежно.

Карлос и Уайт не можаха да проследят мисълта му.

— Ще я държите ли, момчета? — попита Хънтър. — Искам да освободя ръцете си.

— Да, държим я — отговори Уайт.

Робърт пусна трупа.

Гарсия и Уайт го задържаха изправен.

— Тези порязвания по кожата — започна Хънтър, като сочеше, докато обясняваше. — Линиите, използвани да се оформят буквите, са

направени с бързи разрязвания с някакво острие. — Той пресъздаде движението с ръка и протегнат показалец.

— Да, добре — съгласи се Карлос.

Уайт също кимна.

— И както виждате — продължи Хънтър и пак посочи, — извършителят е използвал само прави линии, няма извивки. Това ни предоставя две възможности за избор. Или нарочно е нарисувал някои букви по този начин, или не е внимавал, докато ги е изрязвал. И в двата случая тук има няколко линии, които не са свързани там, където трябва, защото или не е стигнало мястото, или е пропуснал целта. Затова някои знаци приличат повече на символи, отколкото на букви.

Гарсия, Уайт и Томи, който беше престанал да снима, за да се съсредоточи върху обяснението на Хънтър, все още изглеждаха озадачени.

Робърт се опита да поясни.

— Например тук. Това би трябвало да е „P” — Изписа с пръст буквата над вече съществуващата, без да докосва жертвата, но този път използва извита линия. — А това е “D” — Повтори същото. — Някои са и много разкривени, и неравни и затова се виждат много по-трудно. Ето например тук. Това би трябвало да е „H”, това „M”, това “S” и това „C”.

Докато изписваше с пръст буквите, доводите му започнаха да стават много по- смислени.

— Да ме вземат дяволите — рече Карлос и отвори широко очи от почуда, докато гледаше знаците. Загадката започваше да му се изяснява, но все още не разбираше всичко.

— Следващият ни проблем е, че както виждате всички — Хънтър още не беше приключил, — тук има четири ясни хоризонтални линии, които предполагат, че има и четири различни думи, но не е така.

Гарсия все още гледаше объркано изрязаните в плътта знаци.

— Колко са думите? — попита Уайт.

— Три — отвърна Хънтър. — Но са разделени на абсолютно произволни места, за да се образуват четири реда. Ако ми дадете лист и писалка, ще ви покажа.

— Аз имам — рече фотографът и отиде до калъфа на фотоапарата си, който беше оставил до вратата на спалнята. След няколко секунди даде тефтерче и писалка на детектива.

— Ето го първият ред.

Робърт изричаше всяка буква на глас, като първо я посочваше върху гърба на жертвата, а после я записваше в тефтерчето.

Накрая им показва какво е написал.

PULCHR.

ITUDOCI

RCUMD.

ATEIUS.

— Какво означава това, мамка му? — зачуди се Карлос и двамата с Уайт отново положиха трупа в легнало положение.

Той знаеше, че партньорът му вижда нещата по различен начин от повечето хора. И мозъкът му работеше по друг начин, особено когато трябваше да решава загадки, но понякога Хънтър не само че го изненадваше, но и го плашеше.

— Как, по дяволите, успя да забележиш всичко това сред откачените порезни рани на гърба ѝ, при това толкова бързо?

— И аз щях да те питам същото — обади се Уайт. — Виждал ли си такова нещо преди?

Хънтър поклати глава и реши да омаловажи постижението си.

— Не, никога. Може би заради ъгъла, от който ги гледам.

Уайт отново насочи вниманието си към листа, който им показва Робърт.

— *Pulchritudocircumdateius*. — Той го прочете първо съвсем бавно и като една дума, а след това най-после раздели правилно трите думи. — *Pulchritudo Circumdat Eius*. — Произношението му беше точно.

Гарсия повдигна учудено вежди и стрелна поглед между Хънтър и Уайт.

— За жалост никога не съм говорил латински. Какво означава това, по дяволите? Знае ли някой? Някакво сатанинско заклинание ли?

— Не — поклати глава Уайт. — Не мисля.

— Тогава какво е?

— Ако не греша — отговори Уайт, — това означава „Красотата я обгражда”.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Красотата я обгражда... На английски може да се каже по различни начини, но смисълът е този.

Карлос отново се озърна учудено, оглеждайки размазаните петна кръв.

— Красотата я обгражда? Каква красота?

Уайт проследи погледа му. И тогава му хрумна нещо.

— Ти искаше да знаеш какво е всичко това? — обърна се той към детектива. — Всичката тази кръв без очевидна причина? Може би си прав и всичките тези размазани петна са направени нарочно. Може би убиецът се мисли за... — Уайт потрепери от предположението. — За художник или нещо подобно. Може би за него. — Той кимна към одраното и осакатено тяло. — Всичко това — жертвата, стаята, кръвта, положението, в което я е оставил, — не е нищо повече от... зловещо произведение на изкуството.

Хънтър почувства, че кожата му настръхва и го побиват ледени тръпки. Той отстъпи крачка назад и се опита още веднъж да види цялата картина.

— Изрязаните букви на гърба на жертвата... — каза в заключение Уайт. — Може би така е решил убиецът да подпише творбата си.

Преди някой да успее да отговори, жената криминалист, която търсеше латентни пръстови отпечатьци върху повърхностите в дневната, се появи на вратата на спалнята.

— Исусе Христе! — възкликна тя. На лицето ѝ беше изписано отвращение. — Който и да е убиецът, той е болен кучи син.

Всички се намръщиха и я погледнаха.

— По-добре елате да видите нещо, момчета.

9

Хънтър, Гарсия и Уайт последваха криминалистката. Излязоха от спалнята и тръгнаха по късия коридор, който водеше към дневната, но противно на очакванията им, тя не ги насочи към някоя от повърхностите, които обработваше за отпечатьци, нито ги заведе до входната врата или извън къщата. Криминалистката зави надясно, когато влязоха в дневната, и ги поведе към модерна кухня със заострени ъгли.

Кухнята беше изненадващо просторна, с черни гранитни плотове, които бяха прикрепени до три от стените и контрастираха идеално на лъскавия бял под и вратите на шкафчетата. Хромираният аспиратор над черната печка подходеше на умивалника от неръждаема стомана и

фурната, монтирана на стената. Големият двоен прозорец точно над умивалника несъмнено внасяше предостатъчно светлина в стаята през деня. Хладилникът, фризерът и миялната машина бяха скрити зад врати на шкафове и кухнята изглеждаше чиста и подредена. И именно първо това забеляза Хънтър, когато влезе в стаята — колко чиста изглежда. Никъде нищо не беше разхвърляно. На никоя повърхност нямаше трохи или остатъци от храна, включително на пода. Нямаше нищо неразтребено с изключение на три неща, оставени в умивалника — вилица, малка купа за салата и чаша за вино. Чашата и купичката бяха празни. На дъното на чашата имаше остатъци от червено вино, а на ръба ясно се виждаше размазано петно от червило.

— Приключих с всички повърхности в дневната — обясни криминалистката. — Следваше кухнята. — Тя кимна към куфара с оборудването си на пода, вдясно от вратата.

Въпреки спокойния ѝ глас Хънтър долови безпокойство в тона ѝ. Докато говореше, очите ѝ непрекъснато оглеждаха стаята.

— Сигурно вече сте забелязали, че всички уреди в кухнята, с изключение на електрическата и микровълновата фурна, са скрити зад врати на шкафове — продължи криминалистката и посочи първата вратичка вляво, под работния плот до източната стена. — Тук има миялна машина — каза тя, насочвайки вниманието им към високите врати от двете страни на монтираната на стената фурна в западната страна на кухнята. — Там ще намерите хладилника вляво и фризера вдясно. — Тя млъкна и си пое дълбоко въздух. — Защо не погледнете във фризера?

Кевин Уайт задържа погледа си върху подчинената си още няколко секунди и после се обърна към Хънтър и Гарсия, които бяха застанали вляво от него. Предполагаше какво ще намери във фризера.

Той премести тежестта си от крак на крак и най-после пристъпи крачка напред и отвори вратата.

— О... Мили Боже!

Шокът в гласа му беше реален. Нямахше съмнение, че Уайт очакваше да види липсващите части от тялото на жертвата, натъпкани във фризера. Но грешеше. Дълбоко.

Робърт и Карлос го последваха и онова, което видяха във фризера, добави цял нов пласт жестокост към вече изпълненото със свръхнасилие местопрестъпление.

Два от рафтовете бяха извадени, за да се създаде повече отвесно пространство. И там, замразен, имаше черно-бял котарак.

10

Беше един и петнайсет след полунощ, когато Робърт Хънтър най-после се върна в малкия си едностаен апартамент в Хънтингтън Парк, Югоизточен Лос Анджелис. Кевин Уайт и екипът му криминалисти бяха останали в къщата. Колкото и бързо да работеха, пак им оставаха най-малко още три-четири часа да свършат всичко, при това само ако не попаднеш на още изненади. Хънтър и Гарсия бяха изчакали, докато откарат трупа на Линда Паркър в Института по съдебна медицина, и после напуснаха местопрестъплението но когато затвори външната врата, Робърт се запита защо не остана с криминалистите. Поне щеше да има какво да прави, тъй като знаеше, че тази нощ ще бъде истинска борба да заспи.

Безсънието е много непредсказуемо състояние, от което страда

всеки един от пет души в Съединените щати. Изразява се по различни начини и с различна интензивност, никой от които не е приятен. Разстройството обикновено се свързва със стрес и напрежението да си зрял човек в съвременното общество, но невинаги.

Хънтър беше само на седем години, когато за пръв път започна да преживява безсънни нощи. Те започнаха скоро след като ракът отне майка му. Тогава нямаше други роднини, на които да разчита, освен на баща си, и справянето със загубата се оказа много болезнено и дълго за малкия Робърт. Нощем той седеше сам в стаята си, потънал в спомени за времето, когато майка му все още можеше да се усмихва. Когато ръцете ѝ бяха достатъчно силни, за да го прегръщат, и гласът ѝ беше достатъчно силен, за да стига до ушите му.

Ужасяващите кошмари започнаха скоро след смъртта ѝ и бяха толкова опустошителни и увреждащи психиката, че безсънието беше единствената логична реакция, която измисли мозъкът му. Сънят се превърна в руска рулетка за Хънтър — лукс и мъчение, събрани в едно. За едно седемгодишно момче механизмът за справяне беше жесток като ампутация на бойно поле, но Робърт търпеше, доколкото е възможно. За да поддържа заето съзнанието си през тези безкрайни, самотни, безсънни часове, той се пристрасти към книгите. Четеше всичко, което му попаднеше, сякаш това някак го зареждаше със сили. Книгите станаха негово светилище. Крепост. Щит срещу безкрайните кошмари.

С течение на времето Хънтър се научи да живее с безсънието, вместо да се бори с него. В добра нощ той успяваше да поспи три-четири часа, а в лоша — нито дори една секунда.

Робърт току-що си наля чаша вода в кухнята, когато чу, че мобилният му телефон вибрира върху малката маса в дневната, на която стоеше и компютърът му. Той отново погледна часовника. 01:17.

— Детектив Хънтър, ОСУ — каза Хънтър, когато доближи телефона до ухото си.

— Робърт.

За момент женският глас го стресна. По това време на нощта, особено след като се връщаше от местопрестъпление, на което беше останал екипът криминалисти, Хънтър дори не погледна екранчето, защото очакваше да чуе гласа на Кевин Уайт, който ще му съобщи още лоши новини.

— Робърт? — повтори гласът, този път като въпрос.

Хънтър съвсем беше забравил за недовършената си лекция в Калифорнийския университет и че бе обещал на професор Трейси Адамс да ѝ се обади.

— Трейси — тихо каза той с извинителен тон. — Много съжалявам, че не ти се обадих. Аз... — Не видя смисъл да лъже. — Забравих.

— Не се тревожи — искрено отговори тя.

Хънтър и професор Адамс се бяха запознали преди няколко месеца в денонощната читалня на историческата библиотека „Пауъл“ в кампуса на Калифорнийския университет. Привличането между тях беше мигновено и макар че се срещнаха няколко пъти и определено заплаши да разцъфти любов, Хънтър бе предпочел да се държи на разстояние.

— Наред ли е всичко? — попита Трейси и веднага съжали за въпроса си. Знаеше, че отделът на Робърт се занимава само с изключително жестоки насилствени престъпления, и това означаваше, че когато му се обадят и той трябва да зареже всичко и да тръгне, никога нищо не е наред. — Извинявай. Искях да кажа... — Тя се опита да измисли някакво оправдание.

— Няма проблем. Знам какво искаше да кажеш — рече Хънтър, надявайки се, че Трейси няма да долови безпокойството в гласа му, но знаеше, че тя е твърде внимателна и ще го усети.

Той никога не обсъждаше случаите си с никого извън сферата на разследването, колкото и близки да му бяха, но трябваше да признае, че на няколко пъти беше много близо да ѝ се довери. Трейси не само че беше един от най-земните хора, които познаваше, но и много уважаван преподавател по криминална психология в Калифорнийския университет. Ако имаше цивилно лице, което да разбира напрежението, на което беше подложен Хънтър в отдел „Свърхтежки убийства”, Трейси Адамс определено беше този човек.

— Съжалявам за лекцията снощи — каза Хънтър, сменяйки темата. — Наистина я очаквах с нетърпение.

— Не е вярно — възрази Трейси. Закачливостта в тона ѝ издаде усмивката на лицето ѝ. — Забрави ли колко седмици те убеждавах да се съгласиш?

Той не отговори.

— Но признай, Робърт. Беше ти забавно, нали? Видях го. Зарази се от ухапването на бацила на преподаването.

Хънтър кимна на себе си.

— Не беше толкова болезнено, колкото очаквах.

— Е, аз обичам работата си — каза Трейси. — Но ще ти кажа едно — бих дала почти всичко за броя на присъстващите и за пълното внимание, което получи ти през онези няколко минути. Всички в залата бяха абсолютно завладени от това, което ти казваше. Включително аз.

Хънтър се засмя.

— А най-интересното тепърва предстоеше.

— Да, предполагам.

Хънтър се приближи до големия прозорец на дневната си. На небето бяха започнали да се събират облаци и лека-полека лишаваха нощта от звезди.

— Робърт... там ли си още?

Той съзря отражението си в стъклото. Изглеждаше уморен.

— Да. Тук съм.

— Вкъщи ли си?

Кратко мълчание.

— Да, върнах се преди пет минути, но все си мисля, че трябваше да остана. Криминалистите все още са там и ще бъдат там най-малко още два-три часа.

— Еха, толкова лошо ли е положението? — Въпросът се отрони неволно от устата на Трейси и тя за втори път за по-малко от минута съжали за избора си на думи, но преди да има време да се извини, Хънтър я изненада.

— По-лошо, Трейси — потвърди той с мрачен глас. — Много по-лошо.

Първоначалният ѝ подтик беше да го попита дали иска да говори за това, но този път разумът най-последно изпревари действието и тя бързо перифразира въпроса наум, преди да го зададе:

— Искаш ли компания? Искаш ли да дойдеш?

Хънтър се поколеба.

— Още съм будна — добави тя. — И ще будувам часове наред. Сигурна съм.

По една случайност Трейси Адамс също страдаше от безсъние, макар и не толкова тежко, колкото Хънтър.

— И утре ще започна късно. Първата ми лекция е чак в единайсет.

Истината беше, че Хънтър с удоволствие би приел компанията ѝ, но накрая надделя трезвият му разум.

— Може ли да го отложим за друг път? Тази нощ не съм особено добра компания за никого.

Говореше сериозно, но това беше само част от причината. Нещо го гложеше, откакто беше влязъл в спалнята на Линда Паркър преди няколко часа, и преди да свърши нощта, искаше да проучи някои неща в няколко бази-данни.

— Разбира се — отвърна Трејси след минута мълчание. — Ако промениш решението си, знаеш къде да ме намериш, нали?

— Знам. Ще ти се обадя.

Веднага щом приключиха разговора, в главата на Хънтър като лавина започнаха да се премятат образи от местопрестъплението. Той отново погледна небето. Вече нямаше звезди. Изглежда, мракът беше дошъл в Лос Анджелис по повече от един начин.

11

Доктор Каролин Хоув, главният съдебен лекар на Лос Анджелис, ставаше рано. Правеше го толкова отдавна, че вече не си спомняше откога. Още когато беше ученичка, дори през летните ваканции, малката Каролин ставаше и беше готова за игри на разсъмване. Един от най-ранните ѝ спомени за покойния ѝ баща беше, когато той ѝ казваше, че ако потърси определението на „ранно пиле“ в речника, вероятно ще види своя снимка.

Тази сутрин, като всяка друга в годината, доктор Хоув пристигна

в Института по съдебна медицина на Мишън Роуд най-малко един час преди всеки друг патоанатом в екипа ѝ. Този пръв тих час на самота беше любимото ѝ време на работния ден.

На рецепцията във фоайето на изумителната в архитектурно отношение стара болница, превърната в морга, седеше Франк, нощният пазач, чието телосложение наподобяваше танк. Той я поздрави със сърдечна усмивка.

— Добро утро, докторе — каза с естествения си баритонов глас.

Доктор Хоув също му се усмихна. Въпреки че приближаваше петдесетте, тя изглеждаше на трийсет и няколко, висока и слаба, с пронизателни зелени очи, пълни устни, изпъкнали скули и изящен нос. Тази сутрин дългата ѝ кестенява коса беше завързана на стегната опашка.

Франк бутна към нея голяма чаша кафе по гишето.

— Направих го преди по-малко от минута — каза.

Всяка сутрин веднага щом видеше, че колата на доктор Хоув влиза на паркинга на един от множеството монитори за наблюдение, Франк веднага правеше каничка силно колумбийско кафе. Любимото на доктор Хоув. Докато тя паркираше и минеше през вратите на главния вход, винаги я чакаше чаша прясно, вдигащо пара кафе.

— Нямам представа какви щяха да са сутрините ми без теб, Франк — каза съдебният лекар и взе чашата. Гласът ѝ имаше онзи кадифен и спокоен тон, обикновено свързан с богат опит и знания, а доктор Хоув притежаваше много и от двете. — Гледа ли мача снощи? — попита тя, въпреки че знаеше отговора. Също като нея, Франк беше страстен почитател на „Лейкърс“ и ако времето и работата му позволяваха, никога не пропускаше техния мач.

— Разбира се — отговори той. — А ти?

Каролин направи гримаса.

— Доли Партън спи ли по гръб?

Франк засия в усмивка.

— Какъв мач, а? И сега сме една крачка по-близо до плейофите.

— О, ще стигнем и дотам — убедено каза доктор Хоув. — Така както играем, няма съмнение в това. Ще се видим утре, Франк. Хубав ден и приятни сънища.

— Не се съмнявай в това, докторе.

Каролин се приближи до двойните метални врати до рецепцията и зачака Франк да натисне бутона да ги отвори. Влезе в кабинета си, включи компютъра, седна на стола и отпи от кафето. Беше превъзходно.

Компютърът най-последно зареди и първото приложение, което автоматично се отвори на екрана, беше графикът на събитията и аутопсиите.

Тя го прочете набързо.

Няколко аутопсии от предишния ден бяха отнели повече време, отколкото очакваше, но това не беше нищо ново. Поради невероятната претовареност в моргата на Лос Анджелис такива забавяния ставаха много по-често, отколкото ѝ се искаше. Главният проблем беше, че тези аутопсии трябваше да бъдат включени отново в днешния график, измествайки по-назад онези, които първоначално бяха планирани за деня. Това беше порочен кръг и в момента чакаха аутопсии от около седмица и половина.

Доктор Хоув отпи още една глътка от кафето и се залови за работа. Като главен съдебен лекар задачата ѝ беше да коригира графика за аутопсиите всяка сутрин и да преразпределя залите и патолозите, ако е необходимо. Наложиха се да измести назад пет аутопсии, първоначално насрочени за края на деня, но след двайсетина минути успя да

организира всичко. За съжаление това беше само половината битка.

Каролин отмести поглед към купчините папки, оставени върху подноса „Постъпващи“ на бюрото ѝ. Папките бяха за трупове, които бяха докарани през нощта. Те трябваше да бъдат въведени в системата и добавени към графика за аутопсии.

— Няма скучна нощ в Града на ангелите — измърмори доктор Хоув и взе папките.

Тя не знаеше, но на разсъмване в Уестмонт бяха станали две престрелки от коли за отмъщение. Деветима мъже бяха загубили живота си. Четирима от тях бяха съвсем млади, под осемнайсет години. Имаше и пет трупа на хора в зряла възраст, трима мъже и две жени, всичките умрели при неизяснени обстоятелства, и доктор Хоув гледаше четиринайсет новодошли, но не това я притесняваше. Тя смръщи чело, когато видя бележката, прикрепена за корицата на папката на един от женските трупове.

Новопостъпилите тела, маркирани като „Спешно“, бяха нещо обичайно в работата ѝ. Разбираемо беше, че всеки полицейски участък или детектив от отдел „Убийства“ смяташе случаите си за спешни, и тъй като резултатите от аутопсията много лесно можеха да променят хода на разследването, всичките ги искаха колкото е възможно по-бързо. Доктор Хоув и другите патоанатоми в екипа ѝ бяха свикнали да боравят със случаи, отбелязани като спешни. Папката в ръката ѝ обаче не беше надписана като спешна, а като „аутопсия Ниво нула“.

В Лос Анджелис всяка аутопсия, в която дори след смъртта жертвата пак можеше да представлява риск от зараза — радиация, отравяне, инфекциозни болести и така нататък, — беше определяна като „опасна“ или „рискована“. Тези аутопсии се извършваха само в зала „0“, единствената, която се намираше в изолирана зона в сутерена на главната сграда на комплекса на Института по съдебна медицина. Аутопсиите бяха известни като „Ниво нула“ и се извършваха само от екип от специалисти или от самата главна съдебна лекарка.

— Интересно — каза доктор Хоув и разгърна папката.

Веднага се изненада.

Обикновено до нея достигаха искания за аутопсия „Ниво нула“ само ако разследването се водеше от ФБР или беше включен Центърът за контрол и превенция на заразните заболявания. Случаят обаче не беше такъв. Разследването беше на лосанджелиската полиция. И точно на отдел „Свърхтежки убийства“. Името на водещия детектив, на когото беше възложен случаят, беше Робърт Хънтър.

Каролин прочете тази информация и интересът ѝ се засили. Тя се наведе напред и остави чашата с кафето на бюрото.

Професионалните отношения между доктор Хоув и детектив Хънтър бяха започнали преди няколко години и тя все още не беше срещала по-загадъчен човек от шефа на отдел „Свърхтежки убийства“, но това не беше единствената характерна особеност, която отличаваше Хънтър от другите детективи на отделите „Убийства“ в лосанджелиската полиция и всяка друга правоприлагаща агенция, с която беше работила. През двайсет и едната си години като патоанатом доктор Хоув не беше попадала на друг, който да умее да разчита местопрестъплението или да прониква в начина на мислене на убицеца толкова добре, колкото детектив Хънтър.

Дори преди да е видяла трупа, Каролин беше сигурна, че аутопсията ще бъде интересна.

Поради факта, че трупът на жената беше открит предишната вечер, папката, която разглеждаше доктор Хоув, съдържаше малко информация — името и адреса на жертвата, основно описание на местопрестъплението, името на отдела и детективите, на които беше възложен случаят, и името на водещия криминалист на местопрестъплението. Нямаше снимки. Още не. Те щяха да бъдат добавени по-късно заедно с доклади от лабораторията по криминалистика.

Доктор Хоув отново насочи вниманието си към екрана на компютъра и пак прегледа графика. Аутопсиите „Ниво нула“ винаги бяха поставяни на първо място преди абсолютно всички останали.

Каролин пренасрочи една частна аутопсия, отложи една среща за късно сутринта и успя да вмести аутопсията като първата си за деня. Половин час по-късно беше облечена с престилка и готова да започне.

Зала „Нула“ беше нещо повече от обикновено помещение за аутопсии. Стаята беше напълно самостоятелна зона за патологични прегледи, със собствена хладилна камера и индивидуална лаборатория. Базата ѝ данни с ограничен достъп също беше отделна от главната банка с данни на Института по съдебна медицина и това означаваше, че резултатите от аутопсиите, извършени в зала „Нула“, не бяха достояние на общия персонал и можеха да бъдат запазени в тайна поне за известно време.

Трупът на Линда Паркър, все още затворен в чувал, беше докаран в зала „Нула“ от един от помощниците, който заедно с доктор Хоув го премести от количката върху едната от трите маси от неръждаема стомана в голямата стая, облицована с бели плочки.

— Нуждаете ли се от още нещо, докторе? — попита помощникът с атлетично телосложение, докато крадешком се оглеждаше наоколо. — Искате ли да ви помогна да измиете и да подготвите трупа?

— Не, ще се справя сама — отвърна доктор Хоув и намести на носа си очилата с тъмни рамки. — Ако ми потрябва нещо, ще се обадя.

Тя изчака помощникът да излезе и смъкна ципа на чувала с трупа.

Въпреки богатия си опит и стотиците убити тела, които беше преглеждала в кариерата си, жестокостта на някои случаи, които се озоваваха на масата ѝ за аутопсии, все още имаха способността да я обезпокоят. И този случай определено беше такъв.

Пълната аутопсия продължи близо два часа и когато най-последно установи причината за смъртта, доктор Хоув отстъпи крачка назад от масата и още веднъж погледна жестоко осакатеното и одрано тяло.

— В това няма логика.

13

Кабинетът на Робърт Хънтър и Карлос Гарсия се намиреше в дъното на етаж на отдел „Обири и убийства“ в прочутото Главно управление на полицията в центъра на Лос Анджелис. Стаята беше клаустрофобична, с размери двайсет и два квадратни метра, две бюра, три старомодни шкафа за папки и голяма бяла магнитна дъска, допряна до южната стена, но пак си беше съвсем отделно помещение от останалата част на отдела, и ако не друго, то поне ги предпазваше от любопитни погледи и шумни гласове.

Робърт беше получил имейл от Кевин Уайт преди по-малко от

час. Имаше копие от доклада на криминалистите и архивиран файл със снимките, направени от фотографа. Хънтър ги разпечатваше от половин час, а след това ги закачаше на магнитната дъска. В същия момент капитан Барбара Блейк отвори вратата на кабинета им и влезе.

Барбара Блейк беше станала шеф на отдел „Обири и убийства” преди няколко години, след пенсионирането на дългогодишния капитан Уилям Болтър. Елегантна, привлекателна, с дълга черна коса и интригуващи тъмни очи, които можеха да накарат повечето хора да се разтреперят, капитан Блейк не се плашеше лесно. След толкова години и различни постове в силите на реда много малко неща можеха да я изкарат от равновесие, но през следващата минута тя не пророни нито дума на двамата детективи. Само гледаше снимките на дъската с невярващо изражение.

— Жертвата е била одрана? — попита най-послед. Дъхът ѝ сякаш беше секнал.

— Почти цялата, капитане — отвърна Гарсия и се прегърби на стола.

— Жива?

— Не можеше да се определи на местопрестъплението — отговори Хънтър. — Чакаме доклада от аутопсията да го потвърди. Ако ни провърви, може да го получим още тази сутрин.

— Убиецът е отрязал ходилата и ръцете ѝ — добави Карлос.

Блейк задържа погледа си на него за момент и след това отново се втренчи в дъската. Приблужи се и се вгледаха в кадър с онова, което убиецът беше изрязал върху гърба на жертвата.

— Какво е това, по дяволите? — Барбара успя да различи няколко букви сред кървавите разрези. — Означава ли нещо?

Гарсия стана.

— На латински е, капитане. — Той отиде до дъската и ѝ показа как би трябвало да са свързани някои линии.

Барбара Блейк стъписано поклати глава и присви очи, опитвайки се да прочете думите.

— Пише „Красотата я обгражда”, капитане.

— Не разбирам — каза тя.

Карлос не страдаше от безсъние, но и той беше спал много малко тази нощ. След като се върна от местопрестъплението с Линда Паркър, Гарсия беше прекарал часове наред в опити да проумее поне част от безумието, което беше видял в онази къща. Кръвта, изрязаните в плътта букви, одраното тяло, липсващите ходила и ръце. По какъвто и път да насочеше мислите си, всички завършваха в един и същи кладенец.

— Още е рано, капитане — рече Карлос и се върна на бюрото си. — Но снощи на местопрестъплението се оформи половин версия.

— Добре. И каква е тази половин версия? — заинтригувано попита Барбара.

Гарсия знаеше, че ще навлезе в Страната на лудостта. Отново седна на стола си, сложи лакти на облегалките за ръце и допря върховете на пръстите си.

— Убиецът може би се мисли за художник. — Карлос посочи снимките на дъската. — И безумието, което виждаш там, е неговата „творба”, която смята за произведение на красотата.

Капитанът гледаше снимките, но бавно отмести очи към Гарсия.

— Шегуваш ли се? — Тя едва не се задави. — Художник? Произведение на красотата? Моля?

Той кимна.

— За убиеца, може би да.

— Това е абсурдно.

Гарсия погледна партньора си за помощ, но не я получи.

— Така е — съгласи се той. — И честно казано, за колкото и изобретателни да се смятаме, никога не бихме измислили такава шантава версия, ако не беше посланието, което е изрязал убиецът на гърба на горката млада жена.

Капитан Блейк намери на дъската снимката, която показваше изрязаните букви.

— Красотата я обгражда? — попита тя. — Така ли се превеждат тези щуротии?

— Да. Знам колко налудничаво звучи, капитане, но има някакъв откачен смисъл.

Барбара го изгледа гневно и вдигна ръце.

— Е, цялата съм в слух, Карлос. Моля те, непременно ме просветли. — Тя взе съгваемия стол, подпрян на стената, и седна.

Гарсия стана и се приближи до дъската със снимките.

— Виж тези, капитане — започна и посочи фотографиите на стените, мебелите и пода в спалнята на Линда Паркър, всичките оплискани с кръв.

Блейк повдигна рамене.

— Да, и? Това е отдел „Свръхтежки убийства“, нали? Деветдесет и осем процента от всички местопрестъпления, които разследвате, изглеждат така или по-зле.

— Вярно е. Но във всичките има очевидна причина за кръвта. — Карлос поклати глава. — Не и тук.

— Какво? Искаш да кажеш, че не можете да намерите причина за всичката тази кръв? — Въпросителният ѝ поглед се насочи от Гарсия към Хънтър и после обратно. — Ами борба? Отчаяна жертва, обляна в кръв, която се опитва да се отскубне от нападателя и се препъва

навсякъде — стените. мебелите. Не е ли вероятно?

— И ние помислихме така отначало — съгласи се Гарсия. — Но вгледай се внимателно в снимките. — Той посочи три фотографии, които показваха мебели в спалнята на Линда Паркър — скрин, тоалетка и нощно шкафче, всичките с размазана кръв по тях. — Ако всичката тази кръв е в резултат на това, че жертвата отчаяно е бягала от убиеца, тогава какво липсва на снимките?

Капитан Блейк дълго гледа изображенията.

— Безпорядък — каза накрая тя, когато най-последно разбра какво има предвид Карлос. — Нищо не е разхвърляно.

— Именно — потвърди Гарсия. — Нищо не е съборено. Всичко е на мястото си. Вазата, будилникът, лампата за четене, снимките в рамки, гримовите, бижутата. Всеки предмет в стаята изглежда точно на мястото си, там, където би трябвало да е. И на пода няма нищо. Нито дори някоя шнола за коса. Повярвай ми, търсихме. Ако тя е бягала да спасява живота си, оставяйки кървави следи навсякъде, докато се блъска в мебелите, нещата ѝ щяха да са разхвърляни из цялата стая.

Барбара не откри грешка в логиката на Карлос, която малко я уплаши.

— Тогава смятате, че всичките онези петна размазана кръв са направени нарочно? За да преобразят стаята в... скулптура... платно... произведение на изкуството?

Погледът ѝ отново се стрелна между двамата детективи.

Този път най-последно отговори Хънтър:

— В момента изглежда точно така, капитане.

Мъжът винаги предпочиташе да пътува нощем. Ниските температури бяха много по-благоприятни не само за двигателя на колата, но също и за гумите, да не говорим, че нямаше голямо движение. Това обаче беше само част от причината.

Той беше нощна птица още от малък. Обичаше звуците, миризмите и загадъчността на нощта. Обичаше как нощта го плаши и в същото време го освобождава, но най-много обичаше мрака и това, че идеално го скрива.

Мъжът много добре помнеше кога майка му го караше да си ляга — точно в девет всяка вечер. Без изключение. Никога.

И той никога не спореше. Нямаше смисъл, защото нямаше да има спор. Опитах ли се да ѝ отвърне или да ѝ противоречи по някакъв начин, пред него се отваряха дверите на ада. Затова вместо да спори, веднага щом часовникът удареше девет, той тихо и спокойно отиваше в стаята си. Не беше необходимо майка му да казва нищо. Номерът беше, че той всъщност не заспиваше. Лежеше и си представяше, че е някъде другаде. Представяше си... че е някой друг.

А въображението му беше голямо.

Много по-голямо от дверите на ада.

Много по-голямо от самия ад.

Това обаче беше много отдавна. Сега тези двери бяха затворени завинаги.

За жалост се бяха отворили по-нови, усъвършенствани и по-внушителни двери.

Лаещо куче някъде на алеята за коли прекъсна спомена му. Нощното шофиране намали седемчасовото пътуване на пет часа и половина и мъжът стигна до крайната си цел много по-рано.

Той погледна часовника си. Центърът щеше да отвори след няколко часа.

Както седеше зад волана, мъжът разкърши гръб и разтри врата си. По улиците се движеха все повече хора, тъй като работният ден скоро щеше да започне. Автобусните спирки се пълнеха, крачките ставаха все по-забързани и шумът на уличното движение се засилваше с всяка изминала минута.

Мъжът се облегна назад и се замисли какво да направи. Можеше да отиде да закуси в някое кафене и да поведе разговор с човека зад тезгяха или на съседната маса. Това би му дало възможност да изпробва новата си самоличност. Майк — това беше името, което бе избрал за нея.

„Да“ — помисли си той. Този план беше добър.

След това щеше да се качи в колата си и да превърже ръката си.

15

Капитан Барбара Блейк се замисли върху предположението на Хънтър и Гарсия. Не беше необходимо да си експерт, за да видиш колебанието в поведението ѝ.

— Както подчерта Карлос, капитане — каза Хънтър, отново привличайки вниманието ѝ, — разследването ни е на твърде ранен етап, за да приемем нещо с някаква степен на сигурност. Всичко това означава, че трябва да сме отворени за други възможности. Сигурен съм, че човек, който е способен на такова нещо, има и много изкривено виждане за реалността.

— Защо ли не съм изненадана? — отвърна тя. В отдел „Свръхтежки убийства“ в малко неща имаше логика. — Е, коя е жертвата? — попита Блейк и кръстоса крака. — Имаме ли вече информация за нея?

— Имаме, но не е подробна — отговори Гарсия и взе тефтерчето от бюрото си. — Името ѝ е Линда Паркър, родена на девети март 1994 година в Харбър Сити. Единствено дете на Емили и Винсънт Паркър. Емили е домакиня, а Винсънт е счетоводител и има фирма в Ролинг Хилс. Линда е учила в гимназия „Нюпорт Харбър“ и е завършила през 2011-а. Очевидно е успяла да избегне повечето недостатъци на пубертета, защото е започнала да се снима като манекенка за каталози, когато е била едва на тринайсет. В училище е избирана за Кралица на красотата три поредни години. През последната година всички били сигурни, че „по всяка вероятност тя ще стане супермодел“. Когато завършила гимназия, Линда печелела доста добре от снимки за каталози и носела почти толкова пари, колкото баща си. Решила да пропусне колежа и да се съсредоточи върху кариерата си на манекенка. Предполагам, че основната идея е била да се издигне на международно ниво и да работи с прочути модни дизайнери. Успяла да си осигури няколко участия в ревюта в известни международни модни шоута, всичките в Европа, но голямата кариера на топмодел тепърва предстояла.

— Като казваш каталози, какво имаш предвид? — попита капитан Блейк.

Карлос прелисти тефтерчето си.

— За дрехи, обувки, бански костюми, спортни облекла, бельо, бижута — такива неща. Както казах, засега не знаем подробности, но екипът ни работи по този въпрос.

— Някакви порнографски материали? — попита Барбара.

— Доколкото ни е известно до този момент, не.

— Но е била манекенка — рече Блейк. — Това е била професията ѝ.

— Да.

— Предполагам, че е имала почитатели.

— Да, и при това много — потвърди Гарсия, отново поглеждайки записките си. — Имала е много активно присъствие в интернет. Всичките обичайни заподозрени — Фейсбук, Туитър, Инстаграм и дори канал в Ютюб, където давала съвети за гримиране, прически и мода. Общо над четвърт милион последователи.

Барбара започна да масажира лявото си слепоочие.

— Над четвърт милион последователи? — попита тя и направи гримаса. — Това разширява доста кръга, а? Поправете ме, ако греша, но убийство, в което извършителят обезобразява жертвата, особено лицето, не предполага ли обсебеност от нея? И по-конкретно от начина, по който е изглеждала, от красотата ѝ. — Погледът ѝ се спря на Хънтър за потвърждение.

— Теоретично, да — съгласи се той.

— Тогава с толкова много последователи — продължи капитанът, — с активното ѝ присъствие в социалните мрежи, снимки, видеоклипове, каталози и кой знае още какво, всеки един от последователите ѝ може да е развил такава обсебеност, не е ли така? И кой знае колко от тях може да са психопати, достатъчно откачени, за да извършат толкова жестоко убийство. Всички знаем колко смахнати може да са феновете.

— Да — съгласи се отново Хънтър. — Тъй като жертвата е била знаменитост с голям брой почитатели, вероятностите кой може да е

убиецът, са много. Един обсебен, но разочарован фен с психопатски наклонности може да е способен да извърши това. И след появата на интернет, с възникването на все повече уебсайтове на социални мрежи, развиването на обсебености не само към знаменитости, но и към всеки, стана много по- лесно.

— Страхотно! — възкликна Барбара Блейк. — Двеста и петдесет хиляди заподозрени, разпръснати из целия свят. В такъв случай ще разкриете престъплението за нула време. Била ли е омъжена? Имала ли е гадже? Любовник?

— Не е била омъжена — отговори Гарсия. — И според майка ѝ не се е срещала с никого, но ще се разровим по-надълбоко.

Барбара стана и пристъпи към дъската, за да я обхване с поглед.

— Красотата я обгражда — изрече тя на себе си, размишлявайки върху половината версия, предложена от Гарсия.

— Това е написал убиецът — отново потвърди Карлос. — И означава, че той очевидно се опитва да ни каже нещо.

— Разбирам — рече капитан Блейк. — Но защо е написал посланието на латински?

— Не сме сигурни — отвърна Хънтър.

— Искате ли да отгатнете?

Робърт не каза нищо, но Гарсия предположи.

— Това може да е следа за мястото, откъдето е той.

Барбара се обърна към него и се замисли върху идеята му.

— В какъв смисъл, Карлос?

— Ти го каза преди малко — повече от двеста и петдесет хиляди почитатели, разпръснати из целия свят. Някой обиден и разочарован фен психопат може да е долетял откъде ли не, да я е убил и тъй като трупът ѝ е открит чак след два дни, вече да се е върнал там, откъдето е.

И в такъв случай вероятно никога няма да го хванем.

Капитан Блейк придоби още по-замислен вид.

— Един не толкова песимистичен сценарий е, че това е Лос Анджелис — каза Хънтър, — един от градовете в света с най-разнообразно в етническо отношение население. Може би убиецът живее тук, но не е американски гражданин.

— Но латински вече не се говори никъде — възрази Барбара. — Затова ако проследим този ред на мисли, какво ни казва той, като изразява посланието си на латински? Че е от Италия? Или от Латинска Америка?

— Може би — рече Хънтър.

Капитан Блейк допря палеца и показалеца на дясната си ръка до челото си. „*Да* — помисли си тя. „*Определено започва да ме боли главата.*“ Тя се поколеба дали да зададе следващия си въпрос, но любопитството ѝ се оказа по-силно.

— Защо изобщо е оставил послание? Само за да ни подсказе откъде е?

Двамата детективи не отговориха.

— Някой да ми каже — настоя Барбара.

— Мания за величие — предположи Гарсия.

— Моля? — Тя се обърна към него.

— Мания за величие, капитане. Една от главните характерни черти на психопатите. Знаеш го. Те се възприемат като превъзхождащи всички останали. Мислят се по-интелигентни, по-красиви, по-силни, по-талантливи, по-изобретателни, по-умни и така нататък. Заради тези заблуди мнозина от тях мислят, че ние, простосмъртните, не можем да разберем онова, което правят... каквото там се опитват да постигнат с убийствата, защото въображението и интелектът ни не достигат такива

върхове като техните. — Карлос млъкна, оставяйки капитан Блейк да помисли върху думите му — Убиецът е знаел, при това основателно, че никой трезвомислещ човек няма да възприеме местопрестъплението като произведение на изкуството, ако не ни го каже. — Гарсия посочи две снимки на дъската и продължи: — Изрязаните букви на гърба на жертвата. С тях той ни казва, че размазаните петна кръв по стените не са обикновени, а са размах на четка. Посланието на гърба на жертвата може да е нещо повече от закачка. Може да е подписът му върху платното. Той може би тайно се възхищава на творбата си. Може да възхвалява произведението си.

Капитан Блейк въздъхна тежко. Колкото повече гледаше снимките на дъската, толкова по-малко налудничаваше и се струваше теорията за произведение на изкуството. Знаеше, че ако това е абсурдно престъпление от страст, убийство за отмъщение, объркал се обир, изблик на гняв или дори извратено и садистично изнасилване, с малко повече въображение, може би кървавата бъркотия в стаята може да се очаква, но не и изрязаните знаци на гърба на жертвата.

Тя мълчаливо тръгна по дължината на дъската. Погледът ѝ се местеше от снимка на снимка.

— Причина за смъртта? — попита Барбара.

— Вероятно загуба на кръв — отговори Карлос. — Но не е официално потвърдено.

— Затова си поискал аутопсия „Ниво нула“ — обърна се капитан Блейк към Хънтър. — Защото ако този смахнат изверг е направил всичко това само за да създаде някакво откачено изкуство, тогава е сигурно едно — този тип не се е качил на самолет и не се е върнал там, откъдето е. Щом този изрод мисли, че твори изкуство, тогава всички знаем, че това няма да е единственият му „шедьовър“, нали? Ако не го

спрем скоро, убийствата няма да свършат. Ще станат серийни.

Хънтър обезпокоено погледна капитана.

— И мен ме тревожи именно това. Има вероятност той да е убивал и преди.

16

Рискът от зараза не беше единственият фактор, който наложи искане за аутопсия „Ниво нула“. Имаше и друга опасност, която властите по целия свят биха направили всичко, за да избегнат — рискът от паника в обществото. Медиите в Лос Анджелис, които описваха събитията по възможно най-сензационния начин, плащаха на разни хора за информация, и плащаха добре. Те имаха информатори в полицията, пожарната, болниците, правителствените агенции за сигурност и, разбира се, в Института по съдебна медицина.

Журналистите биха ликували и безсрамно биха разпалили повсеместна паника в Лос Анджелис, ако съобщяха новината, че из града се разхожда нов сериен убиец. Най-добрият шанс на Хънтър и лосанджелиската полиция да запазят в тайна историята, поне за известно време, беше да крият колкото е възможно повече подробности.

Насилствените престъпления не бяха рядкост в Града на ангелите. Едно осакатено и одрано тяло, оставено в стая, която направо беше преобоядисана с кръвта на жертвата, със сигурност би накарало хората да се замислят и би породило лавина от въпроси, но не би задействало непременно алармата „сериен убиец“, ако репортерите не надушеха за изрязаните букви на гърба на жертвата. Ако имаше нещо за

сериите убийци, което знаеше всеки репортер в Лос Анджелис, това беше, че те са единствените, които дразнят полицията с послания, гатанки, ребуси, рисунки, телефонни обаждания и така нататък. На местопрестъплението поради положението, в което беше оставена жертвата на леглото, само четирима души бяха видели изрязаните букви на гърба на Линда Паркър — Хънтър, Гарсия, Кевин Уайт и фотографът-криминалист Томи. Заедно с доктор Хоув и капитан Блейк те ставаха шестима, но никой от тях не би съобщил информацията на медиите.

Барбара посрещна забележката на Хънтър с много обезпокоен поглед.

— Извинявай, Робърт. Убийствата вече са станали серийни?

Той кимна и пусна за разпечатване една последна снимка.

— Объркахте ме, момчета. Има ли друг труп, за който не знам?

— Инстинктивно огледа дъската с фотографиите още веднъж.

— И да има, все още не знаем — отговори Хънтър.

Капитан Блейк озадачено повдигна вежди.

— Ако няма други трупове освен този, тогава на какво се основава идеята ти, Робърт? Какво те кара да мислиш, че има вероятност извършителят да е убивал и преди?

— Не е нещо определено, капитане, а цялото местопрестъпление, но пак повтарям, разследването е на твърде ранен етап, за да сме сигурни в нещо, и, честно казано, имам само такова чувство.

Блейк зачака, но Хънтър не добави нищо повече.

— Добре, тогава да чуем какво е чувството ти — настоя тя.

Робърт познаваше добре капитана и знаеше, че няма да се измъкне, без да отговори.

— Ще започна с нивото на насилие и колко способен е убиецът.

Отрязал е ръцете и ходилата на жертвата. — Хънтър посочваше снимките, докато говореше. — И оптималната дума тук е „чисто”. — Той даде на капитан Блейк малко време да помисли. — Докладът от аутопсията сигурно ще ни даде по-ясна представа какъв инструмент е използван, но според екипа криминалисти на местопрестъплението не е било брадва или някакво друго острие, с което убиецът би постигнал това с един-единствен удар.

Барбара се приближи и разгледа внимателно снимките, които беше показал Хънтър.

— Тогава за какво говорим? — попита тя. — За някакъв вид трион?

— Почти със сигурност — съгласи се Робърт. — Но детайлът тук е, че вероятно е използвал ръчен трион, не електрически, и това само увеличава уменията му.

— Откъде знаеш, че е бил ръчен трион, а не електрически?

— Електрическият трион разпръсква кръвта на жертвата във всички посоки, при това в много характерна схема — малки капки като слюнка — обясни той. — Криминалистите огледаха старателно всяко петно кръв, което откриха в дома на жертвата. Никъде няма пръски.

Капитан Блейк прибра зад ухото си кичур коса, преди детективът да насочи вниманието ѝ към следващата група снимки.

— Не искам да казвам очевидното, но извършителят също така е одрал жертвата. Това, ако не друго, изисква познания. В този случай обаче одирането е извършено толкова професионално, че предполага опит. Поне някакъв.

— Не е лесно да се постигне от първия път такова нещо, на това ниво на компетентност — отбеляза Гарсия.

Капитан Блейк неспокойно почеса лявата си буза.

— Разбирам, но не е ли възможно убиецът да е постигнал този опит по някакъв друг начин, а не като е убивал преди?

— Да, разбира се — призна Робърт. — Един опитен месар може да го направи с лекота. Лекар, бивш лекар, студент по медицина с практически опит... — Той повдигна рамене.

— Да не говорим за истинските извратенци — добави Карлос. — Онези, които нямат опит, но имат време първо да се упражняват върху животни.

Барбара отвори уста в почуда.

— Да ги одира?

Гарсия кимна.

— Структурата на кожата на някои животни като прасета, плъхове, мишки и зайци е доста сходна с тази на човека и позволява такава практика.

Капитан Блейк направи гримаса при тази мисъл.

— Колкото и извратено да звучи всичко това — каза, — двамата си противоречите. Умението на убиеца да одере и осакати жертвата не означава непременно, че е убивал и преди. Той може да е месар или да е учил медицина и така нататък.

— Вярно е — прие Хънтър. — Убиецът може да е придобил опит по няколко начина, без да е убил някого преди, но дотук ние обсъдихме само нивото на насилие и уменията му. — Той пак посочи фотографиите, които показваха изрязаните букви на гърба на Линда Паркър. — Но имаме и това.

Барбара си пое дълбоко дъх.

— Да, знам, и това е главната причина да попитам дали става дума за сериен убиец. Известно ни е, че не всички серийни убийци обичат да дразнят полицията, но го правят само рецидивистите. — Тя

заби показалец в една от снимките на дъската. — Послание, подпис, извънземен шифър, каквото и да е това, по дяволите, несъмнено е закачка и следователно говори за сериен извършител, но серията трябва да започне отнякъде, нали? — Барбара разпери широко ръце, сякаш се готвеше да прегърне дъската. — Затова нека те попитам отново, Робърт. Защо мислиш, че това не е първата му жертва?

— Както казах, капитане, имам само такова чувство, но щом започнах да сумирам нещата — нивото на насилие, способностите на убиеца, посланието, което е оставил, и местопрестъплението като цяло, не изглежда, че това е началната му точка.

— Страхотно. — Капитан Блейк поклати глава. — Всеки път, когато имаш такова чувство, Робърт, трябва да се подготвим за буря от неприятности, а това вече прилича на ураган.

— Има и още нещо — обади се Гарсия.

Тя се обърна към него:

— Няма ли да свърши този кошмар? Сега пък какво има?

Карлос направи гримаса на Хънтър, който най-последно взе последната разпечатка от подноса на принтера и я закачи на дъската. Фотографията показваше вледенения котарак на Линда Паркър във фризера.

Капитан Блейк се втренчи в нея и дори тогава не повярва на очите си.

— Какво е... това... по дяволите?

— Котаракът на жертвата — отговори Гарсия. — Намерихме го във фризера.

В стомаха на Барбара започна да се образува дълбока яма. Тя обичаше котките. От осем години имаше Пишльо, зеленоок, червеникавокафяв котарак порода Рагамъфин. Първото му име беше

Пухчо, но след първите два месеца и след поредица мокри „произшествия“ из къщата Блейк реши да смени името му с подходящо.

— Убиецът... — Гласът ѝ заседна в гърлото. — Убил е котарака ѝ?

— Замразил го е до смърт — потвърди Карлос. — На вътрешната страна на вратата на фризера имаше драскотини, косми от козината и парчета от ноктите на котарака.

— Защо? — попита Барбара и стрелна поглед между Хънтър и Гарсия. — Какъв е смисълът да изтезава и убива беззащитно животно? Не е било куче-пазач, от което убиецът е трябвало да се отърве, за да стигне до жертвата, нали?

Тя зачака, но никой от двамата детективи не отговори.

— Това не е риторичен въпрос, момчета — настоя капитан Блейк. Гласът ѝ трепереше от гняв. — Някой има ли теория защо копелето е трябвало да убие котарака, по дяволите? — Тя прикова Хънтър с поглед, пронизващ като лазерен лъч.

Той повдигна рамене.

— Може да го е направил само за да докаже непоколебимостта си.

— Какво? — Барбара отвори широко очи от изумление. — Нахлуването в дома на жертвата, отрязването на ръцете и ходилата ѝ, одирането на тялото ѝ и превръщането на стаята в кървав купон не са ли достатъчни доказателства за непоколебимостта му, а е трябвало да замрази горкия котарак, за да бъде по-ясен? Кой е този тип? Сатаната?

Хънтър се отдалечи от дъската и се подпря на ръба на бюрото си. Когато заговори, гласът му беше абсолютно спокоен:

— Виж реакцията си, капитане. Допреди една минута беше

обезпокоена, но нямаше гняв. Щом обаче разбра за котарака... — Той не довърши изречението си. И не беше необходимо.

— И не си сама в реакцията си — добави Гарсия. — С всички нас на местопрестъплението беше така. Когато открихме котарака във фризера, настроението на всички ни се промени, дори на Робърт, а ти знаеш, че той винаги е спокоен и сдържан.

Капитан Блейк задържа погледа си на снимката още малко и после се извърна възмутено:

— Изисква се различен вид извратеност, за да осакатиш и одереш човешко тяло, но да направиш такова нещо на малко животно, което не представлява абсолютно никаква заплаха...

— Шокиращо е, но не и изненадващо — прекъсна я Хънтър.

Тя го изгледа гневно.

— Мнозина психопати започват да проявяват признаци на психопатия на много ранна възраст — напомни ѝ той. — Жестокостта към животните и склонността към умишлени палежи са първите два „ранни признака на психопатия“ в списъка. Много серийни убийци са преминали от нараняване и убийства на животни към нараняване и убийства на хора. Това е факт. Затова, да, това е шокиращо, но не и изненадващо.

— Тогава искаш да кажеш, че вероятно имаме работа с напълно безчувствен изрод. Някой, чието ниво на емоционално безразличие към живота като цяло е извън скалата — човек... животно... няма значение, защото изобщо не му пука.

— Не се съмнявам в това, капитане — отговори Гарсия.

— Има и друга вероятност — каза Хънтър, но преди да има възможност да обясни, телефонът на бюрото му иззвъня.

Преди да сподели с Хънтър и Гарсия резултатите от аутопсията на Линда Паркър, доктор Каролин Хоув реши да прегледа още веднъж две от находките си, за да бъде абсолютно сигурна. Трийсет и пет минути по-късно, докато все още седеше в зала за аутопсии „Нула”, тя най-после се обади на двамата детективи в Главното управление на полицията.

— Робърт, обажда се Каролин Хоув — каза, когато Хънтър вдигна телефона. — Приключих с аутопсията, „Ниво нула”, която си поискал.

— О, това е чудесно, докторе — отговори той. — Е, какво имаш да ни кажеш?

Доктор Хоув погледна трупа върху масата за аутопсии. Познатият Y-образен разрез, който се спускаше от върха на всяко рамо до долната част на гръдната кост, вече беше зашит. По цялата дължина на разреза имаше дебели черни шевове, които засилваха гротескния вид на вече обезобразеното тяло, което приличаше на извънземно.

— Нещо много интригуващо, трябва да отбележа — рече.

Хънтър се сепна.

— Един момент, докторе. Нека те включа на високоговорител...

Доктор Хоув чу приглушено изщракване в слушалката и после Робърт каза:

— Добре, докторе. Разказвай.

— Като се има предвид осакатеното състояние, в което е тялото, и сериозността на раните, очаквах да открия, че жертвата е била жестоко изтезавана преди смъртта, но случаят изобщо не е такъв.

— Какво искаш да кажеш? — Въпросът беше изречен от женски глас и доктор Хоув се намръщи.

— Кой се обажда? — притеснено попита тя.

— Извинявай, Каролин. Аз съм, Барбара Блейк. — Гласът ѝ се засили, когато капитанът се приближи до бюрото на Хънтър. — Трябваше да ти кажа „здравей“, когато Робърт включи разговора на високоговорител.

— Не, няма проблем. Съжалявам, че не познах гласа ти, Барбара. Звучеше някъде отдалеч. Между другото, как си?

— Не много зле, но нещо ми подсказва, че това скоро ще се промени.

— За да избегна повече изненади, с кого друго разговарям? — попита доктор Хоув.

— С мен, докторе — извика Гарсия. — Тук сме само ние тримата.

— Каролин, защо смяташ, че случаят изобщо не е такъв? — попита капитан Блейк.

— Ами, както знаем всички, външният вид често заблуждава и в този случай е точно така, защото колкото и брутално да изглежда престъплението, жертвата не е страдала.

Думите на доктор Хоув бяха посрещнати със смутено мълчание от другия край на линията. Тя си представи как Робърт, Карлос и Барбара се споглеждат.

— Не е страдала? — попита капитан Блейк. В гласа ѝ се долови съмнение.

— Не. Не и според това, което открих. Всичкото варварство, което е извършено с нея — одирането на тялото и ампутацията на ръцете и ходилата — е направено след смъртта.

Отново последва дълго, изпълнено с безпокойство мълчание и

после Гарсия зададе следващия въпрос:

— Тогава жертвата не е умряла от кръвозагуба от раните?

— Не. Причината за смъртта е асфиксация. И тук идва другата изненада — асфиксацията се дължи на задушаване, не на удушаване.

— Един момент, докторе — рече Карлос. — Моля те, би ли го обяснила още веднъж?

— На мускулите на врата ѝ няма наранявания — отговори доктор Хоув. — Ларинксът и трахеята не са смачкани и няма фрактура на подезичната кост. Не открих никакви травми на врата, гърлото или дихателната ѝ система.

— Тогава как се е задушила? — попита капитан Блейк. — Убиецът е притиснал възглавница до лицето ѝ, докато е спяла?

— Нещо подобно — отвърна съдебната лекарка. — Но не е било възглавница, Барбара. Когато тялото почувства, че се задушава, инстинктивната му физиологична реакция е да се опита да си поеме колкото е възможно по-дълбоко дъх. Когато осъзнае, че в дъха липсва кислород, тялото се паникьосва и веднага опитва отново. Този път много по-отчаяно. Възглавница, кърпа в устата, блуза... всичко, направено от текстилни влакна, пуска нишки, които докато жертвата трескаво се мъчи да си поеме дъх, се засмукват в устата и ноздрите ѝ и засядат навсякъде. — Доктор Хоув си пое дълбоко дъх. — Но не открих нищо такова. Няма влакна. Няма остатъци. Нищо. Нито в носа или устата, нито в гърлото ѝ.

— Тогава може би торба от дебел найлон? — предположи Гарсия.

— Твърде вероятно — съгласи се патоанатомът. — Но без да изследвам кожата на лицето на жертвата, няма как да ви кажа със сигурност какво е използвал убиецът, за да я задуши. Мога обаче да ви

кажа, че тя е умряла бързо. Една минута... най-много минута и половина. Извърших изключително внимателно аутопсията, но не открих нищо, което да предполага, че жертвата е трябвало да изтърпи някаква физическа болка преди смъртта, освен, разбира се, паниката, която настъпва със задушаването.

— Тогава всичкият садизъм е бил извършен след смъртта? — попита Карлос.

— Точно така.

— Но в това няма абсолютно никаква логика, по дяволите — каза капитан Блейк.

— И аз мисля така, Барбара.

18

Националният център за анализ на насилствени престъпления (НЦАНП) беше специализиран отдел на ФБР, замислен през 1981-а и най-после официално създаден през юни 1984-а година. Главната му мисия беше да оказва помощ на правоприлагащите агенции в разследването на необикновени или повтарящи се насилствени престъпления не само на територията на Съединените щати, но и по целия свят. Въпреки че централата му се намиреше в прочутата тренировъчна академия на ФБР в Куонтико, Вирджиния, Ейдриън Кенеди, шефът на НЦАНП, координираше повечето разследвания от големия си и удобен кабинет във Вашингтон. Кенеди говореше по телефона с главния прокурор на САЩ, когато без да почука, специален агент Лари Уилямс, един от най-много награждаваните агенти на

НЦАНП, отвори вратата и влезе вътре. Следваше го Клеър Паскал, секретарката на Кенеди и отговорник по връзките с обществеността. На лицето ѝ беше изписано изражение на безсилие.

Директорът на НЦАНП отмести очи зад очила с черни рамки към двамата човека не вратата.

— Хирургът се е появил отново — съобщи Уилямс с напрегнат като изражението му тон.

Кенеди задържа погледа си върху Уилямс достатъчно дълго, за да може мозъкът му да обработи тежестта на думите му.

— Извинявай, Лорета — каза по телефона. — Ще ти се обадя след час и нещо. Възникна проблем. — Кенеди затвори и отново насочи вниманието си към специален агент Лари Уилямс.

— Ужасно съжалявам, господин директор — каза секретарката, която най-после успя да заеме позиция пред атлетичната фигура на агент Уилямс. — Казах му, че имате важно обаждане, но той изобщо не ме послуша и аз не успях да го спра навреме.

— Не се притеснявай, Клеър — отвърна Кенеди и махна с ръка. — Ще разбере за какво става дума. Благодаря.

Клеър, все още разочарована от представянето си, мълчаливо излезе от кабинета и затвори вратата.

Кенеди махна очилата си и ги сложи върху старинното махагоново бюро. Колкото и просторен и луксозен да беше кабинетът му, Ейдриън Кенеди не беше бюрократ от кариерата.

Веднага след като завърши право, той беше започнал кариерата си във ФБР на доста млада възраст и не след дълго бе показал, че притежава дарбата на водач, съчетани с изключително аналитичен ум и вродена способност да мотивира хората. Тези качества скоро бяха забелязани и Кенеди беше назначен в престижния екип за охрана на

американския президент. И тогава той беше приветстван като герой. По време на четвъртата си година с екипа успя да осуети опит за покушение върху живота на президента, като се хвърли на пътя на куршум, несъмнено предназначен за държавния глава. След като Ейдриън Кенеди получи високи почести и награда за храброст и лично благодарствено писмо от президента, директорът на ФБР му предложи да оглави нов отдел, който все още прохождаше в Куонтико — Националният център за анализ на насилствени престъпления. Кенеди обмисля решението си по-малко от един ден и прие предложението.

Четири години по-късно той предложи към НЦАНП да бъде създаден нов отдел — за поведенчески анализ, или ОПА. Мисията му беше и елементарна, и в същото време сложна — да помага в разследванията на някои повтарящи се насилнически престъпления, като използва психология, психоанализа и поведенчески науки. И Ейдриън Кенеди беше директор не само на НЦАНП, но и на Отдела за поведенчески анализ.

— Хирурга? — попита с естествено дрезгавия си глас, който се беше влошил от години на пушене. — Сигурен ли си?

Агент Уилямс пристъпи напред и убедеността му се разколеба за секунда. Той се почеса под брадичката.

— Не сто процента, сър, но много скоро трябва да получим потвърждение.

Кенеди се облегна назад на стола „Честърфийлд“ със странични облегалки за главата, сложи лакти на облегалките за ръце и преплете пръсти пред брадичката си. Очите му бяха в забележителен оттенък на синьо — тъмни, но блестящи и изпълнени със знания и опит.

— Нека изясним това, специален агент Уилямс. Ти профуча като торнадо покрай секретарката ми, нахлу в кабинета ми, без да почукаш,

като едва не разби вратата, и прекъсна един много важен разговор с главния прокурор на САЩ само за да ми кажеш „може би“?

Уилямс премести тежестта си на другия си крак. Черните му очи отбягваха втренчения поглед на директора.

— Да не си откачил, по дяволите?

— Съжалявам, сър, но е той, знам го. Трябва ни само официално потвърждение.

— И как по-точно „го знаеш“?

Агент Уилямс извади лист хартия от джоба си.

— Към два часа тази сутрин — започна той — в базата-данни на Програмата за залавяне на опасни престъпници е имало официално търсене на убийства, в които извършителят е оставил писмени послания на местопрестъплението. И по-конкретно, послания, написани на латински.

Кенеди все още не изглеждаше убеден.

— И само този факт ти даде правото да нахлуеш в кабинета ми без предизвестие?

— Има и още.

— Искрено се надявам. — Директорът кимна иронично.

— Търсенето не дало попадения — продължи агент Уилямс. — Затова последвало ново търсене — послания, които са изрязани на тялото на жертвата.

Кенеди леко повдигна брадичка.

— Продължавай.

— Още веднъж, и ние знаем защо, базата-данни на Програмата за залавяне на опасни престъпници не показала попадения, затова последвало трето търсене — трупове, намерени със странна комбинация от букви и символи, изрязани на гърба.

Кенеди се напрегна.

— Трябва да е той, сър — настоя агент Уилямс. — Няма друга причина някой да търси в базата-данни на ПЗОП такава информация — послание, на латински, което изглежда като странна комбинация от букви и символи, изрязани на гърба на жертвата. — Той остави за момент Кенеди да вникне в ситуацията. — Знам, че не вярвате на такива случайни съвпадения, сър, но трябва да е той. Не може да е друг.

Кенеди се съгласи, като кимна.

— Добре. Къде е специален агент Фишър?

Уилямс погледна часовника си.

— Пътува насам. Ще отида при нея веднага щом изляза от тук, но имам чувството, че и вие ще искате да дойдете.

Кенеди въздъхна и стана.

— Е, къде отиваме този път?

— В Лос Анджелис, сър.

Кенеди понечи да вдигне телефона на бюрото си, за да каже на секретарката си да отмени ангажиментите му за следващите два дни, когато му хрумна нещо.

— Чакай малко — каза той и вдигна ръка, за да спре Уилямс. — Лос Анджелис, Калифорния?

Уилямс присви очи и погледна директора на НЦАНП.

— Не... знам друг град с такава име, сър.

Бавно устните на Кенеди се разтеглиха в загадъчна усмивка.

Специален агент Уилямс колебливо се озърна назад и след това отново погледна директора.

— Пропуснах ли нещо, сър?

— Ако си прав... ако това наистина е Хирурга, тогава той може да е направил първата си и най-голяма грешка.

— Не следвам мисълта ви, сър.

Кенеди извади мобилния си телефон.

— Ще ти обясня, когато пристигнем в Лос Анджелис.

19

Робърт Хънтър се облегна назад на стола си. Мозъкът му усилено се опитваше да обработи онова, което току-що им беше казала доктор Каролин Хоув.

Как беше възможно в едно толкова жестоко на вид убийство да липсва насилие? Нямахме никаква логика, освен ако...

— Жертвата била ли е сексуално насилена, докторе? — попита Хънтър.

— Не открих следи за това, Робърт. Няма никакви охлузвания по мускулите на слабините, вагината или ануса. Няма и остатъци от семенна течност или лубрикант, който би останал, ако нападателят е използвал презерватив.

— И си абсолютно сигурна, че жертвата е била задушена, преди да бъде одрана? — отново се обади Гарсия.

— Да. Сто процента. — Доктор Хоув прозвуча малко раздразнена от въпроса. — Първо е умряла. Няма съмнение в това. Защо?

— Каролин — намеси се капитан Блейк, която беше преместила сгъваемия стол по-близо до бюрото на Хънтър. — Видя ли снимките от местопрестъплението?

— Не. Още не. Дойдох тук много рано сутринта и направо ме поздрави искането на Робърт за аутопсия „Ниво нула“, която, както

знаете, има предимство пред всичко останало. Папката от отдела по криминалистика, която придружаваше трупа, съдържаше само най-основните неща. Нямаше снимки и не съм имала възможност да проверя електронната си поща. Защо?

— Ами, местопрестъплението е покрито в кръв — обясни капитанът. — Подът, стените, мебелите, всичко. Обсъждаме две версии и едната е вероятността размазаната кръв на местопрестъплението да е в резултат на отчаяна жертва, обляна в кръв, която се опитва да избяга от нападателя, но щом си сигурна, че тя е умряла, преди да бъде извършена цялата тази жестокост с тялото ѝ, тогава тази версия отпада.

— Не съвсем, Барбара — отвърна доктор Хоув.

— Какво искаш да кажеш?

— Ръцете на жертвата — рече Хънтър.

— Точно така — съгласи се съдебната лекарка. — Както казах, още не съм видяла снимките от местопрестъплението, затова ми е трудно да изкажа категорично мнение, без да съм анализирала размазаните петна кръв, за които говорите, но като се има предвид, че ръцете и ходилата на жертвата липсват, и кръвта може да е от наранявания при самозащита, преди да бъдат изрязани от тялото, тогава да, сценарият, който току-що описа, е твърде вероятен.

— Да, но това пак не обяснява защо нищо не е съборено или разместено — отбеляза Гарсия.

— Съжалявам, какво е било съборено или разместено? — попита доктор Хоув.

— А, нищо, докторе — отвърна Карлос. — Свързано е с версиите, за които спомена капитанът. Между другото, определи ли часа на настъпването на смъртта?

— Да, разбира се. По моите изчисления жертвата е изгубила

живота си някъде преди петдесет и осем и шейсет и пет часа, или с други думи, в понеделник през нощта, някъде между девет и полунощ.

— Можеш ли да ни дадеш по-ясна представа за инструмента, който е използвал извършителят за ампутациите? — попита Хънтър.

— Малко назъбено острие — отговори съдебната лекарка. Гласът ѝ беше изпълнен с увереност. — Съдейки по следите от зъбци, които открих върху фибулата и тибията, костите на долния крайник, използваното острие е било тънко, с мънички зъбци, разположени много близо един до друг. Само от това бих казала, че е било трион, не кухненски нож. Освен това мога да ви кажа, че разрезите са твърде неравни, за да са направени от електрически инструмент. Извършителят е използвал ръчен трион. Нещо като резбарски лък или нещо подобно. За жалост твърде разпространен, за да бъде проследен.

— Е, нищо ново — отбеляза капитан Блейк. — И още нещо, Каролин. Някакви следи от злоупотреба с наркотици?

— Ще трябва да изчакаме токсикологичния анализ, за да сме абсолютно сигурни, но ако жертвата е употребявала наркотици, може да са били само рекреационни психоактивни вещества. Жената не е била наркоманка. Не открих следи от убождания на нито една вена. Не е и пушила. Нямаше признаци да е употребявала редовно вещества, които се вдишват, като крек кокаин, метамфетамини на кристали или хероин. Венците и зъбите ѝ са в идеално състояние. Най-доброто, което съм виждала. — Доктор Хоув направи кратка пауза. — Защо питате? Намерихте ли наркотици на местопрестъплението?

— Не. Абсолютно нищо, докторе — отговори Хънтър. — Още сме в началните етапи на разследването.

— Част от кръвта на местопрестъплението прилича ли на артериален кръвоизлив? — попита съдебната лекарка.

— Не — отвърна Гарсия, който беше седнал на ръба на бюрото на партньора си. — Има изплискана кръв, но не е от артериален кръвоизлив.

— Отпечатащи от длани?

— Отново не. Всички петна кръв, които видяхме по стените и мебелите, бяха размазани.

Това явно заинтригува още повече доктор Хоув.

— Размазани?

— Точно така — потвърди Карлос. — Чакаме резултатите от лабораторията по криминалистика.

Сега беше ред на патоанатома да замълчи. За нея този случай ставаше все по-странен с всяка изминала секунда. Сега нямаше търпение да види снимките от местопрестъплението.

— Изрязаните знаци и символи на гърба на жертвата — каза най-после тя. — Някой има ли представа какво означават?

— Там е уловката — отвърна Гарсия и направи гримаса на Хънтър и капитан Блейк. — Не са символи.

— Какво?

Карлос обясни всичко на доктор Хоув за няколко минути.

— Аз... съвсем го пропуснах — каза тя с разтреперан глас. — Разбрах, че някои от думите изглеждат на латински, но не можах да ги свържа. *Pulchritudo.Eius*. — Доктор Хоув прошепна думите на себе си. — Красотата я... заобикаля.

— Ние го преведохме като „Красотата я обгражда“.

— Да — съгласи се доктор Хоув. — Обгражда я, заобикаля я. Смисълът е един и същ, нали?

— Предполагам — отговори Гарсия.

— Нека те попитам нещо друго, докторе — каза Хънтър. — Като

имаш предвид ампутациите и одирането на тялото, колко опитен мислиш, че е нападателят?

— Много добър въпрос, Робърт И бих казала, че извършителят е над средното ниво. За ампутациите може да се желае още, но определено са добри. Разрезите са на правилните места, или с други думи, ако ръцете и ходилата на жертвата наистина е трябвало да бъдат ампутирани, един лекар би срязал точно там, макар и с електрически трион вместо с ръчен трион. И въпреки че са направени след смъртта, интересното е, че разрезите са извършени много старателно.

Хънтър, Гарсия и капитан Блейк се замислиха за изводите от думите на доктор Хоув.

— Ами одирането? — попита капитанът.

— И то е извършено доста умело, Барбара.

— Умело като „не е зле за пръв път“ или като „вероятно го е правил и преди“?

Съдебната лекарка не отговори веднага. Беше ясно, че не е помислила за това.

— Каролин? — настоя капитан Блейк.

— Да, извинявай, Барбара, не съм затворила. Смятате, че извършителят е убивал и преди? По този начин?

— Не знам. Ти ми кажи. Убивал ли е?

— Трудно е да се каже със сигурност дали е убивал и преди или не. Може и да е убивал. Както казах, ампутациите и одирането на кожата са извършени умело. Макар че и двете може да са упражнявани върху животни, този тип е знаел много добре какво прави.

— И защо мислиш така?

— Одирането на човешко тяло не е толкова трудно, колкото звучи — отговори доктор Хоув. — Човешката кожа е много здрава и

твърда. Ще пропусна биомедицинските подробности, за да не ви отегчавам, но накратко, трябва само да разрежеш, да хванеш кожата и да я дръпнеш. Ако някой от вас е захапвал манго и след това е обелвал кората от плода, усещането е горе-долу същото.

— Благодаря за визуалната представа, докторе — каза Гарсия и направи кисела физиономия. — Когато живеях в Бразилия, имахме мангово дърво в двора. Това беше плодът, който ядох най-много като малък. Тази информация ще върви много добре с детските ми спомени.

— Извинявай, Карлос, но след като вече го казах, нека добавя, че да смъкнеш цялата кожа на някого изведнъж и да получиш нещо като боди от кожата, е нещо, което може да видиш само във филми. Практически е невъзможно да се направи. Най-лесният начин да одереш човешка кожа е на парчета — изрязваш разграничителни линии в кожата. И точно това е направил убиецът.

— Разграничителни линии? — попита капитан Блейк.

— Да, и затова казах, че убиецът е знаел много добре какво прави. Разделил е тялото на жертвата на горна и долна част, като е начертал тънък, но дълъг разрез около кръста ѝ. Одирането на краката и ръцете става много по-лесно и като се премахнат крайните им части — ходилата и ръцете в китките. — Съдебната лекарка замълча за момент. — Представете си, че махате черупката на твърдо сварено яйце. Лесно е да го обелите на малки парченца. Всеки може да го направи. Но много по-трудно е да махнете цялата черупка наведнъж, или дори на две големи парчета. Може дори да се каже, че се изисква опит.

— Тогава искаш да кажеш, че убиецът е одрал две големи парчета от кожата на жертвата — рече Карлос. — Едното от кръста надолу — нещо като панталон от човешка кожа — и другото от кръста нагоре до главата, като блуза с маска и качулка.

— Ако е отделил необходимото време и търпение, които изисква такава процедура, да, той вероятно е получил нещо подобно, само че от „блузата с маска и качулка”, както се изрази ти, ще липсва много голямо парче от гърба — отговори доктор Хоув.

Следващият въпрос на Хънтър накара капитан Блейк да потрепери:

— Възможно ли е да се облече такова нещо, докторе?

— Да се облече?

— Да. Ако убиецът е одрал нещо подобно на панталон и блуза с маска и качулка от човешка кожа, въпреки липсващото парче на гърба, възможно ли е да ги облече?

Каролин не се беше замисляла за тази вероятност.

— Ако ги съхранява в правилните разтвори, тогава да, Робърт, възможно е.

20

След съвещанието с капитан Блейк и конференцията разговор с доктор Хоув детективите решиха отново да отидат в дома на Линда Паркър. И двамата искаха да огледат още веднъж местопрестъплението, но този път щяха да го направят необезпокоявани и сами.

— И така — рече Карлос, когато спря на алеята пред къщата. — Каква е другата вероятност, за която спомена?

— Моля? — Робърт погледна партньора си малко озадачено.

— В кабинета — отвърна Гарсия и леко врътна глава наляво. — Когато стана дума, че вероятно имаме работа с психопат, който е

абсолютно безчувствен, ти каза, че има и друга вероятност, но не обясни нищо повече.

Двамата слязоха от колата и тръгнаха към къщата.

— Най-обезпокоителната вероятност е, че убиецът може да не е толкова безсърдечен и безчувствен, както изглежда — отговори Хънтър, — но е достатъчно силен психически, за да може съзнателно да премине границата, когато поиска.

Гарсия спря до моравата пред къщата.

— Защо?

Робърт повдигна рамене.

— Може би за да докаже на нас или дори по-лошо, на себе си, че е способен да го направи, ако иска.

— Да докаже на себе си?

Хънтър кимна.

— Умовете на някои хора са странни, Карлос. Те биха се напънали до краен предел за всичко, включително жестокост, без друга причина, освен да докажат на себе си, че могат да направят нещо. Че го имат в себе си. Като самопредизвикателство.

Гарсия посочи къщата на Линда Паркър.

— Някой би отправил предизвикателство към себе си да направи онова?

— Дори по-лошо — отговори Хънтър. — Чувал си за Шахматния убиец, нали?

— Да, разбира се. Руснак. Александър... някой си.

— Пичушкин — потвърди Робърт. — Да, същият. Помниш ли историята му?

Карлос се замисли за момент.

— Помня, че той е бил пълен изрод. Спечелил прякора си, защото

искал да убие толкова хора, колкото са квадратчетата на шахматната дъска, нали? Шейсет и четири?

Хънтър кимна.

— Всъщност не си е спечелил прякора, а сам се е кръстил така. И ти си прав — искал е да убие толкова хора, колкото са квадратчетата на шахматната дъска. Проблемът с него бил, че за разлика от повечето серийни убийци в историята, Пичушкин не бил мотивиран от някакво откачено чудовище в него, което не можел да контролира. Той не се борел с неудържим подтик, който лека-полека го завладявал с течение на времето, а просто един ден решил, че ще стане сериен убиец, така като ти и аз преди много време решихме, че искаме да бъдем ченгета. За него това било съзнателен избор, не последица от душевна борба.

— Като избор на професия?

— Да, може и така да се каже, но после става още по-странно. Има причина Пичушкин да е искал да стане сериен убиец.

— Каква?

— Много елементарна. Искал да върви по стъпките на своя герой. Те стигнаха до входната врата на къщата.

— Герой?

Робърт кимна.

— Най-големият му идол бил убиец. Един от най-прословутите и продуктивни серийни убийци в Русия — Андрей Чикатило.

— „Канибала от Ростов“? — попита Гарсия.

— Същият. След като го залавят, Чикатило признава, че е убил петдесет и шест души между 1978-а и 1990-а година.

— Да, помня историята му. Изключителен садист, педофил и некрофил, нали? Изнасилвал жертвите си, след като осакатявал телата им, включително няколко деца.

— Да — потвърди Хънтър. — Когато руската милиция арестувала Шахматния убиец, попитали го защо го е извършил, защо е убил всичките онези хора. — Робърт направи пауза, за да подчертае липсата на логика в онова, което щеше да каже. — Пичушкин отвърнал, че го е направил, защото искал да подобри рекорда от петдесет и шест убийства на Чикатило. Най-голямото желание в живота на Александър Пичушкин било да го запомнят като най-продуктивния сериен убиец в руската история. Жертвите му били всякакви — предимно възрастни мъже, но и жени, млади, стари, без значение. Той не бил мотивиран от непреодолим подтик да убива въз основа на вида на жертвата или нивото на насилие. Пичушкин искал да подобри рекорда. Това бил мотивът му.

Гарсия поклати глава на тази невероятна история.

— Много лудост в една малка глава.

Хънтър използва джобно ножче, за да счупи полицейския печат на външната врата на дома на Линда Паркър.

— Да. И тъй като искал да счупи рекорда, Пичушкин избрал едно число. Всяко число по-голямо от петдесет и шест вършело работа. Той бил много добър шахматист и се спрял на числото шейсет и четири, защото освен всичко щяло да му позволи да си избере и страхотен прякор. Прозвище, което със сигурност ще привлече вниманието на медиите не само в Русия, но и в целия свят.

— Шахматният убиец — съгласи се Карлос. — Трябва да призная, че името е доста интригуващо.

— Определено му е послужило добре.

— Е, направил ли го е? — попита Гарсия.

— Да убие шейсет и четирима души ли?

— Да, или да счупи рекорда на Чикатило?

— Тук историята става още по-иронична. Пичушкин казал на милицията, че е убил шейсет души. Не колкото цяла шахматна дъска, но щял да подобри рекорда на Чикатило и да стане най-продуктивния сериен убиец в историята на Русия дотогава. Проблемът обаче бил, че въпреки онова, което казал на милицията, потвърдени били само четирийсет и девет убийства, по-малко от онези в списъка на Чикатило. Черешката на тортата била, че този факт бил разкрит едва в съдебната зала, не преди това. И в съда, когато чул информацията за пръв път и осъзнал, че официално не е подобрил рекорда и няма да стане известен като най-продуктивния сериен убиец в руската история, Пичушкин абсолютно обезумял от ярост.

— Наистина ли?

— Не те занасям — увери го Хънтър. — Съдебният процес не беше толкова отдавна — през 2007-а. Ако потърсиш в интернет, ще намериш няколко видеоклипа с него в съда, в запечатана стъклена клетка на подиум, как абсолютно откача, крещи и удря по стъклото. Но не възразил срещу присъдата „виновен” Протестирал срещу броя на убийствата. Крещял на съдията, че е извършил повече от петдесет и шест убийства и че рекордът е негов, а не на Чикатило.

— Това е безумие. Ще трябва да го видя.

— Александър Пичушкин е отличен пример за това какво зло може да направи някой, ръководен от чиста решителност. Психопатията му не била вродена, а придобита, самоналожена. Той не започнал живота си като емоционално безчувствен човек, а положил усилия да стане такъв, за да постигне някаква цел. И ако сега имаме работа с такъв вид убиец... — Хънтър не довърши изречението си.

Гарсия пак поклати глава.

— Знаеш ли какво, Робърт? Мисля, че вече не разбирам този луд

свят.

Хънтър най-после отключи вратата и я отвори.

— Аз никога не съм го разбирал.

21

— Готов сте, господин Дейвис — каза дребничката медицинска сестра, когато извади иглата от дясната ръка на Тимъти Дейвис. Въпреки че беше трийсетгодишен, Тимъти даваше кръв за пръв път. Процесът беше изненадващо безболезнен и лишен от стрес, макар че той примига смутено няколко пъти, когато видя спринцовката.

— О, моля ви, не позволявайте големината на иглата да ви уплаши, господин Дейвис — беше му казала сестрата, предлагайки му една от най-успокояващите усмивки, които беше виждал. На табелката с името ѝ пишеше *Роуз Аткинс*.

Преди да се регистрира онлайн преди три седмици, когато прочете всичко за кръводаряването, Тимъти Дейвис беше използвал домашен комплект, за да разбере каква е кръвната му група. В обяснението, което беше намерил, пишеше, че причината да се използват дебели игли, е, че те свеждат до минимум щетите, които понякога се причиняват на червените кръвни телца, докато минават през иглата. Обяснението обаче не ги направи по-малко страшни.

— Няма, госпожо — прошепна Тимъти; — Иглата изобщо не ме плаши.

— Госпожо? — Светлосините очи на сестрата блеснаха от съмнение и усмивката ѝ стана въпросителна. — Моля ви, кажете ми, че

не изглеждам толкова стара.

— О, не, госпожо — отговори Тимъти с тон на искрено извинение. — Моля ви, не се обиждайте. Нямах предвид нищо лошо. Само така си говоря.

Тимъти Дейвис беше свикнал да се обръща по този начин към другите хора, защото така го бяха възпитали родителите му.

Въпреки че сега живееше в Аризона, той беше роден в град Медисън, Алабама. Баща му беше афроамериканец, а майка му — индийка от Азия. Родителите му бяха бедни като църковни мишки и двамата трябваше да работят на две места, за да хранят и обличат Тимъти и двете му по-малки сестри Айрис и Бетси. В училище той се представяше далеч над средното ниво, но за едно бедно афроамериканче от Медисън далеч над средното ниво пак не беше достатъчно.

Каквото и да искаха медиите да вярват или каквото и да си мислеше светът, расовото неравенство все още беше живо и процъфтяваше в Съединените щати, особено в Алабама, който се нареждаше на четвъртото място в списъка с най-расистките щати в Америка. Тимъти, сестрите и родителите му много добре знаеха това. Той беше наследил почти всичките физически черти на баща си, с изключение на светлокафявите очи, които определено бяха от страна на майка му.

— Винаги бъди учтив, синко — казваше баща му, когато Тимъти беше малко дете. — Винаги бъди учтив. Какъвто и да станеш, когато пораснеш, винаги се дръж с уважение към другите, чуваш ли? Чернокожи, бели, жълти, няма значение, но най-вече с белите. Не им давай причина да те мразят още повече, синко, чуваш ли? Винаги наричай жените „госпожо“, а мъжете — „господине“. Не бъди слабохарактерен, синко, но не бъди и нагъл. В този живот хората ще се

опитват да те унижат, о, да, ще го направят. Ще се опитват, при това усилено, затова се старай, направи всичко възможно, чуваш ли? Винаги се старай. И когато ти кажат, че не е достатъчно, защото *непременно* ще ти го кажат, ти се старай още повече. Разбираш ли, Тим? Старай се още повече, синко.

Тимъти Дейвис се вслуша в думите на баща си и винаги се стараше във всичко, което правеше. И когато стана първият член на фамилията, който завърши гимназия, баща му поиска да напусне Алабама.

— Не стой в тази затънтена земя, синко. Ти заслужаваш нещо по-добро, чуваш ли? Заслужаваш много повече от Алабама и Дълбокия юг. Вече си мъж. Ти изплати дълга си тук и сега не дължиш никому нищо. Не. Майка ти вече я няма на този свят, но те гледа горе от небето и се гордее с теб като мен, синко. Тя иска да знаеш, че е време да продължиш по-нататък към по-хубави неща, чуваш ли? Да заминеш далеч от тази земя. Ти имаш шанс какъвто никой от нас нямаше, затова послушай баща си и го слушай добре. Намери колеж далеч от тук. Някъде, където белите и черните хора не се мразят или поне не както се мразят тук, синко. Някъде, където цветът на кожата няма да ти попречи да станеш такъв, какъвто искаш.

Тимъти отново послуша баща си и кандидатства само в колежи, които се намираха в смятания за най-малко расистки щат в САЩ — Калифорния. След като беше приет във всичките пет университета, в които кандидатства, той избра да се запише в Колежа по машинно инженерство към Калифорнийския университет в Бъркли. И там, по време на втория семестър, Тимъти се запозна с Ронда, момичето, което пет години по-късно щеше да стане негова съпруга.

— Не беше толкова зле, нали? — попита сестрата, почиствайки

капчицата кръв, която бликна, след като извади иглата от ръката на Тимъти.

— Не, госпожо. Изобщо не беше зле. Мислех, че ще ме боли, но сгреших.

Медицинската сестра се усмихна още веднъж. Всъщност ѝ беше приятно, че той я нарича „госпожо”, особено със силния си акцент от Алабама, но в него имаше някаква тъга, тъмна меланхолия в очите му, която беше трудно да не забележиш.

— Наред ли е всичко, господин Дейвис? — попита тя, докато залепяше пластир на ръката му, преди да я превърже.

— О, да, госпожо, всичко е чудесно.

Тимъти Дейвис беше ужасен лъжец и не беше необходимо да си експерт, за да го прозреш, но въпреки загрижеността си сестра Аткинс не мислеше, че е нейна работа да настоява за отговори.

— Трябва да държите превръзката на ръката си половин час, а пластира — шест часа — посъветва го тя.

— Да, госпожо. Ще го направя.

— През остатъка от деня може да се чувствате уморен — продължи сестрата, докато помагаше на Тимъти да стане, — дори безсилен, затова никакво вдигане на тежки предмети или напрегната работа, чувате ли?

Той кимна.

— Абсолютно, госпожо.

Роуз Аткинс го насочи по малкия коридор към следващата стая — „бюфетът със закуските”, както я наричаха всички, които работеха в кръвната банка.

— Моля, вземете си колкото искате курабии и сок. Това ще ви помогне да възвърнете нивото на кръвната си захар. Между другото,

вегетарианец ли сте?

— О, не, госпожо.

— Добре, тогава, щом се приберете вкъщи, яжте храна, богата на желязо, като червено месо, риба, пиле или дори овесени ядки със сушени плодове, за предпочитане стафиди. Починете си, пийте много течности и утре ще бъдете като прероден.

— Много ви благодаря за помощта, госпожо. Наистина съм ви признателен.

Докато сестра Аткинс се отдалечаваше, Тимъти Дейвис почувства, че в тялото му се разлива приятна топлина. Беше необходимо само едно добро дело. Сега кръвта му можеше да помогне за спасяването на нечий живот. Може би не само на един. Той обаче не знаеше, че това добро дело ще му струва живота.

22

Хънтър изчака Гарсия да влезе в дневната на Линда Паркър и затвори вратата. За момент никой от тях не помръдна, сякаш поради някаква причина трябваше да се приспособят към вътрешността на къщата.

Повечето хора биха се изненадали колко различно изглежда местопрестъплението, след като се изнесат полицията и криминалистите.

Първата забележима разлика винаги беше светлината. Нямахте ги мощните прожектори, които използваша криминалистите, за да разпознават влакна, остатъци и понякога дори прах, на които мястото

им не е там. Помещението възвръщаше първоначалното си осветление, естествена светлина, струяща през прозорците, или изкуствена, от лампите в къщата. Значението на тази разлика беше, че престъплението бе станало на комбинацията между тези два вида светлина, а не на яркия, ослепителен блясък на прожекторите на криминалистите.

Вторият главен фактор, който променяше перспективата на местопрестъплението на закрито, беше колко много се променя пространството, когато е безлюдно. Без човешката динамика на криминалисти и полицаи, които се движат насам-натам, всяка стая неизбежно изглеждаше много по-просторна, и къщата ставаше много по-тиха. За един специалист по изготвяне на профили на престъпници, който се опитва да си представи какво се е случило в нощта на престъплението, понякога само тези фактори можеха да окажат огромно значение.

— Знам, че вероятно го казвам всеки път — наруши мълчанието Гарсия, — но тази стая наистина изглежда много по-голяма, отколкото си я спомням.

— Да — отговори Хънтър, приближи се до прозореца в източната стена и дръпна завесите. — Казваш го всеки път.

— Какво правиш? — попита Карлос.

— Доктор Хоув ни каза, че жертвата е загубила живота си някъде между девет вечерта и полунощ в понеделник, нали така? По това време тук не е имало естествена светлина. Искях само да се опитам да почувствам по-добре...

— Да, извинявай, забравих за онова с възприятията, което правиш. — Приятелят му кимна и дръпна завесите на другия прозорец в дневната. Не познаваше друг човек, който да умее да си представя сцената толкова добре, колкото Хънтър.

Двамата детективи отново огледаха дневната и кухнята, а после излязоха в коридора и най-после стигнаха до главното местопрестъпление в дъното.

Също като усещането, което изпитаха, когато влязоха в дневната преди малко, без криминалистите да се движат насам-натам и оборудването им да обсебва мястото, спалнята на Линда Паркър изглеждаше два пъти по-голяма, отколкото я помнеха. И много по-тъмна. Светлината и пространството обаче не бяха единствената разлика. Въздухът беше тежък и спарен, едва се дишаше, наситен със странна, неопикуема миризма на нещо повече от металическия мирис на кръв и противната воня на разлагаща се плът. Хънтър и Гарсия положиха усилия да дишат предимно през устата и огледаха стаята още веднъж, застанали на прага.

— Сега, след като докладът от аутопсията разкри, че жертвата не е изтезавана преди смъртта — рече Карлос — и че не е страдала, хаосът в тази стая започва да изглежда по-малко хаотичен, не мислиш ли?

Като внимаваше да отбягва локвите засъхнала кръв на пода, Хънтър пристъпи по-навътре в спалнята.

— Говориш за теорията за произведение на изкуството, нали?

Гарсия кимна.

— Колкото и налудничаво да звучи, има логика, нали? Първата мисъл на всеки, който влезе в тази окървавена стая, е, че престъплението е прекомерно садистично. Някакъв извратеняк, който изпитва удоволствие от изтезаване и осакатяване на жертвата часове наред, преди най-после да я остави да умре, и от опита си и двамата веднага бихме се съгласили с тази версия. Но според онова, което ни каза доктор Хоув, убиецът не се забавлява по този начин. Няма мъчения, Робърт. Нито страдания. Напротив, жертвата умира за по-

малко от две минути. Погледни местопрестъплението и се замисли. Щом убиецът не е садистичен изрод, който се надървя, като изтезва жертвата и я гледа как страда, тогава защо прави всичко това? Защо превръща стаята в кървав празник? Защо осакатява тялото до неузнаваемост? Не се връзва. Дори ако този тип е напълно откачен, достатъчно, за да се опита да облече кожата ѝ като зле прилягащ му костюм, това пак не обяснява размазаните кървави петна навсякъде.

Хънтър отново започна да оглежда внимателно облените в кръв стени.

— Ако се замислим за вероятността убиецът да вижда цялата тази сцена като творба на изкуството — продължи Гарсия, — и ако за него стаята е само платно, тогава очевидната жестокост тук започва да придобива логика, защото изгубва садистичния си подтекст. В очите на убиеца случилото се тук не е лошо или зловещо, а изкуство. Вероятно не е изпитвал гняв към жертвата. Той не извлича удоволствие от властта или надмощието в акта на убийство. Не се зарежда с енергия от страха или страданието. Затова я е убил бързо. И какво е направил веднага след като я е задушил? Отрязал е ръцете и ходилата ѝ. Защо? Искал е да ги запази? Съмнявам се. За да улесни одирането на тялото ѝ, както предположи доктор Хоув? Може би. Аз обаче мисля, че има и друга причина. Мисля, че ги е отрязал, защото там са окончанията на главните артерии и вени на тялото.

Хънтър спря и замислено погледна партньора си.

— За да пресъздаде замахвания като с четка — обясни Гарсия и посочи стените в стаята. — Той се е нуждаел от кръвта ѝ, Робърт. Кръвта е неговата боя, така да се каже.

Хънтър продължи да гледа стените. Отстъпи две крачки назад, направи една вдясно, наклони глава настрана и започна да ги разглежда

от друг ъгъл.

Карлос продължи с анализа си.

— Одраното тяло на леглото е централната фигура в живата му картина. За убиеца, страданията на жертвата, ако е имало такива, смъртта ѝ, всичко, е второстепенно — странични щети, за да създаде шедьовъра си.

Хънтър погледна към леглото до южната стена. Въпреки че трупът на Линда Паркър вече не беше там, той лесно си представи цялата сцена заедно с нея, както беше преди.

— Също като примера с Шахматния убиец, който ти даде преди малко — каза в заключение Гарсия. — Този убиец не черпи удоволствие от убийството или насилието в него, а от това, че е постигнал нещо, с което се е заловил. В случая с Шахматния убиец — да подобри рекорд. В този случай — да създаде извратено и гротескно произведение на изкуството.

— Ами жертвата? — попита Хънтър.

— Какво имаш предвид?

— Как е избрана? Ти каза, че за убиеца страданията и смъртта са второстепенни, нали така? Ами самата жертва? Мислиш ли, че и тя е второстепенна? Който и да е, стига убиецът да създаде творбата си? Или е избрал Линда Паркър поради конкретна причина?

Карлос спря до леглото. Окървавените чаршафи все още бяха там.

— Не съм сигурен. Може да я е избрал, защото е било удобно за него.

— Не мисля — възрази Хънтър. — Ако наистина се мисли за художник, и ако това е изкуството, което създава, той не би избрал за удобство централната фигура, Карлос. Художниците обикновено са

много категорични в представата си какво искат да създадат. Нещо трябва да го е довело тук. Нещо трябва да го е накарало да избере Линда Паркър.

— Добре, тогава какво мислиш, че може да е? Не може да е свързано с външността ѝ, защото нея я няма в окончателната му композиция. Тя е била одрана, забрави ли? Не е имало значение дали е била чернокожа, азиатка, блондинка, брюнетка, изумително прелестна, грозна като смъртта, каквато и да е. Крайният ефект пак щеше да бъде същият, защото сега се вижда само мускулна тъкан.

— Вярно е — съгласи се Хънтър. — Но аз не бих отхвърлил външността ѝ. Може би за нас, зрителите това няма значение, защото ние виждаме само завършената работа. Или пък може би точно това е било намерението на убиеца — да си помислим, че жертвата няма значение. Но за него е имало. — Той млькна, когато от предположението на Гарсия в главата му се зароди нова идея. — Тя е била манекенка, нали? Каталози за дрехи, ревюта, такива неща.

— Да, точно така.

— Ами позиране за картини, скулптури, художествени фотографии... Нещо, свързано с изкуството, не с модата?

Очите на Карлос блеснаха, когато извади мобилния си телефон.

— Не знам, но веднага ще възложи задачата на някого.

Докато Гарсия говореше с оперативния отдел, Хънтър отново смени позицията си. Този път се върна до вратата на спалнята и опря лявата си буза до стената.

— Робърт, какво правиш, по дяволите? — попита Карлос, когато приключи с разговора.

— Хващам се за сламки, предполагам.

— Как?

— Не съм сигурен. Може би се опитвам да видя нещо, което го няма.

— Да видиш нещо? Изглежда така, сякаш се опитваш да преслушаш стената.

— Всъщност гледах размазаните петна кръв.

Гарсия се приближи до партньора си.

— Избрал си много странен ъгъл, от който да ги гледаш.

— Именно. Мислех си за буквите, изрязани върху гърба на жертвата и как някои от линиите не бяха свързани правилно. Ако цялата тази сцена наистина е платно, тогава може би също като изрязаните букви, и размазаните петна кръв не са това, което изглеждат на пръв поглед. Може би всичко това представлява нещо друго — образ, второ писмо, послание, — не само разплискана кръв по стените.

Карлос не беше мислил за това, но в думите на Хънтър имаше логика.

— Може би причината да не го виждаме е, защото не го гледаме по правилния начин — продължи Хънтър. — Не съм сигурен. Някои произведения на изкуството са такива — изображението се променя, когато смениш гледната си точка. Но както казах, хващам се за сламки, защото тук нищо не се връзва.

— Може и да се хващаш за сламки — съгласи се Гарсия. — Но мисля, че определено си заслужава да опитаме.

Той се приближи до северната стена и опря в нея дясната си буза.

Стаята със закуските в Центъра за кръводаряване в Тусон, Аризона, не беше много просторна, но бе достатъчно голяма, за да побере три малки маси и двамата човека вътре.

Въпреки че нямаше апетит, Тимъти Дейвис се приближи до масата в ъгъла, на която имаше доста беден избор от курабии и бисквити. Огледа няколкото пакета и устните му се изкривиха.

— Не може да се каже, че изборът е голям, нали?

Въпросът беше зададен от високия мъж, който се присъедини към Тимъти до масата. И той, изглежда, не знаеше какво решение да вземе.

— Не, господине — отвърна Тимъти и леко поклати глава. — Проблемът е, че не си падам много по курабии и бисквити.

— Да, разбирам те, друже. Аз също, но за съжаление „Червеният кръст“ може да си позволи само това. Мисля, че дори тези пакети са дарения.

— Да, господине, вероятно.

Мъжът се вгледа в Тимъти за момент.

— Аз съм Майк — каза и протегна силна и твърда ръка, която също беше превързана, но по различен начин от ръката на Тимъти. Той обаче не забеляза това.

— Тимъти Дейвис. Приятно ми е да се запознаем, господине.

— Добре, но какво е това „господине“? — попита Майк и се намръщи под козирката на бейзболната си шапка.

— О, моля ви, не се обиждайте, господине. Там, откъдето идвам... Свикнал съм да се обръщам към хората с „господине“ или „госпожо“, това е всичко. Нямам предвид нищо лошо.

— Откъде си? — попита Майк и прокара палец и показалец по гъстите си като на морж мустаци. — Нека отгатна — някъде от Дълбокия юг.

Тимъти се усмихна.

— Точно така, господине. Родих се и израснах в Алабама.

— Алабама? Това е много далеч от тук. Е, какво те води в Тусон?

— Предимно работа — отговори Тимъти и протегна и сви ръка няколко пъти. — Започва да сърби, нали?

Майк се ухили.

— Да, така е. За пръв път ли ти е?

Тимъти кимна.

— Трябваше да го направя по-рано, но... — В гласа му се долови меланхолия. — Все едно, зарекох се, че отсега-нататък ще бъда редовен кръводарител. Да. Трябва да се опитаме да помогнем на другите, когато можем, нали? Поне на някои. Никой, изглежда, вече не го е грижа за другия. — Той вдигна ръка. — Признавам, че и аз бях виновен в това дълго време. Но отсега-нататък ще се представям по-добре, господине. Да, ще го направя.

Меланхолията остана, но преди Майк да успее да попита още нещо, Тимъти продължи:

— А вие, господине? За пръв път ли ви е?

— О, не. Това е... осмият ми път.

В същия момент стомахът на Тимъти изкъркори толкова силно, че Майк отстъпи крачка назад.

— Еха. — Той направи гримаса и сините му очи се спряха на стомаха на Тимъти. — Прозвуча така, сякаш там вътре имаш нещо живо и много гладно.

— Извинявам се, господине. Не съм сигурен откъде дойде.

— От това, че си гладен — отговори Майк. — От там. Не хапна ли нещо, преди да дойдеш тук?

Тимъти се поколеба. И когато отново заговори, гласът му не беше

много по-силен от шепот.

— Знам, че трябваше, но...

Въпреки къркоренето на стомаха му на Тимъти не му се ядеше нищо. Всъщност от три седмици и половина нямаше апетит и беше отслабнал значително.

— Е, опасявам се, че курабиите и бисквитите няма да са достатъчно, за да накарат звяра в стомаха ти да млъкне — каза Майк. — Закуси ли сутринта?

— Хмм... да, но не ядох много.

— Да не си откачил? Лудост е да не закусиш, когато ще даваш кръв. Изненадан съм, че са ти позволили.

Тимъти отмести поглед встрани.

— Не си им казал, нали? Не, разбира се. Ако им беше казал, те щяха да те изпратят вкъщи и да ти кажат да дойдеш утре или вдругиден.

— Знам, господине, но напоследък нямам апетит и се съмнявам, че това ще се промени през следващите няколко дни. — Тъгата в очите на Тимъти беше сърцераздирателна.

— Защо? — попита Майк. — Болен ли си? Ходи ли на лекар?

— Не, господине, не съм болен. Аз само... преосмислям изборите си в живота, предполагам.

— Е, стомахът ти те умолява за храна, приятелю, и след като си дал кръв, трябва да го послушаш, освен ако не искаш да припаднеш.

Тимъти поклати глава.

— Не, господине, не. — Той пак отмести очи към масата с курабиите и бисквитите.

Майк погледна часовника си.

— Имам идея. Обичаш ли мексиканска храна?

— Да, господине, много.

— Добре. Това „господине” обаче ще трябва да спре. Моля те. Кара ме да се чувствам стар. Наричай ме Майк, става ли?

Тимъти кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, Майк. Моля, наричай ме Тим.

Майк се усмихна.

— Така е много по-добре. Вече се почувствах отново млад. И така, да се върнем на въпроса, Тим. На ъгъла има фантастично малко мексиканско кафене. Правят невероятно бурито. Определено ще ни заситят. Искаш ли да си вземем сваятна мексиканска храна? Аз черпя. Какво ще кажеш?

Тимъти изглеждаше несигурен.

— Хайде — настоя Майк. — Днес никой от нас няма да ходи на работа, особено ти, с каквото и да се занимаваш, и двамата се нуждаем от храна. Нарездания на лекаря. — Той се ухили. — Затова може да хапнем нещо, което ще ни достави удоволствие, не мислиш ли?

Сякаш по даден знак стомахът на Тимъти отново изкъркори.

— Добре, имаме едно „да” — пошегува се Майк. — Други гласове?

Тимъти се усмихна и също погледна часовника си. Нямаше къде да ходи. Беше напуснал работата си, а дома... вече не го чувстваше свой дом.

— Добре — най-после се съгласи той. — Мексиканската храна звучи чудесно в момента. Води ме, ще те следвам.

— Страхотно — каза Майк. — Но първо нека да си вземем портокалов сок. Нуждаем се от течности и захар.

— Мисля, че идеята е добра.

Мъжът прекоси стаята и взе две чаши портокалов сок от малката маса. Тимъти не забеляза, че той изсипа в едната съдържанието на

шишенцето, което държеше в шепата на дясната си ръка.

24

Щом излязоха от къщата на Линда Паркър, детективите решиха да си поделят разпитите, които смятаха да проведат следобед. Робърт щеше да отиде при родителите на Линда в Чевийт Хилс, а Карлос щеше да се отбие в модната агенция в Западен Холивуд, където беше работила. По една случайност и двамата се върнаха в сградата на Главното управление на полицията само през няколко секунди. Хънтър току-що беше заключил вратата на стария си буик, когато Гарсия спря до него.

— Пристигаш или тръгваш отново? — попита Карлос, когато слезе от колата си.

— Току-що дойдох.

— Е, как мина разговорът?

— Трудно — отговори Робърт. — Родителите ѝ са в шок. Да изкопча някаква информация от тях беше много бавна и тактична работа.

— Затова ти отиде при тях, а аз проверих модната агенция. Ти си много по-тактичен от мен. Все едно, научи ли нещо?

— Нищо разтърсващо — обясни Хънтър. — Както ни казаха, майката на Линда Паркър е била и най-добрата ѝ приятелка. Често са излизали заедно. Ходили са на почивка. Правили са заедно повечето неща, които правят най-добрите приятелки. Тя твърдо заяви, че Линда винаги ѝ е казвала всичко, което се случва в личния ѝ живот,

включително за мъжете, с които се среща.

Гарсия недоверчиво наклони глава настрана.

— Повярва ли ѝ?

— Не. Никой не казва на никого, за колкото и добри приятелки да се мислят. Всички крием тайни.

— Особено когато става дума за взаимоотношенията между майка и дъщеря — отбеляза Гарсия. — Не виждам как една дъщеря би казала на майка си всичко, независимо колко либерални и непредубедени са и двете.

— Но трябва да работим с това, с което разполагаме — каза Хънтър. — А то е, че според майка ѝ Линда Паркър не се е срещала с никого. Всъщност тя ми каза, че дъщеря ѝ никога не е имала сериозно гадже.

— Никога? Наистина ли?

Те влязоха в полицейското управление, прекосиха фойето с рецепцията и минаха през охраната.

— Линда нямала време за връзки — поясни Хънтър. — След гимназията съсредоточила всичките си усилия в кариерата си, за да влезе в света на висшата мода. Майка ѝ каза, че гаджетата били разсейване и отклоняване на вниманието и Линда много добре знаела как да живее без тях.

Двамата детективи стигнаха до асансьора.

— В общи линии хората от модната агенция ми казаха същото. Линда Паркър нямала гаджета и била изключително съсредоточена в кариерата си.

— Но научих и нещо друго, което може да ни помогне — добави Хънтър.

— Какво?

— Емили Паркър не била само майка и най-добра добра приятелка на Линда. Тя ѝ помагала и с присъствието ѝ в интернет — Фейсбук, Туитър, Инстаграм, Ютюб и електронната поща.

— Да?

— Това означава, че тя знае потребителските имена и паролите на всички профили на Линда.

— Еха. И няма да се наложи да хакваме нищо?

— Не и този път.

— По дяволите, сигурно ще е за първи път.

— Освен това майка ѝ ми каза, че в деня, когато е била убита, Линда е била много заета — пет фотосесии в пет студия, разпръснати из целия Лос Анджелис.

— Да. И аз получих същата информация от модната агенция. Ще трябва да проверим всичките.

Докато вървяха към отдел „Обири и убийства”, и двамата се намръщиха, когато забелязаха, че вратата на кабинета им е открената.

— Забрави ли да заключиш? — попита Хънтър.

Гарсия го изглежда накриво.

— Ти излезе след мен, не помниш ли? Ако някой е забравил да заключи, това си ти.

— Никога не забравям да заключа вратата.

— Може би капитанът е там — предположи Карлос.

— Да, но защо?

Те стигнаха до кабинета си и спряха пред отворената врата. Капитан Блейк не беше там. Висока метър и седемдесет жена стоеше пред дъската със снимките с гръб към тях и ги разглеждаше. Черната ѝ коса беше оформена в елегантна прическа, дълга до раменете. Носеше идеално ушито тъмносиво сако и същата на цвят, дълга до коленете

пола.

Хънтър веднага се досети коя е.

Гарсия, от друга страна, нямаше представа коя е жената. Той беше и много по-импулсивен.

— Извинете — рече с твърд и настойчив тон. — Коя сте вие, по дяволите, и какво правите тук?

— Той я е одрал? — попита непознатата, без да се обръща и напълно пренебрегвайки въпроса му. И е отрязал ръцете и ходилата ѝ? — Изненадата в гласа ѝ беше безспорна.

Гарсия въртна глава и отвори широко очи от почуда.

— Извинете, госпожо, трудно ли чувате? Не можете да влизате тук.

— И какво е това, по дяволите? — попита жената, все още обърната към дъската. — Замразена котка? Какво става тук?

Карлос погледна озадачено партньора си.

— Реална ли е тя? Коя е тази жена, по дяволите? И как да включим слуховия ѝ апарат? — Отново се обърна към непознатата: — Хей, луда жено. Имам шоколад.

— Тя е от ФБР — каза Хънтър.

Жената най-после се обърна с лице към детективите.

— Наблюдателен сте. Аз съм специален агент Ерика Фишър от отдел „Поведенчески анализ“ в НЦАНП. — Тя пристъпи две крачки към тях и протегна ръка. Имаше малка бенкг над левия ъгъл на устните, която придаваше допълнителен чар на и без това много привлекателното ѝ лице със сърцевидна форма. Очите ѝ, които бяха черни като косата ѝ и загадъчни като закодирано съобщение във военно време, се втренчиха в Хънтър.

Нито единият от детективите не стисна ръката ѝ, но Хънтър устоя

на погледа ѝ. Гарсия мина покрай жената и застана между нея и дъската.

— Независимо коя сте, специален агент Ерика Фишър, пак не можете да влизате тук.

— Грешите — отвърна тя, най-после отмести очи от Хънтър и се обърна с лице към Гарсия. — Нека позная. Вие сигурно сте детектив Карлос Гарсия, роден в Сао Пауло, Бразилия. Майка ви е американка, учителка по история. Баща ви е бразилец, федерален агент за бразилското правителство. Родителите ви са се развели и вие и майка ви сте се преместили в Лос Анджелис, когато сте били десетгодишен. Баща ви е останал в Бразилия, където живее и до днес. Постъпили сте в полицията веднага щом сте завършили гимназия и сте постигнали забележителен напредък.

Карлос се намръщи първо на нея и после на Хънтър, но специален агент Ерика Фишър още не беше приключила.

— След като две години сте си скъсали от работа задника като детектив в Северен Лос Анджелис, са ви дали възможност да избирате. Това не се случва на мнозина млади детективи. Избрали сте да отидете в отдел „Убийства“. Оженили сте се за ученическата си любов Ана Престън. Нямате деца.

— Биографията ми ли смятате да пишете? — попита Еарсия.

Агент Фишър се усмихна и отново насочи поглед към Хънтър.

— А мълчаливецът там може да е само детектив Робърт Хънтър. Изглеждате малко по-различен от снимките, които имаме в нашите архиви.

Хънтър не каза нищо.

— Слушала съм страшно много за вас, детектив Хънтър. Чела съм книгата ви. Всеки агент в НЦАНП я е чел. Задължителна част от обучението ни е. Изумителна е.

Робърт продължаваше да мълчи.

— Мислите, че сме сгрешили? — попита Гарсия, отново привличайки вниманието ѝ към себе си. — Така казахте, нали? И какво по-точно имахте предвид?

Агент Фишър пак не обърна внимание на думите му и за момент придоби такъв вид, сякаш се чудеше какво да направи.

— Ехо? — попита Карлос. — Наистина ли е глуха? — обърна се той към партньора си.

Агент Фишър въздъхна раздражено.

— Не съм глуха, детектив Гарсия, и под „грешите“ имах предвид, че ФБР поема разследването. Вие може... да преминете към следващия си случай или да хапнете понички, или каквото друго правите обикновено.

Последва стъписано мълчание.

— Моля? — намръщи се Гарсия.

— Кое не разбрахте? — попита агент Фишър.

— Онова, че ФБР поема нашето разследване.

— Правилно сте чули, детектив Гарсия — потвърди тя. — Заповедите ми са да изчакам, докато ви съобщя извънредната новина, но вие бяхте нетърпеливи да я чуете, затова... Ето, научихте я. Случаят вече не е на лосанджелиската полиция.

— Кой ви нареди да изчакате? — най-последно наруши мълчанието си Хънтър.

— Моля? — Агент Фишър се премести така, че да може да вижда и двамата детективи, без да се налага да се обръща всеки път.

— Казахте, че имате заповед да изчакате. Кой ви издаде заповедта?

— Аз.

Отговорът изненада всички, защото дойде от човека, който сега стоеше на вратата на кабинета на Хънтър и Гарсия.

25

Хънтър, Гарсия и специален агент Фишър се обърнаха едновременно към дрезгавия, прегракнал глас, който се чу зад Робърт. Пред вратата на кабинета стояха трима души.

— Заповедта е от мен, стари приятелю — потвърди Ейдриън Кенеди, приковал очи в Хънтър. От двете му страни бяха капитан Блейк и специален агент Лари Уилямс.

Удивлението на Карлос заслужаваше снимка.

— О, не знаех, че ще правим купон. Можеше да купя клоунски шапчици за всички. — Въпросителният му поглед се отмести към Кенеди. — А вие сте...

Кенеди не се засмя на шегата.

— Името ми е Ейдриън Кенеди — отговори той и влезе в кабинета. Капитан Блейк и специален агент Уилямс го последваха. — А вие сигурно сте детектив Карлос Гарсия. — Кенеди се приближи до него и протегна ръка. Той погледна строго и накриво агент Фишър, докато минаваше покрай нея. — Приятно ми е най-после да се запозная с вас, детектив.

Гарсия стоеше неподвижно, макар че се намръщи на думите „най-после“.

— Съжалявам, но трябва ли да ми говори нещо името ви?

— Ейдриън Кенеди е директорът на НЦАНП към ФБР, Карлос —

обясни капитан Блей и застана до бюрото на Хънтър. — Освен това оглавява и отдел „Поведенчески анализ” в НЦАНП.

— Чудесно — равнодушно отвърна Гарсия и отново се обърна към Кенеди. — Поздравления. Явно сте се уредили в живота. — Хвърли още по-любопитен поглед към капитан Блейк.

Тя отговори, като повдигна рамене.

Кенеди най-сетне дръпна ръката си, която беше протегнал на Гарсия, и се обърна към Хънтър:

— Как си, стари приятелю? Радвам се, че те виждам отново.

За разлика от Карлос Робърт стисна ръката му.

— Това е специален агент Лари Уилямс — представи го Кенеди. — И очевидно вече сте се запознали със специален агент Ерика Фишър, която трябваше да изпълни заповедта и да изчака.

— Извинявам се, сър, само се опитвах да...

Лекото поклащане на главата на Кенеди беше достатъчно, за да сложи край на извинението на агент Фишър.

— Какво става, Ейдриън? — попита Хънтър. — Защо НЦАНП поема разследването?

— Ами — рече той, почесвайки се под брадичката. — Сложно е.

— Опрости го. — Тонът на Хънтър беше твърд.

Специални агенти Фишър и Уилямс се спогледаха. Никога не бяха чували някой да отговаря така на директора Кенеди, още по-малко детектив от полицията.

Преди Кенеди да успее да отговори на въпроса, вниманието му беше привлечено от дъската със снимките вляво от него. Той затаи дъх и за рекордно време изражението му се промени от изненадано в озадачено.

В същия момент и агент Уилямс забеляза дъската.

— Какво е това, по дяволите? — Той пристъпи към дъската и очите му се стрелнаха от снимка на снимка, а след това погледна Кенеди. — Той е одрал жертвата?

— Ейдриън, защо НЦАНП поема разследването? — с твърд глас повтори Хънтър.

Кенеди въздъхна и го погледна.

— Ами, това, което гледате тук, приятелю мой, не е първата жертва на този убиец — най-последно отговори той.

26

Тимъти Дейвис дойде в съзнание и се почувства напълно объркан. Нямаше представа какво му се е случило и защо, нито къде се намира или как се е озовал там. В момента знаеше само, че мракът, който го обгражда, изглежда непрогледен, дотолкова, че за секунда се зачуди дали очите му наистина са отворени. Въпреки всичко обаче започна да го обзема странно чувство за нещо познато, сякаш знаеше, че е бил на това място и преди.

Макар че умът му беше вцепенен, Тимъти замоли паметта си да му помогне, но образите, които изплуваха, бяха разпокъсани и несвързани. Последното, което си спомняше, беше, че... излизаше от Центъра за кръводаряване на „Червения кръст“ в центъра на града. Така ли беше?

Да, това определено беше последното, което си спомняше.

Беше дал кръв за пръв път през живота си, но кога се случи това?

Днес?

Вчера?

Миналата седмица? Докато търсеше отговор, в главата му придоби очертания друг спомен и той се сети за нещо друго — не беше сам, когато излизаше от кръвната банка. С него имаше някой. Висок мъж, с когото се запозна там, но не можеше да си спомни името му. Тимъти се помъчи, но ужасното главоболие беше изградило солидна стена между него и повечето му спомени.

— Къде съм, по дяволите?

Веднага щом изрече тези думи, в гърлото му избухна мъчителна болка, сякаш беше преглътнал кълбо разярени огнени мравки. Ръцете му инстинктивно се вдигнаха към врата му и източника на болката, само че не стигнаха дотам. Не се отделиха от тялото му.

— Какво става, по дяволите?

Огнените мравки в гърлото му се разгневиха още повече и той стисна зъби толкова силно, че имаше чувството, че ще се счупят. Тимъти се съсредоточи върху дишането си, опитвайки се да го нормализира, доколкото може.

Вдишай.

Издишай.

Вдишай.

Издишай.

Болката най-после намалая и Тимъти осъзна нещо, което му беше убягвало дотогава — лежеше по гръб върху някаква твърда, неудобна повърхност. Краката му бяха изпънати един до друг и се допираха. Ръцете му бяха прибрани до тялото, с дланите нагоре. Той отново се опита да вдигне ръце и тогава разбра защо не може да ги движи — нещо дърпаше китките му и задържаше ръцете му. Помъчи се да повдигне краката си, но нещо дръпна глезените му.

— По дяволите, какво става?

В гърлото му за трети път избухна болка, но вече не му пукаше. Искаше отговори. Трябваше да разбере какво му се случва. Опита да надигне тялото си и да седне, но нещо го държеше за кръста. Беше обездвижен с невероятна точност и прецизност. Можеше да движи само главата и врата си, но каква полза? Намираше се в абсолютен мрак и нямаше значение дали гледа надясно, наляво или напред. Догади му се, сякаш в стомаха му имаше нещо гнусно, което бавно разлагаше всичко наоколо.

„Мисли, Тим, мисли — каза си той. Нямаше причина да продължава да дразни огнените мравки в гърлото си. — Ти си машинен инженер. Работата ти е да решаваши проблеми. Мисли, по дяволите, мисли!

И тогава почувства нова болка, която по някаква причина мозъкът му беше избрал да блокира дотогава. Болката избухна от левия му крак, плъзна се покрай торса и гърдите, обхвана врата му и се стовари като яростна вълна от тръни в главата му. Към непоносимото главоболие се добави още една зловеща агония.

„Какво става, по дяволите? — зачуди се той. — Защо съм завързан като звяр? Къде съм?“

Тимъти почувства, че всичко около него се завърта неконтролируемо. В нищо нямаше логика. Той затвори очи и в съзнанието му изведнъж изплуваха спомени за съпругата му.

С Ронда се запознаха в края на втория му семестър в Бъркли, Северна Калифорния. Той следваше машинно инженерство първи курс, а тя беше втори курс компютърни науки. Срещнаха се на събиране на студентския клуб „Сигма Ню“. Тимъти стоеше до плувния басейн и пиеше на малки глътки бира от бутилката, когато Ронда го забеляза от

балкона. Той беше висок близо метър и осемдесет и много привлекателен, но ѝ се стори, че изглежда някак не на място, твърде срамежлив, за да е на купон, където стават какви ли не шантави неща.

— Не ти ли харесва купонът? — попита тя, когато отиде при него до басейна. Усмивката ѝ беше твърде загадъчна и Тимъти не я разбра.

— Напротив, госпожо — отвърна той и остави бирата. — Купонът е чудесен. Искрах само да подишам малко чист въздух.

— „Госпожо” ли ме нарече?

— Ами... съжалявам, госпожо. Моля ви, не си мислете нищо лошо. Не съм от тук и така говоря.

Двамата разговаряха часове наред. Накрая си тръгнаха заедно от купона, но не се прибраха в стаите си. Вървяха чак до плажа Олбъни Бийч, където седнаха на пясъка и гледаха как първите слънчеви лъчи пронизват нощта. На този фон — изгревът на слънцето там, където океанът се срещаше с небето — те се целунаха за пръв път. Тимъти никога не забрави тази първа целувка и как го накара да се почувства.

От онзи ден нататък двамата станаха неразделни. Не бяха заедно само когато имаха лекции. Дори си намериха работа заедно в един ресторант на Джеферсън Авеню. Ронда обслужваше масите, а Тимъти демонстрираше кулинарните си умения в кухнята. Към края на втори курс на Тимъти Ронда го заведе в Айдахо, за да се запознае с родителите ѝ, и той я изненада, като поиска ръката ѝ от баща ѝ, за да се оженят. С благословията на родителите ѝ Тимъти се ожени за Ронда три месеца след като се дипломира.

Двамата се преместиха от Калифорния в Аризона същата година, когато една високо ценена и уважавана технологична компания, специализирана в отбраната на страната, предложи на Тимъти фантастична работа в инженерния екип по оръжията.

Скоро след като заживяха в Тусон, Ронда започна да се оплаква от страшни болки в долната област на корема, особено по време на менструалния цикъл, но тъй като беше твърдоглава афроамериканка от Айдахо, се съгласи да отиде на лекар едва след петия пореден месец на мъчителни болки и тежки кръвоизливи. И тогава светът им рухна за пръв път. На двайсет и пет годишна възраст, поставиха на Ронда диагнозата ендометриоза на яйчниците, която означаваше, че тя не може да има деца.

Новината за безплодието на Ронда ги съсипа, но не намали любовта им един към друг, всъщност дори заздрави връзката им.

— Има и други начини да започнем семейство — каза Тимъти и ѝ обеща, че щом се установят и укрепят кариерите си, ще започнат тяхното семейство. Увери я, че нищо няма да им попречи да имат семейство и да бъдат щастливи, но грешеше. Точно преди двайсет и деветия си рожден ден Ронда отново се почувства зле и след купища изследвания и прегледи светът им се разби за втори път. Поставиха ѝ диагноза рак на панкреаса в трета фаза и ѝ дадоха осемнайсет месеца живот.

Може би се дължеше на упоритостта ѝ или на любовта им един към друг, но Ронда се бори с рака с всичко, което имаше, и превърна осемнайсетте месеца в трийсет и четири. Накрая обаче издъхна в дома им преди три седмици и половина.

Друга вълна на болка, идваща от левия му крак, откъсна Тимъти от спомена, но гърленият вик, който издаде, не произлизаше от физическата агония, а от мъката му по Ронда. От това колко разгневен беше Тимъти на живота и на Бога, в който вярваше и на който се молеше от години. Но вече не.

Трак. Трак.

Далечният, приглушен звук се чу някъде вдясно от Тимъти и очите му веднага се стрелнаха в тази посока, но видя само мрак.

— Хей? — попита той, без да обръща внимание на огнените мравки в гърлото си. — Има ли някой тук?

Нямаше отговор.

Неподвижен като статуя, Тимъти зачака и усилено се съсредоточи върху дишането си.

Нищо.

Започна да си мисли, че слухът му го е подвел, когато го чу отново.

Трак. Трак. Този път по-близо, но все още не достатъчно близо.

— Хей? — повтори Тимъти. — Кой е там?

Отговор не последва.

— Моля ви. Тук вътре съм. Някой може ли да ми помогне? Моля, помогнете ми. Моля.

Следващият звук, който чу Тимъти, беше като превъртане на валчеста дръжка на врата.

— Да, тук вътре. Моля, помогнете ми. Тук вътре съм.

Тимъти затаи дъх. Няколко секунди по-късно чу изскърцване от отваряне на врата. Но тъмнината продължаваше да го обгръща отвсякъде.

— Хей? — с треперещ глас попита Тимъти.

Изведнъж точно над него светна електрическа крушка, която обля с яркост стаята.

Ослепителната светлина изгори очите му като огън и го принуди да ги затвори.

Примига бързо.

Все още твърде ярка.

Той изчака още няколко секунди и пак примига.

Сега беше малко по-добре, но светлината пак му причини болка.

Още няколко секунди.

Тимъти мигна.

По-добре.

Пак мигна.

Зениците му най-после се приспособиха към светлината.

Той обърна глава в посоката, в която се отвори вратата. Някакъв силует придоби очертания — висок и слаб човек. Стоеше там и го гледаше.

Тимъти присви очи и се помъчи да види лицето му.

— Не трябваше да си буден — каза човекът. Въпреки че гласът му прозвуча спокойно, в тона му се долови загриженост. — Защо си буден? Сигурен съм, че ти дадох правилната доза.

Тимъти претърси паметта си за този глас, но силното главоболие и другата болка, изглежда, си правеха купон в главата му и я разкъсваха.

Човекът все още стоеше на прага.

— Какво? — попита Тимъти с немощен глас.

Човекът най-после пристъпи в стаята.

— Моля ви, господине... Не разбирам какво става.

Тимъти се напрегна да задържи погледа си върху силуета, но от левия му крак като фойерверк се стрелна нов поток от болка, от който всичките му мускули се схванаха. Очите му инстинктивно се отместиха от човека и се плъзнаха към крака му. Мракът беше изчезнал и Тимъти най-после видя защо го боли толкова много.

— О, Боже!

Ако очаквах, че ще изненадат Хънтър, Гарсия и капитан Блейк с разкритието, че Линда Паркър не е първата жертва на този убиец, Ейдриън Кенеди и двамата агенти на ФБР останаха горчиво разочаровани.

— Ти го каза, приятелю — рече Карлос и кимна на партньора си.

— Какво? — попита Кенеди.

— Робърт имаше чувството, че извършителят е убивал и преди — отвърна капитан Блейк.

— Колко са жертвите досега, Ейдриън? — попита Хънтър.

Кенеди го погледна и в отговор наклони глава настрана и повдигна вежди.

— Колко са жертвите, Ейдриън? — повтори Хънтър със спокоен, но настойчив глас.

— Съжалявам, детектив — каза специален агент Фишър. — Но тази информация е достъпна само на принципа „необходимост да се знае“ и след като разследването вече не е на лосанджелиската полиция, вие не...

— Специален агент Фишър — прекъсна я Кенеди. — Защо не отидеш да си вземеш кафе или нещо друго? Забелязах, че има автомат в дъното на коридора. Ще те повикам, когато ми потрябваш.

Агент Фишър се сепна и отвори уста от почуда.

— Но, сър, аз само отговарях на...

— *Вън*, агент Фишър. — Дрезгавият глас на Кенеди сякаш придоби нова плътност. — Ще те повикам, когато ми потрябваш.

— Ооооо — закачливо подвикна Гарсия. — На някого току-що

му връчиха ключовете за кучешката къщичка.

Агент Фишър се обърна към него и се престори, че драци носа му със средния си пръст.

Карлос ѝ намигна.

— Това беше сладко. В Академията на ФБР ли го научи?

Докато излизаше от кабинета, агент Фишър трябваше да събере цялата сила на волята си, за да не тресне вратата.

— Колко са убийствата дотук, Ейдриън? — за пореден път попита Хънтър.

— Бях груб с нея, Робърт — отвърна Кенеди. — Но специален агент Фишър беше права, и ти го знаеш. Тази информация е достъпна само на принципа „необходимост да се знае“ и официално разследването вече не е на лосанджелиската полиция.

— Хей, чакай малко — намеси се капитан Блейк. — Какво ще кажеш за малко професионална учтивост, а? Вие искате да ви кажем всичко, с което разполагаме за разследването, нали така? Няма ли да ни дадете нещичко, преди да вземете всичко?

Кенеди погледна първо специален агент Уилямс и после дъската със снимките и се замисли.

— Добре, предполагам, че така е справедливо — най-последно отговори. — Но аз имам по-добро предложение.

Последвалото мълчание явно беше умишлено и Хънтър се досети какво предстои. Ето защо, за разлика от капитан Блейк, той се въздържа да зададе очевидния въпрос.

— Какво?

— Защо ФБР и лосанджелиската полиция не обединят усилията си?

— Моля, сър? — изненада се специален агент Уилямс.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че Хирурга може да е направил първата си и най-голяма грешка?

— Да?

Кенеди погледна към Хънтър.

— Ето, това е грешката му.

— Хирурга? — намръщи се Гарсия. — Грешка? Какво...

— Съжалявам, сър, но и аз не разбирам — обади се агент Уилямс.

— Последната жертва на Хирурга е убита в Лос Анджелис — обясни Кенеди. — Очевидно в юрисдикцията на лосанджелиската полиция. И тъй като извършителят е употребил изключително насилие — той посочи дъската, — разследването автоматично се възлага на отдел „Свръхтежки убийства”, оглавяван от детектив Хънтър.

— Да... Е, и? — Агент Уилямс изглеждаше озадачен.

— Ами, Робърт Хънтър е най-добрият специалист по изготвяне на профили на убийци, с когото съм работил. Толкова много пъти съм го канил на работа в НЦАНП, че не помня броя им.

— И с ласкателства няма да ме убедиш и този път, Ейдриън — обади се Хънтър.

— Този път не се опитвам да те привлека, Робърт — отвърна той. Предлагам съвместна операция на НЦАНП към ФБР и отдел „Свръхтежки убийства” в лосанджелиската полиция. Това не е предложение за работа. Няма да ставаш агент на ФБР. Пак ще си детектив от лосанджелиската полиция, но ще получиш национална юрисдикция, докато тече разследването. Предлагам ти възможност да останеш в разследването и да хванеш лудия извратеняк.

— Извинете, сър — намеси се агент Уилямс. — Не искам да ви прекъсвам, но не е необходимо да включваме външна помощ в

разследването. Уважавам работата на детектив Хънтър. Наистина. Чел към книгата му и така нататък, но ако мога да бъда откровен, той няма подготовката и способностите за нещо от тази величина. Той е само детектив от полицията и ще ни забави. — Уилямс погледна Хънтър. — Не се обиждайте.

— Не се обиждам — отговори Робърт.

— Е, аз пък се обиждам — намеси се Гарсия и вдигна ръка. — Само детектив от полицията...

Кенеди вдигна показалец, за да ги накара да млъкнат.

— Какво ще кажеш, Робърт?

Хънтър не отговори.

— Познавам те, стари приятелю — настоя Кенеди. — Знам, че когато се заловиш с някой случай, особено ако е нещо интригуващо като сега, не го изпускаш лесно. — Той замълча, вглеждайки се изпитателно в детектива. — Искам да участваш в това разследване, Робърт. Затова съм дошъл. Не летях дотук само за да ти кажа, че ФБР ти отнемат разследването. Дойдох да говоря лично с теб и защото аз съм единственият, който може да направи така, че предложението ми да се случи. Мога да го направя официално за по-малко от петнайсет минути. Ти трябва само да се съгласиш.

Хънтър гледаше Кенеди, но в мислите си се върна назад няколко часа, когато седеше очи в очи с Емили Паркър, майката на Линда. Когато той стана да си ходи, госпожа Паркър сложи треперещата си ръка на рамото му.

— Детектив — изрече тя с глас, задавен от сълзи. — Моля ви, обещавайте ми, че ще го хванете. Моля ви, обещавайте ми, че ще накарате кучия син да си плати за онова, което направи с дъщеря ми. Тя беше единственото ми дете — добави Емили и отново се разрида.

— Ще направим всичко възможно, за да изправим пред правосъдието човека, отговорен за смъртта на дъщеря ви, госпожо Паркър — отвърна Хънтър.

— Не — гневно каза тя. — Това не е достатъчно, детектив. Не искам да чувам глупостите, които подхвърляте на репортерите от новините. Може да си ги спестите за медиите. Искam личното ви обещание, че ще хванете копелето. Че няма да намерите покой, докато не вкарате зад решетките извратения психопат. Обещайте ми, детектив. Обещайте ми.

Хънтър не даваше обещания, които не беше абсолютно сигурен, че може да изпълни, но знаеше, че в момента Емили Паркър изпитва болка, каквато не е преживявала никога дотогава и че се нуждае от увереност, че хората, натоварени със залавянето на убиеца на дъщеря ѝ, няма да я разочароват. Затова той формулира отговора си по най-добрия начин, по който можа, без да се налага да лъже.

— Госпожо Паркър, давам ви думата си, че няма да намеря покой, докато човекът, който ви отне дъщерята, не отиде зад решетките. Това мога да ви го обещаая.

Убедеността в гласа му предизвика нов поток от сълзи в очите на Емили Паркър.

— Колко са жертвите, Ейдриън? — отново попита той.

Кенеди почувства, че Хънтър е на път да се съгласи. Беше справедливо и той да отстъпи.

— Това е третата му жертва — отговори.

Робърт и Карлос се спогледаха обезпокоено.

— Къде са били намерени другите? — попита Еарсия. — Знаем, че не са били в Лос Анджелис, вероятно нито дори в Калифорния, затова къде е убивал досега този тип?

Кенеди се обърна към него.

— Сър, моля ви — обади се агент Уилямс. — Наистина не се нуждаем от помощ в този случай.

— Да, знам — отвърна Карлос. — Ние сме само детективи от полицията, нали? И ще ви забавим.

— Какво искате да кажете с това „ние“? — попита агент Уилямс, опитвайки се да сдържи ироничната си усмивка. — Мислите, че директорът Кенеди говореше и на вас?

Хънтър отправи въпросителен поглед към Кенеди, който кимна.

— Съжалявам, Робърт, но специален агент Уилямс е прав. Предложението за съвместна операция се отнася само за теб.

— Шегувате се — каза Гарсия, без да може да повярва.

Хънтър направи знак на партньора си да му даде минутка.

— Ти не каза това, Ейдриън.

— Какво имаш предвид? Не съм споменавал за партньора ти.

— Напротив, спомена го.

— Какво? — отново се намеси агент Уилямс. — Кога?

Хънтър продължи да говори на Кенеди:

— Ти предложи съвместна операция между НЦАНП и отдел „Свръхтежки убийства“ на лосанджелиската полиция, нали така? Това бяха думите ти. Е, двамата с детектив Гарсия сме от отдел „Свръхтежки убийства“ в лосанджелиската полиция. Единствената причина отделът да има тази слава е, защото работим заедно. — Робърт замълча за ефект. — Ето защо, ако искаш съвместна операция, Ейдриън, по-добре направи място и за двама ни.

Кенеди се поколеба за момент и агент Уилямс се обади още веднъж:

— Няма да стане. Ако си мислите...

— Специален агент Уилямс — спря го Кенеди и този път в дрезгавия му глас се долови раздразнение. — Ако ме прекъснеш още веднъж, ще бъдеш отстранен от разследването и ще се качиш на първия самолет обратно за Куонтико. Ясен ли съм?

— Но, сър...

— Ясен ли съм, специален агент Уилямс?

Агентът наведе глава като ученик, който току-що е получил строго мъмрене.

— Да, сър.

— Може да вземеш ключовете за кучешката къщичка от партньорката си — подхвърли Карлос.

— Детектив Гарсия — авторитетно каза Кенеди, — ако ще участвате в операцията, ще трябва да забравите за саркастичния си тон.

Карлос понечи да подхвърли нова остроумна закачка, но видя как го изгледаха Хънтър и капитан Блейк.

— Добре — отстъпи той. — Мисля, че мога да го направя. Няма проблем.

— Е, ще участваш ли? — обърна се Кенеди към Хънтър. Робърт погледна партньора си.

Гарсия кимна.

— О, аз определено ще участвам. Искам да хвана този психар.

— Операцията ще бъде съвместна — каза Хънтър на Кенеди. — НЦАНП и отдел „Свръхтежки убийства“ ще имат равни нива на пълномощия, командване и достъп до информация по време на разследването. Никой няма да крие нищо от никого. — Той погледна агент Уилямс. — Това не е състезание. Всички гоним един и същи краен резултат. Можете ли да работите така?

Агент Уилямс си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Да, мога да работя така.

— Карлос?

— Да, разбира се. Нямам абсолютно никакъв проблем с това.

Хънтър погледна снимките на одраното тяло на Линда Паркър на дъската.

— Добре, Ейдриън, ще участваме. Имаш своята съвместна операция.

28

— Какво? — попита агент Фишър, когато ѝ разрешиха да се върне в кабинета на Хънтър и Гарсия. Имаше такова изражение, сякаш светът се беше преобърнал по време на отсъствието ѝ. — Съвместна операция? — Тя погледна агент Уилямс за помощ, но той само повдигна рамене.

— Точно така, специален агент Фишър — потвърди Кенеди.

— Но, сър, това е абсолютно излишно. Ние контролираме цялото разследване и...

— Специален агент Фишър — отново я прекъсна той. Този път беше ядосан. — Няма да продължаваме да правим това и ако искаш да кажеш молитва да участваш в операцията, по-добре престани с това твое отношение на превъзходство, и го направи веднага. Разбираш ли ме?

Ерика Фишър имаше такъв вид, сякаш се готвеше да издиша огън като ламя.

— Ако чуя, че дори една секунда от разследването е била

изложена на риск заради твоето отношение, ще работиш на бюро до края на кариерата си във ФБР. Ясен ли съм?

Агент Фишър огледа Кенеди, агент Уилямс и Хънтър.

— Ясен ли съм, специален агент Фишър? — попита Кенеди.

— Да, сър — кимна тя. — Кристално ясен. Няма да имате проблеми с мен.

Гарсия се наклони да подметне някаква саркастична забележка, но Хънтър едва забележимо поклати глава.

— Добре. — Кенеди се обърна към агентите и застана зад бюрото на Хънтър. — Е, след като се споразумяхме, защо не обменим информация какво сме научили досега?

— Това би било добро начало — отбеляза Гарсия.

Кенеди кимна на специален агент Уилямс, който извади синя папка от куфарчето си.

Кенеди отстъпи назад от бюрото, сякаш да даде на всички повече пространство.

— И така — започна агент Уилямс. — Хирурга за пръв път привлече вниманието ни преди около два месеца, по-точно на петнайсети февруари.

— Хирурга? — попита Карлос.

— Това е прякорът, който използва ФБР за този извратеняк — обясни агент Уилямс. — Мисля, че причината е очевидна. — Той посочи дъската със снимките. — Но и без това по-нататък ще стигна дотам.

Агент Уилямс извади от синята папка цветна снимка с размери трийсет на двайсет сантиметра на жена и я сложи на бюрото на Хънтър.

— Първата жертва на Хирурга е Кристин Ривърс, двайсетгодишна студентка в университета „Уейн“ в Детройт.

Хънтър, Гарсия и капитан Блейк се приближиха да разгледат снимката. Робърт почувства, че в гърлото му се затяга задушавач възел. Въпреки че момичето на снимката не изглеждаше на повече от седемнайсет, тя му напомни за професор Трейси Адамс. Нежното ѝ сърцевидно лице беше обрамчено със стилно оформена дълга червена коса. Продълговатите ѝ очи бяха сини и блестяха наивно. Устните ѝ бяха чувствени и с тъмночервено червило. Носът ѝ беше заострен, но изящен, а скулите ѝ бяха изпъкнали и с гладки извивки.

— Госпожица Ривърс е родена и израснала в Хамилтън, Охайо — продължи агент Уилямс. — Там живее семейството ѝ. Приета е да учи право в „Уейн“ преди две години. — Той прелисти страница от досието, което четеше. — Живяла е в малък апартамент в покрайнините на територията на университета с две други второкурснички — Сюзан Темпъл, също двайсетгодишна, от Мичиган, и Розана Родригес, двайсет и една годишна от Айова. В нощта на тринайсети февруари или утрото на четиринайсети госпожица Ривърс не се прибрала от работата си на сервитьорка в „Ол-Американ Дайнър“ в Спрингуелс Вилидж.

— Спрингуелс Вилидж е на около пет километра от мястото, където е живеела — уточни агент Фишър.

— Обикновено как се е връщала вкъщи? — попита Гарсия. — Пеша ли?

— Не, с автобус — отговори Фишър. — Проверихме записите от камерите за наблюдение на всички автобуси и говорихме с всички шофьори, които са работили по маршрута в онази нощ — нищо. Госпожица Ривърс, изглежда, не се е качила на автобус за дома си.

— В колко часа е приключвала работа? — попита Карлос.

— Закусвалнята затваря в дванайсет и половина след полунощ — отговори агент Уилямс. — Според всички, които са били на работа в

онази нощ, госпожица Ривърс си е тръгнала сама десет-петнайсет минути след часа на затваряне. Никой не я е забелязал да говори с някого, нито с клиенти, нито с някой друг, който би я поканил на среща, след като свърши смяната ѝ. Някои колеги отишли да пият бира след работа, но госпожица Ривърс казала, че трябва да се прибере вкъщи, защото имала лекции рано сутринта.

— На какво разстояние е автобусната спирка от закувалнята?

— На една пряка, и преди да попитате, никъде по пътя няма камери за наблюдение.

Агент Уилямс млъкна и зачака други въпроси. Никой не попита нищо и той продължи да разказва:

— Сутринта трупът на госпожица Ривърс бил открит от детройтската полиция в изоставена дървена барака на брега на река Детройт, недалеч от двора на университета. — Агент Уилямс извади четири снимки от синята папка и ги сложи на бюрото на Хънтър. — Тя е била намерена ето така.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Гарсия.

На лицата на Хънтър и капитан Блейк също се изписа изненада.

— Да, именно, какво е — отвърна агент Уилямс.

29

— Шшшт — прошепна мъжът, който се беше втренчил в очите на Тимъти Дейвис. Тонът му беше успокояващ и насърчителен. — Всичко ще бъде наред, Тим. Сега всичко ще бъде наред. Повярвай ми.

Тимъти примига веднъж... два пъти... три пъти. Моментът беше

бавен и летаргичен и въпреки че бяха отворени, очите му бързо помръкнаха. Образите, които регистрираха, бяха неясни и изкривени, сякаш гледаше света през дебел найлон.

И ушите му не бяха по-добре. Въпреки че все още чуваше гласа на мъжа, думите не звучаха смислено, не защото бяха несвързани или изречени твърде тихо, а защото мозъкът на Тимъти, сега лишен от кръв, не беше в състояние да ги разбере.

Мъжът отстъпи крачка назад и вдъхна дълбоко мръсния въздух. Бяха изминали два много бавни и трудни часа, особено тъй като той за пръв път опитваше нещо такова. Процедурата беше много по-трудна и отне много повече време, отколкото очакваше, но си заслужаваше.

Трябваше да признае, че изпитваше съмнения. Когато му хрумна идеята за Тимъти Дейвис, не беше сигурен дали ще може да я осъществи, и тъй като нямаше абсолютно никакъв начин да изпробва процедурата преди това, обзеха го съмнения, дотолкова че се замисли дали да не използва друг метод, за да постигне целта си. Метод, който щеше да бъде почти невъзможно да контролира. Сега обаче се радваше, че не се отказа от първоначалния си план. В неговите очи мъжът току-що беше сътворил шедьовър — произведение на изкуството, — а още не беше приключил. За да бъде съвършен замисълът му, трябваше да добави още два финални щриха, но той не бързаше. Знаеше, че има колкото време иска, затова за момент си позволи да се отдаде на екстаз.

— Моля... Моля ви.

Тимъти не знаеше откъде намери сили да изрече думите и въпреки че беше едва доловим шепот, молбата му беше достатъчна, за да прекъсне суетните мисли на мъжа и да го върне в настоящия момент.

Погледът му се спря на пребледнялото лице на Тимъти. Животът му бързо чезнеше.

— Наистина всичко е наред, Тим — отвърна мъжът. — Вече не е необходимо да се съпротивляваш. Отпусни се и го остави да се случи.

Тимъти се опита да погледне мъжа, но разфокусираните му очи губеха посоката. Стаята, въздухът, всичко около него ставаше все по-студено.

— Отиди си кротко в тази добра нощ, приятелю — каза му мъжът, но дотогава ушите на Тимъти вече не различаваха звуци.

Тимъти чувстваше, че сърцето му блъска в гърдите, сякаш току-що е пробягал маратон с всички сили. Дишането му ставаше все позагруднено. Вече не усещаше пръстите на краката си. Всъщност не усещаше и краката си... нито ръцете... нито раменете. Цялото му тяло сякаш го беше изоставило, докато сърцето му биеше като обезумяло, сякаш животът му свършваше.

— Радвай се, Тим. Защото това наистина е нашият момент на слава. Твоят и моят. И знаеш ли защо? — Мъжът се усмихна гордо. — Защото когато приключи, ти ще бъдеш обезсмъртен.

Секунда по-късно Тимъти Дейвис си пое дъх за последен път на този свят.

30

В продължение на няколко секунди Хънтър, Гарсия и капитан Блейк мълчаха и стъписано гледаха две от снимките, които специален агент Уилямс беше сложил на бюрото на Робърт. Сега разбраха защо Ейдриън Кенеди и двамата агенти на ФБР се бяха изненадали, когато видяха снимките от местопрестъплението с Линда Паркър.

Първите две фотографии на бюрото на Хънтър показваха в цял ръст Кристин Ривърс, първата жертва на Хирурга. Тя беше съблечена гола и оставена да лежи по гръб върху мръсен под. Ръцете ѝ бяха отпуснати естествено до торса и краката ѝ — изпънати. Петите се допираха. Същата поза, в която Хънтър и Гарсия бяха намерили Линда Паркър предишната нощ. Приликите обаче свършваха дотук. За разлика от Линда Паркър тялото на Кристин Ривърс не беше одрано, нито ръцете и ходилата ѝ бяха отрязани. Тялото ѝ изглеждаше невредимо, затова всички съсредоточиха вниманието си върху следващите две снимки — лицето на Кристин Ривърс в близък план. И тогава всичко стана още по-озадачаващо, защото този път убиецът беше извадил очите на жертвата, оставяйки две ужасяващи тъмни дупки, пълни със засъхнала кръв, и гротескно обезобразено лице.

Това обаче не беше всичко.

По-голямата част на черепа ѝ, от средата на челото до задната страна на врата ѝ беше напълно оголена. Кристин Ривърс беше скалпирана — в стил стария Див запад.

Хънтър се премести, за да разгледа по-добре изображенията.

На пода около трупа нямаше кръв, нито дори по главата ѝ, и това означаваше, че изваждането на очите и скалпирането не са били извършени в неизползваната дървена барака.

— Чакайте малко — каза капитан Блейк, осъзнавайки нещо, което беше пропуснала. — Сигурни ли сте, че говорим за един и същи извършител? Методът на действие в този случай изглежда напълно различен.

— И аз си помислих същото, когато видях вашите снимки на дъската — отвърна Кенеди.

— И аз — добави агент Фишър.

— Това се случи преди не повече от петнайсетина минути — рече капитан Блейк, изненадана и в същото време раздражена. — Тогава искате да ми кажете, че звездният отбор на НЦАНП е долетял чак дотук от Вашингтон и изпълни това голямо шоу с песни и танци, че взима разследването ни, без да е сто процента сигурен дали извършителят е същият или не?

— Ами, не съвсем — отговори Кенеди.

Раздразнението на Блейк се засили:

— Това пък какво означава?

Кенеди кимна към агент Уилямс.

— Права сте, капитане — каза агентът и извади още една снимка от синята папка. — Методът на действие тук изглежда напълно различен и никой от нас не го знаеше преди петнайсетина минути. Преди да дойдем тук, се опитахме да се включим в базата-данни на лосанджелиската полиция, за да разгледаме файловете от вашето разследване, но не можахме да открием нищо — нито снимки, нито описание на местопрестъплението... нищо. Затова се изненадахме, когато най-после видяхме фотографиите на местопрестъплението.

— Не сте видели нищо, защото отдел „Свърхтежки убийства“ не качва в интернет повечето си разследвания точно поради тази причина — поясни Гарсия.

— Добра стратегия — призна агент Уилямс, а после отново се върна на жертвите. — И така, на пръв поглед единствените прилики между тези две жертви може би са позата, в която са оставени, и фактът, че и двете са млади жени на двајсетина години. Всички ще се съгласите, че това съвсем не е достатъчно дори за да предположим, че и двете са жертви на един и същи извършител.

Той най-после сложи на бюрото петата снимка.

— Но после се появи това.

31

Новата снимка, която агент Уилямс сложи на бюрото на Хънтър, не беше от местопрестъплението с Кристин Ривърс, а от аутопсията ѝ. Тялото ѝ беше измито и преместено върху голяма маса за аутопсии от неръждаема стомана. Лежеше по лице.

— Изглежда ли ви познато? — Кенеди отправи въпроса си към всички, но погледна капитан Блейк.

— Да ме вземат дяволите! — отвърна тя.

На гърба на Кристин Ривърс също бяха изрязани знаци като на гърба на Линда Паркър — на пръв поглед странна комбинация от знаци и символи, които образуваха четири отделни реда, макар всички в стаята да знаеха, че символите всъщност са лошо изрязани букви.

На първия ред имаше шест букви, на втория — пет, на третия — седем и на четвъртия — пак пет. Убиецът отново беше използвал само прави линии, за да изпише буквите, без извивки. Разрезите започваха приблизително на пет сантиметра под раменете и свършваха на два-три сантиметра над хълбоците. Също като изрязаните на гърба на Линда Паркър, всяка буква беше висока пет-шест сантиметра и дълга три-четири сантиметра.

— Жертвата от Лос Анджелис. Кога беше открит трупът ѝ? — попита агент Уилямс.

— Била е убита в понеделник през нощта, но трупът ѝ беше открит едва вчера вечерта — отговори Г арсия.

Агент Уилямс се замисли.

— Вчера вечерта? В колко часа отидохте на местопрестъплението?

Въпреки че не разбра доколко уместен е въпросът, Гарсия погледна партньора си за потвърждение.

— Девет и половина, десет без петнайсет. Защо?

— Десет без петнайсет? — Изненадата в гласа на агент Уилямс беше отразена в погледа, който отправи агент Фишър на детективите от лосанджелиската полиция.

Кенеди, от друга страна, знаеше защо двамата агенти се изненадаха и съдържа усмивката си.

— Добре — започна агент Уилямс. — Сигурно вече сте се досетили, че макар да приличат на странна комбинацията от букви и символи, знаците са лошо изрязани букви, които свързани правилно, образуват изречение... на латински. Знам го, защото някой от този кабинет в два часа през нощта се е опитал да потърси в базата-данни на Програмата за залавяне на опасни престъпници подобен почерк на извършител — убиец, който оставя послания на латински, изрязани върху тялото на жертвата.

Гарсия и капитан Блейк погледнаха Хънтър.

Виновното изражение на лицето му беше придружено от леко кимане.

— Загадката най-после е решена — отбеляза капитан Блейк.

— Ами след като трупът на нашата жертва беше открит вечерта и ние не поискахме помощ от Бюрото, зачудих се как ФБР са разбрали толкова бързо. Ето как. Следили сте базата-данни на Програмата за залавяне на опасни престъпници.

— Точно така — призна агент Уилямс. — Всички търсения,

които съдържат определени думи или комбинации от думи, задействат сигнал и ни уведомяват веднага.

— И не само я следят — намеси се Хънтър, — но и филтрират отговорите, защото както и да формулирах търсенето си, не получих никакви резултати.

— Отново правилно — съгласи се агент Уилямс. — Ние скрихме резултатите, които излизат от Програмата за залавяне на опасни престъпници. Не искахме никой друг да знае, че този тип е убивал и преди.

— Това е едно от предимствата да си от ФБР, Робърт — обади се Кенеди. — Властта да правиш неща, които обикновените полицейски отдели не могат.

Хънтър го погледна изпод вежди.

— Все едно — рече агент Уилямс и отново привлече вниманието на всички към себе си. — Искате да ми кажете, че само за три-четири часа сте разбрали, че изрязаните знаци представляват изречение на латински?

— Три-четири часа? — попита Гарсия, уверявайки се, че изненадата в гласа му ще бъде забелязана. — Отне ни около една минута. — Той погледна партньора си. — Може би по-малко. Мисля, че ти установи това на местопрестъплението само след няколко секунди, нали?

Хънтър не отговори.

— Какво? — учуди се агент Фишър, обърна се и отново погледна дъската със снимките. — На местопрестъплението? С всичката засъхнала кръв на гърба на жертвата, която обърква всичко още повече? Я стига. Не може да бъде.

Кенеди прехапа устни, но не можа да прикрие усмивката си.

— Защо? — попита Карлос. — Вие за колко време го разбрахте?
Агент Фишър се прокашля, но не каза нищо и погледна агент Уилямс.

— За около осем часа — отвърна Кенеди.

— Всъщност седем, сър — поправи го агент Уилямс, сякаш директорът беше направил най-сериозната от всички възможни грешки.

И все пак двамата агенти на ФБР, изглежда, се почувстваха неудобно.

— Е, това е едно от предимствата да си полицай — подхвърли Гарсия, гледайки Кенеди. — Ние разсъждаваме по-бързо.

— Добре — каза Кенеди и прикова Карлос с поглед, който можеше да напука огледало. — Това детинско поведение трябва да спре.

— Само казвам.

— Веднага, детектив Гарсия.

— Карлос, затваряй си устата, по дяволите! — скастри го капитан Блейк. — Престани, чуваш ли? Още една язвителна забележка от теб и ще те прехвърля в друг отдел и това ще означава да те отстраня от разследването. Ясно ли е?

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Ключовете за кучешката къщичка са окачени пред вратата — подметна агент Фишър.

— Какво ще кажете да се върнем на важните неща? — предложи Хънтър.

— Взе ми думите от устата, Робърт — каза Кенеди и после се обърна към капитан Блейк. — Предполагам, че това решава спора дали говорим за един и същи убиец?

Барбара се съгласи, като кимна.

Съдейки по начина, по който Хънтър гледаше снимките. Гарсия и Кенеди разбраха, че умът му вече е обработил всичко. Докато погледът му се придвижваше от разрез на разрез. Робърт първо свърза правите линии, за да образува липсващите букви, и после ги групира в четири реда.

*PULCHR
ITUDO
INCONIU
NCTIO*

— *Pulchritudo in coniunctio* — прочете на глас той.

Агентите от ФБР не можаха да прикрият изненадата си.

Когато Хънтър прочете на глас израза на латински, Гарсия и капитан Блейк присвиха очи и се втренчиха в снимката на бюрото му, опитвайки се да видят онова, което беше видял той.

Хънтър плъзна показалеца си по снимката, за да им покаже как са свързани линиите и думите.

— Понякога ме плашиш, Робърт, знаеш ли? — отбеляза капитан Блейк.

— Добре — кимна Гарсия. — Виждам го, но не го разбирам. Какво означава?

— Красотата е в... комбинацията... връзката... взаимоотношенията... — отговори приятелят му. — Може да е всяко от трите. Латинският език има много ограничен речник. Една дума, преведена на английски, може да има пет, шест, седем различни значения. Понякога дори повече. Всичко зависи от контекста.

— Точно така — намеси се агент Фишър. — Но ние смятаме, че в случая убиецът е имал предвид „връзката“ — „Красотата е във връзката“.

Гарсия се почеса по челото.

— Е, това със сигурност не е същият израз като в този случай. — Той посочи дъската.

Всички се обърнаха към нея.

— Истината е, че не очаквахме да е същият — каза Кенеди. — Убиецът, изглежда, сменя израза на латински с всяко убийство.

Агент Фишър гледаше снимките на гърба на Линда Паркър много по-усилено от другите присъстващи в стаята, очевидно опитвайки се да прочете израза, който убиецът беше изрязал върху тялото ѝ, но имаше един голям проблем. На Хънтър все още не му беше останало време да закачи снимките от официалнага аутопсия. Фотографиите на дъската бяха направени на местопрестъплението и показваха изрязаните букви частично покрити със засъхнала кръв, и това правеше значително по-трудно разпознаването им. Въпреки всичко тя се опита, доколкото можа.

— Първата дума е същата — Агент Фишър и посочи с пръст. — Означава „красота”. После има „с”, след това „г”... Не. „С”, след това, Г, после „i”, после „р“... не.

— *Pulchritudo Circumdat Eius* — каза Хънтър.

Агент Фишър го изгледа гневно.

— Щях да го разбера. Трябваше ми малко повече време.

— Забравил съм латинския — повдигна рамене Кенеди.

— Това означава „Красотата я обгражда”, сър — преведе агент Фишър.

Кенеди се замисли. Очите му се фокусираха в празното пространство и зъбчатите колелца в мозъка му заработиха на пълни обороти. Хънтър познаваше това безизразно изражение на лицето му.

— Не сега, Ейдриън — каза, изтръгвайки Кенеди от мислите му.

— Трябваше да ни давате информация, забрави ли? След като чуем всичко, може да седнем и да се опитаме да разберем връзката между изразите на латински, които е използвал убиецът за всяка жертва, ако има връзка. Засега обаче имаме да изясняваме много неща. — Той се обърна към агент Уилямс:

— Казахте, че Линда Паркър е третата му жертва, нали така?

— Да.

— Нека продължим по-нататък. Ще се върнем и ще обобщим нещата, след като чуем всички факти.

— Съгласен съм — отговори Кенеди.

Всички останали в стаята кимнаха.

— Добре. — Агент Уилямс отново започна да разказва: — Да продължим... Както виждате от снимките, убиецът не само е скалпирал жертвата, но и е извадил очите ѝ. Според доктор Рамос, патологът, който извърши аутопсията в Детройт — и по-късно това беше потвърдено от нашите патолози в Куонтико, — извършителят не е бил аматьор. Скалпирането не е много трудна и технически сложна процедура, но изваждането на очите изисква умения и убиецът е извършил енуклеацията професионално.

— Енуклеация? — попита капитан Блейк.

— Отстраняване на очните орбити заедно с цялото съдържание на очната ябълка — обясни Хънтър. — Клепачите, мускулите, слъзните жлези, очните нерви, всичко. Затова са останали само две празни дупки.

Двамата агенти на ФБР погледнаха с любопитство Хънтър.

— Чета много — обясни той.

— Сигурна съм, че е така — отбеляза агент Фишър.

Кенеди неспокойно премести тежестта си на другия крак по две причини. Първо, не беше свикнал да стои прав толкова дълго време и

второ, в момента би убил за една цигара.

— Но това не е причината за смъртта, нали? — попита Гарсия. — Тя не е била жива, когато убиецът е извадил очите ѝ.

— Не — потвърди Кенеди.

— Нека отгатна — продължи Карлос. — Асфиксация, но не от удушаване. Била е задушена.

— И във вашия случай ли е било така? — попита агент Уилямс и обърна глава към дъската със снимките.

Гарсия кимна.

— В нашия случай ръцете, ходилата и кожата са изрязани, след като жертвата е починала, а не докато е била жива. Според доктор Хоув, главния съдебен лекар на Лос Анджелис, въпреки че престъплението изглежда извършено с изключителна жестокост, жертвата не е била изтезавана и не е страдала.

— Това е и заключението в доклада на Кристин Ривърс — потвърди агент Уилямс. — Няма мъчения и страдания. Жертвата е била задушена. Енуклеацията и скалпирането са извършени по-късно. — Той извади доклада от аутопсията на Кристин Ривърс от синята папка и го сложи на бюрото.

— А втората жертва? — попита Хънтър. — Знам, че още не сме стигнали дотам и не искам да избързвам, но жертвата също ли е била задушена?

— Да. Също като Кристин Ривърс няма изтезания и страдания.

— Тогава предположението ни е погрешно — заяви Хънтър.

— Кое предположение? — попита Кенеди.

— За това, че методът на действие на убиеца е различен във всяко убийство. Не е така. Във всеки случай е един и същ. Извършителят задушава жертвите. Различен е почеркът, онова, което им прави, след

като умрат, и в посланията, които оставя.

Всички се замислиха.

— Криминалистите намериха ли нещо на местопрестъплението?
— попита капитан Блейк.

— Нищо, което да ни даде някакви следи — отговори Кенеди. — Трупът на Кристин беше намерен в стара и неизползвана барака край реката. Тя не служи за нищо и е занемарена от много години, по време на които е използвана от бездомници като подслон, от наркомани като място за дрогиране и кой знае още от кого и за какво друго. Имаше много боклуци и мръсотия навсякъде и криминалистите откриха куп пръстови отпечатащи. Освен това извлякоха ДНК от урина, изхвърлени спринцовки, употребявани презервативи и други източници. Чрез тях успяхме да идентифицираме и да намерим няколко души, а чрез тях — още няколко. — Той поклати глава. — Всичките бяха или пияници, или наркомани. Никой с познанията или уменията да направи нещо от такава величина.

— Жертвата била ли е сексуално насилена? — попита Хънтър.

Преди да отговори, агент Фишър погледна Кенеди.

— Не. Госпожица Ривърс не е била докосната по този начин.

— Защо? — обезпокоено попита Кенеди. — Била ли е изнасилена жертвата от Лос Анджелис?

Хънтър погледна в очите директора на НЦАНП.

— Не, и тя не е сексуално насилена.

Всички се умълчаха за няколко секунди.

— Имате ли други въпроси? — попита агент Уилямс. — Или може да продължа?

— Нека продължим — предложи Хънтър.

— Добре. — Агентът отмести настрана снимките на бюрото на

Хънтър. — Втората жертва на убиеца. — Той отново отвори синята папка.

— Чакайте малко — прекъсна го Гарсия. — Ами останалите снимки?

— Какви останали снимки? — учуди се агент Фишър.

— От местопрестъплението, неизползваната барака? Кръвта по стените?

— Какво?

— Не е имало кръв по стените, така ли? — попита Хънтър, виждайки озадачените им погледи, и за пореден път привлече вниманието им към дъската със снимките. — За разлика от Кристин Ривърс — обясни той, — трупът на Линда Паркър не беше намерен в барака или друго изоставено място. Тя е била убита в дома си. Тялото ѝ е осакатено в собствената ѝ спалня. И както виждате... — Хънтър посочи група снимки, — убиецът нарочно е размазал кръвта ѝ по стените и мебелите.

Кенеди и агентите му пристъпиха по-близо до дъската, за да разгледат по-добре фотографиите.

— Тогава убиецът не е направил същото на вашето местопрестъпление, така ли? — попита Карлос.

— Не — отговори агент Уилямс. — Кристин Ривърс не е била убита в бараката. И очите, и скалпът ѝ не са били махнати там. Никъде няма кръв. Единствената кръв, която намерихме, беше засъхнала върху кожата ѝ.

— Петната тук не са от артериален кръвоизлив или нещо подобно — отбеляза агент Фишър. Тя беше единствената, която продължаваше да гледа снимките на дъската. — Приличат на следи от кръв, сякаш жертвата се е опитвала да избяга от нападателя.

— Да, знаем как изглеждат. Благодаря — обади се Гарсия, без да се опитва да прикрие иронията си. — Но не мислим, че са от това.

— Смятате, че убиецът е размазал кръвта нарочно? Защо?

— По-късно ще стигнем дотам — намеси се Хънтър, прекъсвайки Карлос, преди да успее да обясни. — Нека продължим с първоначалната последователност на събитията. Всички знаем, че серийните убийци следват определена прогресия в ума си. Ето защо засега трябва да се придържаме и към това, въпреки че не я разбираме. Да обсъждаме нещата, без да са подредени и без да разполагаме с всички факти, само ще породи излишни въпроси и объркване. Нека преминем към втората жертва на убиеца и после към третата. Какво ще кажете?

Всички се съгласиха и агент Уилямс извади от папката нова снимка, двайсет на трийсет сантиметра, в цял ръст.

— И така — каза той и сложи фотографията на бюрото на Хънтър. — Хирурга убива отново близо един месец след Кристин Ривърс, на единайсети март.

Снимките на Кристин Ривърс бяха изненадали Хънтър, Гарсия и капитан Блейк, но втората жертва направо ги шокира.

32

Преди да започне, специален агент Лари Уилямс даде няколко секунди на Хънтър, Гарсия и капитан Блейк да разгледат новата снимка, която току-що беше сложил на бюрото.

— По израженията ви виждам, че втората жертва на Хирурга ви изненада толкова колкото изненада и нас.

Мъжът на снимката беше вдигнал глава от разгърнатия вестник, който четеше. Усмивката му беше добродушна, но тъжна, вероятно изписана на лицето му само заради снимката. Старите му и лошо прилягащи му дрехи бяха чисти, но развлечени, сякаш беше спал с тях най-малко две нощи. Малкото коса, която му беше останала, две островчета над ушите, беше бяла като мляко, същият цвят като рунтавите му вежди и гъстите мустаци. Дълбоките му тъмнокафяви очи, както и усмивката му, бяха изпълнени с тъга, и бялото в тях с течение на годините им на този свят беше придобило светложълт оттенък, помрачавайки голяма част от блясъка, който някога бе живял в тях. Червендалестото му лице и кокалестите ръце сякаш се държаха на объркана и преплетена мрежа от капиляри и изтънели вени, разпростряла се под набръчкана и съсухрена кожа. Имаше вид на човек, свикнал с тежка работа и страдания. Видът на човек, примирил се със съдбата си.

— Това е Албърт Грийн — каза агент Уилямс. — Осемдесет и четири годишен, бивш училищен портиер в Уичита, Канзас.

— Бил е на осемдесет и четири години? — попита капитан Блейк с тон, който изразяваше смесица от недоверие и възмущение.

— Точно така — потвърди агентът с мрачен глас. — Господин Грийн е роден и израснал в Североизточен Милеър, един от най-бедните и западнали квартали в Уичита. Баща му починал от пневмония, когато той бил едва тринайсетгодишен. Поради бедността на семейството и фактът, че бил най-голямото от четири деца, Албърт Грийн трябвало да се нагърби със задачата да изхранва семейството. Той нямал друг избор и напуснал училище в средата на седми клас. Наложило се да си намери работа и да помага на майка си да отгледа двамата му братя и една сестра. Така и не можал да се върне в училище. — Агент Уилямс

замълча и на лицето му се изписа тъжна физиономия. — Е, поне не като ученик. Между тринайсетата и двацет и третата си година господин Грийн помагал на семейството си по всеки възможен начин и работел на различни места, докато по ирония на съдбата, бил назначен за портиер в същото училище, което напуснал преди десет години. Работил там петнайсет години, но през 1977-а училището затворило врати. Оженил се и му се родила дъщеря — Джоуди Елена Грийн. Към началото на следващия учебен срок Албърт Грийн си намерил друга работа, пак като училищен портиер, но този път в Мейпъл Хилс, един от най-богатите квартали в града, в една от най-добрите гимназии в Канзас. Когато навършил шейсет, той престанал да бъде портиер и станал главен оператор в контролния център на камерите за наблюдение. Останал на тази работа, докато се пенсионирал, на шейсет и девет, и вероятно само защото дотогава артритът го надвил.

— Господи! — възкликна капитан Блейк и отстъпи крачка назад от бюрото на Хънтър. — Искате да кажете, че извършителят е убил човек на осемдесет и четири години, страдащ от артрит?

— Да, капитане. Колкото и извратено да звучи, казвам ви точно това. — Агент Уилямс се обърна към Хънтър: — Детектив, вие казахте, че Линда Паркър, жертвата от Лос Анджелис, е била намерена в дома си?

— Точно така.

— Албърт Грийн също е бил намерен в дома си.

Агент Уилямс пак отвори синята папка, извади други четири снимки и ги сложи на бюрото на Хънтър. Те отново бяха разделени на две снимки в цял ръст и две на лицето отблизо.

— Шегувате се — каза Гарсия и покрай очите му се образуваха неравни бръчки, когато ги присви.

Капитан Блейк имаше такъв вид, сякаш се готвеше да каже нещо, но не можа да намери думи.

Робърт запази мълчание. Аналитичният му поглед бавно се придвижваше от снимка на снимка.

— Предполагам, че сега разбирате причината за изненадата ни, когато видяхме какво е направил убиецът на третата жертва — каза агент Фишър.

Първите две снимки на бюрото на Хънтър разкриваха, че Албърт Грийн също е бил съблечен гол и оставен да лежи по гръб, но не на мръсен под. Този път убиецът беше положил жертвата на леглото в абсолютно същата поза като Кристин Ривърс и Линда Паркър — ръцете отпуснати естествено до торса, изпънати крака, допрени един до друг глезени. Но също като Кристин Ривърс, тялото на Албърт Грийн не беше одрано, нито бяха отрязани ръцете и ходилата му.

— Както виждате — продължи агент Уилямс и посочи третата и четвъртата снимка, кадрите отблизо на лицето, направени на местопрестъплението, — убиецът е извадил очите и на господин Грийн, използвайки същия метод като при Кристин Ривърс, но този път няма скалпиране.

Кожата на лицето на Албърт Грийн изглеждаше още по-сбръчкана и крехка, отколкото на първата снимка, която видяха. Устата му беше изкривена и безформена, а очите... очите ги нямаше. Убиецът пак беше извадил очните орбити, оставяйки две черни дупки, пълни със засъхнала кръв.

— Отново енуклеация на очите? — попита Хънтър.

— Извършена на същото професионално ниво като при Кристин — отговори Кенеди.

— И затова третата жертва ни завари напълно неподготвени —

каза агент Фишър и посочи дъската със снимките. — Две жертви. Две асфиксации. Две експертно извършени операции на очи. Едно скалпиране. И после, около един месец по-късно, виждаме това — пълно осакатяване. Отрязани ръце и ходила, тялото одрано като на животно, но очите... — Тя посочи едната снимка в едър план на Линда Паркър. — Очите са непокътнати. Няма енуклеация. — Агент Фишър поклати глава. — Не очаквахме това.

— Ами изрязаните букви? — попита Хънтър.

Агент Уилямс извади друга снимка от папката и я сложи на бюрото. Убиецът пак беше изрязал посланието си на гърба на жертвата и също като преди посланието беше разделено на четири отделни реда, които на пръв поглед съдържаха странна комбинация от букви и символи. Този път извършителят беше разделил редовете по следния начин — първи ред — шест букви. Втори ред — осем букви. Трети ред — осем букви. Четвърти ред — осем букви.

— Кожата на Албърт Грийн е била стара и тънка — обясни агент Уилямс. — Много крехка. И ние смятаме, че това е причината посланието да изглежда малко по-объркано от предишното.

Този път агент Фишър не даде на Хънтър никакво време да го декодира.

— Тук има четири думи вместо три — *Pulchritudo in oculis aspicientis* — разкри тя и после се обърна към Гарсия. — Означава „Красотата е в очите на гледация”.

Кенеди мълча известно време и после отново взе думата:

— Сега вероятно разбираш отчаянието ни, Робърт. Работим по този случай повече от два месеца. Поради приликите в първите две убийства, изградихме няколко версии и се насочихме в няколко посоки в разследването, но третата жертва е като кама в сърцето на онова,

върху което работихме досега.

Хънтър, Гарсия и капитан Блейк добре разбираха защо.

— Казахте, че Албърт Грийн е бил намерен в дома си? — попита Робърт.

— Да — потвърди агент Уилямс и извади още шест снимки, които показваха детайли на стаята, в която беше открит Албърт Грийн — спалнята му. На стените нямаше кръв. Нито на пода или мебелите.

— Някакви следи от проникване с взлом? — попита Гарсия.

— Никакви — отвърна агент Уилямс. — Нито следи от борба, но пък каква съпротива може да окаже един осемдесет и четири годишен човек с болни стави?

— Ами съпругата на господин Грийн? — попита Хънтър. — Споменахте, че той е бил женен, нали?

— Бил е женен в продължение на много години — отговори Кенеди, — но съпругата му Елена е починала преди шест години. Албърт Грийн е живеел сам в малка двустайна къща в Мърдок, друг беден и престъпен квартал в Уичита. Дъщеря му живее в Колорадо със съпруга си и двете си деца. Посещавала го два пъти годишно, понякога повече, ако са ѝ позволявали времето и парите. Господин Грийн не е имал човек, който да се грижи за него. Въпреки напредналата си възраст той вършел всичко сам — пазарувал, готвел и чистел къщата. Според всички, с които разговаряхме, Албърт Грийн е бил простодушен, но горд човек. Той бил сам в къщата, когато са го нападнали.

— Кой е открил трупа? — попита Карлос. — И колко време след убийството?

— Един от съседите — отговори агент Уилямс. — Две къщи по-нататък. Господин Моралес, който е на шейсет и девет години. Той също е вдовец и двамата с господин Грийн били най-добри приятели.

Прекарвали заедно повечето си дни. Всеки имал ключ за къщата на другия. Сутринта на дванайсети март господин Моралес не видял стария си приятел да седи на верандата, както правел всеки ден. Разтревожил се и почукал на вратата. Никой не отворил, затова господин Моралес използвал ключа си и...

Гарсия кимна. Вниманието му отново беше насочено към снимките на бюрото.

— По-късно може да говорим за подробностите — добави агент Уилямс. — Или може да прочетете материалите от разследването, но това е всичко, с което разполагаме. — Той отстъпи назад от бюрото на Хънтър, сложи синята папка върху металния шкаф и се обърна към дъската със снимките. — Мисля, че сега е ваш ред да ни разкажете за Линда Паркър.

— Преди да го направим, какво ще кажете за двайсетина минути почивка? — предложи Хънтър. — Затворени сме в този кабинет повече от час. Аз например бих отишъл до тоалетната и бих изпил чаша кафе.

— И цигара — добави Кенеди. — В момента с огромно желание бих изпушил една.

Всички в стаята се съгласиха.

Хънтър се присъедини към Кенеди, който запали първата си цигара пред сградата на полицейското управление.

— Трябва да поговорим, Ейдриън.

Тонът на Хънтър обезпокои Кенеди, но изражението му не се промени.

— Разбира се. Казвай.

Хънтър даде на директора на НЦАНП първата портретна фотография на Кристин Ривърс, която им бяха показали.

— Коя е тя? — попита той.

— Какво? Какво имаш предвид? Казахме ви горе. Името ѝ е Кристин Ривърс.

— Разбрах. Искам да знам *коя* е тя.

— Не следя мисълта ти.

— Напротив. Много добре знаеш за какво говоря, Ейдриън. Престани с шикалкавенето. Коя е тази жена... всъщност?

33

— Започвам да огладнявам — каза полицаи Джак Палмър от полицията в Тусон, Аризона, когато зави надясно по Ист Сънрайз Драйв. — Какво ще кажеш? Да си вземем тако или нещо друго?

— Идеята не е лоша — отговори партньорката му, полицаи Даяна Бишъп, докато оправяше колана си. — В момента с удоволствие бих хапнала бурито.

— „Бланко Такос“? — попита полицаи Палмър.

— Добре. Или там, или в „Ел Пуеблито“ И двата са страхотни.

— „Бланко Такос“ е по-близо — отбеляза Палмър и бързо направи обратен завой.

Пет минути по-късно те си бяха поръчали бурито „Ал Пастор“ и двойна порция тако с пълнеж от всичко.

— Какво искаш за пиене? — попита Палмър.

— Само вода, благодаря.

— Ами кафе?

— Не. Напоследък прекалявам с кафето. Трябва да го намаля. Във вените ми направо тече кафе вместо кръв.

Полицай Палмър се усмихна.

— Да, така става, когато непрекъснато работиш нощна смяна. — Той се обърна към ниския, як мексиканец зад тезгяха. — Може ли и бутилка вода и едно голямо кафе, моля?

— Разбира се, полицай. — Мъжът не отчете поръчката на касата. — Водата и кафето са от заведението.

— О, благодаря. Много сте любезен.

В същия момент полицейските радиопредаватели на коланите им изпращаха и се включиха.

— *Има ли патрулни коли близо до Ист Миравал Плейс, Каталина Футхилс? Обадиха ни се за вероятно 10-62.*

Двамата полицаи се спогледаха обезпокоени. „10-62” беше полицейският код за „влизане с взлом”. Те инстинктивно се обърнаха и погледнаха през големия прозорец. Ист Миравал Плейс не беше далеч.

Палмър кимна на партньорката си.

— Ще приемем повикването. — Той отново погледна мексиканския обслужващ. — Съжалявам, но ще може ли да изчакате с храната? Ще се върнем за нея. Бъдете сигурен.

Двамата изскочиха от ресторанта и полицай Бишъп извади предавателя си.

— Тук е екип три-две-две, полиция Тусон. Намираме се на ъгъла на Ист Миравал Плейс и отиваме там. Дайте ни точния адрес.

С включени сирени те стигнаха за по-малко от три минути и половина до адреса, който им съобщи диспечерът.

Ист Миравал Плейс беше задънена улица в северната част на Каталина Футхилс, богатшки квартал в северния квадрант на Тусон. Като по-голямата част от квартала, и улицата беше в минималистичен стил и паважът и бетонът се смесваха приятно с пустинния пейзаж от

кактуси, пустинни цветя и дори по някой трънлив бурен, придавайки му автентична атмосфера от Дивия запад. Придържайки се към минималистичния подход, повечето улици и пътища в Каталина Футхилс нямаха осветление и над петдесет процента от тях нямаха табелки с имената или някакви други обозначения, и дори за местните жители не беше трудно да подминат улицата или да се изгубят, докато се прибират у дома след залез-слънце.

Въпреки че познаваха добре района, полицаи Палмър и Бишъп не рискуваха и следваха сателитната навигация чак до дестинацията си.

На широката, но къса улица имаше само пет къщи и адресът, който им бяха казали, ги заведе до последната къща вдясно — голяма едноетажна тухлена сграда с гараж за три коли и избуяла пустинна растителност като жив плет. На алеята, точно пред гаража, беше паркиран сребрист металически буик енкор. Външните лампи на къщата светеха, но вътре всичко тънеше в непрогледен мрак.

— Според диспечера къщата принадлежи на Тимъти и Ронда Дейвис — каза Бишъп, четейки информацията на вградения в пагрулнага кола компютърен екран. — Той е машинен инженер, а тя — компютърен програмист. И двамата работят в „Рейтеон“.

— Оръжейната фирма?

Бишъп повдигна рамене.

— Сигурно. Знаеш ли друга фирма на име „Рейтеон“?

Палмър се замисли.

— Добре. Хайде да проверим какво става — каза той след няколко секунди и слезе от колата.

Партньорката му го последва.

Докато минаваха покрай буика на алеята, Палмър пробва вратата. Беше заключена. След това той сложи ръка на предния капак. Беше

студен. Палмър поклати глава на Бишъп.

Двамата полицаи извадиха оръжията си.

За да стигнат до предната врата на къщата, трябваше да заобиколят от лявата страна на гаража, вървейки по алеята. Тръгнаха един след друг, промъквайки се крадешком. Палмър вървеше отпред. Завиха зад ъгъла и дори от няколко метра видяха, че предната врата е открената.

— По дяволите — рече Бишъп. — Това не е добър знак. Ще влезем ли или ще изчакаме подкрепления? Диспечерът каза, че става дума за вероятно въоръжено 10-62.

Палмър повдигна вежди.

— Няма да чакам.

— Тогава влизаме — съгласи се Бишъп и бързо се прекръсти.

Те заеха позиции от двете страни на вратата. Палмър използва пръстите си, за да преброи безмълвно до три, и бавно бутна вратата, докато я отвори напълно.

С извадени оръжия и фенерчета двамата си поеха дълбоко дъх и влязоха в къщата. Палмър свърна надясно, а Бишъп тръгна наляво.

От външната врага се влизаше в голямо антре с полилей с кристални висулки на тавана, кръгло огледало на стената вдясно и две големи вази от двете страни на двойна врага на няколко крачки от тях. Нямахше много места, където да се скрие човек.

— Чисто — обяви Палмър.

— Чисто — отговори Бишъп.

Следващото помещение беше внушително входно фоайе с шахматно подредени черни и бели гранитни плочки на пода и бяла ламперия на стените. Точно пред тях имаше великолепно извито стълбище, което водеше към втория етаж. Отворената двойна врата

вдясно очевидно водеше към огромна дневна. Вляво те видяха друга двойна врага, този път затворена. До стълбището, също в лявата стена, имаше единична дървена врага, която беше открехната няколко сантиметра.

— Мамка му — прошепна Бишъп. — Какво да правим сега?

Палмър огледа фойето, докато мислеше какъв да бъде следващият им ход.

— Може би ще е най-добре да се разделим.

— Какво? Наистина ли?

— А ти какво предлагаш?

— Да бъдем заедно, ето какво. Тук много прилича на един от онези филми на ужасите.

— Какво? На кой филм от ужасите?

— Онзи, в който първо умира жената ченге.

— Сериозно ли говориш?

Щрак. Щрак. В стаята отекна приглушен звук.

— Тихо — каза Палмър. Очите му бяха като на бухал. — Чу ли това?

— Да, по дяволите. Откъде дойде?

— Не съм сигурен. — Той ѝ направи знак да чака и да слуша.

Две секунди.

Четири секунди.

Пет секунди.

Щрак. Щрак. Звукът се разнесе отново и този път и двамата се обърнаха към единичната врата в лявата стена до стълбището.

— Мисля, че се чу от там — каза Бишъп и кимна към вратата.

— Да, и аз смятам така.

Двамата много предпазливо се приближиха до вратата.

Щрак. Щрак. Отново го чува, но звукът все още беше някак далечен и това означаваше, че не идва точно зад вратата.

Палмър допря пръст до устните си, а след това протегна ръка и съвсем бавно бутна вратата и я отвори, молейки се на Бога пантите да не изскърцат.

Не изскърцаха, но това нямаше значение. Там нямаше никого. Зад вратата имаше бетонно стълбище, което водеше надолу към мазето. Долу имаше друга врата, също открехната няколко сантиметра, но този път зад нея се виждаше светлина.

Палмър направи знак на партньорката си, че ще слязат заедно и че той ще върви отпред.

Бишъп се съгласи, като кимна веднъж.

Те слязоха по стъпалата един след друг и много внимателно. Когато най-после стигнаха до втората врата, Бишъп можеше да се закълне, че сърцето ѝ ще се пръсне и ще изскочи от гърдите.

И после чува друг звук зад вратата. Този път приличаше на движение.

Палмър отново направи знак на партньорката си да бъде готова. Той щеше да отвори вратата, но нямаше да го направи бавно като преди. Движението щеше да бъде бързо и рязко с намерението да изненада онзи, който е зад вратата.

Бишъп отново показва, че разбира, като кимна.

Палмър отново вдигна три пръста и отброи:

Три...

Две...

Едно...

34

С всмукване, което сякаш продължи цяла вечност, Ейдриън Кенеди запали втората си цигара от първата.

Хънтър чакаше.

— Знаех, че ще бъде трудно да го скрия от теб, стари приятелю — рече Кенеди и издиша гъст облак дим. — Но дори аз не очаквах, че ще се досетиш толкова бързо. Какво го издаде?

— Ти, Ейдриън. Ти го издаде.

— Наистина ли? Кога?

— Първия път — обясни Хънтър. — Докато прелиствах досието с разследването за Кристин Ривърс в кабинета.

Кенеди го погледна озадачено.

— Ти каза, че си бил на местопрестъплението.

Кенеди продължи да го гледа учудено.

— Я стига, Ейдриън, познавам те и знам как се правят нещата в НЦАНП. Ти не ходиш никъде, освен ако не е абсолютно наложително. Повечето операции на НЦАНП се координират или от твоя кабинет в Куонтико, или от Вашингтон. Не е необходимо да вършиш оперативна работа.

Кенеди се вгледа в кръгчето дим във въздуха, което се отдели от върха на цигарата му. Преценката на Хънтър като че ли му достави удоволствие.

— Разбира се — продължи Робърт, — първото убийство на извършителя е интригуващо, но не чак толкова, че самият директор на НЦАНП да отиде на местопрестъплението. Там не е имало нищо, което да не си виждал преди, Ейдриън. Убиец, който взима части от телата на

жертвите си? Убиец, който изрязва послания в плътта на жертвите си? Убиец, който обича да полага жертвите си по определен начин? Архивите на ФБР в Куонтико са претрупани с подобни случаи. — Хънтър поклати глава. — Не, трябва да има друга причина да си отишъл в Детройт, при това веднага. Не ми казвай, че детройтската полиция е поискала помощта на ФБР, защото знам, че не е така. И то само няколко часа, след като е бил открит трупът.

— Разбирам логиката ти, в която има абсолютен смисъл, Робърт, но не е необходимо причината да отидем в Детройт непременно да е свързана с жертвата. Може да е свързана с убиеца.

— Отначало и аз си помислих така — призна Хънтър. — „Дремещ“ убиец. Някой, когото НЦАНП вече издирват. Убиец, който вероятно дълго е бил в период на „охлаждане“ и накрая е решил да действа отново. Но това пак не оправдава напълно твоето присъствие на местопрестъплението. Освен това те издаде и езикът на тялото ти.

Кенеди се изненада.

— Така ли? Кога?

— Когато бяха показани снимките на местопрестъплението с Кристин Ривърс — обясни Хънтър. — Спокойствието ти се разколеба за част от секундата и ти извърна очи от изображенията. Колкото повече говорехме за нея, толкова по-неспокоен и нервен ставаше.

Кенеди придоби такъв вид, сякаш се опитваше да си спомни момента.

— И после, малко по-късно — добави Хънтър, — аз попитах дали тя е била сексуално насилена. Агент Фишър ти хвърли бърз поглед, преди да отговори, и веднага след това ти повтори въпроса, този път за жертвата от Лос Анджелис. В гласа ти прозвуча нещо повече от опасение, Ейдриън. Имаше болка. След като ти казах, че убиецът не е

докоснал по този начин и Линда Палмър, в тона ти долових облекчение.
— Той млъкна и се втренчи изпитателно в директора на НЦАНП.

Кенеди запази спокойствие.

— Болка за смъртта на Кристин Ривърс и облекчение от факта, че не е била изнасилена.

Ейдриън Кенеди мълчеше. Изражението му беше каменно.

— Познавам те достатъчно добре, за да знам, че никога не си позволяваш да бъдеш съпричастен, Ейдриън. Като добавим към това факта, че ти нарече жертвата с малкото ѝ име два пъти, нещо тук не е наред. Първото правило на НЦАНП, когато работи по случаи с жесток сериен убиец, е никога да не допуска лично отношение, никога да не се привързва емоционално към нищо и никого, особено към жертвите.

Кенеди изтръска пепелта от цигарата си, като перна с палец филтъра, и погледна Хънтър.

— Ами ако ти кажа, че Кристин Ривърс беше в Програмата за защита на свидетели на ФБР и затова се включихме толкова бързо?

— Тогава ще ти отговоря да си вземеш агентите, да се разкараш от кабинета ми и да престанеш да ми губиш времето.

— Защо?

— Защото тя не е била в Програмата за защита на свидетели, Ейдриън.

— Откъде си толкова сигурен? Имената на свидетелите в Програмата са строго засекретени.

— Занасяш ли ме? — обидено попита Хънтър. — Ако е била в програмата, Кристин Ривърс нямаше да бъде заселена в голям град като Детройт, нито да ѝ позволят да учи в известен университет като „Уейн“, защото там има твърде много хора. Рискът да бъде разпозната от състудент, преподавател или случаен непознат на улиците на Детройт е

прекалено голям. Свидетелите от програмата винаги се изпращат в малки градчета на затънтени места, не в огромни метрополии. Освен това нито ти, нито агентите ти нямате представа кой може да е убиецът. Ако Кристин Ривърс е била убита, защото е в програмата, ти щеше да знаеш къде да започнеш да търсиш.

Кенеди се усмихна вяло и кимна.

— Затова може ли вече да нарежем глупостите? — попита Хънтър. — Коя беше тя, Ейдриън?

Кенеди се втренчи в снимката, която държеше Робърт.

— Вероятно си прочел в досието, че името на майка ѝ е Сюзан Ривърс, нали?

Хънтър кимна.

— В досието обаче не пише, че моминското име на майка ѝ е Сюзан Кенеди. Тя е моя сестра. Кристин беше моя племенница, Робърт.

35

Щом най-после чу разкритието на Кенеди за истинската самоличност на Кристин Ривърс, лицето на Хънтър помръкна. Знаеше, че този път Кенеди е откровен.

— Аз... много съжалявам, Ейдриън. И не исках да...

Кенеди извърна очи за момент.

— Знам, Робърт. Познавам те достатъчно добре, стари приятелю. — Той отново дръпна от цигарата.

— Но защо не ми каза още отначало? Наистина ли мислеше, че ще можеш да криеш информацията от нас по време на цялото

разследване?

— Разбира се, че не мислех, че ще мога да го скрия — отвърна той. — Дори да исках, знам, че щяхте да разберете. Но не очаквах, че това ще стане в рамките на един час. Смятах, че съм се справил отлично, когато агент Уилямс показа снимките. — Той повдигна рамене. — Очевидно не съм. Но и без това щях да ти кажа, след като свършеше първото съвещание. Преди да отлетя обратно за Вашингтон довечера.

— Защо след съвещанието? — попита Хънтър. — Защо не отначало?

От сградата на полицията излязоха трима униформени полицаи, за да изпуснат по една цигара през почивката, и спряха на метър и от Хънтър. Запалиха и Кенеди направи знак на Хънтър да тръгне с него.

— Защото не исках да те включвам в случая като услуга за мен — обясни Кенеди, когато се отдалечиха от ченгетата. — Не исках да мислиш, че използвам убийството на племенницата си като причина да те привлека в разследването. — Той изпуши цигарата си и я угаси в стената. — Исках да участваш в разследването, Робърт, още от първия ден, защото ти разчиташ тези сценарии по-добре от всеки друг, когото познавам, и честно казано, във ФБР или другите правоприлагащи агенции няма друг, в чиито професионални способности имам доверие и уважавам повече от твоите.

Кенеди помълча малко и следващите му думи бяха изпълнени с чувства:

— Копелето ми отне племенницата. Обезобрази лицето ѝ. Избоде очите ѝ. *Скалтура* я. Що за човек прави такива неща? И после е захвърлил тялото ѝ в мръсна и гнусна барака, сред използвани спринцовки на наркомани и презервативи, но знаеш ли кое е странното?

Въпреки всичкия си гняв и омраза едва ли не съм благодарен на кучия син, че не я е изнасилил.

Кенеди запали трета цигара.

— Знам, че ти не я познаваше, Робърт, но тя беше най-сладкото момиче, което може да срещнеш. Винаги усмихната. Винаги позитивно настроена за всичко. Щастието беше част от нея. — На лицето му се изписа тъга. — Тя беше само на двайсет години. Животът беше пред нея. Имаше толкова много неща, за които да живее, а някакъв извратен шибаняк ѝ отне всичко. Отне я от нас.

Хънтър никога не беше виждал Кенеди толкова развълнуван.

— Семейството ѝ... сестра ми, всички са покрусени. Аз? Аз също съм покрусен, но и съм адски вбесен, и няма да спра, докато онзи лайнар не бъде заловен. Повярвай ми, на няколко пъти бях ей толкова близо да ти се обадя. — Показа с палец и показалец. — И после, рано тази сутрин, получих новината, че тук, в Лос Анджелис, е намерена вероятна трета жертва на Хирурга. Дори не беше необходимо да проверявам. Бях сигурен, че случаят е възложен на отдел „Свърхтежки убийства“ на лосанджелиската полиция. Знаех, че ти ще ръководиш разследването.

Хънтър се облегна на стената.

— С три жертви — продължи Кенеди, — изрязаните букви на гърба на жертвите, думите на латински и загадката, която ни оставя този изверг, нямах съмнение, че случаят ще те заинтригува и ти ще искаш да участваш в разследването, особено след като едната жертва е убита на твоя територия. Исках обаче да говорим очи в очи, не по телефона. Затова съм тук. Ако ти не се беше съгласил със съвместното разследване, щях да те помоля да говорим насаме и да ти кажа всичко.

Хънтър погледна директора на НЦАНП.

— Да, вероятно щях да те моля за помощ. Не че вече не си го разбрал, но ние не разполагаме с нищо, Робърт. От два месеца и нещо съм накарал всеки агент на мое разположение да работи безброй часове върху даден аспект на разследването, но не сме помръднали нито сантиметър. И ти вече знаеш защо, нали?

Хънтър не отговори, но Кенеди беше сигурен, че той знае.

— Да — призна Кенеди, — хвърлихме се с главата напред в единствена версия — че Кристин не е била произволно избрана жертва. Убийството ѝ не можеше да е било случайно. За мен и следователно и за ФБР можеше да има само една причина да бъде избрана тя, и тази причина бях аз. Не се съмнявах в това. В края на краищата, аз съм директор на Националния център за анализ на насилствени престъпления и отдел „Поведенчески анализ“ към ФБР. По подразбиране, аз съм отговорен за изпращането в затвора и дори за смъртта на стотици престъпници. Списъкът на хората, които с удоволствие биха ме наранили като отплата за нещо, за което ме смятат за виновен, вероятно е по-дълъг от река Мисисипи. Пък и изрязаните думи върху гърба на Кристин. Когато ги разшифровахме, убедеността ми, че тя е убита точно защото е моя племенница, се засили неимоверно — „Красотата е във връзката“.

Той направи пауза и продължи:

— За мен нямаше неяснота за значението на този израз. Убиецът можеше да има предвид само един вид връзки — роднинските.

Кенеди отново замълча, давайки на Хънтър малко време да помисли за това.

— Красотата на семейството, Робърт, разбита от ръцете на едно извратено копеле. Така, както виждах нещата, убиецът беше изрязал буквите, за да се увери, че аз няма да пропусна истинската причина

защо племенницата ми е загубила живота си.

— Но защо просто не ти го е казал по някакъв начин? — попита Хънтър. — Например да ти напише писмо... да ти се обади анонимно по телефона... или дори да ти изпрати съобщение. Има много начини, по които може да ти го каже. Защо е изписал изречението на латински? Защо го е превърнал в ребус, в който повечето букви приличат на символи и думите са разпокъсани?

— Ти как мислиш, Робърт?

Хънтър осъзна колко глупав е бил въпросът му.

— Защото с това се занимавате ти и НЦАНП. — Той си отговори сам и кимна.

— Именно — съгласи се Кенеди. — Работата ни е да разкриваме улики, гатанки, загадки, закачки... всичко, което оставят извършителите, умишлено или неволно. Убиецът е искал да се увери, че аз ще разбера, но не е смятал да свърши работата ми вместо мен. В убийството на Кристин всичко се вместише идеално, за да е отмъщение.

— Бяхте ли близки? — попита Хънтър. — Ти и Кристин?

— С моята работа? — Кенеди поклати глава. — Трудно е да имаш семейство. Защо мислиш, че имам две бивши съпруги? Нямам време дори да се изпикая. Но полагах усилия. Кристин беше единствената ми племенница. Виждах я един-два пъти в годината. Тя следваше право и криминалното право ѝ допадаше. Понякога идваше при мен в Куонтико. Харесваше Академията — архивите, историите, снимките, лабораторията по криминалистика... всичко.

Хънтър мълчеше. Кенеди дръпна от цигарата си и продължи:

— Повярвай ми, Робърт, накарах един взвод агенти и кадети да преглеждат стари случаи, списъци с имена... всичко, за което се сетихме. И после неочаквано ни се обадиха от полицията в Уичита.

Сигурно си представяш какъв хаос предизвика в разследването втората жертва. Докато разследвахме убийството на Кристин, нито веднъж не се спомена думата „серийно”. Всички бяхме убедени, че убийството ѝ е директен удар срещу мен. — Кенеди имаше такъв вид, сякаш се ядосваше на себе си. — Когато към уравнението се добави Албърт Грийн, бяхме принудени да преосмислим версията си, но дори тогава бях толкова заслепен от гняв и толкова сигурен, че убийството на Кристин е акт на отмъщение, че продължихме да правим грешки и да губим време. Разширихме теорията за отплата и престанахме да вървим в погрешни посоки.

— Разширили сте теорията за отплата? Как? — попита Хънтър.

Кенеди повдигна рамене.

— Преди да си тръгна днес, ще се погрижа ти и детектив Гарсия да получите пълни копия на цялото ни разследване дотук на двете убийства, включително всички снимки, които имаме, от местопрестъпленията и други. Може да ги видите.

— Добре — отвърна Хънтър.

— Но твърдоглавието ми спира тук — увери го Кенеди. — Щом Линда Паркър е убита тук, в Лос Анджелис... — Той поклати глава. — Явно не става дума за мен. Не може да е така, защото Албърт Грийн и Линда Паркър нямат абсолютно нищо общо с мен. Колкото и да съм ядосан, трябва да приема, че за жалост Кристин просто е била на неподходящо място в неподходящ момент.

Тъй като Ейдриън Кенеди и специални агенти Лари Уилямс и Ерика Фишър вече бяха видели дъската със снимките, на Хънтър и Гарсия не им отне много време да им разкажат малкото, с което засега разполагаха за убийството на Линда Паркър.

— Това е горе-долу всичко — каза в заключение Карлос и се облегна на дъската със снимките. — С Робърт върнахме в кабинета, за да обсъдим следващия си ход, когато се натъкнахме на специален агент Фишър, която слухтеше. Официално разследването ни за убийството на Линда Паркър започна едва преди няколко часа.

Капитан Блейк хвърли подозрителен поглед на детектива.

— Няма да споменеш версията за „изкуство”, нали?

— Версия за изкуство? — изненадано попита Кенеди, поглеждайки Хънтър. — Вече имате версия?

— Не бих отишъл толкова далеч, че да я нарека версия — отвърна той. — Но след като открихме изрязаните букви на гърба на жертвата, водещият криминалист на местопрестъплението изказа едно предположение, което може би свързва някои неща.

— Може ли да го чуем? — попита Кенеди. Вече жадуваше за още една цигара.

Хънтър остави Гарсия да преведе ФБР по този неравен път. Когато Карлос приключи, всички в стаята отново притихнаха. Капитан Блейк първа наруши мълчанието:

— Луд? Да, но каквото и да е това... — тя посочи дъската със снимките, — не е дело на вменяем човек.

— Съгласна съм — каза агент Фишър, докато двамата с агент Уилямс отново огледаха фотографиите на стените и мебелите в спалнята на Линда Паркър. — И ще призная, че в особена ситуация като тази, в това има някаква откачена логика. Ако тези размазани петна кръв

наистина са оставени от кървяща жертва, която се е мъчила да се отскубне от нападателя — и имайки предвид посланието, което е изрязал на гърба ѝ убиецът, — сега ясно разбирам как е възникнала хипотезата. Но... — Тя се обърна към Хънтър и Гарсия. — Когато включим в контекста първите две жертви на Хирурга, състоянието на местопрестъпленията и разрезите на гърбовете им, тази теория за „изкуство“ някак изгубва инерцията си, не мислите ли? На първите две местопрестъпления няма кръв по стените. Никакви „кървави замахвания с четка“, ако цитирам детектив Гарсия. Едната жертва е оставена в мръсна барака, а другата — в собствената си спалня, която е безупречно чиста. В това няма нищо художествено.

— И после изразите, които е изрязал убиецът на гърбовете на първите две жертви — добави агент Уилямс. — „Красотата е във връзката“ и „Красотата е в очите на гледация“. Те също не се вменват във версията за изкуство.

— Така е — прие Гарсия и скръсти ръце на гърдите си. — Ако ме попитате за светкавична преценка, бих се съгласил с вас. Версията за изкуство беше предложена, когато имаше само една жертва и един сценарий, не три, и всички знаем, че версиите лесно се променят в хода на разследването, но все още не сме готови да отхвърлим никоя вероятност. ФБР се занимава със случая от повече от два месеца, но ние не бяхме поканени на купона. Все още не сме имали възможност да направим нещо — нито да прочетем материалите по разследването, нито да изслушаме записи от разпити или да разговаряме с хора, представляващи интерес... Не сме имали дори шанс да разгледаме внимателно снимките, които ни показахте, но от малкото, което видях и чух досега, не бих се изненадал, ако убиецът наистина се окаже толкова луд, че да се мисли за художник и да възприема убийствата като форма

на изкуство и местопрестъплението като платно. Вие бихте ли се изненадали?

Кенеди се замисли и погледна агентите си. Никой от тях не каза нищо, но съсредоточеният израз в очите им издаде колко дълбоко са потънали в мисли.

— Единственото, което всички знаем, когато става въпрос за серийни закононарушители, оставящи послания — продължи Карлос, — загадъчни или не, е, че те винаги имат по-дълбок смисъл, отколкото само да дразнят полицията. — Той взе една от снимките, които показваха разрезите на гърба на Линда Паркър. — Вярно, разчетохме ги, но още не сме разгадали какъв е истинският смисъл в тези изрази, защото мисля, че убиецът се опитва да стигне до нас. Каквото и да си мисли, че постига с убийствата, той иска да го разберем, колкото и откачена да е причината. Иска да знаем защо прави всичко това.

Кенеди и двамата агенти на ФБР мълчаливо приеха доводите на Гарсия.

— Вижте — включи се в разговора Хънтър, разсейвайки напрежението, което явно се натрупваше в кабинета. — Искаме само да кажем, че на този етап не сме сигурни в *нищо* и затова не отхвърляме никоя вероятност. С извършител като Хирурга, Художника, Доктора или както там искате да го наричате, трябва да сме отворени за всякакви вероятности и да разсъждаваме нестандартно, защото едно е сигурно — който и да е този човек, той е изобретателен, има познания и умения и не играе по никакви правила.

— И знам, че не мога да говоря от ваше име, тъй като вие сте от НЦАНП към ФБР — завърши Карлос мисълта на партньора си, — а ние сме само детективи от полицията, но само като гледам всичко това, мога да ви кажа едно — този тип не е като другите убийци, с които сме

имали работа досега.

37

Полицай Палмър отвори с едно бързо движение вратата на мазето и веднага нахлу вътре, извивайки тяло. Държеше здраво ръкохватката на пистолета, сърцето му биеше два пъти по-бързо от обикновено и очите му бяха широко отворени — донякъде от страх, но преди всичко претърсваха стаята като ястребови.

Даяна Бишъп си пое дълбоко дъх, преглътна на сухо и последва партньора си.

Само за част от секундата двамата обучени полицаи откриха мишената — мъж, който стоеше пред тях в отсрещния край на стаята.

Мъжът, който беше висок и слаб, несъмнено беше изненадан. Страхът го накара непохватно да отскочи назад.

Измина още една бавна секунда, преди полицаите Палмър и Бишъп да осъзнаят, че човекът държи нещо в ръцете си, които обаче бяха спуснати надолу, и те нямаха ясна видимост да разберат какво е.

Полицейското им обучение се задейства.

— Хвърли го — извика Палмър със силен и нервен глас и се прицели в гърдите на мъжа.

Човекът се двоумеше.

— Казах хвърли го — извика още веднъж Палмър, надявайки се, че гласът му е прозвучал малко по-спокойно от предишния път.

Погледът на мъжа се стрелкаше ту към единия, ту към другия полицай.

— Хвърли го — повтори Палмър. — Или ще стрелям.

Мъжът най-после се подчини и пусна на земята онова, което държеше. Полицайте чуха, че на пода падна нещо тежко, което изтрака силно, но на видимостта им пречеше болнично легло с метални рамки.

— Вдигни ръце да ги виждам — заповяда Палмър на мъжа, който се поколеба и после отстъпи крачка назад.

— Успокой се, партньоре — каза човекът, очевидно опитвайки се да спечели време.

Пръстът на Палмър се сви около спусъка.

— Ръцете... да ги виждам... веднага.

Мъжът разкрачи крака на широчината на раменете си.

— Да видя ръцете ти. — Гласът на Палмър все още леко потреперваше. — Сега.

Въпреки обучението любопитството надделя и за част от секундата той отмести очи към леглото.

Мъжът забеляза накъде погледна полицаят.

След секунда Палмър разбра какво вижда. Във вените му избухна адреналин и тялото му се напрегна.

Полицай Бишъп, която стоеше една крачка зад партньора си и малко вдясно, също осъзна цялата сцена.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Господи!

38

В края на съвещанието беше решено, че вместо да се тъпчат в

тесния и задушен кабинет на Хънтър и Гарсия в Главното управление на полицията, ще е по-добре за всички да координират съвместното си разследване от централата на ФБР в Уестуд, Лос Анджелис.

Първоначалното предложение беше да преместят цялата операция в Куонтико и кабинетите на НЦАНП, но капитан Блейк бързо сложи край на този разговор. Освен ако не беше абсолютно необходимо, тя се нуждаеше от детективите си в Лос Анджелис.

— Боже! — възкликна Гарсия, когато седна на стола си и потърка уморените си очи. — Само броят на документите в тези папки е умопомрачителен. Как са събрали толкова много материали само за два месеца?

— Ами, Ейдриън е впрегнал цяла армия агенти да работят по случая още от самото начало — каза Хънтър, без да отклонява вниманието си от компютърния екран. Той вече беше казал на партньора си за личния си разговор с Кенеди по време на почивката.

— Да, определено си личи — отвърна Карлос. — От три часа ги чета. Очите ми ще се разтопят в очните ябълки, а изобщо не съм напреднал в нито едно от разследванията на първите две убийства.

Хънтър също започваше да изпитва отчаяние.

Съгласно теорията си за отмъщение НЦАНП бяха съставили списък на всички разследвания, в които беше участвал Ейдриън Кенеди през последните двайсет и пет години — четиристотин четирийсет и четири случая. Въз основа на списъка те бяха провели зашеметяващ брой проверки на местонахождения, разпити и операции за наблюдение. Ако двамата детективи трябваше да прочетат всичко, всеки препис дума по дума, щеше да им отнеме един месец да прегледат само разпитите, да не говорим за останалите материали.

— Тази тяхна теория за отмъщение — рече Карлос, отваряйки

едновременно два документа на екрана на компютъра си. — Те не са искали да се откажат, нали?

— Очевидно не — потвърди Робърт.

— Отначало е напълно разбираемо — съгласи се Гарсия. — В края на краищата, убита е племенницата на директор от ФБР, затова е нормално отмъщение да е първата теория, която е хрумнала на следователите, но чуй това. — Той се премести на стола. — Месец по-късно, както знаем добре и двамата, се появява втора жертва — Албърт Грийн. Същият метод на действие. Същият почерк, но друго съобщение, което всички знаем, че не е нещо необичайно за един сериен убиец. След като ФБР отиват в Уичита и внимателно оглеждат местопрестъплението цял ден, се говори само бегло, че става дума за деяние на сериен убиец. *Бегло*. — Карлос погледна партньора си изпод вежди. — И те са съсредоточили повечето си усилия върху версията за отмъщение, така че да може Албърт Грийн да се вмести в нея.

Хънтър кимна.

— От убийство за отмъщение до серия буйства за отмъщение.

— Именно — потвърди Гарсия. — Убиец, който се опитва да накаже не само директора Кенеди, но и всички, които са работили по дадено разследване. Всеки, когото убиецът смята за виновен, че е изпратил някого зад решетките или е причинил смъртта му

— Ако сме справедливи, Карлос, това все още е вероятна теория — отговори Хънтър. — НЦАНП помага на безброй правоприлагащи агенции в страната всяка година. Да не говорим за случаите, които поемат само те. Във всяко тяхно разследване участват определен брой специални агенти, детективи, полицаи и служители на Прокуратурата. — Той стана и се приближи до кафемашината. — И двамата знаем, че отмъщението е много силна мотивация. Ако убиецът смята Ейдриън за

виновен за изхода от някое разследване, логично е да обвинява и всички останали, свързани с разследването — или поне главните играчи. — Хънтър си наля чаша прясно кафе и попита: — Искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна Гарсия. — Не оспорвам този довод, Робърт. Да, серия убийства за отмъщение все още е много вероятна теория, но те са претърсили родословното дърво на Албърт Грийн, за да проверят дали той е пряко свързан с някого от силите на реда или Окръжната прокуратура, и не са открили нищо. По какъвто и начин да са гледали на случая, не са успели да вместят Албърт Грийн във версията си. Затова човек би си помислил, че ще я зарежат и ще се замислят за други вероятности.

Хънтър отпи глътка кафе и се върна на бюрото си.

— Но те са го направили.

Гарсия се ухили.

— Да, измислили са разширение на версията за отмъщение. Вероятността, че убийството на Албърт Грийн може да е за заблуда — нещо, което да отклони НЦАНП от посоката, в която са поели. Накратко, те са започнали да разследват вероятностите, че убиецът преследва някой съвършено непознат, в случая Албърт Грийн, използвайки същия метод на действие и почерк като в убийството на Кристин Ривърс само за да изглежда така, сякаш убийството е извършено от сериен убиец. — Карлос гледаше партньора си с широко отворени очи.

— Разбирам, че мнозина биха го приели за лудост — рече Хънтър, — но ако се замислиш, изобщо не е толкова налудничаво, колкото звучи.

— Защо?

— Знаеш колко обединена е лосанджелиската полиция или

другите полицейски сили в страната, когато се появи убиец на ченге, нали? Целият участък не се спира пред нищо, за да го хване. — Робърт повдигна рамене. — Убиеш ли племенницата на директор от ФБР, несъмнено ще си навлечеш гнева на една от най-мощните правоприлагащи агенции в света, която ще те преследва с всичко, с което разполага — всички средства и всички съюзници. А Ейдриън Кенеди няма да се откаже... никога. Но ако направиш така, че да изглежда, сякаш тя е станала случайна нещастна жертва на фанатичен сериен убиец, след време цялата история може да стане само поредното разследване в архивите на ФБР. Разбираш ли логиката?

Гарсия се замисли.

— Добре, признавам, има някакъв странен смисъл, но не чак толкова, че ФБР да я направят главната си версия. Те са загубили два месеца и безброй часове да разговарят с погрешни хора и да търсят на погрешни места. Има причина директорът Кенеди да ти каже, че не са помръднали нито сантиметър от началото на разследването.

— Знам — отговори Хънтър. — И да, допуснали са грешки, но всички го правим, Карлос. Ейдриън призна, че е бил заслепен от гняв и за жалост този гняв е насочил разследването в погрешна посока. Но приказките какво е трябвало да се направи няма да ни помогнат. Единственото, което можем да сторим в момента, е да забравим за грешките и да продължим напред.

От мобилния телефон на Гарсия се разнесе сигнал за получено текстово съобщение. Той прекъсна разговора с партньора си и бързо погледна екранчето.

— О, по дяволите! — възкликна. В очите му се четеше страх.

— Наред ли е всичко? — попита Хънтър.

Съобщението, което Гарсия току-що беше получил, бе изпратено

от съпругата му Ана и съдържаше две думи, последвани от ядосано емоджи.

Идваш ли?:(

— Мъртъв съм. Толкова съм мъртъв, че ще трябва да ме погребат два пъти — каза той и бързо написа отговор: *Идвам:*)

— Какво се е случило?

— Трябва да тръгвам — отвърна Карлос с променен тон. — Ще вечеряме с тъщата и тъста, а аз съвсем изгубих представа за времето.

Хънтър погледна часовника си — 19:12. И той не беше забелязал, че времето е минало толкова бързо.

— За десети път ще закъснея за вечеря с родителите на Ана — измърмори Гарсия.

— Лоша работа — отбеляза приятелят му.

Карлос взе якето си и тръгна към вратата.

— Ти ще останеш ли? Минава седем, Робърт, и денят беше адски дълъг за всички, да не говорим, че снощи не си спал.

— Да, знам. Ще остана още малко. Искам да прегледам някои неща.

— Ти не си супермен, знаеш ли? Трябва да престанеш да мислиш за разследването и да дадеш почивка на мозъка си, преди онази голяма вена на челото ти да се пръсне. И очите ти са уморени. Виждам ги. Имаш такъв вид, сякаш току-що си изпушил голям джойнт.

— Наистина ли? — Хънтър се опита да види отражението си в стъклото на прозореца.

— Няма смисъл да грохваш от умора още в първия ден на разследването. Пак започваме отначало и ни предстои много работа. Този тип убива от месеци.

— Знам, но няма да стоя дълго. — Робърт почука с показалец по

часовника си. — А ти, от друга страна, трябва да побързаш.

— Да. Тръгвам.

— Поздрави Ана от мен.

— Ще ѝ кажа, ако тя все още ми говори. Между другото, ако изчезна безследно, моля те, провери в задния ми двор за плитък гроб. Ако не, ще се видим утре при федералните.

39

На всеки, който кара по булевард „Уилшър”, ще му бъде простено, ако сбърка централата на ФБР в Лос Анджелис със специален федерален затвор, където решетките не могат да се видят отвън. Въпреки превъзходното ѝ местоположение, за всички е ясно едно — седемнайсететажната бетонна сграда не е построена с естетични намерения — характерна черта, която се повтаря във всички постройки на ФБР в страната.

Специални агенти Ерика Фишър и Лари Уилямс се бяха настанили в един от ъгловите кабинети на осмия етаж на тази безлична и загадъчна сграда. Стаята, която им бяха дали, беше четири пъти по-голяма от кабинета на Хънтър и Гарсия в Главното управление на полицията и беше оборудвана с високотехнологични монитори, бързи като светкавици компютри и огромни извити екрани 4К.

Двамата агенти на ФБР бяха прекарвали последните три часа разглеждайки снимките от местопрестъплението с Линда Паркър. Прочетоха отново и серия материали от разследването на убийствата на Кристин Ривърс и Албърт Грийн — две жертви, чиито житейски

истории бяха абсолютно различни.

— По дяволите! — изруга агент Фишър и отмести стола от бюрото си. Втренчи се в компютъра за момент и после хвърли по него писалката, която държеше в ръката си.

— Добре ли си, Ерика? — попита агент Уилямс и изви тяло покрай монитора си, за да погледне партньорката си. Беше свикнал с внезапните ѝ гневни изблици.

— Вече нямам идея какво правя, Лари. — Тя потърка слепоочията си. — Чета и препрочитам всичките тези материали, но нямам представа какво търся.

Това обаче изобщо не беше вярно. Специален агент Ерика Фишър знаеше много добре какво търси, докато препрочиташе документ след документ и разглеждаше снимка след снимка. Тя се опитваше да открие нещо, което би хвърлило светлина, колкото и слаба, върху причината защо убиецът беше избрал тези трима думи за свои жертви.

Отначало мислеха, че Хирурга е отнел живота на Кристин Ривърс, защото тя е племенница на директора Кенеди, но сега тази версия беше разбита на пух и прах. Въпреки това Кристин Ривърс беше избрана наред с Албърт Грийн и Линда Паркър и трябваше да има причина за това.

Случайно? Била е на неподходящо място в неподходящ момент?

Както бяха казали Хънтър и Гарсия, не можеха да си позволят да отхвърлят нито една вероятност, но агент Фишър никога не бе работила по случай със сериен убиец и дори не беше чувала за такъв, в който убиецът е избрал жертвите си абсолютно произволно. Дори в случай като този, в който жертвите не се познаваха и живееха в различни части на страната, винаги имаше нещо, което беше привлякло убиеца към тях — характерна черта на външния вид или личността, нещо в миналото,

място, някакво предпочитание, желание, предмет, притежание. Нямахше значение дали звучи логично или не. Можеше да е нещо лесно разпознаваемо или нещо съвсем незначително, но винаги имаше нещо.

Дори ако детективи Хънтър и Гарсия бяха попаднали на нещо с тяхната версия за изкуство и убиецът наистина беше толкова луд, че да си мисли, че преобразява местопрестъпленията и жертвите си в някаква извратена форма на изкуство, пак нещо трябваше да го е накарало да избере Кристин Ривърс, Албърт Грийн и Линда Паркър. Агент Фишър беше сигурна в това, но какво беше то?

Колкото повече мислеше по въпроса, толкова по-често си припомняше нещо, което беше казал детектив Гарсия — че още не са разгадали какъв е истинският смисъл в тези изрази и че убиецът се опитва да стигне до тях и иска да разберат защо прави всичко това.

— Заповядай. — Агент Уилямс се приближи и сложи на бюрото ѝ чаша кафе. — Това трябва да помогне малко.

— Благодаря, Лари. — Агент Фишър се облегна назад на стола и погледна партньора си. — Въпреки че в момента предпочитам да пийна вино. — Тя леко наклони глава настрана. — И водката би свършила добра работа.

— Това лесно може да се уреди. — Уилямс погледна часовника си.

— Да, искам. Виждал си ме пияна, нали?

— Аха — усмихна ѝ се той и погледите им се срещнаха.

Не можеше да се отрече, че специален агент Лари Уилямс е изключително привлекателен мъж, но това беше само върхът на айсберга. Освен че беше хубав, той беше интелигентен, всеотдаен, културен и изискан, истински джентълмен и най-добрият агент, с когото Ерика беше работила.

Освен това Лари беше влюбен до уши в агент Фишър.

Въпреки всичките му усилия да го запази в тайна, Ерика го виждаше в очите му всеки път, когато я погледнеше. Долавяше го в гласа му. Усещаше го в докосването му.

Истината беше, че при други обстоятелства, специален агент Ерика Фишър вероятно би отвърнала на чувствата му, но сърцето ѝ принадлежеше на друг. Някой много, много различен.

Агент Фишър отиде до тоалетната и отново се залови с материалите от разследванията. Докато в главата ѝ се въртяха различни мисли, тя започна да разделя снимките на три групи — жертви, разреза на гърба и местопрестъпления. Щом приключи, Ерика стана от стола, отстъпи няколко крачки назад от бюрото и бавно огледа купчините веднъж... два пъти... десет пъти.

Разчетохме ги, но още не сме разгадали какъв е истинският смисъл в тези изрази.

Умът ѝ сякаш беше вцепенен, очите ѝ бяха уморени и тялото ѝ — обезводнено.

Убиецът се опитва да стигне до нас.

— Тук няма нищо. Детектив Гарсия греши.

Той иска да го разберем. Исква да знаем защо прави всичко това.

— Може да опитам пак утре...

Агент Фишър започна да се извърща от компютърния екран, но нещо на едната снимка привлече вниманието ѝ и тя спря.

Една секунда...

Тялото ѝ изведнъж се съживи.

Две секунди...

Вцепенението на мозъка ѝ изчезна. Три секунди...

Ето.

40

Въпреки че се чувстваше уморен, Хънтър реши, преди да се прибере вкъщи, да се отбие в „Жадната крава” в Силвър Лейк. Мястото, което някога беше евтина долнопробна кръчма за шофьори на камиони на име „Гадини”, беше претърпяло пълно преобразяване, и сега беше приятен и спокоен ретробар на светове далеч от западната пивница, каквато беше. Богатият избор от шотландско уиски, бърбън и друг алкохол, заедно с разнообразните коктейли, с нищо не отстъпваха на по-известните барове в центъра на Лос Анджелис. Освен това цените бяха много по-приемливи, което добавяше значително към привлекателността на заведението, и като се имаше предвид, че най-голямата страст на Хънтър беше сингъл малцовото уиски, „Жадната крава” беше станал един от любимите му барове през последните години.

В апартамента си Хънтър имаше малка, но внушителна колекция от различни марки шотландско уиски, която вероятно би задоволила повечето познавачи. Той не се смяташе за експерт, но за разлика от мнозина от приятелите си, които също твърдяха, че обичат сингъл малцово уиски, знаеше как да оцени аромата и специфичния вкус на малца, вместо само да се напие. Въпреки че понякога и напиването вършеше работа.

Хънтър седна в далечния край на бара с лъскав бял плот, който в съчетание с лакираната ламперия от тъмно дърво на стените и музиката на Паров Стелар, която идваше от старомодния джубокс, придаваше на

бара вида и атмосферата на старинно американско кафене. Той тъкмо си поръча шотландско уиски, когато вратата се отвори и вътре влезе професор Трейси Адамс. Яркочервената ѝ коса беше разпусната и падаше на раменете, а бретонът ѝ беше извит в очарователна лимба от четирийсетте години. Беше облечена с рокля в стил рокабили в черно и бяло с една презрамка през рамото, която разкриваше изрисуваните ѝ с татуировки ръце. Копринената фльонга на кръста ѝ подходеше идеално на ниските ѝ черни обувки „Мери Джейн”. Докато тя вървеше към Хънтър, няколко клиенти се обърнаха да я огледат.

— Пропуснах ли много? — попита тя и кимна към чашата на бара пред Хънтър. Въпросът беше придружен с усмивка, която би накарала и най-самоуверения мъж да заеква.

— Не — отговори Хънтър и стана.

Трейси го целуна леко по устните.

— Изненадана съм, но много доволна, че ми се обади.

Хънтър беше самотник по избор през по-голямата част от живота си и по тази причина се чувстваше удобно в собствената си компания. Нямахте нищо против да пие сам, да вечеря сам и дори да посещава барове сам. Това му даваше възможност да се отпусне насаме с мислите си. Понякога обаче да бъде сам с мислите си не беше много добра идея. Пък и Гарсия беше прав. Робърт знаеше, че трябва да избие от главата си разследването, макар и само за няколко часа. Мозъкът му се нуждаеше от почивка и той не виждаше по-добър да го направи, отколкото в компанията на човек като Трейси. Тя не само че беше интелигентна, забавна и много привлекателна, но и държеше на пиене.

Хънтър изчака Трейси да се настани и после отново седна на стола си.

— Е, какво предпочете тази вечер? — попита тя, имайки предвид

избора му на шотландско уиски.

Той бутна чашата си към нея.

Трейси я взе и още преди да я доближи до носа си, долови силен мирис на торфен пушек.

— „Лафройг“? — попита тя, но веднага се поправи. — Не, „Ардбег“.

Хънтър се усмихна. Знаеше, че Трейси няма да сгреша.

Също като него тя обичаше шотландско уиски и обонянието и вкусовете ѝ възприятия бяха съвършени като на експерт. Беше се научила да цени уискито от баща си, истински шотландец от Хайлендс.

— „Ардбег Угедал“ ли е? — попита Трейси и поднесе чашата към устните си. — Не. — Тя пак се поправи, след като отпи съвсем малка глътка. — „Ардбег Кориврехен“, нали? — Шотландското ѝ галско произношение беше безупречно.

Хънтър кимна.

— Еха. — Тя плъзна чашата обратно към него и се облегна назад. — И без вода. Лош ли беше денят?

Хънтър нямаше определено любимо малцово уиски. Обикновено избираше кое да пие според това как се чувстваше и въпреки че беше загадка за всички, Трейси бе успяла да разгадае няколко от издйническите му знаци. Единият беше, че ако е имал лош ден, винаги избираше опушено малцово уиски, а нямаше по-опушено от „Ардбег Кориврехен“.

— Не беше един от най-добрите — потвърди той.

Барманът, който беше висок най-малко метър осемдесет и седем, с бляскава усмивка и руса коса, завързана на тила в хипстерска конска опашка, сложи черна салфетка на бара пред Трейси.

— Какво ще желаете тази вечер? — попита той с баритонов глас,

който сякаш принадлежеше на разказвач в документален филм.

— Мисля да си поръчам същото като него — отговори тя и кимна към Хънтър.

Барманът учудено повдигна вежда.

— Наистина ли? Това е доста тежко, опушено малцово уиски. И много силно. Сигурна ли сте, че не предпочитате нещо малко по-меко?

— Няма проблем, Алекс — намеси се Хънтър. — Тя държи на шотландско малцово уиски по-добре от всеки тук, включително от теб и мен.

Барманът се усмихна и отново погледна Трейси.

— Вярно ли е?

Тя повдигна рамене.

— В такъв случай добре дошли в „Жадната крава“. Аз съм Алекс.

— Трейси. Приятно ми е да се запознаем.

Те си стиснаха ръцете.

— Едно „Ардбег Кориврехен“. Идва веднага. Лед?

— Не, но ще ти бъда признателна, ако налееш една пета вода.

— О, тя вече ми харесва — каза барманът, кимна на Хънтър и наля питието на Трейси.

Трейси и Хънтър чукнаха чашите си.

— Знам, че не говориш за работата си — каза тя, след като барманът се върна към задълженията си. — Затова дори няма да питам, но ако си в настроение да говориш за нещо, знаеш, че съм страхотен слушател, нали?

Двамата отпиха малки глътки.

— Обединяваме сили с ФБР по това разследване — каза той след кратко мълчание.

Откровението му едва не накара Трейси да се задави — трийсет

процента от неочакваната новина и седемдесет процента, защото Хънтър беше решил да сподели с нея нещо за някое от разследванията си. Не го беше правил досега.

Тя бързо отпи още една глътка уиски.

— За същия случай ли говориш, когато се наложи да напуснеш лекцията в университета?

Той кимна.

— Но вие едва... — Трейси млъкна, когато осъзна какво пропуска. — Вие не сте поискали помощ, нали? Те са се самопоканили.

Хънтър отново кимна.

Трейси преподаваше обща психология и криминална психология в Калифорнийския университет. Много добре знаеше как действа ФБР. Знаеше, че със съвсем малки изключения ФБР оказва съдействие в разследване на убийство, ако първичната правоприлагаща агенция официално поиска помощта им.

— Тогава това означава, че каквото и да е, престъплението не е първото от серия и че е преминало щатските граници, вероятно дори държавните — отбеляза тя.

Отговорът на Хънтър беше движение на веждите, последвано от глътка уиски.

— Щом не сте поискали помощ, те определено са разбрали много бързо — добави Трейси.

— Грешката е моя — каза Робърт.

Въпреки че беше любопитна, Трейси реши да не го разпитва повече. Ако искаше да ѝ каже нещо, той щеше да го направи.

— Работили ли сте с ФБР и преди?

— Не и в този формат. Неотдавна им помогнах в един случай, но бях в отпуск. Не беше съвместна работа.

— Ще трябва ли да заминеш за Куонтико?

— Не. Ще работим в централата на ФБР в Уестуд, Лос Анджелис.

Трейси не се опита да скрие колко доволна остана от този отговор.

— О, добре. Нали ще излезем на вечеря утре?

Хънтър съвсем беше забравил за плановете им да вечерят заедно, но с нищо не издаде този пропуск на паметта.

— Да, разбира се.

Трейси отново се усмихна.

— Тоалетните отзад ли са?

Хънтър кимна.

— Връщам се веднага. — Тя отпи още една глътка от уискито си и взе чантата си.

Тоалетните бяха в дъното на къс коридор, до стилно обзаведена зона за отдих. Трейси се подсмихна, когато видя табелките на вратите.

На тази вдясно пишеше „Уиски“, а на другата вляво — „Ванилова водка и сок от червени боровинки“.

„Нищо чудно, че барманът се изненада толкова много “ — помисли си тя.

В същия момент от мъжката тоалетна излезе мъж на около трийсет пет години, висок метър и осемдесет. Беше с черна тениска, сини джинси и черни ботуши. Той видя Трейси, спря и се усмихна.

— Еха — каза мъжът, бавно плъзгайки поглед от лицето до гърдите ѝ и после надолу чак до обувките. — Хубавелка си, а? И гримът ти мноооого ми харесва.

Той леко фъфлеше и това показваше, че е доста почерпен.

— Благодаря — учтиво каза Трейси.

Кожата на лицето му имаше слънчев загар и беше обветрена.

Косата му беше подстригана съвсем късо и широките му гърди и рамене показваха телосложение, тъпкано с мускули.

Трейси се опита да влезе в дамската тоалетна, но мъжът пристъпи крачка вляво и препречи пътя ѝ.

Тя вдигна глава и погледна тъмнокафявите му очи, в които блестеше закачливост.

— Бихте ли ме извинили, моля?

— Виж — каза мъжът. Гласът му сякаш излизаше от пълна с вода тръба. — Видях те, че седиш с някакъв боклук на бара, но това вероятно е, защото не познаваш някой по-готин. Нека обаче ти кажа, че хубаво момиче като теб заслужава някого, който да ти покаже как се прекарва добре. Някой като мен. — Мъжът протегна ръка към косата ѝ и принуди Трейси бързо да отстъпи крачка назад.

— Виж какво — каза тя, без да трепне от втренчения му поглед, — тъй като е очевидно, че тази вечер си прекалил с пиенето, няма да обърна внимание на обидната ти забележка за приятеля ми на бара. Алкохолът явно е замъглил разсъдъка ти. Съветът ми към теб е да изпиеш чаша вода и да помолиш бармана да ти повика такси. Още пиене вероятно ще развали вечерта ти още повече, да не говорим как ще се чувстваш утре сутринта.

Трейси се опита да мине покрай мъжа, но той пак препречи пътя ѝ.

— Имам много по-добра идея. Защо не отидем ей-там? — Мъжът посочи с палец зад гърба си. — И да се опознаем както трябва. Знаеш за какво говоря, нали? — Той плъзна ръка към чатала си и го потърка дълго и бавно.

Трейси се ухили.

— Не знам дали да се смея, или да повърна. Толкова си

отвратителен, че ми се гади от теб.

— Какво?

— О, извинявай, сладурче — каза тя. Очите ѝ изразяваха съжаление. — Прекалено големи ли са тези думи за теб? Мога да перифразирам, ако искаш.

— Искам да дойдеш там вътре с мен. И после ще ти покажа какво е „голяма” реалност. Защо искаш да пиеш с фолксваген „костенурка” — мъжът посочи към бара, — когато можеш да купонясваш с лимузина? — Той посочи с две ръце себе си.

Трейси направи опечалена гримаса.

— Откъде си научил изкуството да разговаряш? От китайска курабийка с късметче?

— Ще ти кажа какво съм научил. — Мъжът посегна към рамото на Трейси.

Голяма грешка.

С лявата си ръка Трейси блъсна настрана ръката на мъжа, а с дясната замахна към корема му.

Тениската беше опъната на мускулестото му тяло и това би улеснило още повече Трейси да намери правилното място, ако вече не знаеше къде да упражни натиск. Когато пръстите ѝ влязоха в допир с корема му, очите му се отвориха широко и той изохка от силната болка, която се разпространи в тялото му. Мъжът инстинктивно сви мускулите на стомаха си, за да се опита да отблъсне атаката, но пак беше късно. Пръстите на Трейси вече притискаха линеа алба, тънката белезникава съединителна тъкан, която разделя отвесно коремната мускулатура на лява и дясна половина.

Лицето му се изкриви в агония.

Трейси натисна малко по-силно.

Болката беше толкова силна и обездвижваща, че дори гласът на мъжа му изневери.

Трейси се усмихна.

Краката на мъжа се разтрепериха под огромното му тяло и Трейси разбра, че той ще се свлече на земята. Тя отпусна част от натиска, за да не му позволи да падне.

Клепачите му затрепкаха странно.

Трейси го блъсна към стената, за да му помогне да се подпре.

— Ще бъдеш малко замаян, след като те пусна — с нежен и грижовен глас обясни тя. — Но ще се справиш след една-две минути.

Мъжът я погледна с умоляващи очи.

— И така — продължи Трейси, — още веднъж, съветът ми към теб е да изпиеш чаша вода и после да си вземеш такси и да се прибереш вкъщи. За тази вечер си изпи пиенето. Разбра ли?

Той не можа да направи друго, освен да кимне.

— И моля те — добави тя. — Не опитвай този подход с други жени... никога.

Трейси най-сетне го пусна и влезе в дамската тоалетна. След няколко секунди чу, че мъжът се строполи на земята.

Хънтър изпи уискито си и се завъртя на високото столче до бара.

Трейси се бавеше. И високият, мускулест здравеняк, когото беше забелязал, че тръгва по коридора за тоалетните малко преди Трейси, също не се беше върнал.

Хънтър се запита дали да не отиде да провери какво става, когато видя, че едрият мъж излиза залитайки. Дясната му ръка беше притисната до корема, сякаш го бяха ударили. На лицето му беше изписана агония. Мъжът стигна до Хънтър и спря.

— Трябва да я държиш на каишка, друже — каза със слаб,

пиянски глас.

— Моля? — До Хънтър нямаше никой друг, затова мъжът сигурно говореше на него.

— Тя е смъртоносна, мамка му.

Хънтър озадачено проследи с поглед мъжа, който се отдалечи препъвайки се, и взе якето си от облегалката на стола и излезе от бара.

— Какво беше това? — попита Алекс.

— Нямам представа, но по-добре да отида да видя как е Треиси — отвърна Хънтър.

Не се наложи. Докато той се завърташе на стола си, тя най-после се върна и седна на мястото си.

— Какво се случи? — попита Хънтър.

— Какво имаш предвид?

— Ами, някакъв нещастник току-що излезе от тоалетната, мина покрай мен и ми каза да те държа на каишка, защото си смъртоносна.

Треиси се засмя.

— Така ли каза?

— Кой е той? И какво направи ти?

— Не го познавам — отговори Треиси. — Срегнах го там. Той ми поиска съвет и аз му го дадох.

— Съвет?

— Да. Казах му да си върви вкъщи. Беше се почерпил достатъчно. Къде е той? — Тя се обърна и огледа заведението, но не забеляза мъжа.

— Тръгна си — каза й Хънтър.

— А, тогава е послушал съвета ми.

На Хънтър всичко това му се стори странно, но реши да не задава повече въпроси.

Трейси изпи уискито си.

— Още едно?

Хънтър се замисли за момент.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? Яде ли, преди да дойдеш?

Трейси се усмихна и погледна часовника си.

— Като се има предвид, че е единайсет и половина... Да, вечерях, но мога да ти правя компания. — Тя погледна Хънтър съблазнително. — Или пък ако искаш да отидем у нас и да ти сготвя нещо?

Хънтър знаеше, че Трейси готви фантастично.

— Сигурна ли си? — попита той. — Късно е и не искам да се натрапвам.

— Да. Сигурна съм. И не се натрапваш.

Те се усмихнаха един на друг и в същия момент мобилният телефон извънтя в джоба на якето му.

Трейси го погледна. Не можеше да повярва, че това ще се случи отново.

Отговори на обаждането.

— Детектив Хънтър, ОСУ.

Търсеше го специален агент Уилямс.

Докато Хънтър слушаше мълчаливо, изражението му се промени и стана мрачно.

— Къде? — попита той и погледна часовника си. — В момента не съм вкъщи, но мога да отида там за петнайсетина минути. — Отново се заслуша. — Добре, ще бъда готов. — Той затвори и погледна към Трейси.

Не беше необходимо да пита. Тя знаеше, че всяко обаждане до телефона на Хънтър по това време, може да означава само едно.

— Ужасно съжалявам — каза той и хвана ръката ѝ.

Трейси се усмихна, въпреки разочарованието си.

— Няма проблем. Такава ти е работата. — Тя отпи от чашата си.

— Пак ли е същият извършител?

Хънтър кимна.

— Брей, не си губи времето, а?

Хънтър сложи две банкноти на бара и взе якето си.

— Още веднъж, много съжалявам — каза той на Трейси.

— Нямам нищо против, стига да се реваншираш — отговори тя полушеговито, полусериозно.

— Можеш да разчиташ на това. — Хънтър я целуна по устните и бързо излезе от бара.

41

Голям черен джип взе Хънтър от домашния му адрес точно четирийсет и пет минути, след като той излезе от бар „Жадната крава”, достатъчно време, за да се изкъпе и преоблече. Шейсет и пет минути след това Робърт се срещна с Гарсия и двамата агенти на ФБР на летище „Ван Найс” в долината Сан Фернандо. Израженията на лицата на всички бяха доказателствата колко малко са спали.

— Кафе? — попита Карлос, когато Хънтър влезе, и му предложи една от чашите, които държеше.

Робърт я прие с радост.

— Направо четеш мислите ми.

— Идеално подбран момент — каза агент Уилямс, когато се присъедини към тях. — Самолетът ще бъде готов след по-малко от пет

минути.

— Имаме ли повече информация освен онова, което ми каза по телефона? — попита Хънтър.

Бяха го уведомили само за новата жертва на Хирурга и че има около един час да се приготви, преди да го вземе кола, за да го закара на летището.

— И аз знам съвсем малко — отвърна агент Уилямс.

— Но със сигурност повече от нас — рече Гарсия. — Знаеш ли поне къде отиваме?

— Тусон, Аризона — отговори агент Фишър, която току-що приключи разговор по мобилния си телефон. — Вчера сутринта, след като научихме за третата жертва на Хирурга тук в Лос Анджелис, стана кристално ясно, че той не се придържа към определен град, нито дори към определен щат.

Доста време ви отне, помисли си Карлос, но мисълта не стигна до устата му.

— И така — продължи агент Фишър, — преди да отлетим за там, се погрижихме всеки полицейски участък и канцеларията на всеки съдебен лекар и шериф в страната да получи приоритетен бюлетин, с който ги информираме, че ако бъде открит труп с липсващи части и с разрези в плътта, трябва незабавно да уведомят ФБР и местните детективи да не започват разследване. Преди около два часа в централата ни в Куонтико е получено обаждане от полицията в Тусон, Аризона, че вчера рано вечерта е намерен труп на мъж със странни разрези на гърба. — Тя замълча, за да засили напрежението. — Според информацията, която ни съобщиха, разрезите на гърба на жертвата приличат на странна комбинация от букви и символи. Звучи ли ви познато?

— Това ли е всичко, което знаем за жертвата? — попита Карлос.

Агент Фишър повдигна рамене.

— На този етап, да... А, и още нещо — добави тя и тръгна към изхода за качване на борда. — Полицията в Гусон е задържала един човек.

— Задържала е някого? — изненада се Хънтър.

Агент Фишър кимна.

— Току-що ми съобщиха. Бил е арестуван на местопрестъплението. Полицаяте го завариха да стои над трупа.

42

Детектив Джеймс Милър от отдел „Убийства“ в полицията на Гусон бутна очилата със сребристи рамки по-нагоре на носа си, а след това пъхна ръце дълбоко в джобовете на панталона си. През следващите пет минути внимателно наблюдава мъжа с белезници на ръцете, който седеше до металната маса от другата страна на едностранното огледало.

— Джеймс, какво правиш? — попита детектив Едуард Хил, когато се присъедини към партньора си в стая за наблюдение номер едно. След шест години в силите на реда Хил най-последно беше повишен в детектив преди една година. Той беше девет години по-млад от Милър.

— На какво ти прилича, Новобранец? — рече Милър и го погледна. Откакто капитанът им ги беше определил за партньори, той не наричаше детектив Хил друго освен „Новобранец“.

— Онова, което правиш винаги, преди да разпитаеш заподозрян — отвърна Хил и спря до Милър. Той също се втренчи в загадъчния мъж с

обръсната глава, който седеше до металната маса.

— Затова те харесвам, Новобранец. Умен си. Нищо чудно, че те направиха детектив.

Хил не се засмя на шегата.

— Не чу ли какво каза капитанът? Ние няма да разпитваме заподозрения. Случаят не е наш, Джеймс. Ние трябва само да го държим тук, докато дойдат агентите на ФБР.

— Да, чух капитана — отвърна Милър. — И ако ти искаш да си марионетка на онези тъпаци с черни костюми и глупави авиаторски очила, моля, заповядай, Новобранец. Аз обаче не съм си скъсал задника от работа, за да стана детектив от отдел „Убийства“ само за да дундуркам заподозрян в убийство за проклетото ФБР. Този тип беше арестуван в Каталина Футхилс. Ако си забравил, това е в нашата юрисдикция. Доколкото знам, докато не видим официални документи, случаят е наш, не на федералните. — Милър най-после се обърна към Хил. — Ти видя ли документи?

Хил направи гримаса.

— Не, но и двамата знаем, че ще ни ги представят, затова защо искаш да си губиш времето да го разпитваш, когато е ясно, че след това няма да можем да направим нищо? Ще ни отнемат случая, преди да изгрее слънцето. Доколкото чух, федералните вече пътуват насам.

— Тогава по-добре да побързаме. — Милър погледна часовника си.

— Май умираш от желание да те сритат в топките — рече Хил и се почеса по дизайнерската си козя брадичка. — Капитан Суарес ще ни съдере задниците за това. Знаеш го, нали?

— Не, няма. Всъщност ако успеем да вбесим ФБР, той вероятно ще ни почерпи.

Хил го изгледа недоверчиво.

— Капитанът мрази федералните, Новобранец. Това е нещо, което датира отдавна. Някой ден го попитай да ти разкаже историята.

Хил го вярваше. Познаваше много ченгета, които не се спогаждаха с ФБР. През следващата една минута той наблюдава мъжа от другата страна на едностранното огледало.

— Спи ли? — намръщено попита Хил.

— Това е само една от интригуващите черти на този тип — отговори Милър. — Стоя тук от десетина минути и освен че мига, той не е помръднал нито един мускул.

— Какво? Наистина ли?

— Нито един шибан сантиметър, Новобранец. Никакво движение на ръцете... или потрепване на крака... Никакво подскачане на коляното... Никакво нервно почесване по брадичката... Въртене на врага... Облизване на устните... Нищо. Нито дори движение на очите. Само седи в абсолютно същата поза и гледа втренчено ръцете си, сякаш е в унес или нещо подобно. Не съм виждал някой толкова съсредоточен и с такъв контрол, още по-малко човек, които предстои да бъде обвинен в предумишлено убийство.

Хил прехапа устни и скръсти ръце на гърдите си.

— Знаем ли името му? — попита Милър.

Хил поклати глава.

— Не. Нищо. Той нямаше документи за самоличност в себе си. Нито шофьорска книжка, кредитни карти или портфейл. Нищо.

— Пръстови отпечатьци? Лицево разпознаване?

— Не дадох резултат. Той не е в системата.

— И не говори.

— Не — потвърди Хил. — Все още не е проронил нито дума.

Дори не можем да го регистрираме, защото не знаем с какво име да го запишем.

— Ето защо това е шанс, който се предоставя веднъж в живота, Новобранец — рече Милър. — Такъв сериен убиец може да видиш само в холивудски филми. Разбираш ли какво ти говоря?

— Сериен убиец? — Хипнотизираните очи на Хил се стрелнаха към Милър. — Нещата ескалираха бързо. Защо мислиш, че е сериен убиец?

— Новобранец, не бъди толкова наивен. Защо мислиш, че федералните идват насам посред нощ, само няколко часа след като беше арестуван господин Каменна статуя? — Милър млъкна за секунда. — Нека ти подсказа — не е защото той е издирван джебчия.

Хил отново насочи вниманието си към мъжа, който седеше в стаята за разпити.

— Хайде да не се самозалъгваме, Новобранец — добави Милър, съблече сакото си и започна да навива ръкавите на ризата си. — Хората като него са една от главните причини да постъпим в полицията... и да се борим толкова усилено да станем детективи в отдел „Убийства”. Не знам за теб, но когато аз бях малък, не можех да се наситя на филмите за серийни убийци. Изгледал съм ги всичките, защото са ми страшно интересни.

Хил се приближи до огледалото.

— Това е Тусон, Новобранец — продължи Милър. — Да, тук има престъпност. Има дори убийства, но такива неща като това чудо няма. — Той посочи задържания мъж. — За такива неща пишат книги и правят филми. — Милър извади оръжието си от кобура и го сложи на масата в стаята за наблюдение. — И той е тук, седи в *нашата* стая за разпити. Наречи ме любопитен, но много бих искал да вляза в мислите

му, макар и само за няколко минути. Освен това съм страхотен в разпитите, знаеш го. — Той посегна към вратата.

— Наистина ли ще влезеш там? — попита Хил.

— Можеш да се обзаложиш.

— И не мислиш ли, че първото, което той ще направи, е да поиска адвокат? Всъщност съм изненадан, че все още не го е направил, но пък от друга страна, той не е проронил нито дума, откакто е арестуван, Джеймс.

— Ами, ще видим, нали? Между другото, не е необходимо да записваш разпита.

43

Дългият седем метра пътнически салон на реактивния самолет „Дасо Фалкон 2000Ех“ беше разделен на три луксозни зони — предна, с четири места, средна, с три места, и задна, също с три места. Всичките десет седалки, които можеха да се завъртат на триста и шейсет градуса, бяха тапицирани с мека бежова кожа и всяка имаше медиен център, индивидуални контролни уреди за климатика и електрически контакти. Отпред, близо до пилотската кабина, имаше догоре зареден бар и заключен шкаф за оръжия. В задната част имаше просторна баня с внушителни душове. Енергоспестяващите, напълно контролируеми светодиодни лампи на тавана позволяваха на пътниците да ги нагласят според настроението си или индивидуално, за дадена зона или за целия самолет.

— Еха — отбеляза Гарсия, когато двамата с Хънтър се качиха в

самолета. — Федералните имат много по-хубави играчки от нас.

— О, със сигурност можеш да се обзаложиш — каза агент Ерика Фишър, докато минаваше покрай тях, за да заеме едно от местата в предната част на самолета.

Агент Лари Уилямс седна срещу нея.

— Вече може да престанат да ти текат лигите, детектив — не се сдържа агент Фишър. — Това е само самолет.

Хънтър и Гарсия също се настаниха отпред на двете места от другата страна на пътеката от агентите.

— Успя ли да стигнеш навреме за вечерята с тъщата и тъста? — попита Робърт, след като закопча предпазния колан.

— Не — отговори Карлос. — Пропуснах вечерята, но отидох навреме за десерта и напитките и благодарение на очарователната ми личност всичко беше наред.

— Сигурен съм — усмихна се приятелят му.

Няколко минути след като всички се качиха на частния самолет, „Дасо Фалкон“ започна рулира по пистата. Две минути по-късно от контролната кула му разрешиха да излети и самолетът плавно се издигна на крейсерска височина осем хиляди и петстотин метра. Пилотът бързо съобщи по високоговорителите, че условията за летене са добри, небето е безоблачно и че полетът ще продължи около час и дваайсет и пет минути.

— Ами ти? — попита Е арсия. — Кога си тръгна?

Хънтър наклони глава настрана.

— Много по-късно, отколкото ми се искаше.

— Да, знаех си, че ще стане така.

Агент Фишър изчака, докато пилотът изключи надписа „Затегнете коланите“, и завъртя седалката си, така че да бъде с лице към

всички.

— Искам да ви покажа нещо — каза тя, извади няколко снимки от куфарчето си и ги сложи на голямата сгъваема маса между нея и агент Уилямс.

Робърт и Карлос насочиха внимание към фотографиите.

Както беше направила във временния им кабинет, агент Фишър раздели снимките на три групи — жертви, разреза и место престъпления.

— Вчера във вашия кабинет — започна тя — вие, момчета, споменахте за вероятността убиецът да е толкова луд, че да вижда убийството като форма на изкуство, помните ли? — Агент Фишър кимна на Еарсия. — Вероятността, че той смята местопрестъпленията като за платна, нещо като витрина за работата си.

Карлос изглеждаше стъписан. Трудно му беше да повярва, че агент Фишър е обърнала внимание на нещо, което е казал той, още по-малко, че е мислила по него.

— Щом се настанихме в нашия кабинет — продължи тя, — се заловихме отново да преглеждаме някои материали, включително всички снимки от първите две местопрестъпления на Хирурга. — Погледът ѝ се плъзна към фотографиите на масата, привличайки със себе си и погледите на другите. — И мисля, че може би попаднахме на нещо.

— Нещо? — Гарсия се наведе напред и сложи лакти на коленете си. — Нещо, което може да свърже първите две местопрестъпления с теорията за изкуство?

— Възможно е.

Дори въздухът в частния самолет сякаш застана неподвижно в очакване.

— Вчера ти каза нещо, което непрекъснато се въртеше в главата ми — обърна се агент Фишър към Гарсия.

— Какво? — попита той.

— Че макар да сме разчели изразите на латински, още не сме разгадали какъв е техният смисъл. Затова докато разглеждах отново снимките от първите две местопрестъпления, осъзнах, че си прав. Заслепени от нашата първоначална версия, ние вероятно направихме сериозна грешка. — В гласа ѝ прозвуча нещо като извинение. — Грешката беше, че гледахме само жертвите и пренебрегнахме всичко друго.

— Всичко друго? — попита Гарсия. — Например самото местопрестъпление?

— Именно. Единствената ни грижа винаги беше жертвата. — Агент Фишър вдигна дясната си ръка да им направи знак да почакаат. — Нека задам на всички един въпрос. Обичате ли изкуството? Четете ли за него, посещавате ли галерии, музеи, изложби, такива неща?

— Не съвсем — отговори Карлос.

— Рядко — призна Хънтър.

— Защо? — попита Гарсия.

Агент Фишър извади от куфарчето си три разпечатки, които беше свалила от интернет. Никоя от тях не беше свързана с местопрестъпленията или жертвите.

— И аз никога не съм била запалена по изкуството — каза тя. — Но вчера във вашия кабинет ти спомена, че изкуството е субективно. Зависи от гледната точка.

Агент Фишър сложи на масата първата снимка, която показваше идеално оправено легло с чисти бели чаршафи в средата на мръсна и разхвърляна стая.

— Онова, което изглежда като изкуство в очите на един...

Тя показва втората разпечатка, която изобразяваше точно обратното на първата — разхвърляно и мръсно легло в средата на абсолютно бяла, стерилна стая.

— ... може да изглежда пълен боклук в очите на друг.

Последната от трите снимки показваше точно това — купчина боклук, струпан в средата на художествена галерия.

Когато агент Фишър сложи разпечатките на масата, лицата на детективите придобиха още по-замислен вид.

— Това са само три примера, но художествените галерии почти навсякъде са отрупани с подобни неща. В миналото хората са ценели високо изкуството, но в нашия съвременен свят, почти всичко може да се смята за изкуство. Тази купчина боклук — тя посочи последната от трите разпечатки, — е продадена за половин милион долара.

— Не може да бъде! — Гарсия изглеждаше изненадан и в същото време възмутен. — Определено съм си сбъркал професията, защото това мога да го правя.

Агент Фишър остави разпечатките на масата и избра една снимка от купчината с жертвите.

— И така, като имам предвид това, както казах, вероятно направихме сериозна грешка, като гледахме само жертвите. Ето например първата жертва. — Тя показва снимката, която беше избрала — Кристин Ривърс в цял ръст, легнала на мръсния под на бараката. Останалата част на бараката не се виждаше. — Ако изолирате жертвата, вижда се това.

Агент Фишър върна снимката на масата и избра друга, този път от купчината с местопрестъпленията. Трупът на Кристин Ривърс беше заснет в общ план, на фона на стени, изрисувани с ярки графити и под,

отрупан с разноцветни боклуци. Ерика отстъпи няколко крачки назад, застана в средната зона и показа снимката на другите.

— Но ако видите цялото местопрестъпление като едно цяло или още по-добре, като едно-единствено изображение...

Разстоянието добави съвсем нова перспектива към фотографията.

— ... тогава може би ще видите цялата картина.

44

Детектив Джеймс Милър влезе в стая за разпити номер едно в полицейския участък на Алвернън Уей в центъра на Гусон и затвори вратата. Вместо да се приближи до малката метална маса в средата на клаустрофобичното подземно помещение, той застана мълчаливо до вратата, пъхнал ръце в джобовете на панталона си, и се втренчи в мъжа, който седеше до масата.

Въпреки че вратата се затвори със силен трясък, задържаният не вдигна глава. Взираше се в окованите си ръце, чиито белезници бяха заковани за масата.

„Мълчаливото стоене до вратата” беше част от метода на разпит на Милър, техника, която беше разработил през дванайсетте години като детектив в отдел „Убийства” в Аризона, но въпреки богатия си опит, сега се чувстваше малко нервен.

Да, дванайсет години беше разпитвал стотици заподозрени, мнозина от които убийци, проявили насилие, но досега не се беше изправял очи в очи със сериен убиец, още по-малко някой, издирван от ФБР. Милър беше прочел много книги и бе изгледал безброй

документални филми за тях и тайно се надяваше, че един ден ще бъде водещият детектив в разследване на сериен убиец — разследване, което ще предизвика интерес и медийно отразяване в цялата страна. Много пъти си беше представял, че ръководи такова разследване и че задачата му е да изтръгне истината от убиеца. Щом обаче вратата се затвори зад него, изпита безпокойство, каквото не го беше обземало от години. В мъжа, който седеше до масата, със сигурност имаше нещо много различно, което той все още не можеше да определи, но каквото и да беше, смразяваше въздуха в стаята.

Хвърли поглед към еднопосочното огледало в източната стена. Знаеше, че партньорът му е от другата страна и наблюдава.

Милър запази спокойствие.

Задържаният седеше с наведена глава.

Милър чакаше.

В същата тази стая той беше разигравал няколко варианта на тази игра — мълчаливото „Няма да помръдна и няма да те погледна”. От опит знаеше, че това е психическа битка. Игра на силата на ума. Дали арестантът щеше пръв да покаже, че съзнава за присъствието на детектива, с думи, движение или зрителен контакт, или Милър щеше да отстъпи пред решителността му и ще заговори пръв?

За някой външен човек нещо толкова банално би прозвучало детински, но Милър знаеше, че не трябва да пренебрегва важноста на такива психологически игри в стаята за разпити, и затова известно време беше наблюдавал и изучавал мъжа от другата страна на еднопосочното огледало. Също както професионален покерджия се опитва да разгадае изражението и мислите на опонентите си и съобразно това да приспособи тактиката си, Милър се беше помъчил да направи същото, но мъжът не издаде нищо освен факта, че

непоколебимостта му е безгрешна.

„Кой, след като е арестуван — помисли си Милър — на местопрестъплението, седи сам в стая за разпити толкова дълго време, без да помръдне мускул или да пророни дума? Детективът не беше срещал човек с такъв самоконтрол. Трябваше да признае, че дисциплината на мъжа беше непоклатима.

Милър не откъсваше очи от него.

Мъжът продължаваше да гледа ръцете си.

За съжаление първата част на тактиката на Милър — тряскането на вратата — се беше провалила безславно. Предполагаше се, че трясъкът ще наруши съсредоточеността на арестанта и ще го принуди да вдигне глава и да регистрира присъствието на детектива. Това беше шокова тактика, която досега никога не беше изневерявала на Милър.

„А може би трябваше да блъсна вратата по-силно“ — помисли си той.

Милър извади ръце от джобовете си, пристъпи четири крачки напред и застана точно пред металната маса.

Мъжът не вдигна глава.

Милър седна.

Мъжът не вдигна глава.

Милър се облегна назад на стола, кръстоса крака и небрежно сложи ръце в скута си. Това движение също беше планирано и го поставяше в отпусната, безгрижна поза, докато задържаният седеше на ръба на стола с леко прегърбени рамене — очевидно много по-напрегната поза.

Детективът зачака.

Десет секунди.

Мъжът не вдигна глава.

Петнайсет секунди.

Мъжът не вдигна глава.

Двайсет секунди.

Очите на мъжа, но само очите, се плъзнаха по масата и най-после се спряха на детектива, който седеше пред него.

Пипнах те.

Милър изпита желание да скочи и да замахне радостно с юмрук във въздуха, но запази спокойствие и само се втренчи в мъжа. Едва тогава забеляза, че очите му са хлътнали и черни като въглен.

— Добър вечер — най-после каза Милър със спокоен и сдържан тон и допълни поздрава с леко кимане.

Мъжът мълчеше.

— Аз съм детектив Джеймс Милър от полицията в Тусон, отдел „Убийства“.

Мъжът не отговори.

— Може да започнем, като ни кажеш името си. Това много ще улесни нещата.

Мъжът мълчеше.

— Знам, че можеш да говориш, защото според доклада за ареста, когато двамата полицаи са те намерили да стоиш над трупа на Тимъти Дейвис и са ти казали, че искат да видят ръцете ти, ти си отговорил, цитирам, „Почакайте, мога да обясня“. Затова знаем, че не си ням.

Това беше друг от триковете на Милър. Той много добре знаеше, че според доклада на полицаите, извършили ареста, мъжът е отвърнал: „Успокой се, партньоре“, но нарочно му каза друго, за да се опита да предизвика реакция или може би дори отговор — например, „Не, не казах това“. Това би поставило началото на разговор, който Милър можеше да направлява. Мъжът обаче пак не каза нищо.

Милър продължаваше да седи спокойно.

— Може да играеш играта на мълчание колкото искаш, друже, но и двамата знаем, че накрая ще пропееш като птиче. Не си първият, който е играл тази игра, и няма да си последният и общият знаменател между всички вас е, че накрая всички проговаряте. Може да не говориш пред мен, но ще проговориш. Обещавам ти го. Аз съм само първият на опашката и мога да ти гарантирам, че съм най-сговорчивият, а те чакат сериозни играчи. Знаеш за какво говоря, нали?

Мъжът най-после мръдна глава и повдигна брадичка само толкова, колкото да погледне детектива в очите. Двата се втренчиха един в друг за няколко секунди и Милър не видя признаци, че мъжът ще наруши мълчанието си. Той опита още веднъж.

— Колко човека си убил?

Отговор не последва.

— Трима? Четирима? Петима?

Задържаният мълчеше.

— Колко?

Мълчание.

Подходът на Милър явно не действаше. Той се приготви отново да смени тактиката, когато вратата на стаята за разпити зад него се отвори.

— Какво правиш, по дяволите?

Детектив Милър се обърна. Мъжът с белезниците едва забележимо помръдна. Той само леко наклони глава настрана, за да погледне покрай детектива.

— Да не си изгубил проклетия си ум?

Гърмящият, авторитетен глас принадлежеше на капитан Суарес, нисък и възпълен мъж, който винаги изглеждаше раздражителен и

готов да избухне. Докато говореше, гъстите му мустаци в мексикански стил комично подскачаха над устните му.

— Кой те упълномощи да прехвърляш арестанта от килията му в стаята за разпити? Мамка му, фъфлех ли, когато ти казах, че заподозреният не трябва да бъде разпитван? Случаят не е наш, детектив Милър, а на шибаните федерални. Мислех, че съм бил напълно ясен.

Милър свали преметнатия си крак и погледна задържания.

— Чу ли това? — прошепна той. — ФБР идват за теб.

— Детектив Милър! — извика още по-силно капитан Суарес.

— Само се държах дружелюбно, капитане. Бъбрех с нашия гост тук.

— Виж какво — отвърна Суарес. — По-добре веднага разкарай задника си от проклетия стол и от стаята, освен ако не изгаряш от желание да ринеш с ръце конски фъшкии през следващия месец. Ръкавици не се разрешават. И аз лично ще се погрижа това да се случи, детектив.

— Да, добре. — Милър спокойно стана и отново погледна арестанта. — И без това разговорът беше скучен.

Когато детективът стигна до вратата обаче, мъжът, който седеше до металната маса, го изненада, защото проговори.

Той изрече три обикновени думи.

45

В продължение на пет секунди Хънтър и Гарсия мълчаливо се втренчиха, без да мигат, в снимката, която държеше агент Фишър. От

разстояние, въпреки обезобразеното лице, цветната снимка, на която трупът на Кристин Ривърс се виждаше на фона на нашарени с графити стени и отрупан с боклуци под, приличаше по-скоро на картина в художествена галерия, отколкото на фотография от местопрестъпление. Всъщност липсващите очи и скалпираната глава добавяха зловещ пласт към изображението.

— Мамка му! — Гарсия почувства, че кожата на гърба му настръхна.

Хънтър не каза нищо, но почувства прилив на адреналин във вените си.

— Може би си мислите, че няма начин да получим подобен ефект с второто местопрестъпление — спалнята на Албърт Грийн — каза агент Уилямс, вземайки думата от агент Фишър. — Ако си спомняте, на стените и на пода нямаше нищо. Абсолютно никаква кръв никъде.

Агент Фишър се върна към трите групи снимки, които беше наредила на съгваемата маса, и избра две други изображения от купчината с местопрестъпленията, които бяха заснети от широк ъгъл и от две различни перспективи и показваха трупа на Албърт Грийн на леглото в спалнята му. Тя отново отдалечи снимките от групата, но ефектът не беше същият като с предишното изображение, което им беше показала. Дори от разстояние, никоя снимка не приличаше на картина. Изглеждаха точно такива, каквито бяха — снимки от местопрестъпление.

— Ефектът определено не е същият, нали? — настоя агент Уилямс.

— Определено не е — съгласи се Гарсия.

— Ами, ако убиецът не е търсил същия ефект? — предположи Хънтър.

— Сякаш четеш мислите ни — с повишен от вълнение тон каза агент Фишър.

— Не следвам мисълта ви — рече Карлос. — Това не би ли противоречало на идеята, че убиецът иска местопрестъпленията му да изглеждат като картини, произведения на изкуството?

— Не непременно — отговори агент Фишър. Самодоволната ѝ усмивка разкриваше какво голямо удоволствие ѝ доставя да поучава детектива. — Ако се замислите, невъзможно е да се пресъздаде едно и също произведение два пъти, но тук не трябва да забравяте, че изкуството е субективно. — Тя намигна на Гарсия, защото много добре знаеше, че именно той го беше казал. — А сега, като имате предвид това, кажете ми какво мислите.

Агент Фишър пак отстъпи няколко крачки назад, спря в средната зона и този път им показва две снимки една до друга. Вляво беше тази, която бяха видели преди минута — местопрестъплението с Кристин Ривърс, а вдясно — една от снимките в общ план на спалнята на Албърт Грийн.

Погледът на Гарсия се стрелна от едната към другата снимка два пъти.

— Занасяш ме — каза той, когато най-последно видя за какво става дума. — Двете са пълни противоположности.

— Именно — потвърди агент Фишър. — Все още има надежда за теб, детектив.

Карлос почеса носа си само със средния пръст на дясната си ръка.

Агент Фишър не обърна внимание на жеста.

— Може би за първото си произведение убиецът е избрал място, където не е необходимо да боядисва стените или пода, или нещо друго, защото местоположението, неизползвана барака край реката, вече е

имало откаченото „модерно изкуство“, от което се е нуждаел — опаковки от храни, мръсни дрипи, изхвърлени принадлежности за употреба на наркотици, стени, нашарени с графити, и така нататък. И за да го направи свое, трябвало е само да постави централната фигура — трупа на жертвата с обезобразено лице. — Тя посочи разпечатката с идеално оправеното легло в средата на разхвърляна стая и продължи: — След това за второто „произведение“ убиецът е преминал от мръсна барака към безупречно чиста стая и от жертва млада жена към старец. Виждате ли? — Агент Фишър не даде време на Гарсия да отговори. — Ако пренебрегнем факта, че това са местопрестъпления, двете „произведения“, както ти каза, са пълни противоположности. Може би това е ефектът, който е търсил убиецът.

Карлос се замисли върху всичко това.

Този път агент Уилямс избра снимка от купчината с местопрестъпленията. Пак в общ план, но от местопрестъплението в Лос Анджелис, на която се виждаше одраното тяло на Линда Паркър върху окървавени чаршафи на фон от стени, с размазана по тях кръв.

— Третото му „произведение“ не се нуждае от представяне — каза агентът. — Тук той надминава шоковия фактор, като одира трупа и размазва кръв по стените.

Той даде снимката на агент Фишър, която пак отстъпи няколко крачки назад. Също като снимката от първото местопрестъпление, от разстояние, фотографията в ръката ѝ приличаше на картина от галерия, в която кървавочервеното контрастираше на безупречно белите стени и чаршафи на леглото.

— Но най-хубавото предстои — каза агент Фишър и отново привлече вниманието на Хънтър и Гарсия.

Доктор Кийт Морган, главният съдебен лекар на окръг Пима, беше получил изненадващо обаждане от специален агент Майк Брандън от ФБР точно когато приключваше с вечерята си. Той затвори и се обади на няколко места, за да разбере кога точно ще бъде докаран трупът на Тимъти Дейвис в Института по съдебна медицина в центъра на града. Щом се погрижи за това, доктор Морган си направи чаша силно кафе, изкъпа се отново и се облече.

Той нямаше нищо против да започва работа рано или да приключва късно. Всъщност правеше и двете почти всеки ден. Откакто съпругата му почина преди четири години, работата беше всичко, което имаше, за да го предпази от постоянна самота. Доктор Морган се възползваше от всяка възможност, за да поддържа зает мозъка си и да не загуби още една нощ в самота.

По това време на вечерта и без оживеното движение по улиците съдебният лекар измина за десетина минути осемте километра от дома си в квартал Съдърн Хайтс до Института по съдебна медицина на окръг Пима на Пет Дистрикт Стрийт.

— Забравихте ли нещо, докторе? — попита високият служител от хавайски произход, който седеше на рецепцията и четеше комикс. Не изглеждаше много изненадан, че вижда доктор Морган да се връща толкова скоро.

— Не, Нейтън — отвърна съдебният лекар и се приближи до рецепцията. — Как е комиксът?

— Не е комикс — с оправдателен тон отговори Нейтън, — а графичен роман и наистина е хубав. Може да ви хареса.

— Да, може да го прегледам някой път.

— Само кажете, докторе. Имам цяла стая, пълна с тях.

Доктор Морган се усмихна безучастно.

— През последния час и нещо трябва да са докарали труп — мъж, афроамериканец, трийсетгодишен, идентифициран като Тимъти Дейвис.

Нейтън остави графичния роман и насочи вниманието си към компютъра пред него.

— Да — потвърди след бързо търсене. — Очевидно убийство. Трупът е докаран преди петдесетина минути.

Доктор Морган кимна.

— Да, този трябва да е. Моля те, би ли казал на някого да го закара в зала за аутопсии номер едно?

Служителят погледна часовника на стената зад него.

— Сега ли ще му правите аутопсия?

Обикновено, когато стоеше до късно или идваше рано, доктор Морган се занимаваше предимно с писане на доклади.

— Това е идеята.

— Но... трупът още не е подготвен — каза Нейтън, който изглеждаше малко изненадан.

Всеки труп трябваше да бъде подготвен както му е редът преди аутопсията. Това означаваше да бъде съблечен гол, а след това напръскан с фунгициди и щателно измит с дезинфектиращ сапун и чак тогава да бъде закаран в зала за аутопсии. Тази работа обикновено се вършеше от санитарите в моргата, но тъй като беше докаран след работно време, трупът на Тимъти Дейвис беше преместен направо в хладилна камера.

— Има ли някой, който да подготви трупа, докато аз се приготвя?
— попита съдебният лекар.

— Разбира се. Миника и Ралф са дежурни тази нощ. Ще кажа на някого от тях да го подготви. Зала номер едно ли казахте?

— Точно така.

— Смятайте го за направено. — Нейтън кимна уверено. — Искате ли да ви намеря асистент за аутопсията? Мога да се обадя на Патрик.

Патрик Уилсон беше стажант-лекарят, който обикновено асистираше на доктор Морган с аутопсиите.

— Не. Не е необходимо да безпокоим никого. Ще се справя сам.

47

Частният самолет най-после прекоси невидимата линия, която разделяше Южна Калифорния от Западна Аризона, и звездите, които се открояваха толкова ярко на небето, сякаш придобиха различен блясък, може би по-мъгляв, не толкова изпълнен с живот, като че ли яркостта им изгуби част от силата си, колкото по на изток летяха.

Хънтър и Гарсия чакаха агент Фишър да продължи, но тя не предложи нищо повече.

— Най-хубавото предстои? — подсети я Карлос. — Какво имаше предвид?

— Разрезите, които убиецът прави на гърбовете на жертвите — най-сетне поясни агент Фишър и за да наблегне на думите си, отново насочи вниманието им към снимката, която им беше показала преди малко — онази, на която одраното тяло на Линда Паркър се виждаше на фона на стените с размазана кръв по тях. — Колкото и богат опит да

имаш, това несъмнено са едни от най-зловещите местопрестъпления, на които може да попадне един следовател. Всичко тук крещи „жестокост и садизъм“.

Гарсия се подсмихна.

— Не е необходимо да го казваш. Ние бяхме там.

— Въпреки обаче онова, което изглежда — продължи тя, — патологичните доказателства разказват друга история — няма болка... няма страдания... няма мъчения. Смъртта е настъпила бързо и чрез задушаване, в което няма много логика, нито тук, нито с предишните жертви на убиеца.

— Докато не го погледнеш от друга перспектива — добави Хънтър.

— Абсолютно. — Агент Фишър му се усмихна, сякаш двамата споделяха някаква телепатична връзка — Това обяснява защо, въпреки че местопрестъпленията изглеждат жестоки, убиецът всъщност е милостив към жертвите си. Той няма причина да ги наранява или да ги кара да страдат, защото те не го интересуват като хора, а като предмети.

Гарсия направи гримаса на Хънтър, който веднага разгада изражението му — *Закъсняла ли е за купона или какво? Обсъдихме всичко това вчера. Тя повтаря всичко, което казах аз.*

— Едно е сигурно — продължи Ерика Фишър. — Убиецът не е глупав. Съвсем не. Може и да страда от заблуди, но не е глупав. Той знае, че който и да си, и колкото и богат опит да имаш, или за която и правоприлагаща агенция да работиш... никой нормален човек не би погледнал на тези местопрестъпления по друг начин освен като на садистично извратено шоу.

— Освен ако той не ни каже — рече Карлос, повтаряйки това, което беше казал на капитан Блейк предишния ден.

— Именно. — Агент Фишър очевидно започваше да се вълнува.
— Наистина все още има надежда за теб, детектив.

Тя посочи една от снимките с разрезите — *Pulchritudo Circumdat Eius*, „Красотата я обгражда”, изписано на гърба на Линда Паркър.

— Тук убиецът облива с кръв стените около нея. — Агент Фишър завъртя китки и обърна длани към тавана. — Ако мислим, че убиецът е използвал израза на латински, който е изрязал на гърба на третата жертва, за да ни насочи към *неговия* възглед за местопрестъплението, логично е да предположим, че той поне се е опитал да направи нещо подобно и с първите две, нали?

Тя посочи втора снимка от групата с разрезите, която показваше гърба на Кристин Ривърс — *Pulchritudo in coniunctio*.

Гарсия примигна.

— Един момент. Какво означаваше това? — попита той.

— „Красотата е във връзката” — отговори агент Уилямс.

— Или „Красотата е в комбинацията” — обади се Хънтър.

Карлос го погледна.

— Нали си спомняш, че повечето латински думи могат да се преведат с няколко думи на английски? *Coniunctio* означава връзка, взаимоотношения, комбинация, съюз... Зависи от контекста.

— И именно това пропуснахме — призна агент Уилямс и насочи показалец към Хънтър. — Контекста. Това беше голямата ни грешка. Мислехме, че убиецът е искал да ни каже „Красотата е във връзката”, защото това се вменяше в първоначалната ни версия — роднинската връзка на Кристин Ривърс и директора Кенеди. Решихме, че разрезите са загадъчният начин извършителят да ни каже, че убийството ѝ е отмъщение за нещо, за което той смята за виновен директора Кенеди.

— Но сте сгрешили — обади се Гарсия.

— Да — отговори агент Фишър. — Сега знаем, че убийството ѝ няма нищо общо с отмъщение. Убиецът вероятно няма представа кой е Ейдриън Кенеди. Ако отново анализираме контекста на престъплението, а под контекст имам предвид местопрестъплението като цяло, става ясно, че извършителят е имал предвид „Красотата е в комбинацията”.

— В комбинацията между трупа и бараката — отбеляза Хънтър, който веднага разбра какви ще бъдат заключителните думи на агент Фишър.

Тя се усмихна и взе снимката от местопрестъплението, която показваше само осакатеното тяло на Кристин Ривърс на пода.

— Някоя друга комбинация не би имала смисъл. Вижте това — самото тяло... нищо друго освен гротескно, садистично изображение, нали? — Ерика Фишър взе снимката в общ план, която им беше показала преди малко. — Но в комбинация с изрисуваните с графити стени, мръсния под и всичко останало... вие ми кажете.

Карлос затаи дъх.

— Посланието на убиеца беше загадъчно — продължи агент Фишър, — но щом го декодирахме и го видяхме в правилния контекст, разбрахме, че представлява само инструкции как той иска да възприемем местопрестъплението... неговото „изкуство”. — Тя отново посочи Хънтър. — Както знаем всички, някои серийни убийци твърдо вярват, че с действията си наистина „правят света по-добро място” или „правят подарък на света”, или някоя друга стара откачена тъпотия. И този вид убийци, макар да се мислят за по-интелигентни от всички останали и се съмняват, че другите могат да видят нещата така, както ги виждат те, въпреки всичките си заблуди, дълбоко в душата си не искат да останат неразбрани. Те искат ние... — Агент Фишър се замисли. — Не, те искат светът да знае колко са велики. — Тя не искаше да губи

инерция и избра едната от двете снимки в общ план от второто местопрестъпление — спалнята на Албърт Ерийн. — Трупът на господин Ерийн е намерен в собственото му легло, в *безупречно чистата* му спалня. Няма бъркотия, няма кръв.

Следващата снимка, която показва Ерика Фишър, беше на гърба на Албърт Ерийн — *Pulchritudo in oculis aspicientis*. Тя сложи до нея разпечатката, която бяха видели по-рано — разхвърляно, неоправено легло в средата на стерилна, празна стая.

— „Красотата е в очите на гледащия” — каза агент Фишър.

— Второто му послание представлява инструкции, както и предизвикателство.

— Предизвикателство за какво? — попита Гарсия.

— Да видим красотата в произведението му — отговори вместо нея Хънтър. Тонът му беше спокоен и замислен.

— Именно — съгласи се агент Уилямс. — Смятаме, че този път убиецът ни е предизвикал да видим красотата в творението му. Защо? Защото той приема факта, че ние може би никога няма да видим красотата в произведенията му, в онова, което смята за изкуство. Извършителят приема, че „изкуството” му за друг може да изглежда безсърдечно убийство. „Красотата е в очите на гледащия”. Ние гледаме.

Агент Фишър се обърна към Карлос:

— Ти ни каза, че убиецът се опитва да стигне до нас чрез разрезите и посланията си, помниш ли?

Той кимна.

— И аз мисля, че си прав. Убиецът се опитва да стигне до нас. Опитва се да ни покаже възгледите си. А сега, моля, имайте предвид, че разполагаме само със снимки от местопрестъпления, направени от фотограф-криминалист, чиято единствена грижа е била да документира

местопрестъплението, нищо повече. Един художествен фотограф, от друга страна, би потърсил идеалния ъгъл, за да вдъхне живот на... „произведението“ За мен няма съмнение, че Хирурга прави точно това. Той фотографира местопрестъпленията си за собствено удоволствие. Може би дори ги филмира. Той създава своя галерия на мъртвите.

48

Самолетът „Дасо Фалкон“ кацна на писта номер три на международното летище в Тусон точно един час и двацет и една минути, след като беше излетял от Лос Анджелис.

— Вече инструктирах един от нашите екипи в Куонтико да изготви проучване в историята на изкуството — каза агент Ерика Фишър на Хънтър и Гарсия, докато частният самолет рулираше по пистата. — Ако убиецът наистина възприема убийството като форма на изкуство и използва местопрестъпленията като платна, тогава има вероятност да черпи вдъхновение от произведенията на някой друг. Инструктирах екипа да търси художници, които са изобразявали насилие... сцени на обезглавяване, одиране на тялото, избождане на очите, скалпиране, методи на мъчения... всичко по тази тема.

— Дано екипът ви няма нищо против тежката работа — отбеляза Хънтър. — В повечето периоди на историята на изкуството са изобразени насилие и мъчения. От древното и средновековното изкуство до Ренесанса и неокласиката... чак до днес.

— Да не говорим за религиозното изкуство — добави Карлос, — което изобразява много насилие и изтезания.

— Нашият екип е най-добрият в работата си — увери го агент Фишър. — Ако убиецът основава престъпленията си на някое съществуващо произведение на изкуството, те ще го намерят.

Двигателите на самолета замлъкнаха и до него се приближи и спря черен джип „Юкон”. Шофьорът, висок афроамериканец, който приличаше повече на суперзвезда от Националната футболна лига, отколкото на агент на ФБР, поздрави всички долу до стълбичката на самолета.

— Специален агент Уилямс? — попита той, когато четиримата пътници слязоха.

— Да, аз съм.

Уилямс пристъпи напред.

— Аз съм Майк Брандън, специален агент, който отговаря за оперативния офис на ФБР във Финикс. Говорихме по телефона. — Те си стиснаха ръцете. — Добре дошли в Аризона и Тусон.

Официалната централа на ФБР се намиреше на Пенсилвания Авеню 935 във Вашингтон само на няколко преки от Белия дом и точно срещу Главната прокуратура на САЩ от другата страна на улицата. Академията и изследователски център на ФБР, смятана от мнозина за истинския щаб, беше близо до град Куонтико, в окръг Стафорд, Вирджиния. Освен тях ФБР имаше петдесет и шест оперативни офиса, разпръснати из петдесети американски щата. Много от офисите контролираха и по няколко сателитни клетки в няколко избрани града, известни като „резидентурни агенции”. В Тусон нямаше резидентурна агенция и най-близкият оперативен офис беше във Финикс, на сто и седемдесет километра.

— Надявам се, че имате повече информация за нас — каза агент Уилямс, когато всички тръгнаха към джипа.

— Да — отговори агент Брандън. — Информация продължава да постъпва. Трупът беше открит едва преди няколко часа и къщата е голяма. Криминалистите все още извършват оглед на местопрестъплението и вероятно ще бъдат там до утре, може би дори по-дълго. Твърде рано е да се каже точно. Намериха настолен компютър и лаптоп, и двата защитени с пароли. Вече пътуват към експертите ни от отдел „Информационни технологии” в Куонтико.

— Мобилен телефон? — попита Гарсия.

— Не, още не са намерили.

Всички се настаниха в джипа и агент Брандън им раздаде по една папка.

— Името на жертвата е Тимъти Дейвис — започна той. — Трийсетгодишен машинен инженер в „Рейтеон”.

Хънтър присви очи.

— „Рейтеон”? Оръжейната фирма?

— Официално те са фирма, която изпълнява поръчки на отбраната и националната сигурност — отвърна агент Брандън, — но да, произвеждат оръжия наред с другите неща.

— Жертвата е машинен инженер, работил във фирма, която изпълнява поръчки за отбраната и националната сигурност? — попита Карлос.

— Точно така.

— Е, тогава ви желая успех с разбиването на паролите на компютъра и лаптопа му.

Материалите в папките, които агент Брандън раздаде на всеки, започваха с портретна фотография на жертвата.

Образът ги накара да се замислят върху един нов факт.

Дотогава никой от тях нямаше представа, че новата жертва на

Хирурга е афроамериканец.

Жертвите от различни раси бяха рядко срещана тенденция сред серийните убийци. Мотивите на онези, които преминаваха от един тип жертва на друг, обикновено бяха твърдо вкоренени в сексуално удовлетворение. Жертвите им, независимо от расата, често бяха или секструженички, които убийците можеха да отмъкнат анонимно от улицата, или от общността на ЛГБТ¹, които обикновено забърсваха в клубове или барове. Но дори серийните убийци, които избираха жертви от различни раси, обикновено се придържаха към един и същ пол, и взимаха на прицел или само жени, или само мъже. Двойното преминаване — от жена на мъж и от една раса на друга — беше изключително рядко. Още един факт, който правеше уникален Хирурга.

— Късметът почука на вратата в пет и четирийсет вчера следобед — продължи агент Брандън.

— Късметът? — попита агент Фишър.

— Полицията в Тусон получила обаждане от един от съседите на господин Дейвис — поясни агент Майк Брандън. — Някой си Кристофър Пендълтън, който от прозореца си видял непознат да влиза в къщата на господин Дейвис. Господин Пендълтън трябвало да бъде на почивка до вдругиден, но се наложило да се върне къщи, защото го повикали спешно на работа.

Всички в джипа се спогледаха озадачено.

— Пет и четирийсет? — попита агент Уилямс.

Агент Брандън погледна часовника си.

— Да, по-точно пет и четирийсет и две.

— Добре.

— След обаждането диспечерът изпратил патрулната кола на адреса на господин Дейвис — продължи агент Брандън. — Двамата

полицаи от Тусон влезли в къщата през предната врата, която била оставена отключена, и чули шум от мазето. Слезли да проверят и попаднали на мъж, който стоял над безжизненото тяло на Тимъти Дейвис. Арестували го на място.

— Има ли име мъжът? — попита Фишър.

— Сигурен съм, че има — отговори агент Брандън, — но не е проронил нито дума, откакто е задържан, и тъй като полицията в Тусон има изрична заповед да не го разпитва, не знаем нищо. Чакат вас.

— Не е проронил нито дума?

— Не. И все още няма адвокат.

— И не е носел никакви документи за самоличност в себе си? — настоя агеш Фишър. — Шофьорска книжка, кредитна карта, номер на социална осигуровка... нищо?

— Не. Нито портфейл. Само няколко банкноти на щипка.

— Отпечатъци?

Агент Брандън поклати глава.

— Не е в системата. Не знаем нищо за този човек.

— И къде е той сега?

— Държат го в полицейския участък на Алвернън Уей в Тусон.

— Е, тогава да отидем да говорим с този загадъчен тип — рече агент Фишър.

Агент Брандън запали двигателя и включи на скорост.

— Между другото, снимките на местопрестъплението са в отделен кафяв плик най-отзад в папката.

Хънтър, Гарсия и двамата агенти на ФБР извадиха съдържанието на плика и на лицата им се изписа изненада.

Първата снимка показваше трупа на Тимъти Дейвис, положен върху болнично легло. Също като предишните три жертви и той беше

съблечен гол и оставен да лежи по гръб, с ръце, естествено отпуснати до торса. Краката му бяха изопнати и глезените се допираха. Болничното легло изглеждаше малко странно, но онова, което изненада всички, беше, че тялото изглеждаше недокоснато. Тимъти Дейвис не беше одран, нито скалпиран. Очите му не бяха изтръгнати от черепа. Ръцете и ходилата не бяха отрязани. На пръв поглед нямаше видими рани, разрязвания или дори драскотини по тялото. След това обаче те прелистиха на втората снимка от местопрестъплението — кадър отблизо на вътрешната страна на левия крак на жертвата. Там, в областта на слабините, се виждаше малко убождане и синина. Третата снимка беше на лицето в едър план. Очите и устата на Тимъти Дейвис бяха затворени и изражението на лицето му беше спокойно, сякаш от известно време беше очаквал смъртта и се радваше, че най-после е дошла.

— Убиецът не е взел нищо? — попита агент Фишър. — Никакви части от тялото?

Агент Брандън я погледна учудено.

— Няма значение — каза тя и поклати глава.

— Ако се питате за болничната количка на снимката — добави агент Брандън, докато караше към изхода на летището, — тя е на жертвата.

Останалите го погледнаха.

— Съпругата му е починала преди три седмици и половина — обясни той. — Борила се с рак на панкреаса от известно време. Доколкото разбрах, щом потвърдили, че не може да се направи нищо повече, тя избрала да свърши дните си у дома, при съпруга си, а не в болница. Господин Дейвис оборудвал къщата и затова има болнично легло. Напуснал работата, за да бъде до нея.

— Имат ли деца? — попита Хънтър.

— Не.

Всички отново насочиха вниманието си към снимките в папките. Четвъртата и последна фотография пак показваше Тимъти Дейвис в цял ръст на леглото.

— Какво става с аутопсията? — попита агент Уилямс.

— Доктор Морган, главният съдебен лекар на окръг Пима, вероятно я извършва в момента — отговори агент Брандън. — Говорих с него по телефона. Той ще ми се обади веднага щом приключи.

49

Единайсеткилометровото пътуване от международното летище на Гусон до полицейския участък на Саут Алвернън Уей премина в почти пълно мълчание. Всички с изключение на агент Брандън се бяха съсредоточили единственото върху папките, които им бяха раздадени.

— Пристигнахме — съобщи агент Брандън и зави надясно в малкия паркинг за посетители вдясно от полицейския участък.

Сградата, която беше построена навътре от улицата, представляваше непривлекателна двуетажна правоъгълна постройка с добре поддържана морава отпред. Къса бетонна пътека ги отведе до двойни автоматични плъзгащи се врати от тъмно стъкло и просторно входно фойе. Младият, слаб полицаи, който седеше зад бронираните стъкла на рецепцията, стана веднага щом петимата посетители влязоха в участъка.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, след като отвори част от стъклото.

— Да — отвърна агент Брандън и извади служебните си документи от ФБР. — Капитан Суарес ни очаква.

Полицаят примига, като видя картата на агента, и после крадешком погледна часовника си.

— По това време? — намръщи се той. — Сигурни ли сте, че сте разбрали правилно часа?

В същия момент тежката врата до рецепцията избръмча силно и се отвори. От другата страна, на входа на дълъг коридор, стоеше нисък, възпълен мъж с тъмен костюм, който му стоеше като чувал за картофи, и светлосиня риза. Нямаше вратовръзка. Рунтавите му мустаци в мексикански стил танцуваха комично над устните му, докато говореше.

— Всичко е наред — каза той, надничайки зад ъгъла към младия полицай. — Аз поемам от тук.

— Да, сър. Съжалявам, сър, не знаех, че сте тук.

Капитанът се обърна към групата:

— Специален агент Брандън?

Брандън пристъпи напред и двамата си стиснаха ръцете.

— Моля, последвайте ме — каза капитанът, след като се запозна с всички. — Както ви казах по телефона — започна той, като ги поведе към дъното на коридора и ги насочи надолу по бетонни стъпала, — задържаният не говори. Дори не ни е казал името си.

— Не е казал нито дума, откакто е арестуван? — попита Хънтър.

— Ами, не точно.

Стъпалата ги отведоха в друг дълъг коридор, малко по-тъмен от онзи, по който току-що бяха минали.

— Единият от детективите ми се опита да говори с него — обясни капитан Суарес. — Но успя да изкопчи само три глупави думи — „Ще бъде забавно”

— Единият от детективите ви се е опитал да говори с него? — Агент Ерика Фишър пристъпи напред. Тонът ѝ беше твърд и раздражен. — Мислех, че инструкциите ни бяха ясни, капитане. Заподозреният не трябва да бъде разпитван от никого. Надявам се, че ще се съгласите, че инструкциите не бяха много сложни, нали? Въпреки това обаче, вие, изглежда, не сте ги разбрали. Ще трябва да чуем записа на разговора между вашия детектив и нашия заподозрян, при това веднага.

Капитан Суарес спря по средата на коридора и погледна решително агента. Тонът ѝ никак не му хареса.

— Вижте, специален агент Докачливост, ние съдействаме. Арестувахме мъж на местопрестъплението на убийство. Убийство, което само донякъде съответства на описание, получено вчера в бюлетин на ФБР, и извършено в нашата юрисдикция. При ареста се съобразихме с инструкциите във въпросния бюлетин на ФБР и без да питаме „защо“, незабавно се свързахме с Федералното бюро за разследване. Затворихме мъжа в отделна килия и го изолирахме от всички, както поискахте. Също както поискахте, не започнахме разследване, въпреки че имахме правото да го направим. Оттогава седя тук на задника си до този безбожен час и чакам да се появите като герои от мрака, защото за каквото и да става въпрос, не може да чака до сутринта, нали? Кой знае? Тук в полицията в Тусон сме толкова некомпетентни, че заподозреният можеше да избяга преди залез-слънце. — Капитан Суарес отвори широко очи и се втренчи в агент Фишър. — Няма запис на разпита, защото не е имало разпит. Детективът ми влезе при него и му зададе няколко въпроса, но не получи отговор. Както ви казах, единствените думи, които каза заподозреният, откакто беше арестуван, бяха: „Ще бъде забавно.“ Можех да премълча цялата тази

информация от малкия ни разговор тук, но не го направих. Както казах, ние *съдействаме*. Ако не харесвате начина, по който го правим — той посочи коридора, — може да излезете по същия път, по който влязохте.

Гарсия едва не изигра танца на победата.

Агент Фишър си пое дълбоко дъх, но преди да успее да отговори, агент Уилямс пристъпи напред и сложи ръка на рамото на партньорката си.

— Извинявам се, капитане. Определено не сме дошли тук да се караме или да ядосваме някого. Признателни сме ви за съдействието. Денят беше много дълъг и пълен с изненади за всички нас и малко не сме във форма. Вие сте прав. Може би трябваше да изчакаме до сутринта, когато всички ще са отпочинали и не толкова нервни, но след като вече сме тук, имате ли нещо против, ако продължим по-нататък и разговаряме със задържания?

Капитан Суарес отвърна на втренчения поглед на агент Уилямс:

— Насам.

Докато вървяха по коридора, Гарсия се наведе към Хънтър:

— Аз ли съм единственият, който мисли, че това „Ще бъде забавно“, единственото, което е изрекъл заподозреният, откакто е арестуван, е малко странно?

— Не — отговори Хънтър. — И аз мисля така.

Капитан Суарес зави наляво в дъното на коридора, насочи всички покрай врата, пазена от млад полицаи, и после ги въведе в малка стая за наблюдение зад ъгъла. Въздухът между четирите бетонни стени беше неприятно топъл.

— Ето го — рече капитан Суарес.

През голямото еднопосочно огледало на стената точно пред тях те видяха висок и широкоплещест мъж, който седеше до метална маса.

Ръцете му бяха оковани в белезници с дълга трийсет сантиметра верига, закована за масата. Той се беше облегал назад на стола в удобна поза, доколкото можеше, като се имаше предвид неприятното му положение. Беше навел глава, и съсредоточил поглед в скута си. Носеше тъмносиня тениска, сини джинси и черни кецове „Ол-Стар“. Връзките на кецовете му бяха взети като предпазна мярка.

Всички дълго и внимателно гледаха мъжа от другата страна на огледалото и ако някой от тях си беше представял как изглежда Хирурга, този човек беше доста близо до описанието.

— Доколкото разбрах — каза агент Фишър, — той не е имал документи за самоличност в себе си, като е бил арестуван.

— Точно така — потвърди капитан Суарес. — Носел е само фотоапарат.

— Фотоапарат? — Въпросът беше зададен от агент Уилямс, но на лицата на всички беше изписано безпокойство. Те не знаеха този факт дотогава, тъй като не бяха видели доклада от ареста.

— Да. Когато го изненадали на местопрестъплението, двамата полицаи го видели да пуска на пода някакъв тежък предмет. Помислили, че е оръжие. Оказал се фотоапарат.

Агент Фишър се обърна към групата и повдигна вежда:

— Казах ви, че той вероятно снима местопрестъпленията си, нали?

— Фотоапаратът е прибран като вещественно доказателство и е горе — съобщи Суарес.

— Някой прегледа ли снимките? — попита Хънтър.

— Не — отвърна капитанът и нарочно се усмихна престорено на агент Фишър. — По две причини. Първо, тъй като разследването не е наше и вещественото доказателство не принадлежи на нас. И второ,

фотоапаратът не е цифров.

Този факт изненада всички.

— Говорим за старомоден фотоапарат с трийсет и шест милиметрово филмче. Ще трябва да проявите филмчето, ако искате да видите снимките.

— Няма проблем — каза агент Брандън и кимна на капитан Суарес. — Да отидем да вземем фотоапарата. Ще поръчам снимките да бъдат готови след един час — обърна се той към агенти Уилямс и Фишър. — Най-много два.

Капитанът погледна останалите от групата

— Всичко е наред, капитане — увери го агент Уилямс. — Ще се оправим сами. Ще му зададем няколко въпроса.

— Както желаете — отговори той и двамата с агент Брандън излязоха от стаята.

Всички отново се вгледаха в мъжа от другата страна на еднопосочното огледало, но агент Фишър като че ли го гледаше по малко по-различен начин. В очите ѝ имаше нов блясък, сякаш знаеше нещо, което другите не знаеха.

— Трябва да пуснем Робърт да говори с него — предложи Гарсия. — Той е експерт по разпитите.

— Не мисля — възрази агент Фишър и отстъпи крачка назад от еднопосочното огледало. — Каквото и заглавие да се появи на официалния доклад, детектив Гарсия, разследването е на ФБР и затова пръв ще разпита заподозрения агент на ФБР. И те уверявам, че детектив Хънтър не е единственият експерт по разпитите в тази стая.

— Тогава ще го разпита агент Уилямс? — попита Карлос с каменно изражение.

— Вероятно се мислиш за много остроумен и забавен, а? —

отвърна агент Фишър.

— Имам попадения.

— Е, това определено не е едно от тях.

Ерика Фишър взе тефтера и писалката, които бяха сложени върху малката правоъгълна маса в стаята за наблюдение.

— Моля, запомни едно, детектив. Не забравяйте, че тук сте само гости, нищо повече, затова най-добре свиквайте с гледката от задния ред. Съветът ми към вас е да се настаните удобно и да се опитате да внимавате. — Протегна ръка към вратата. — Кой знае? Може да научите нещо.

50

Вратата на стаята за разпити се затвори зад Ерика Фишър със силен трясък, но шумът отново не обезпокои мъжа, който седеше до металната маса. Той продължи да седи с наведена глава, сякаш спокойно четеше някаква невидима книга, сложена в скута му.

Агент Фишър дълго гледа мъжа и после се приближи към масата. Потракването на ниските токове на обувките ѝ отекна зловещо по бетонния под на стаята.

Очите на мъжа останаха приковани там, където бяха, но устните му се разтеглиха в лека цинична усмивка, сякаш знаеше точно какво предстои.

Трак, трак, трак, трак.

Мъжът, изглежда, се наслаждаваше на странното напрежение.

Агент Фишър най-после спря пред масата и зачака.

Задържаният не помръдна. Седеше забил поглед в скута си и с ръце на масата.

Агент Фишър хвърли на масата бележника, който носеше. Шумът изобщо не стресна арестанта, но привлече вниманието му. Той най-сетне вдигна глава и погледна в очите агента на ФБР.

— Здравейте — каза тя строго.

Изразът в очите на мъжа беше леденостуден и пресметлив. Нямахте мрачни опасения. Нито страх. Той я преценяваше и агент Фишър разбра това. Много пъти беше виждала този студен израз, който не я плашеше.

— Аз съм специален агент Фишър от Федералното бюро за разследване.

Ако очакваше на лицето на мъжа да премине дори сянка на колебание, когато спомена за коя правоприлагаща агенция работи, агент Фишър остана горчиво разочарована. Поведението на задържания изобщо не се промени. Той продължи да анализира жената, която стоеше пред него. В настроението, в което беше, агент Фишър не видя смисъл да губи време с разговор за незначителни неща.

Трик номер едно — накарай заподозрения да мисли, че ти си длъжностното лице с най-висок ранг в разследването. Той винаги ще говори пред най-високо поставения служител. Защо? Мнозина психопати серийни убийци, когато най-после осъзнаят, че играта вероятно е свършила, правят всичко, за да сключат сделка, и знаят, че само един човек на самия връх има властта да преговаря и да сключи сделка. Говоренето с всеки друг е само загуба на време. Агент Фишър виждаше, че мъжът няма намерение да губи време.

— Аз съм главният агент, който ръководи разследването — излъга тя.

Когато чу тези думи, в очите на арестанта най-после се промени нещо.

Ерика Фишър се взря в отражението си в еднопосочното огледало вляво от нея и седна от другата страна на масата срещу мъжа.

— Това е единствената възможност, която ще имаш да говориш с мен. След това ще си тръгна и няма да ти дам друга възможност. Разбираш ли какво ти казвам?

Погледът на мъжа сякаш стана по-напрегнат. Той все още я преценяваше.

— И така, нека да приключим с представянето. Както казах, аз съм специален агент Фишър... а ти си?

Мълчание.

— Някакво име, с което да те наричам само заради разговора? — настоя тя.

Каменното изражение на задържания беше непроницаемо като нейното, но не съвсем. И въпреки това отговор не последва.

Агент Фишър спокойно се облегна назад на стола и кръстоса крака.

Мъжът склочи ръце върху масата.

Агент Фишър забеляза, че ноктите му са чисти и старателно изрязани.

— Предпочиташ ли аз да измисля име, което да мога да използвам, докато решиш да ми кажеш истинското си име? — попита тя.

Мъжът не помръдна няколко секунди и после едва забележимо повдигна рамене. Въпреки че мълчеше, това пак беше някакъв вид отговор. Агент Фишър бележеше напредък.

Време беше да провери някои реакции.

— Добре... Да видим... Мога да те наричам... — Тя се престори, че мисли. — Де речем, Хирург. Какво ще кажеш? Съответства ли това на уменията ти?

Мъжът не показва никаква реакция и агент Фишър се изненада, но запази спокойно изражение, без да издава нищо.

— Не ти ли харесва? Наистина ли? Хубаво. Сигурна съм, че ще измисля нещо друго. Какво ще кажеш за... — Тя пак направи пауза и погледна отражението си. — Художник?

Под лявото око на мъжа трепна мускул. Движението беше съвсем леко и агент Фишър не беше сигурна дали останалите от другата страна на еднопосочното огледало са го забелязали, но тя определено го видя.

— Това по-добре ли е? Така ли се възприемаш? Като художник?

Мъжът си пое дъх.

Агент Фишър кимна саркастично и се усмихна равнодушно.

— Мислиш, че като мълчиш, ще си помогнеш? — попита и зачака.

Нищо.

— Е, гарантирам ти, че няма да си помогнеш. Защо не се огледаш наоколо? — Ерика Фишър изчака няколко секунди, но арестантът не помръдна. — Стените са солидни и ти седиш в подземие то на полицейски участък. Съжалявам, че ще ти го кажа, но... работата ти е спукана. От тук няма да отидеш никъде освен в крилото на смъртниците. Знаеш го, нали? Единственият ти шанс за нещо е да говориш с мен.

Заплахата не притесни мъжа.

Време беше агент Фишър да го притисне малко.

Трик номер две: притискай, предизвиквай или се опитай да предизвикаш съмнения в заподозрения, но прицелвай ударите си в

свръхнадутото му его. Поради заблудата си, че превъзхождат всички други, психопатите реагират много по-бързо, за да защитават егото си, отколкото действията си.

— Знаеш ли, за човек, който се мисли за много умен и изобретателен, ти се издъни бързо, нали?

Задържаният примига.

Ударът попадна в целта.

Нанеси още един.

— Е, имам новина за теб. Не си умен. Не си художник. Ти си поредният откачен психопат, който обича да убива хора и да оставя глупави следи. Архивите ни са пълни с такива като теб.

Мълчание.

Притисни го още.

— Всъщност не. — Агент Фишър направи гримаса. — Нека се поправя. Архивите ни са пълни с хора, много по-умни от теб, защото не са ги хванали толкова бързо. Те не бяха забравили, че хората имат съседи, а съседите обичат да гледат през прозорците.

Мъжът леко присви очи.

Агент Фишър видя това и отново се усмихна.

— О, не знаеше ли, че те спипаха така?

Арестантът стисна челюсти.

— Да. Единият от съседите на господин Дейвис те е видял да влизаш в дома му — съсед, който би трябвало да е на почивка, но се наложило да се върне по-рано. Какъв лош късмет за теб, нали? — Тя направи пауза за ефект. — За човек, който се мисли за толкова интелигентен... и толкова подготвен, това е глупава грешка, не смяташ ли? Можеше да ти е полезно да провериш в последната минута.

Устните на мъжа отново се разтеглиха в цинична усмивка.

— И знаеш ли какво? — спокойно попита агент Фишър и стана.

Трик номер три.

— Приключих. Уморена съм. Пътувах отдалеч, за да дойда тук, но ти определено не си заслужаваш. Желая ти успех в крилото на смъртниците. — Тя се обърна с гръб към него.

Трак, трак, трак, трак.

— Хм... специален агент Фишър — извика мъжът, когато тя стигна до вратата.

Ерика Фишър не се обърна.

— Колко трупа намерихте досега? — Гласът му беше силен като телосложението му и спокоен като на агентката от ФБР.

Тя си пое дълбоко дъх, за да сдържи усмивката, която затрептя на устните ѝ, а после се обърна и го погледна.

— Колко? — настоя той.

Фишър се върна до масата и отново седна. Сега беше неин ред да мълчи.

— Три?

Тя се вгледа изпитателно в него, опитвайки се да разгадае израза в тъмните му очи.

— Четири? — Мъжът леко наклони глава настрана.

Ерика Фишър изпусна затаения си дъх, облегна се назад на стола и пак кръстоса крака.

Задържаният отново кимна едва забележимо.

Агент Фишър най-последно беше получила онова, което искаше.

— Защо? — попита тя. — Има ли още?

Мъжът повдигна вежда.

— Може би, но защо не караме по-полека, а?

Арестантът на практика призна за повече от четири жертви и това

изпрати ледени тръпки по гърба на агент Фишър. „*Пипнахме го*“ — помисли си тя.

— Нека се опитаме да установим някои ключови точки — продължи мъжът. — Кажете ми, специален агент Фишър, коя беше първата жертва, която открихте?

Тя го изгледа ЛЕДЕНО.

— Защо не ми кажеш ти? Коя беше първата ти жертва?

Мъжът прокара език по устните си.

— Харесваш ми, специален агент Фишър. Не си толкова тъпа, колкото изглеждаш.

Тя примига стъписано.

— За разлика от теб, който засега се оказва още по-тъп, отколкото изглежда.

Заподозреният отметна глава назад и се изсмя нервно.

— С ласкателства няма да стигнеш доникъде. Нали така беше поговорката?

Агент Фишър не отговори.

— Добре, нека засега да забравим за имената, какво ще кажеш? Да поговорим за периода от време? Няма ли да е по-добре? — Мъжът се премести напред на стола и сложи лакти на масата. — Кажете ми, специален агент Фишър, кога започна това разследване Бюрото? Колко време мина, откакто намерихте първия труп? Три седмици? Може би четири?

Ерика Фишър седеше неподвижно като статуя.

Арестантът повдигна рамене.

— Може би не знаеш, но нещата се случват много по-отдавна.

— Наистина ли? — предизвика го тя. — Например откога? Около два месеца, плюс-минус? — Когато спомена периода, агент Фишър

забеляза, че мъжът се замисли.

— Плюс-минус — отговори той, сякаш признаваше нещо, но начинът, по който се изрази, остави агент Фишър с убеждението, че ФБР все още не е съвсем на правилния път. Тя трябваше да притисне заподозрения за отговор.

— По-отдавна?

Мъжът не отговори.

Ерика Фишър почувства страх, защото ако Хирурга убиваше по-отдавна от два месеца, това означаваше, че има най-малко още една жертва. Някой преди Кристин Ривърс. Друга, която още не бяха открили.

— Колко са жертвите? — отново попита тя.

Задържаният мълчеше.

— Колко души си убил досега?

Изведнъж вратата на стаята за разпити се отвори и вътре влезе агент Лари Уилямс.

— Агент Фишър, може ли да поговорим, моля?

Ерика Фишър се обърна към партньора си. Натрапването беше странно и напълно нежелано.

Двамата агенти бяха работили заедно в безброй разследвания. Като екип те бяха разпитали много заподозрени. Играта им на добро и лошо ченге беше една от най-добрите в Бюрото, но Ерика не беше казала ключовите думи, за да даде знак на Лари, че е време в купона да се включи „дошото ченге”.

Тя го погледна навъсено.

— Веднага, агент Фишър.

Ерика се намръщи.

Нещо определено не беше наред.

Петнайсет минути по-рано

Веднага щом агент Фишър излезе от стаята за наблюдение, агент Уилямс пристъпи към Хънтър и Гарсия.

— Искам да се извиня за държането на агент Фишър — искрено каза той. — Както казах на капитан Суарес, денят беше дълъг и пълен с изненади за всички нас, и това ѝ се отрази, поне днес. Тя обикновено не се държи така. Страхотен агент е. Владее се. Наясно е как стоят нещата, но никой от нас не е работил по такъв отчайващ случай.

Хънтър кимна.

— Няма проблем. Разбирам неудовлетворението ѝ.

— Неудовлетворението ѝ е само малка част от проблема ѝ — подхвърли Карлос, който не беше толкова склонен да ѝ прости.

Агент Уилямс го погледна.

— Хайде, можем да престанем да се преструваме — поясни Гарсия. — Повече от очевидно е, че тя се изнервя от факта, че се чувства заплашена от нас.

През еднопосочното огледало те видяха, че агент Фишър влезе в стаята за разпити и затвори вратата.

Мъжът до масата не реагира.

— Вие двамата сте били определени за водещи агенти в разследването на племенницата на директор Кенеди — продължи Карлос. — Това е огромна отговорност, възложена ви от самия

директор, и означава, че той не само че ви има доверие, но и вероятно ви смята за най-добрите си агенти. Естествено, вие искате да се представите добре, но след повече от два месеца без резултати и няколко издънки, нещата леко задебеляват, нали? Нервите са опънати вероятно още преди директор Кенеди да реши да покани нас да се включим в разследването. — Той повдигна рамене и се поправи: — Под „нас“ имам предвид Робърт. Аз съм само последица. Все едно, на агент Фишър това изобщо не ѝ харесва, защото за нея в очите на директора Кенеди изведнъж златната двойка не блести толкова ярко като преди.

На агент Уилямс му беше трудно да отговори.

— Не съм сигурен какво си мисли тя, че ще се случи — продължи Гарсия. — Но ние не сме тук, за да дискредитираме някого или да настъпваме някого по мазола. Не сме дошли да се състезаваме с вас, нито да се опитваме да смаем директора Кенеди или някой друг. Искаме само да хванем този психопат, както и вие искате.

Многопосочният микрофон на тавана над металната маса в стаята за разпити предаде гласа на агент Фишър силно и ясно и всички в стаята за наблюдение млъкнаха. По високоговорителите те чуха, че тя се представи и после каза на заподозрения, че е главният агент в разследването и че това ще бъде единствената му възможност да разговаря с нея.

Хънтър беше скръстил ръце на гърдите си и цялото му внимание беше съсредоточено върху мъжа, който седеше до масата. Предпочиташе да е в стаята за разпити, но дори от другата страна на еднопосочното огледало ясно виждаше задържания и можеше да търси издънически знаци в изражението и движенията на тялото му. Той забеляза, че погледът му стана по-напрегнат, сякаш преценяваше думите на агент Фишър. Когато тя го попита за име и след мълчанието

му предложи да му измисли някое, Хънтър видя лекото повдигане на раменете му в отговор.

Когато Ерика Фишър спомена думата „художник“, лявото око на мъжа леко потрепна, и това заинтригува Хънтър.

— Видяхте ли това? — попита агент Уилямс.

Двамата детективи кимнаха.

Агент Фишър парира мълчанието на арестанта със заплаха, но това също нямаше ефект. След това тя започна да атакува егото му, но отново единствената реакция на мъжа беше неспокойно мигане. Когато агент Фишър спомена за съседа на господин Дейвис, веждите на мъжа леко се свъсиха. Не беше точно намръщване, но определено знак на любопитство. Това заинтригува Хънтър и задейства първата аларма в главата му.

— Знаем ли дали някой е говорил със съседа на господин Дейвис? — попита той.

Гарсия и агент Уилямс се обърнаха и го погледнаха.

— Онзи, който се е обадил на 911. Знаем ли дали някой е разговарял с него?

— Нямам представа — отвърна агент Уилямс. — Но може да проверим. Защо?

— Няма причина, но бих искал да знам — отговори Хънтър. — Когато заподозреният е арестуван на местопрестъплението и полицията в Тусон има заповед да не започва разследване, такива детайли лесно може да бъдат пренебрегнати.

Агент Фишър продължи да напада егото на задържания, но любопитството му бързо се изпари и се замени с лека цинична усмивка.

В главата на Робърт прозвуча втора аларма.

Мъжът притискаше агент Фишър толкова, колкото и тя го

притискаше. Единствената разлика беше, че той го правеше с мълчанието си.

Агент Фишър стана и тръгна към вратата. Нямахте съмнение, че тя използва трик от наръчника за разпити. Ерика стигна до вратата и мъжът най-после заговори:

— Хм... специален агент Фишър, колко трупа намерихте досега?

Вниманието на всички в стаята за наблюдение силно се изостри, докато гледаха как агент Фишър бавно се върна и отново седна до масата, но начинът, по който мъжът подхвърляше числата, обезпокои Хънтър.

Неочаквано заподозреният изненада всички, когато на практика призна, че може да има повече от четири жертви.

— Копеле — каза агент Уилямс, без да се опитва да прикрие вълнението в гласа си. — Той е. Това е шибаният Хирург. Пипнахме го. — Лари понечи да извади телефона си, за да се обади на директора Кенеди, но Хънтър го спря, като леко сложи ръка на рамото му.

— Почакай. Нека първо свърши разпитът.

— Защо? Той е. Призна си.

— Не точно — отвърна Робърт.

— Как така „не точно“?

Агент Фишър и заподозреният започнаха да говорят за периода от време. Мъжът повдигна рамене и после хвърли бомбата:

— Нещата се случват много по-отдавна.

В главата на Хънтър прозвучаха още алармени сигнали, но, изглежда, ги чуваше само той.

— Той е — повтори агент Уилямс. — Пипнахме го.

— Не, не мисля — поклати глава Робърт. — Тук нещо не е наред. Нищо не е наред.

— Не е наред? — попита агент Уилямс. — Какво искаш да кажеш? Какво не е наред?

— Той не ѝ казва нищо — отговори Хънтър. — Тя му казва.

— Какво? — Челото на Уилямс се набръчка като стар вестник. — Не следя мисълта ти, детектив Хънтър.

— Той извлича информация от нея.

52

Агент Фишър затвори вратата на стаята за разпити и прикова агент Уилямс с поглед, който можеше да среже стомана.

— Какво става, по дяволите, Лари? — попита тя озадачено и ядосано. — Знам, че не е време за „лошото ченге“, защото не използвах никоя от сигналните думи.

— Бихте ли ни оставили за минутка, моля? — обърна се агент Уилямс към местния полицай, който пазеше на вратата на стаята за разпити.

Ченгето кимна и отиде в другия край на коридора.

— Не е той, Ерика — каза агент Уилямс, след като полицаят се отдалечи и не можеше да ги чуе, и посочи стаята за разпити. — Онзи там вътре не е Хирурга.

Фишър отвори широко очи от почуда.

— Какво? Един и същи ли разпит сме слушали? — Тя започна да изброява какво се е случило. — Поведението му напълно се промени, когато споменах думата „художник“. Той на практика ни каза, че има повече от четири жертви и че убива от по-отдавна от два месеца. Трябва

само да четеш между редовете, Лари. Да не беше задрямал?

— Не бях, Ерика, и ти не изкопчваше информация от него, а той изкопчваше информация от теб.

— Какво? — Тя се изсмя нервно. — Какви ги бръщолевещ, по дяволите?

— Нарича се „студено четене“, Ерика — опита се да обясни агент Уилямс. — Това е метод, използван от мнозина гадатели и екстрасенси...

— Знам какво е „студено четене“, Лари. — Ядоса се агент Фишър.

— Хубаво, защото той правеше точно това — отвърна агент Уилямс. — Много професионално, трябва да добавя. Правеше догадки и те подпитваше. — Лари вдигна ръце в жест „моля те, почакай“. — Замисли се за момента, в който ти влезе в стаята, и точните думи, които употреби. — Той ѝ даде няколко секунди и после ги припомни заедно с нея: — Първо се представи и после го попита за име. Той не отговори. Ти предложи да измислиш някакво име заради разговора. Той повдигна рамене в знак „Давай“ не защото не му пукаше, а защото искаше да чуе какво ще измислиш. Защо? Защото той знае, че по време на текущо разследване, особено на сериен убиец, правоприлагащите агенции, включително ние, ФБР, обикновено използваме някакъв прякор за извършителя. Прякор, който го описва — „Убиецът с турникета²“, „Йоркширският изкормвач³“, „Парковият убиец⁴“, „Вампира от Сакраменто⁵“, Хирурга, Художника. Той искаше да знае как наричаме извършителя, Ерика, защото залагаше на вероятността, че името ще му даде представа какво прави убиецът и как премахва жертвите си. И играта му го възнагради, защото ти му каза два прякора. Дори го попита дали Хирурга съответства на „уменията“ му.

Гневът на агент Фишър загуби значителна част от силата си, когато паметта ѝ я върна назад преди няколко минути.

— Ако му беше казала някой друг прякор — продължи агент Уилямс, — например, Кървавият танцьор, Канибала с черния дроб, няма значение, реакцията му пак щеше да бъде същата, защото щеше да мисли, че така наричаме убиеца. Защо иначе би използвала прякор?

— Ами ако го бях нарекла Джон или Франк — оспори думите му тя, — заради разговора?

— Тогава играта му нямаше го възнагради и той вероятно пак щеше да реагира с повдигане на раменете, сякаш казва: „Както желаш. Наричай ме както ти харесва.” Той нямаше какво да губи.

Агент Фишър се замисли.

— Той най-после се отказа от играта на мълчание, когато ти заплаши да излезеш от стаята — продължи агент Уилямс. — Но всъщност не ти каза нищо. Подхвърли ти въпрос за броя на жертвите. Ти му го върна и не отговори. И какво направи той, за да контрира мълчанието ти? Използва елементарен похват на „студено четене”, Ерика. Даде ти вероятни отговори на собствения ти въпрос — „три, четири”, докато в същото време зорко следеше реакциите ти. Може и да не си го осъзнала, но ти застана абсолютно неподвижно, тъй като той стигна до четири. Едва тогава ти изпусна затаения си дъх и се облегна назад на стола. Той разчете движението ти, спря да брои и се усмихна. Ти веднага отвърна с двоен въпрос, който само потвърди броя, на който той беше спрял — „Защо? Има ли още?”. След това той всъщност не каза, че има повече от четири жертви, както си мислеше ти. Даде ти много общ отговор — „може би”. Отговор, който първо, не го уличава в нищо и второ, отговор, който ще те подведе да си помислиш, че ти е дал желанието отговор. Откъде е знаел, че ще се хванеш на въдицата? Защото

това е една от основите, върху които се гради студеното четене. Чиста психология. Когато хората силно желаят нещо и искат да вярват, трябва само да им дадеш двусмислен отговор и мозъкът им ще свърши останалото. Ще направи така, че двусмисленият отговор да прозвучи точно както те искат да звучи, защото това желаят да чуят. Ето защо, когато той отговори „може би”, мозъкът ти го е изтълкувал като „да, има”. Откъде знам ли? Защото моят мозък направи абсолютно същото.

Съдейки по погледа на агент Фишър, агент Уилямс разбра, че паметта ѝ прелиства разпита колкото може по-бързо.

— Той използва абсолютно същия трик, когато те попита за периода от време — добави агент Уилямс. — Каза ти вероятности, докато наблюдаваше реакцията ти — „три седмици? Може би четири?”. Проблемът му беше, че не можеше да продължи. Нямаше представа колко далеч трябва да отиде, преди ти да разбереш, че те будалка. Беше твърде рисковано, затова той ти подхвърли още един общ отговор — „Нещата се случват много по-отдавна”. — Лари повдигна рамене. — Неща? Какви неща? Убийства? Корупция? Омраза? Тесногръдие? Глобалното затопляне? Замърсяването на въздуха? Озоновата дупка? Проблемът с гърба ми? Всичките тези неща се случват много по-отдавна от четири седмици. Твоят мозък обаче изтълкува отговора му по начина, по който ти искаше да прозвучи, и му каза периода от време. Той не ти го е казал.

Агент Уилямс напомни на партньорката си думите, които беше употребила:

— „Например откога? Около два месеца, плюс-минус?” Агент Фишър започна да изглежда малко объркана.

— Той само повтори твоите последните думи — „плюс-минус” — и мозъкът ти отново го възприе като, да, по-отдавна от два месеца”.

Настъпи дълго неловко мълчание. Агент Фишър отбягваше погледа на партньора си, като гледаше покрай него, към коридора. Местният полицай се беше облегал на стената. Имаше такъв вид, сякаш се бореше да не заспи.

— Чиста психология, а? — попита накрая тя. — Детектив Хънтър ли напълни главата ти с тези глупости?

Агент Уилямс прокара пръсти през гъстата си черна коса.

— Да, той ми обърна внимание на това.

Фишър отново се ядоса:

— За Бога, Лари. Какво, по дяволите...

— Ерика, престани. — Авторитетният му тон се равняваше на гнева ѝ.

Тя го погледна изненадано. Агент Уилямс никога не губеше хладнокръвие и не избухваше.

— Това не е състезание — добави той. — Не е „ние срещу тях“. Не е ФБР срещу лосанджелиската полиция. Всички заедно сме срещу Хирурга. И губим битката.

— Ако той не е Хирурга, тогава кой е, по дяволите? — попита агент Фишър. — И защо позволи да бъде арестуван погрешка за няколко убийства, без да каже нито дума в своя защита?

Агент Уилямс се прокашля:

— Като се има предвид, че е носел само фотоапарат, той вероятно е репортер, който някак е съумял да научи за разследването. Може би е решил, че като използва комбинация от мълчание и „студено четене“, ще може да изкопчи достатъчно информация от полицията... ФБР... който и да е... и да сглоби новина.

Агент Фишър си пое дълбоко дъх, докато се опитваше да измисли отговор, но преди най-после да отстъпи, агент Уилямс я предизвика:

— Не е той, Ерика. Ако мислиш, че грешим, върни се там, кажи му някаква фалшива информация и виж как ще реагира.

Фишър се замисли. Наистина ли беше толкова глупава, че да се върже на тъпотииите на задържания?

Гневът заплашваше да я задуши.

— Добре — каза накрая, готова да издиша огън като ламя. — Хайде да проверим копелето.

53

Агент Фишър се върна в стая за разпити номер едно, но този път затвори вратата тихо, сякаш влизаше в читалня на библиотека.

Мъжът до металната маса отново беше съсредоточил вниманието си в скута си.

Ерика Фишър оправи конската си опашка и бавно се приближи до масата.

Трак, трак, трак, трак.

Може би защото новостта на мълчанието и отбягването на зрителния контакт се беше по изтъркала или пък защото стъпките ѝ бяха изпълнени с решителност, но този път очите на мъжа веднага се отправиха към нея.

Тя спря пред свободния стол, но реши да не сяда.

Мъжът зачака, внимателно следейки всяко нейно движение.

— Съдебният лекар приключи с аутопсията — излъга агент Фишър. Лицето ѝ беше спокойно и безизразно. — Не че не го очаквахме, но тъй като и без това разговаряме, се чудех дали ще можеш

да ми помогнеш да разбере нещо. Защо са различните методи на действие? Защо ги убиваш по различен начин?

Поведението на мъжа не се промени. Той продължи да анализира агент Фишър със същия мъртвешки втрещен поглед като преди.

— Удавил си първата жертва, удушил си втората, прерязал си гърлото на третата, а сега — смърт чрез отравяне. Защо? Защо прескачаш от един метод на друг? Защо не се придържаш към един и същи метод на действие? Любопитна съм.

Изпълнението на Ерика Фишър би ѝ спечелило място във висшето театрално училище „Джулиард“. От лекото треперене на гласа до озадачеността в очите, актьорската ѝ игра беше безупречна.

Мъжът се премести на стола и я погледна, сякаш знаеше нещо, което тя не знаеше.

Погледите им се сблъскаха и се сборичкаха за няколко секунди и после агент Фишър отмести очи.

— Знаеш ли какво? — незаинтересовано каза тя. — Пет пари не давам дали ще отговориш или не. Пипнахме те. Играта свърши и ти отиваш в затвора. Още сега. — Агент Фишър се завъртя и се отправи към вратата. — Приятно прекарване на остатъка от жалкия ти живот.

— Ами, човек можа да иска да експериментира с различни методи — най-после отговори задържаният и пак я спря на вратата. — Или пък всяка жертва може да изисква различен подход.

Стомахът на Ерика Фишър се сви, сякаш я пуснаха от самолет без парашут.

— *Човек! Да експериментира?* — попита тя, обърна се и се върна до масата. Очите ѝ блестяха ярко, сякаш щяха да се запалят. Мъжът отново беше отговорил съвсем общо. Думите му не го уличаваха в нищо.

Той повдигна рамене.

— Защо не? Я стига, специален агент Фишър, да не би да искаш да ти свърша работата? Ти трябва да установиш тези неща, нали?

Това беше камъчето, което обърна колата.

— Кучи син. — Агент Фишър стовари ръце върху масата толкова силно, че бележникът подскочи.

Мъжът не очакваше такава реакция и въпреки хладнокръвието му агресивността ѝ го стресна и го накара да подскочи на стола.

— Кой си ти, по дяволите? — изкрещя Фишър с грачещ глас и се наведе напред. — Няма промяна в метода на действие на убиеца, лъжливо копеле. Измислих си го.

Вече нямаше място за преструвки. Мъжът разбра, че играта му е свършила, но пак не загуби хладнокръвие. Отговорът му беше безучастно накланяне на главата, което само накара кръвта на агент Фишър да достигне точката на кипене. Тя протегна ръце и го сграбчи за яката.

— Кълна се в Бога, че ако си репортер и направи всичко това само за една шибана статия, ще превърна живота ти в ад, жалък кретен! Представа си нямаш с кого се бъзикаш.

Вратата на стаята за разпити се отвори и вътре се втурна Хънтър, следван от агент Уилямс и Гарсия.

— Ерика — извика Уилямс, стигна до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

Тя се поколеба.

Мъжът чакаше. Очите му не показваха безпокойство.

— Пусни го, Ерика.

Агент Фишър изпусна дъха си, приковала поглед в лицето на мъжа.

Агент Уилямс стисна раменете ѝ и се опита да отмести ръцете ѝ.

Ерика най-последно пушна ризата на мъжа. Цялото ѝ тяло трепереше от гняв.

— Свършено е с теб — прошепна тя на мъжа, а после се изправи и отстъпи крачка назад от масата. — Някой да разкара това лайно от очите ми, преди да съм му дала урок, който никога няма да забрави.

— Не бързай толкова, специален агент Фишър — каза мъжът и бавно отмести очи от нея към тримата новодошли. — Предполагам, че моментът е подходящ да се обадя на адвоката си, не мислиш ли?

— Ха! — изсмя се тя. — Няма да постигнеш нищо. Ти извърши федерално престъпление, тъпако.

— Така ли? — попита мъжът, преструвайки се, че не знае. — И какво е това престъпление?

Агент Фишър отвори широко очи.

— Ти наистина си идиот, нали? Трябваше да обмислиш действията си, защото да губиш времето на ФБР е федерално престъпление, малоумнико, и аз ще се погрижа да си платиш за това.

— Сериозно? — безгрижно попита мъжът. — И как по-точно изгубих времето на ФБР, специален агент Фишър? Само упражних конституционното си право да запазя мълчание. Когато заговорих, не излъгах и не се уличих в нищо с отговорите си. Ако някой ги е изтълкувал погрешно, вината не е моя. Освен това не съм признал, че съм... — Той отново се втренчи в нея. — Мисля, че ФБР нарича убиеца Хирурга или Художника, очевидно заради уменията му. Затова, специален агент Фишър, не съм загубил твоето време или на ФБР. Ти направи всичко сама. Аз само седях тук и слушах. — Мъжът се облегна назад на стола с победоносен вид. — А сега може ли да се обадя на адвоката си? Искам да си отида вкъщи. Гладен съм и уморен и

белезниците ме дразнят.

Агент Фишър сви ръце в юмруци.

— Вие сте репортер на свободна практика, нали? — попита Хънтър и пристъпи крачка напред. — Не работите за определени вестници или новинарски канали? Продавате статиите си на онзи, който плати най-много.

Мъжът го погледна с любопитство.

— Съжалявам, вие сте?

— Казвам се Робърт Хънтър.

Мъжът леко наклони глава назад и се втренчи изпитателно в детектива.

— Вие не сте агент на ФБР, нали? — Погледът му обиколи присъстващите в стаята и се спря на Гарсия. — Нито пък той. Лесно се познава само по дрехите. Нещо по-неофициално от дрехите на специален агент Фишър и специален агент Нацупена физиономия. — Той кимна към агент Уилямс.

— Прав сте — съгласи се Хънтър. — Ние не сме агенти на ФБР. — Той реши да не добавя нищо повече. — Много сте проникателен и подходът ви на мълчание заедно с техниката ви на „студено четене“ бяха доста внушителен трик. Изкопчихте малко информация, но нека бъдем откровени — не достатъчно за някоя сериозна новинарска статия, особено като се има предвид фактът, че федералното правителство конфискува фотоапарата и филмчето в него. Няма да получите снимките. Съзнавате го, нали?

— Нямате право да конфискувате фотоапарата ми — отвърна мъжът. Този път в гласа му прозвуча безпокойство.

— За ваше съжаление имаме. Може да попитате адвоката си, когато му се обадите.

Погледът на мъжа отново обходи всеки в стаята.

— Но аз имам предложение за вас — добави Хънтър и вдигна показалец.

Думите му изненадаха всички. Колегите му го погледнаха озадачено, но преди агентите да успеят да кажат нещо, Хънтър им направи знак да му дадат една минута.

— Предложение? — попита мъжът.

— Точно така — потвърди детективът. — Нещо като — ти ни помагаш и ние ти помагаме.

Мъжът погледна Хънтър със същата решителност, с която беше гледал агент Фишър по време на разпита, но му беше много по-трудно да разгадае мислите на Хънтър.

— Добре — кимна той. — Слушам.

54

Доктор Морган не бързаше, докато се приготвяше. Когато приключи и отиде в залата за аутопсии номер едно на партера на Института по съдебна медицина на окръг Пима, трупът на Тимъти Дейвис вече беше измит, дезинфекциран и прехвърлен на маса от неръждаема стомана в средата на безупречно чистия бял линолеум на пода.

Тялото лежеше по гръб с отпуснати до него ръце. Докато се приближаваше, доктор Морган спря за момент.

Само няколко минути след смъртта поради спиране на сърдечната функция и вследствие на липсата на приток на кръв

човешката кожа започва да се опъва и да придобива сивкавоблед оттенък. Трийсет минути след смъртта се появяват послесмъртните петна — събирането на кръв в частите на тялото, които са най-близо до земята, което прави кожата тъмнолилава и гладка като восък, но тялото на Тимъти Дейвис изглеждаше много по-бледо, отколкото би се очаквало за афроамериканец. Това обаче не беше всичко. В случая не се забелязваха послесмъртни петна.

— Интересно — измърмори съдебният лекар и нагласи очилата на носа си, за да огледа по-добре кожата. Той се зачуди дали господин Дейвис не е страдал от някакво дерматологично заболяване приживе.

Доктор Морган провери модула точно зад него, за да се увери, че има всички инструменти, които са му необходими. След като всичко беше на мястото си, той най- после включи цифровия диктофон, готов да започне официалната аутопсия.

Патологът съобщи датата и часа и след това номера на трупа в моргата. После описа общото състояние на тялото и изброи в детайли нараняванията, белезите, драскотините, охлузванията... всичко, което можеше да се види външно. Когато доктор Морган преобърна трупа, за да прегледа гърба, в стомаха му подскочи нещо.

— Какво е това, по дяволите?

Той веднага взе цифровия фотоапарат.

При вида на разрезите на гърба на Тимъти Дейвис дъхът му направо излезе от белите дробове.

Аризона не беше най-расисткият щат, но за жалост расовата омраза все още беше силна в почти всяко кътче на Америка, независимо в кой щат се намиращ. Имайки предвид това, доктор Морган първо си помисли за вероятността, че следите се дължат на расово мотивирано нападение. На пръв поглед белезите на гърба на жертвата изглеждаха

като бичуване, нанесено с камшик или друг подобен инструмент. Повнимателният оглед отблизо обаче накара патолога да осъзнае, че това е невъзможно. Не всички, но няколко резки приличаха на букви. Той ясно разчете „Г”, “R”, “F”, „M” и вероятно „E”. Това определено не беше случайно и колкото и умело да боравиш с камшик, доктор Морган не можеше да си представи някой да е толкова добър, че да изписва букви. Останалите разрези изглеждаха произволни — бъркотия от прави линии.

— Какво е това, за Бога? — запита се съдебният лекар.

И после изведнъж разбра.

— Да ме вземат дяволите. Ето защо са искали аутопсията да бъде извършена веднага. Това е послание.

Доктор Морган беше патолог от трийсет и една години, дващест и една от които като главен съдебен лекар на окръг Пима. Беше правил много аутопсии на жертви на убийства, някои от които в ужасяващо състояние, но не и на жертва на сериен убиец. Всъщност доколкото му беше известно, в Тусон беше вилнял само един сериен убиец, през шейсетте години Чарлс Шмит, известен също като Шареният свирач от Тусон, който беше убил трима души и ги бе заровил в пустинята.

Сега доктор Морган беше сигурен, че не става въпрос за обикновен сериен убиец. Този тип явно беше оставил криптограма, изрязана в плътта на жертвата. Такива неща се случваха само в холивудски филми и криминални романи, но рядко в реалния живот.

След като снима гърба на Тимъти Дейвис и резките върху него от различни ъгли, патологът отново преобърна трупа, готов за Y-образния разрез и преглед на вътрешните органи. Той взе дълъг скалпел и го доближи до горната дясна страна на трупа, започвайки разреза от около два сантиметра и половина под рамото. Когато острият като лазер

скалпел с лекота проби кожата и мускула, доктор Морган се намръщи.

Нещо не изглеждаше наред.

— Какво става тук?

Той продължи с разреза и отвори гръдния кош. Челюстта му увисна от изумление.

— Това е... невъзможно.

55

Мъжът до металната маса се премести напред на стола и сложи лакти на масата.

— Преди да започнем с предложението, за което говориш — каза той, обръщайки се към Хънтър, — какво ще кажеш за един жест на добра воля? Белезниците наистина много ме дразнят. Ще се чувствам много по-спокоен без тях.

— Това може лесно да се уреди — отговори детективът. — Но първо трябва да установим самоличността ти. Би ли ни казал истинското си име?

Мъжът въздъхна, докато преценяваше шансовете си.

— Добре — съгласи се накрая. — Казвам се Оуен. Оуен Хендерсън.

Хънтър зачака, но мъжът не добави нищо повече.

— Ще трябва да ни кажеш нещо повече, ако искаш бързо да свалим белезниците ти. Ако не те притесняват и нямаш нищо против да ги държим още няколко часа, може да проверим само името Оуен Хендерсън и да се надяваме на бързо попадение.

Сега мъжът трябваше да наблюдава четири лица вместо само едно и това направи задачата му безкрайно по-трудна. Той съсредоточи усилията си върху Хънтър.

— Преди да стигнем дотам, за каква сделка говорим? Какво предлагаш и какво очакваш в замяна? — попита Хендерсън.

Агент Фишър, която се беше обърнала с гръб към мъжа и стоеше с лице към Хънтър, успя да му зададе четири въпроса с един-единствен поглед: *Да, за каква сделка? Какво предлагаш? Какво очакваш в замяна? И кой те упълномощи да предлагаш проклета сделка на когото и да било?*

Хънтър не обърна внимание на смразяващия ѝ поглед и се приближи до масата.

— Някак си си се озовал на местопрестъпление още преди полицията да отиде там.

Задържаният се досети накъде вървят нещата.

— Има само два начина, по които това може да стане възможно — продължи Хънтър. — Първо, ти наистина си човекът, когото търсим, и в такъв случай с теб е свършено и случаят е приключен. Или второ, дали са ти информация и в такъв случай трябва да знаем всяка подробност за информацията.

Мъжът отмести очи от детектива и се почеса по лявата ръка.

— Добре, разбирам какво искаш от мен, но какво ще получа в замяна?

— Ще получиш достатъчно информация за много достоверна новинарска статия — отговори Хънтър. — Имена на жертви, места, дати... знаеш какво е необходимо.

Арестантът продължи да го гледа с изключително внимание, толкова съсредоточено, че не видя гневния поглед, който агент Фишър

отправи на детектива от лосанджелиската полиция.

— И ще ми върнете снимките — рече мъжът. — Всичките.

— Ще си получиш снимките — прие Хънтър.

Ерика Фишър имаше такъв вид, сякаш се готвеше да сложи край на разговора, но агент Уилямс ѝ направи знак да почака.

— Но има едно условие — добави детективът.

— Нима? — Мъжът не изглеждаше много изненадан. — И какво е то?

— Ще ни дадеш няколко дни, преди да публикуваш статията — отговори Хънтър. — Или ще изложиш на риск разследването, а ние в никакъв случай няма да позволим това да се случи.

Задържаният започна да барабани с пръсти.

— За колко дни говорим?

— Необходима ни е една седмица — отвърна Хънтър.

Мъжът поклати глава.

— Не. Давам ви три дни.

— Това не са преговори. — Гласът на Хънтър беше толкова властен, че Оуен примига. — Няма да застраша разследването нито заради теб, нито заради някой друг. Такава е сделката. Това или нищо. Никаква информация. Никакви снимки. Нищо. Желая ти успех да намериш някого, който ще публикува неубедителната ти статия. — Робърт тръгна към вратата. Останалите обърнаха гръб на арестанта и го последваха.

— Добре, добре — извика мъжът. В гласа му прозвуча поражение. — Давам ви седем дни от днес. И без това ще имам повече време да напиша статията.

Всички спряха и се обърнаха към него.

— Е, какво ще кажеш да ускорим нещата? — попита Хънтър.

Мъжът кимна.

— Оуен Хендерсън, Западна седемнайсета улица 531 в Кларк Парк, Финикс, Аризона. Аз съм разследващ репортер-фотограф на свободна практика. Публикувал съм статии в „Ню Йорк Таймс“, „Ел Ей Таймс“, „Чикаго Трибюн“, „Вашингтон Пост“, „Маями Хералд“ и други.

С периферното си зрение Хънтър видя, че агент Уилямс извади мобилния си телефон, преди да излезе от стаята.

— Добре — каза Хънтър. — Дай ни пет минути.

— Хей — извика мъжът. — Ами белезниците?

Робърт спря до вратата. Той вървеше последен от групата.

— Ако всичко се окаже така, както казваш, Оуен, лично ще ти ги сваля. Връщам се след пет минути.

— Сериозно? Я стига! Защо да лъжа сега?

Хънтър вече не слушаше.

56

Хънтър, Гарсия и двамата агенти на ФБР току-що се бяха върнали в стаята за наблюдение, когато от оперативния офис на ФБР във Финикс се обади на Уилямс.

— Чудесно — каза той по телефона, след като слуша десетина секунди. — Изпратете ми всичко в имейл. Агент Уилямс затвори и се обърна към останалите от групата: — Той казва истината. — Уилямс обърна глава към мъжа от другата страна на еднопосочното огледало. — Наистина гледаме Оуен Хендерсън, трийсет и шест годишен от Финикс.

Не излъга и за адреса и професията си. Изпратих двама агенти в дома му. Всеки момент трябва да получа имейл с основната информация за него.

— Добре — каза агент Фишър, която се беше подпряла на масата в средата на стаята и гледаше Хънтър. — Но няма да правиш никакви сделки с този боклук. Нямаш такива пълномощия. Не и без изрично да си упълномощен от директора Кенеди.

— Знам — отговори той и кимна.

Преди агент Фишър да добави още нещо, се намеси Гарсия.

— Няма да има сделки, специален агент Фишър — бавно каза той, за да наблегне, че изразява очевидното. — Той ни изигра — обясни Карлос, но веднага премисли думите си и реши да добави малко ирония. — Всъщност изигра теб, но да оставим това настрана. Сега ние ще го изиграем.

— Майната ти — отвърна тя. — Не ме е изиграл.

— Няма значение — каза Гарсия. — Дори ако не му дадем нищо, сега заекът излезе от дупката. Вече не можем да потулваме историята. Затова преди той или някой друг репортер да напише някаква скапана статия за нов сериен убиец, който е оставил жертви в четири щата, предлагам да свикаме пресконференция утре или вдругиден и да дадем на медиите историята, която искат да отразят. Сега това е единственият начин, по който ще имаме контрол върху ситуацията.

Агент Фишър и партньорът ѝ от ФБР се спогледаха. Знаеха, че Гарсия е прав.

— Сутринта ще се обадя на директора Кенеди — каза агент Уилямс.

— Имате ли нещо против, ако се върна при задържания и говоря с него? — попита Хънтър.

— Тъй като ти му предложи фалшивата сделка, логично е ти да говориш с него — отвърна агент Уилямс.

Всички погледнаха агент Фишър.

— Добре — огорчено каза тя. — И без това ще трябва да го направи някой друг, защото ако отида там, ще го зашлевя, за да премахна тъпата подигравателна усмивчица от идиотското му лице.

— Хубаво — рече Хънтър. — Връщам се веднага.

Преди Робърт да стигне до вратата, специален агент Майк Брандън я отвори. Носеше поднос с пет вдигащи пара чаши кафе.

— Реших, че ще ви е от полза — каза той и сложи подноса на масата.

— Абсолютно — отговори Гарсия и взе една чаша.

Специални агенти Уилямс и Фишър последваха примера му.

— След около половин час ще имаме снимките от фотоапарата му — съобщи агент Брандън и пусна четири кубчета захар в кафето си.

— Освен това ми се обади доктор Морган — продължи той, разбърквайки захарта в чашата си. — Приключил е с аутопсията, но иска да знае дали ще отидем в моргата довечера или утре сутринта.

Хънтър погледна часовника си.

— Няма да се бавя. Най-много десетина минути.

— Обади му се и му кажи да почака — каза агент Уилямс на агент Брандън. — Ще отидем след малко.

57

Оуен Хендерсън седеше наведен напред на стола и се беше

втренил в окованите си с белезници ръце, когато Хънтър отново влезе в стаята за разпити.

— Кафе? — предложи Хънтър и кимна към чашата, която държеше в дясната си ръка.

Очите на Оуен блеснаха.

— С удоволствие.

Робърт затвори вратата, сложи чашата върху металната маса и използва ключовете, които беше взел от униформения полицай навън, за да отключи белезниците на Хендерсън.

— Благодаря — каза Оуен и разтърка китките си. — Наистина бяха много неудобни.

— Не са направени за удобство — спокойно отговори детективът.

Хендерсън му се усмихна мрачно и взе кафето.

— Чисто е — каза Хънтър. — Няма захар и сметана.

— Чудесно.

Оуен отпи една глътка, затвори очи и чертите на лицето му омекнаха, сякаш чашата съдържаше най-вкусната течност на света.

— Съжалявам, че ще прекъсна момента ти с кафето — каза Хънтър, който беше решил да стои прав, вместо да седне на стола срещу Оуен. — Но нямаме абсолютно никакво време за губене. Ти вече свърши страхотна работа в това отношение.

Хендерсън отново отпи от кафето и се облегна назад на стола.

— Какво ще кажеш да започнем отначало? — продължи Робърт.
— Как чу за Тимъти Дейвис? Как се сдоби с адреса му?

— Чрез телефонно обаждане.

Хънтър зачака, но репортерът не добави нищо повече.

— Казах, че нямаме време за губене, Оуен.

Странната дрезгавост в гласа на Хънтър накара Хендерсън да

спре, докато понечваше да отпие следващата глътка. Той погледна детектива.

— Никакви игрички повече.

— Добре. Хранех се в „Калейдоскоп Джус”. Това е... кафене, бар за сокове и салати и ресторант.

— Къде се намира?

— В центъра на Финикс. Недалеч от там, където живея.

— Хапваше си, когато ти се обадиха?

— Точно така.

— Сам ли беше?

Оуен се подсмива.

— Това е историята на живота ми.

Изражението на Хънтър остана безучастно.

— Да, сам бях — перифразира Хендерсън.

— И в колко часа беше това?

— Получих обаждането около... — Оуен наведе глава към чашата с кафето, докато паметта му се връщаше назад. — В два и петнайсет. Два и двайсет следобед. — В гласа му не прозвуча вълнение, нито безпокойство.

— Мобилният телефон, на който получи обаждането, на твоето име ли е регистриран?

Хендерсън се намръщи на въпроса.

— Разбира се.

Хънтър не погледна към еднопосочното огледало, но знаеше, че тъй като вече събират информация и съставят досие на Оуен Хендерсън, агент Уилямс и ФБР несъмнено разполагат с номерата на мобилните телефони, регистрирани на негово име. Те щяха да се свържат с мобилния оператор и вероятно да вземат копие на разговора.

— И какво ти казаха? — попита Хънтър, но в същия момент направи знак на Оуен да изчака малко. — Разкажи с колкото може повече подробности.

Хендерсън въздъхна и сложи чашата на масата.

— Разговорът не беше много дълъг. Телефонът иззвъня, аз отговорих и първото, което той попита, беше дали проявявам интерес към най-голямата история в живота ми.

— Чакай малко — вдигна ръка Хънтър. — Наистина ли това беше първото, което попита човекът, който се обади? Не попита ли първо с кого разговаря?

— Ами... — Оуен повдигна рамене. — Не с толкова много думи. — Той реши да обясни, преди Хънтър да има възможност да го притисне. — Аз винаги отговарям на обажданията, като казвам кой съм. — Хендерсън демонстрира, като доближи дясната си ръка до лицето си и изпъна палеца и кутрето си, за да имитира телефонна слушалка. — Оуен Хендерсън.

Хънтър кимна. И той отговаряше на обажданията по подобен начин.

— Но ти си прав — призна Оуен. — Щом му казах името си, първите му думи бяха: „Разследващият репортер Оуен Хендерсън?“

— Попита ли го откъде знае номера на мобилния ти телефон?

— Не, защото това не е трудно. Има ме в указателя, освен това имам уебсайт и профили във Фейсбук и Линкдин. И редакциите на няколко вестника знаят номера ми. Не е проблем някой да го намери.

— Добре, ами гласът му? Забеляза ли дали има нещо странно в него? Твърде басов? Дрезгав? Плътен? Приятен? Можеш ли да кажеш дали е бил променен електронно?

Хендерсън отново се замисли.

— Не. Честно казано, звучеше нормално и под „нормално” имам предвид, че в гласа и в тона му нямаше нищо особено, което бих запомнил. Нищо, което да се откроява. И не мисля, че използваше електронно устройство за промяна на гласа. — Той повдигна рамене. — Звучеше нормално.

Хънтър умело прикри разочарованието си.

— Добре, разкажи ми за останалата част на разговора, и както казах, с колкото повече подробности си спомняш.

Оуен изпи кафето си и продължи от там, откъдето беше прекъснал.

— Попита ме дали наистина съм разследващият репортер. Отговорих, че съм аз, и после, както казах, той ме попита дали проявявам интерес към най-голямата история в живота ми. Това беше много общо казано и затова го попитах за каква история говори. — Хендерсън се премести на стола и смени позата си.

— И какво отговори той?

— Отговорът му беше странен. Защото каза, че *първоначално* вниманието на обществото ще бъде привлечено от убийствата — серия убийства.

— Първоначално? — попита Хънтър.

— Да, точно тази дума употреби.

— И точно тази комбинация от думи ли използва — „убийства — серия убийства”?

— Да, и това ме заинтригува, затова, разбира се, го попитах за конкретен брой. „Серия” пак беше твърде общо. Той отговори: „Достатъчно, за да смятат ФБР, че случаят е серийни убийства.”

Сега Хънтър разбра защо когато извличаше информация от агент Фишър, питайки я колко трупа са открити, Хендерсън беше започнал да

брои от три. Не един или два. ФБР определят един убиец като сериен, ако убие трима или повече души в три или повече отделни случая, с период на „охлаждане“ между убийствата.

— Това ме изненада още повече — добави Оуен.

— Защо?

— Защото нямах представа, че ФБР разследват. А щом се намесени федералните, тогава наистина говорим за голям случай.

— Но според това, което ти току-що ми каза — отвърна Хънтър, — той не е споменал, че са намесени ФБР. Само е казал: „Достатъчно, за да смятат ФБР, че случаят е серийни убийства.“ Това не означава, че разследват.

— Вярно е — съгласи се Хендерсън. — И следващият ми въпрос беше точно този. Попитах го дали ФБР са намесени. Той се изсмя в отговор.

— Изсмя се? — На Хънтър това му се стори странно.

— Да.

— Какъв беше смехът?

Оуен погледна детектива.

— Нервен ли беше? Кратък? Дълъг? Саркастичен? Налудничав?

Хендерсън направи гримаса.

— Сега вече питаш прекалено много. Беше смях. Обикновен смях, който явно означаваше: „Намесени са, и още как.“

Хънтър знаеше, че наистина иска прекалено много. Говореше психологът в него.

— Добре — каза той. — Попита ли го защо е употребил думата първоначално?

— Не се наложи. Защото той всъщност каза, че първоначално вниманието на обществото ще бъде привлечено от убийствата — серия

убийства, но истинската история е много, много по-дълбока. — Оуен млъкна и докато гледаше детектива, отново разтърка китките си. — Това е нещо, за което ще трябва да поговорим, когато дойде моят ред да задавам въпроси. Искам да знам каква е истинската история зад убийствата.

— Разбира се — отговори Хънтър с абсолютно безизразно лице.

— Чудесно — рече Хендерсън и след това продължи: — После мъжът по телефона ме попита още веднъж дали искам историята или не. Отвърнах: „Разбира се, че я искам, но първо, за достоверност, може ли да ми кажеш кой си?“ Той отговори, че не е важно кой е. Важното било да слушам внимателно.

„Очевидно е знаел как да изкуши един амбициозен репортер“ — помисли си Хънтър.

Оуен посегна към кафето, забравяйки, че чашата е празна.

— Мислиш ли, че мога да получа още едно? — попита той. — Помага ми.

— Може да се уреди — отговори детективът и леко обърна глава към еднопосочното огледало вляво от него. — Моля, продължавай.

— Ами, той ми каза да слушам и аз го направих. Започна, като каза: „Запиши този адрес.“ Записах го. Беше адресът на Тимъти Дейвис. След това добави нещо от сорта „Имаш два часа и половина да стигнеш дотам.“

Хънтър стоеше неподвижно, пъхнал ръце в джобовете си. Цялото му внимание беше приковано в разказа за събитията и психологичните реакции на Оуен Хендерсън. Не забеляза разширяване на зениците, нито зачервяване на кожата или промяна в ритъма на дишането му. Ако лъжеше, Оуен Хендерсън беше майстор.

— Каза ми, че когато отида на адреса, трябва да вляза в къщата

— продължи репортерът. — Предната врата щяла да бъде отворена. Трябвало да слеза в мазето и там съм щял да намеря онова, което търся.

На вратата на стаята за разпити се почука.

— Да — извика Хънтър.

Полицаят, който стоеше отвън, отвори вратата и даде на Хънтър чаша кафе.

Робърт го сложи на металната маса.

— Благодаря — каза Хендерсън и взе чашата. — Много ми харесва бързото обслужване тук.

Хънтър не обърна внимание на шегата.

— Какво стана после? — попита.

Оуен наблюдава няколко секунди как парата от кафето танцува във въздуха.

— Това е горе-долу всичко — отговори той. — Мъжът по телефона ми напомни, че имам два часа и половина да стигна до адреса, който ми е дал, и после затвори.

— Попита ли го защо два часа и половина? Какво би станало, ако се забавиш?

— Опитах се, но той ми каза да не го прекъсвам. Ако съм искал историята, трябвало да изпълня инструкциите. Това беше.

Хънтър започна да крачи от единия край на стаята до другия.

— Какво те накара да му повярваш? — попита. — Не си ли помисли, че това е лъжливо обаждане? Защото, честно казано, кой би получил такова обаждане и би изпълнил инструкциите, особено когато трябва да отиде в друг град?

Хендерсън повдигна рамене.

— Аз съм репортер на свободна практика. По принцип не разчитам на анонимни обаждания, които да ме доведат до интересни

истории. Нямаше какво да правя до края на деня. Имах две възможности за избор — да не обърна внимание на обаждането и да не правя нищо или да рискувам. Имаш ли представа колко страхотни истории изпускат репортерите всеки ден само защото решават да пренебрегнат някое анонимно обаждане?

— Мога да си представя — съгласи се Хънтър, — но си представям и колко много фалшиви обаждания има до репортери всеки ден, основаващи се на безполезна информация. Сигурно е имало нещо, което е наклонило везните на другата страна.

— Вероятно. Но ако трябва да го припиша на нещо, сигурно е инстинкт. След толкова години в тази професия развиваш чувство за това — тръпки по гърба, свиване на стомаха. Трудно е да се каже, но го чувстваш и вътрешният глас ти казва: Не го подминавай. — Оуен се облегна назад. — Хайде, не ми казвай, че не знаеш за какво говоря. Може и да не си агент на ФБР, но си ченге. Несъмнено детектив. Вие разчитате на инстинкта си повече, отколкото на всичко друго. И ние също.

Хънтър нямаше довод срещу тази забележка.

— И колко време ти отне да стигнеш дотам?

— Тръгнах от Финикс веднага — отвърна Оуен. — По-точно в два и трийсет и една. Знам, защото погледнах часовника на таблото, когато включих двигателя, и проверявах часа почти на всяка минута. Стигнах до място, където паркирах колата си — на другата улица от адреса, който ми казаха — двацет и пет минути по-рано, в пет и трийсет и осем.

— Защо паркира колата си на другата улица? И защо не носеше нищо в себе си — нито мобилен телефон, нито портфейл или документи за самоличност? Носел си самс фотоапарат. Защо?

Хендерсън сложи ръката си с чашата кафе на коляното си.

— Защото нямах представа в какво се забърквам. Ако бях спрял пред къщата, можеше да предупредя някого вътре или на двора. Нямах документи за самоличност, телефон, нищо, с което да докажа кой съм, ако се наложи. Взех това решение по пътя. И ми свърши работа. — Той отново отпи от кафето. — Още не сте ходили на местопрестъплението, нали? Слязохте от самолета на ФБР и дойдохте направо тук, нали?

В гласа му прозвуча присмех.

— Защо мислиш така? — попита Хънтър.

Оуен нарочно задържа напрежението.

— Защото специален агент Фишър ми каза, че един съсед ме видял да влизам в дома на господин Дейвис по-рано днес — най-последно откри той. — Разговарял ли е някой с този съсед?

Хънтър хвърли бърз поглед към еднопосочното огледало. Изпитваше подозрения към историята за съседа. Това беше причината да попита агент Фишър дали някой е говорил с него.

— Мисля, че не — продължи репортерът на свободна практика. — Къщата на господин Дейвис е добре скрита и не се вижда. Намира се зад гъста растителност. Няма как съсед от близката къща да е видял, че някой се приближава до предната врата или прозорците, още по-малко да влиза.

— Ще проверим — отвърна Хънтър, представяйки си какво се е случило, и после бързо продължи по-нататък. — И в колко часа отиде в къщата на господин Дейвис? Около пет и четирийсет?

— Да — потвърди Оуен. — Плюс-минус една минута.

— И защо не каза нищо, когато дойдоха полицаите? Защо не се представи като репортер? Защо разигра играта на мълчание, последвана от театралната тъпотия на „студено четене“?

Хънтър беше сигурен, че знае отговора, но искаше Хендерсън да го каже заради официалния запис на разпита.

— Аз съм разследващ репортер — отговори Оуен. — С това се занимавам. Мъжът по телефона не ми съобщи много информация. Когато дойдоха полицаите, взех решение на място. Знаех, че ще ме приберат. Знаех, че не нося в себе си нищо, по което да ме идентифицират. Каквото и да кажех, нямаше да помогне, затова реших да не казвам нищо. Предположих, че рано или късно ще се появят ФБР. Освен това знаех, че няма как доброволно да ми кажат нещо за онова, което видях в мазето. Ако смятах да изкопча информация, трябваше да ги изиграя.

Усмивката му беше изпълнена със самоувереност.

— Знаем, че мога да извлека информация почти от всеки, от когото искам. Преди да стана репортер, си изкарвах прехраната с гадаене на карти „Таро“, гледане на ръка, аури, камъчета... каквото искат клиентите. Реших, че извличането на информация от агент Фишър няма да е по-различно, отколкото от обикновен човек. — Той небрежно повдигна рамене. — И се оказах прав.

Хънтър първо се зачуди колко ще се ядоса агент Фишър, а после се запита каква ли саркастична забележка ще подхвърли Гарсия. Той изчака няколко секунди. Не се разнесоха изстрели. Може би Карлос беше запазил забележката за себе си.

— В края на обаждането всичко стана още по-странно — каза Хендерсън.

— В какъв смисъл?

Оуен се замисли за точните думи, които беше употребил мъжът по телефона. След няколко секунди беше абсолютно сигурен.

— Той каза, че живеем във фалшив свят — изкуствен свят,

където истинската, естествена красота е най-чистата и рядка форма на изкуство. Колкото е по-рядка, толкова по-ценна става. Истинската красота не можела да бъде изфабрикувана или копирана и по тази причина изчезвала. Истинската красота трябвало да живее вечно и той се грижел за това. Накрая каза, че се надява, че аз ще мога да разбера и да оценя истинското изкуство.

58

Институтът по съдебна медицина на окръг Пима, който се помещаваше в източния квадрант на Университета на Аризона в Тусон, беше внушителна сграда, и по размери, и в архитектурно отношение. Дизайнът ѝ се открояваше с модерни, остри линии и на фасадата от теракотени плочки имаше големи квадратни прозорци с огледални стъкла. Беше едно поколение по-стара от историческия на вид Институт по съдебна медицина в Лос Анджелис.

Служителят хаваец поздрави всички от рецепцията във фоайето, слабо осветено помещение, което дори по това време на нощта беше охладено с климатик няколко градуса под приятната температура.

— Вие сигурно сте от ФБР, нали? — попита служителят, когато приключи разговора си по телефона.

— Да — отговори агент Майк Брандън и показа служебните си документи. — Доктор Морган ни очаква.

— Така е — кимна служителят. — Той идва.

След по-малко от десетина секунди въртящите се метални врати вдясно от рецепцията се отвориха и в приемната влезе доктор Морган.

— Агент Брандън — каза той, приближавайки се към групата. Гласът му прозвуча уморено. Беше със синя лабораторна престилка и същата на цвят хирургична шапка.

— Докторе. — Брандън стисна ръката му. — Много благодарим за времето и съдействието. Разбрахме, че аутопсиите след работно време са много необичайна практика и наистина сме ви признателни за помощта.

— Няма проблем — отвърна лекарят. — Само си върша работата. — Той се обърна към другите.

Доктор Морган беше слаб, с леко прегърбени рамене и посивяла, оредяла коса. Носеше очила с черни рамки, поставени твърде високо на носа му, и се движеше бавно, сякаш краката му не можеха да се справят с тежестта на тялото му.

След като всички се представиха и се ръкуваха, групата, с изключение на специален агент Брандън, последва доктор Морган покрай рецепцията и въртящите се метални врати, които ги отведоха в широк коридор с луминесцентни лампи на тавана и под, застлан с линолеум, толкова чист и лъскав, че обувките им потракваха или скърцаха шумно с всяка крачка.

В коридора ги посрещна студена миризма на антисептик, която се задържа във въздуха и одраска вътрешната част на ноздрите като остри, разгневени нокти. Хънтър и Гарсия мразеха тази миризма. Бяха влизали много пъти в морга, но никой от тях така и не свикна с нея. И съдейки по израженията на федералните агенти, и те не я харесваха.

Робърт се почеса по носа и се постара да диша предимно през устата. Карлос направи същото.

В дъното на коридора завиха надясно и стигнаха до други двойни врати с две прозорчета с матирани стъкла на височината на очите.

— Пристигнахме — каза доктор Морган, отвори вратите и въведе всички в просторна, но ужасно студена зала за аутопсии. Мирисът на антисептик загуби повечето си сила и беше заменен с лека миризма на индустриален сапун.

Залата не беше много по-различна от онези, с които бяха свикнали Хънтър и Гарсия в Лос Анджелис. Големи двойни умивалници в ъгъла, метални тезгяхи с множество инструменти, бял под, облицовани с бели плочки стени и така нататък. Разположението може и да беше различно, но съдържанието беше горе-долу същото.

В средата на стаята имаше маса за аутопсии от неръждаема стомана. Трупът върху нея беше напълно покрит с бял чаршаф. Мощните халогенни лампи, наредени на тавана в кръг над масата, обливаха залата в ярка светлина.

Доктор Морган се приближи до трупа с бавни, колебливи стъпки, сякаш всяка крачка го водеше малко по-близо до тъгата.

Хънтър, Гарсия и двамата агенти на ФБР го последваха и застанаха от дясната страна на масата за аутопсии. Съдебният лекар заобиколи от другата страна, дръпна чаршафа и разкри голото тяло на Тимъти Дейвис. Очите бяха хлътнали дълбоко в орбитите. Устните бяха загубили пълнотата си и кожата изглеждаше като гумена, почти нечовешка, но въпреки всичко това спокойният и отпуснат вид, който Хънтър беше забелязал на лицето на жертвата, когато за пръв път видя снимките от местопрестъплението в джипа, все още беше там. Също като предишните три жертви, Хънтър беше сигурен, че Тимъти Дейвис не е умрял в болки и не е страдал.

Прословутият Y-образен разрез на торса, който започваше от раменете, спускаше се по гърдите и завършваше в долната точка на гръдната кост, беше защит с дебел, черен хирургичен конец. На дъската

в източната стена беше написано окончателното тегло на вътрешните органи Тимъти Дейвис.

Когато съдебният лекар смъкна чаршафа, Хънтър веднага забеляза невероятното обезцветяване на кожата на трупа.

— Патолог съм от трийсет и една години — започна доктор Морган — и през тези години съм виждал неща, които наистина са трудни за вярване, но това тук... — той поклати глава, — би трябвало да е от холивудски филм, не от реалния живот. — Патоанатомът се премести отпред на масата. — Ако някой от вас ми помогне да преобърнем тялото, бих искал да започна с онова, което е видимо.

Хънтър и Гарсия пристъпиха напред, за да помогнат на лекаря. След като преобърнаха трупа, доктор Морган огледа гостите и след това продължи:

— Съдейки по липсата на изненада на лицата ви, предполагам, че сте очаквали да видите разрезите върху гърба на жертвата.

В стаята настъпи тишина за няколко секунди.

— За жалост това не е първата жертва на този убиец, докторе — отговори агент Фишър, без да откъсва очи от трупа на масата. — Разрезите са един от почерците му. Затова да, очаквахме да ги видим.

Тя мълчаливо се опита да разчете резките, но този път линиите на гърба на жертвата изглеждаха по-дълги, по-компактни, по-близо една до друга и с по-малко веднага разпознаваеми букви. Агент Фишър примига, опитвайки се да прогони умората и главоболието, но не успя. Щеше да се нуждае от много повече време, за да декодира написаното.

Инстинктивно, като амбициозен, състезаващ се ученик, тя погледна Хънтър. Очите му бавно се придвижваха от един разрез на друг и изражението му беше сериозно и съсредоточено.

— Може ли да попитам какво представляват? — опита късмета

си доктор Морган. — Някакво послание?

— Нещо такова — отговори агент Фишър.

— Знаете ли какво означават?

— Още не, докторе. — Тя поклати глава. — Убиецът пише различни послания върху всяка жертва. Никога не е едно и също нещо.

Агент Фишър отново погледна крадешком Хънтър. Очите му се бяха отместили от тялото на Тимъти Дейвис и сякаш не бяха фокусирани. Изражението му се беше променило от дълбоко съсредоточено в дълбоко замислено. Ерика Фишър разбра, че той отново е разчел посланието.

Как го прави толкова бързо, по дяволите?

Изведнъж замисленият вид изчезна. Хънтър примига два пъти и погледна Гарсия.

Карлос беше негов партньор отдавна и разчиташе повечето му изражения. Без да пророни нито дума, Хънтър току-що му каза, че в разрезите няма логика.

Двамата агенти на ФБР също забелязаха странното изражение на Хънтър и макар да не бяха сигурни какво означава, разбраха, че нещо не е наред. Тайната на разследването обаче все още беше от изключително важно значение, затова никой не попита нищо. Знаеха, че скоро ще разберат.

— Щом сте виждали подобни разрези и преди — продължи доктор Морган, — тогава вероятно вече знаете, че убиецът използва много остър инструмент, за да ги направи. Нещо остро и прецизно като медицинските скалпели, които използваме тук в моргата. Всеки разрез е направен с едно-единствено разсичащо движение.

Двамата агенти на ФБР леко кимнаха.

— Сигурен съм, че познавате и метода на действие на убиеца —

продължи лекарят. — Знаете как отнема живота на жертвите.

— Асфиксация чрез задушаване — отговори агент Фишър. — Да, докторе, познаваме метода му на действие.

Доктор Морган я погледна учудено.

— Асфиксация?

Дори въздухът в стаята стана неподвижен.

— Не е ли бил задушен? — попита Хънтър.

— Не — отговори патоанатомът.

— Сигурен ли сте? — попита агент Фишър.

Лекарят придоби обиден вид.

— Чухте ли, когато казах, че съм патолог от трийсет и една години? Да, напълно сигурен съм, специален агент Фишър.

— Съжалявам, докторе — каза тя, чувствайки се неудобно. — Не исках да прозвучи като неуважение. Толкова съм изненадана, пък и съм много уморена.

— Няма проблем — отговори доктор Морган. — Всичките ли предишни жертви са умрели от задушаване?

— Да — отвърна агент Фишър. — Всички до една.

Съдебният лекар отново показа разрезите на гърба на Тимъти Дейвис.

— Тъй като сте виждали нещо подобно на това и преди, разбирам как този странен код в стил „Зодиакалния убиец“ не ви шокира, но ако сте мислели, че тази жертва е била задушана, тогава ви очаква огромна изненада.

— Мисля, че е време за почивка — каза мъжът, когото ФБР наричаше Хирурга, излезе от магистралата и подкара по отклонението, което водеше до закусвалня за шофьори на камиони с потрепваща неонова табела отпред. От три часа той караше, без да спира, и му оставаха още най-малко три. Беше гладен, но не чак толкова отчаяно. Всъщност повече се нуждаеше от тоалетна и кафе.

Закусвалнята беше сравнително голяма — дванайсет сепарета, три от които празни. Покрай бара бяха наредени десет въртящи се, високи червени столчета. Основите им бяха заковани за пода. Млади мъж и жена, които доизяждаха хамбургерите си, заемаха столчета номера осем и девет, като се броеше от входа навътре. Старомодният шахматен под в черно и бяло беше безупречно чист и това му достави удоволствие. Навън един до друг бяха паркирани камиони „Кенуърт”, „Питърбилт” и „Волво”. Товарът на кенуърта изглеждаше два пъти по-голям от другите два камиона.

Когато мъжът влезе в закусвалнята, всичките трима шофьори на камиони, които бяха седнали поотделно в сепаре едно, две и три, любопитно вдигнаха очи от храната си, за да огледат новодошлия. Никой от тях не обърна внимание на високия мъж повече от няколко секунди.

Той се приближи до бара и късо подстриганата сервитьорка на средна възраст му се усмихна — любезна и професионална усмивка, която отправяше за поздрав на всеки клиент, който влезеше в закусвалнята. На червената престилка на кръста ѝ имаше две петна от пръски — горчица, съдейки по цвета им. На тънка връв на врата ѝ бяха окачени очила с тъмни рамки. На табелката с името ѝ пишеше *Наиси*.

— Здравейте — каза Наиси. — Моля, седнете, където искате.

Идвам веднага.

Гласът ѝ, макар и топъл и приветлив, звучеше уморено. Лицето ѝ изглеждаше похабено и отчаяно и издаваше факта, че тя е работила на едно и също място твърде дълго и вече се е отказала от мечтите, които е имала като млада.

— Благодаря — кимна мъжът и отиде в последното сепаре в другия край на закусвалнята. Седна с гръб към стената и с лице към входа.

Менюто беше стандартното за всички крайпътни заведения — бургери, сандвичи, хот-дог, макарони със сирене, ребърца и така нататък. Специалитетът беше сандвич с кюфте със сос, приготвен по тайната рецепта на главния готвач.

— Е, какво да ви донеса? — попита Наиси. Сега очилата бяха високо на носа ѝ и тя държеше бележник и химикалка.

— Останаха ли ви сандвичи с кюфте?

Тя погледна мъжа и усмивката се завърна на устните ѝ.

— Скъпи, сандвичите с кюфте са запазената ни марка. Има ги денонощно, всеки ден в седмицата и винаги са пресни, освен това вкусът им е изумителен.

— Взимам един — отговори мъжът. — А може ли да ми го напълните с кафе, моля? — Той ѝ даде голям пътнически термос.

— Разбира се. — Наиси взе термоса. — Нещо друго? Паят ни с орехи пекан също е приказен.

— Приказен?

— О, да.

— Как да откажа на такава убедителна реклама? Ще си взема едно парче. И малко изворна вода, моля.

— Идва веднага.

След по-малко от пет минути Нанси донесе поръчката на мъжа. Не беше излъгала. Сандвичът с кюфте наистина беше изумителен, а паят с орехи пекан — приказен. И кафето не беше лошо.

Мъжът се хранеше спокойно, сякаш нямаше абсолютно никакви грижи на света. Когато приключи, плати сметката си в брой и остави на Нанси двацет долара бакшиш. Този път усмивката, която тя му отправи, не беше обичайната заучена усмивка.

Докато мъжът минаваше покрай касата, една изрезка на информационното табло с местните новини до вратата привлече вниманието му. Той спря и се втренчи в нея.

— Не може да бъде — измърмори. Във вените му вече нахлу адреналин. Едва не отметна назад глава и не се засмя, но нямаше намерение да привлича внимание към себе си.

Мъжът хвърли бърз поглед през дясното си рамо, за да види дали някой го гледа. Никой не го гледаше. Нанси се беше върнала в кухнята, младата двойка до бара си беше тръгнала преди няколко минути, а единственият останал шофьор на камион в третото сепаре беше твърде зает да поглъща ребърца.

— Здравей, красавице — каза мъжът, отново поглеждайки изрезката, и с едно бързо движение я откъсна от таблото. Пъхна късчето хартия в джоба си и почувства, че в тялото му се разлива странна топлина.

Знаеше коя ще бъде следващата му жертва.

60

Забележката на доктор Морган накара всички в залата за

аутопсии номер едно да го погледнат обезпокоено.

— И какво по-точно означава това, докторе? — попита агент Фишър.

— Нека ви покажа.

Съдебният лекар кимна на Хънтър и Гарсия, искайки помощта им отново да преобърнат трупа.

— Когато за пръв път видях трупа преди няколко часа — започна доктор Морган, — веднага ме поразил нещо странно — обезцветяването на кожата. — Той посочи, докато говореше.

— Знам, че сте виждали предостатъчно трупове и сте присъствали на също толкова много аутопсии, затова съм сигурен, че не е необходимо да ви обяснявам какво е послесмъртни петна.

Краткото мълчание, което последва, потвърди предположението му.

— Е, господин Дейвис няма послесмъртни петна — продължи той. — Абсолютно никакви.

— Как е възможно? — попита агент Уилямс.

Сърцето на Хънтър пропусна един удар.

— Защото не е имало кръв — каза той.

Гарсия и двамата агенти на ФБР го погледнаха.

— Къде не е имало кръв? — попита агент Уилямс.

— В тялото му — отговори Хънтър.

Доктор Морган кимна.

— Точно така. Всичката кръв е била източена от тялото на жертвата. Вените му бяха сухи. Мозъкът му приличаше на къшей стар хляб. Успях да извлека малко количество кръв от сърцето, черния дроб и бъбреците, но направо се наложи да я изцеждам. — Лекарят показа с двете си ръце, имитирайки изцеждане.

Агент Фишър потрепери.

— Във вените на трупа не е имало кръв, когато е бил докаран тук? — попита агент Уилямс, който започваше да се чуди дали не сънува.

— Точно така — потвърди доктор Морган.

— Чакайте малко — каза агент Фишър и отстъпи крачка назад от масата за аутопсии. — В Зоната на здрача ли ме хвърлихте? Това не е вампирска история, нали? — Тя се обърна към патологоанатома. — Нали няма да ми кажете, че той има белези от хищнически зъби на врата? — Погледът ѝ инстинктивно се отправи към врата на Тимъти Дейвис.

— Не — отговори доктор Морган. — Няма следи от хищнически зъби на врата му. Има само малко убождане и синина на лявото бедро и друго, още по-малко, на лявата ръка. — Той посочи.

Всички насочиха вниманието си към средната лакътна вена на лявата ръка, където се виждаше малка синина.

— Наркоман ли е бил? — попита агент Фишър.

— Не видях признаци за това — отговори съдебният лекар и поклати глава. — Това убождане — добави, говорейки за лявата ръка на жертвата, — е съвместимо с кръводаряване.

— Еха, чакайте малко — рече агент Фишър и вдигна ръце. — Искате да кажете, че убиецът е успял да източи *всичката* кръв на жертвата през мъничко убождане на ръката?

— Не, не казвам това — отвърна доктор Морган. — Казах, че малкото убождане и синината над средната лакътна вена на жертвата е съвместимо с тези, които се получават след кръводаряване, но не мисля, че убиецът е източил кръвта от там.

— Когато казвате „всичката кръв на жертвата”, за какво количество кръв говорим? — попита агент Уилямс.

— Съдейки по размерите на жертвата — отбеляза Хънтър, — някъде между пет и шест литра.

— Бих казал, че преценката е доста точна — съгласи се доктор Морган и после се обърна към агент Уилямс. — Количеството кръв в човешкото тяло е приблизително от седем до девет процента от теглото му. Приживе убитият мъж вероятно е тежал около седемдесет и два-три килограма.

— Съжалявам — прекъсна обсъждането агент Фишър, — но не мисля, че количеството на източената кръв или теглото на жертвата приживе имат някакво значение за нас. Искам да разбера как е възможно? Вие сам го казахте, докторе — кръвта не може да е източена от вените. — Тя отново погледна трупа на масата. — Няма порезни рани. Гърлото му не е прерязано. Китките са непокътнати. Как е източил убиецът *всичката* му кръв?

— Има два проблема с изказването ви, специален агент Фишър — възрази доктор Морган с непоколебим тон.

Тя го изгледа гневно.

— Първо — започна съдебният лекар, — количеството на източената кръв е от изключително важно значение за нас, защото това е причината за смъртта, не асфиксация. Когато тялото загуби повече от четирийсет процента от кръвта си, което с медицински термин се нарича кръвоизлив клас четири, общо взето, играта е свършила — обясни той. — Напрежението върху кръвоносната система на тялото е твърде голямо, за да оцелее. Сърцето вече не може да поддържа кръвното налягане и кръвообращението. Главните органи спират да функционират и жертвата изпада в коматозно състояние, което предшества смъртта. Това състояние е известно като *хиповолемичен шок*.

— Няма страдание — отбеляза Хънтър.

— Не — потвърди доктор Морган. — Най-лошото, което жертвата изпитва, е тежест в гърдите, когато загубата на кръв принуди сърцето да работи извънредно, за да се опита да снабди с кръв тъканите. И тогава кръвното налягане спада много бързо, и жертвата изпада в коматозното състояние, за което споменах. — Той напълни с въздух белите си дробове и след това се обърна към агент Фишър: — И вторият проблем с изказването ви е, че не съм казал, че кръвта не може да е била източена от вените. Казах, че не мисля, че убиецът е източил кръвта през малкото убождане на лявата ръка на жертвата, и това ни води към единственото друго нараняване на тялото. — Съдебният лекар посочи убождането на лявото бедро на Тимъти Дейвис.

— Какво? — Фишър изглеждаше още по-озадачена, но този път не беше сама. Гарсия също изглеждаше объркан.

— Недоумението ви е напълно разбираемо — каза доктор Морган с тон, в който липсваше арогантност или неодобрение. — И аз бях озадачен, но трябваше да имам предвид фактите — на тялото на жертвата имаше само две наранявания — убождането на ръката и убождането на крака, нищо друго.

Не виждах как онзи, който е източил всичката кръв на жертвата, би могъл да го направи, забивайки медицинска игла за взимане на кръв в ръката му. Това ми остави само една възможност за избор — раната в крака.

— Добре, но как? — попита агент Уилямс. Вниманието му отново беше насочено върху нараняването на крака на Тимъти Дейвис. — Как е могъл убиецът да източи всичката кръв от тялото на жертвата през една дупчица в крака?

— И аз това се зачудих — призна доктор Морган. — През

всичките ми години като патолог не съм виждал такова нещо. Ако жертвата беше обезглавена и оставена с краката нагоре, пак нямаше да бъде източена всичката кръв.

— И какъв е отговорът? Как е успял да го направи убиецът през малка дупка в крака?

— Много хитро и затова се забавих толкова много с аутопсията. Блъсках си главата да разбере как е възможно. Наложих се да ровя в раната на крака и в тялото, за да открия някаква улика... нещо, което да ме насочи в правилната посока.

— И открихте ли нещо?

— Да. — Доктор Морган намести очилата на носа си и направи знак на всички да го последват до другия край на залата за аутопсии, където имаше чертеж на устройството на човешкото тяло, закачен на стената. — Искам обаче да знаете, че това в никакъв случай не е сигурно. Това е само обосновано предположение, като имам предвид убождането и онова, което открих по време на аутопсията. Затова позволете ми да обясня.

Всички погледнаха чертежа, който изобразяваше главните вени и артерии в човешкото тяло.

— Ще трябва да изчакаме токсикологичния анализ, за да разпознаем веществото — започна доктор Морган, — но за да може убиецът да действа, без да се съпротивлява жертвата, е трябвало да го упои. Токсикологичният анализ ще ни каже какво е използвал.

Всички кимнаха.

— А сега за онова, което открих — продължи лекарят. — Убождането на крака е направено много внимателно и професионално, за да стигне директно до лявата външна илиачна вена на жертвата. — Той посочи вената на чертежа. — Сега идва много умната и също

толкова трудна част, но ако предположението ми е правилно, убиецът е пъхнал нещо като катетър размер четири и половина в дупчицата на крака до външната илиачна вена на жертвата. Това е сравнително голяма вена, която свързва феморалните вени с обикновените илиачни вени. На нивото на петия лумбален прешлен лявата и дясната обикновени илиачни вени се сливат и се превръщат в коремната куха вена. Докато се приближава до сърцето, става долна куха вена.

На чертежа на стената всичко изглеждаше като една дълга вена, която минаваше от средата на крака чак до сърцето.

— Казано с прости думи, това в общи линии е голяма вена, която влиза и излиза от сърцето — поясни доктор Морган.

— Прилича на главна градска улица, която пресича няколко квартала. Въпреки че остава същата, докато преминава от квартал в квартал, придобива различни имена, това е всичко. — Той отдръпна ръце от чертежа. — Запознати ли сте всички със системата на долната куха вена?

Хънтър кимна. Всички останали поклатиха глави.

Доктор Морган го погледна с любопитство.

— Чета много, докторе.

— Добре. — Патологът се обърна към другите от групата. — Долната куха вена пренася лишена от кислород кръв от долните части на тялото — крака, гръб, корем и таз — до дясното предсърдие на сърцето и затова убиецът сигурно е използвал дълъг катетър. Много бавно и внимателно е насочил катетъра през вената на жертвата — или вените, защото тя променя името си, както обясних — и към сърцето.

Гарсия и агент Фишър леко потрепериха.

— Отначало си помислих, че убиецът се е нуждаел от някаква помпа, за да изпомпва кръвта от тялото на жертвата — добави доктор

Морган.

— А не е ли било така? — попита агент Фишър.

— Да, и това е най-умното от всичко.

— Използвал е най-естествената помпа от всички — каза Хънтър.

— Сърцето на жертвата.

— Какво?

Доктор Морган кимна. Изглеждаше смаян от знанията на Хънтър.

— Несъмнено много умна, нестандартна идея — каза лекарят. —

Както обясних, когато количеството кръв намалее, сърцето започва да изпомпва по-бързо, изпращайки все повече кръв към катетъра.

— Но щом количеството на кръвта спадне под шейсет процента, както също обяснихте — допълни Гарсия, — играта свършва. Сърцето спира да изпомпва. Тогава как е източил останалата кръв от тялото?

— Страхотен въпрос и единственият начин, за който се сещам, е ръчно. — Патологът отново поведе групата към масата за аутопсии и придружи обясненията си с жестове. — Първа помощ. Сякаш се е опитвал да съживи тялото. Слагаш ръце на гърдите, над сърцето, и натискаш. Едно, две, три, четири... За да източи кръвта от ръцете на жертвата, предполагам, че убиецът ги е вдигнал една по една и е изстискал кръвта от тях обратно към сърцето. Още няколко помпания и готово — напълно обезкръвена жертва.

— Това е абсолютно откачено — каза агент Фишър и поклати глава.

— Може би — съгласи се лекарят. — Но и ефективно, и сериозно умно.

— Резките на гърба на жертвата — обърна се агент Фишър към Хънтър веднага щом излязоха от главната сграда на моргата. — Ти ги разгада, нали? Направи го там вътре.

Той спря на стъпалата и я погледна с уморени очи.

— Мисля, че да.

— Мислиш?

— Денят беше дълъг — поясни Хънтър. — Уморен съм, мозъкът ми е изтощен, очите ми са уморени.

— Въпреки това, докато бяхме вътре, ти разчете израза на латински, който убиецът е изрязал на гърба на жертвата, нали?

Мълчанието на Хънтър красноречиво казваше да.

— Мислиш ли, че може да си го разчел погрешно? Да си допуснал грешка?

Този път мълчанието означаваше обратното на първото. Агент Фишър разбра ясно и двете.

— Добре, какво беше? Какъв израз на латински беше използвал убиецът този път?

Хънтър се огледа наоколо. Въпреки че бяха сами, той не мислеше, че стълбището на Института по съдебна медицина на окръг Пима в Тусон е най-подходящото място, където да водят този разговор.

— Да поговорим в колата? — предложи той.

— Да, мисля, че така ще е най-добре — съгласи се агент Уилямс.

Когато всички се качиха в джипа, агент Майк Брандън сякаш се нахрани да им каже нещо, но така и не му се удаде възможност.

— Може ли да видя това? — обърна се Хънтър към агент Уилямс, говорейки за големия плик, който му беше дал доктор Морган в залата за аутопсии. Хънтър извади от плика една от моменталните снимки,

които показваха разрезите на гърба на Тимъти Дейвис.

Агент Фишър се наведе към Хънтър, за да я разгледа, но след няколко секунди се отказа. Ако Хънтър вече беше свързал линиите и буквите, за да прочете новия израз на латински, който убиецът беше изрязал на гърба на четвъртата жертва, какъв беше смисълът да си блъска главата, за да реши извращения ребус? Определено можеше да мине без стреса, особено като имаше предвид непоносимото главоболие, което я измъчваше, откакто беше слязла от частния самолет.

— Какво пише този път, Робърт? — попита Гарсия, който седеше от лявата страна на Хънтър.

Хънтър се почеса по брадичката и погледна агент Фишър. Докато изричаше латинските думи, той посочваше с показалец по моменталната снимка, сякаш я караше да провери още веднъж дали не е сбъркал.

— *Pulchritudo habitantem in interim.*

Очите на агент Фишър следваха пръста на Хънтър, както патенце следва майка си. Линиите се свързаха идеално, за да образуват букви, които оформиха три думи.

Щом той ѝ го показа, изглеждаше лесно.

— Да, вижда ми се правилно — съгласи се тя.

— И какво означава? — попита Гарсия. — Красотата... къде е този път?

— Красотата живее отвътре? — попита агент Фишър и погледна Хънтър. Този път тя искаше потвърждение.

Той кимна.

— *Pulchritudo habitantem in interim* означава „Красотата се намира — или живее, или красотата е — отвътре”, но смисълът е един и същ.

— Красотата живее отвътре? — повтори агент Уилямс скептично.

Хънтър се обърна към агент Брандън, който седеше зад волана.

— Какво става с филмчето от фотоапарата на Оуен Хендерсън?

— Проявено е — отговори агент Брандън и му даде друг плик. —

Отидох да взема снимките, докато вие бяхте в моргата, но нямах време да ви ги дам.

Хънтър разкъса плика и извади дебел сноп цветни фотографии двадесет на двадесет и пет сантиметра.

Всички се обърнаха към него, когато той започна да ги разглежда.

Първите четиринайсет изображения показваха Тимъти Дейвис в цял ръст, положен на болничното легло в мазето на дома си. Бяха направени от различни ъгли и разстояния. Хънтър не се задържа дълго на никоя от тях.

Следващите единайсет снимки показваха отблизо лицето на жертвата и странното убождане на левия крак. Хънтър пак ги прехвърли набързо, без особен интерес, и стигна до последните пет фотографии.

Всички останаха с убеждението, че Оуен Хендерсън е започнал да документира стаята, където е бил намерен трупът. Той беше снимал всяка от четирите стени.

Тимъти Дейвис, изглежда, беше превърнал стаята в мазето в светилище на покойната си съпруга Ронда.

Първата снимка беше на стената вляво от вратата. До нея имаше старинна бяла тоалетка с трикрило огледало в същия цвят. На ъглите на огледалото бяха окачени две златни колиета с разпятия. В горния ляв ъгъл беше закрепена цветна снимка десет на тринайсет сантиметра на Тимъти и съпругата му в деня на сватбата им. Той стоеше зад нея, обвил с ръце кръста ѝ. Усмивките им бяха по-ярки от слънцето на небето над тях. В десния ъгъл на огледалото имаше друга снимка на двойката, на

която Тимъти и Ронда разрязваха сватбената си торта. Лицата им изразяваха абсолютно щастие.

На тоалетката старателно бяха наредени няколко неща, почти до точката на маниакалност. Имаше четка за коса, гребен, малка кутия за бижута, щипка за извиване на мигли, две пилочки за нокти и две прозрачни стъклени бурканчета. Първото съдържаше множество моливи за гримиране в различни цветове и оттенъци. Второто беше пълно с четки за гримиране с всевъзможни форми и големина. До огледалото бяха сложени три шишенца парфюм, пълни до половината.

Хънтър разгледа следващата снимка, която показваше отсрещната страна на стаята в мазето. В стената бяха заковани кукички, на които бяха окачени четири женски дрехи, покрити с тънък, прозрачен найлон, за да се предпазват от прах. Първата дреха отляво надясно беше булчинската рокля на Ронда. Втората и третата бяха много елегантни дълги вечерни рокли, а последната — износено, протрито джинсово яке, леко скъсано на десния ръкав и с липсващ джоб отпред. До всяка от тях имаше снимка в рамка на Ронда Дейвис, облечена със съответната дреха.

Хънтър се вгледа в следващата снимка, която показваше стената вдясно от входа. Беше покрита от пода до тавана с още фотографии в рамки на Тимъти и Ронда на различни места — плаж, планини, вечери, в дома им... къде ли не. Някои бяха стари, от времето, когато двамата все още са били студенти. Няколко отделни снимки ги показваха като деца.

Следващата снимка беше на четвъртата и последна стена, онази с вратата. Вдясно от вратата имаше дървена масичка, а върху нея — една-единствена портретна фотография на Ронда, синя ваза с букет червени рози и малка кутия за бижута с един предмет в нея — венчалният ѝ пръстен.

Последната снимка показваше тавана, който беше боядисан в бяло като стените. Плоската хромирана лампа с три малки прожектора в средата осигуряваше предостатъчно светлина в стаята. В два от ъглите се виждаха влажни петна с мухъл около тях.

— Това ли е всичко? — обърна се Ерика Фишър към агент Брандън.

— Да, това е всичко, с което разполагаме. Филмчето във фотоапарата имаше трийсет и шест кадъра. Последните шест бяха празни.

Хънтър отново разгледа последните пет снимки. Мозъкът му работеше на пълни обороти, за да сглоби парчетата на ребуса.

— „Красотата живее отвътре“ — каза Гарсия. — Как свързва това местопрестъплението като платно или произведение на изкуството? Красотата живее вътре в какво? В онази стая? Дали убиецът се опитва да разсъждава философски и ни казва, че красотата живее във всеки от нас и ние трябва само да я открием, за да разберем творенията му? Смята ли кръвта за нещо красиво? Какво...

— Може би има предвид стаята — каза агент Фишър и кимна към снимките. — Може би има предвид онова, което символизира стаята.

— Какво символизира стаята? — попита Карлос.

— Неумиращата любов между жертвата и покойната му съпруга. — Тонът на агент Фишър беше спокоен, без абсолютно никакво раздражение. — Само погледнете снимките. Влезете ли в онази стая, озовавате се обградени от тази любов. Няма как да не го почувствате. Там живеят една до друга любов и тъга. Това буквално се излъчва от снимките на стените. А сега, замислете се за момент. Извършителят не само че е убил господин Дейвис в онази стая, но и е оставил трупа там, заобиколен от „светилището“, което е създал за съпругата си...

светилището, което е създал за тяхната любов. Именно това убиецът вероятно смята за произведение на изкуството. Още веднъж ще повторя, че изразът на латински говори за цялостната композиция, като почит към любовта — любовта, която след смъртта на съпругата на господин Дейвис, е живеела само отвътре — в стаята и в него. Като кръвта, която е течала във вените му. Затова го е убил, като е източил кръвта му. Както вече споменах, всичко е символизъм. И ти може би също си прав в предположението си — „красотата е във всички нас”.

Гарсия учудено повдигна вежди.

— Ако убиецът е използвал това убийство, за да символизира любовта — обясни Ерика, — тогава е вярно, че любовта живее във всички нас, също като кръвта, която тече във вените ни.

— Ами изборът на жертвите? — попита Хънтър.

Двамата агенти го погледнаха с любопитство.

— Защо убиецът е избрал тези четирима души за свои жертви?

Агенти Фишър и Уилямс отново се върнаха на въпроса, който си бяха задали в новия им кабинет.

— Трябва да има причина защо убиецът е избрал точно тези четири жертви — добави Хънтър.

— Със сигурност има — отвърна агент Фишър. — Но това не означава, че ще можем да я разберем или да я обясним. Може би за убиеца тези четири жертви са били онези, които най-добре подхождат на работата му. Не забравяйте, че той не се интересува от тях като хора, а като обекти — най-подходящите за голямата картина, за садистичната творба на каквото там изкуство създава. Затова не ги наранява. Да, вероятно в жертвите е имало нещо много конкретно, което е привлякло извършителя към тях, но може би никога няма да го разберем и да го обясним, защото може да е нещо специфично само за убиеца и никой

друг. Колкото и усилено да се опитваме, може никога да не видим нещата през изкривените му представи.

Хънтър знаеше, че това е вярно. Залавянето на убийци не означаваше непременно, че ще разберат начина, по който те разсъждават, мотивите им, причините им...

— Ами пътуванията? — попита Гарсия. — Дори ако убиецът има предвид определен тип човек, да речем някой, който най-добре подхожда на откаченото му произведение на изкуството, което иска да създаде, както предположи ти, защо ги избира от различни градове... и различни щати?

Агент Фишър не отговори.

— Убиецът е извършил първото си убийство в Детройт — добави Карлос, — град с население близо седемстотин хиляди души. Сигурен съм, че не е имал проблеми да намери осемдесет и четиригодишен бивш портиер, който живее в Детройт за второто си убийство, или млада и привлекателна манекенка за третото и афроамериканец за четвъртото. Защо да ходи от Мичиган в Канзас, Калифорния и сега Аризона? Какво е било толкова специалното в тези четирима души, което го е накарало да прекоси щатските граници, за да стигне до тях?

— Може би не е това, че са специални — предположи агент Фишър. — Може би пътуванията са свързани с работата му. Той може да е спортен разузнавач или търговски пътник за фармацевтична компания, или нещо от този род. Професия, която го кара да прескача от град на град. След това убиецът използва удобството на работата си, за да избира жертвите от различни места, знаейки, че само този факт ще направи издирването му много по-трудно.

Гарсия се замисли за това за момент, но мозъкът му беше твърде уморен и всичко все още беше твърде скорошно, за да може да

разсъждава логично. За по-малко от двайсет и четири часа те бяха преминали от една жертва в Лос Анджелис към четири, в четири щата. В момента абсолютно нищо не се връзваше и най-налудничавата от всички версии беше онази, която най-добре отговаряше на фактите, е които разполагаха.

Хънтър мълчеше, но не можа да не си помисли, че убийствата са твърде сложни, за да избира убиецът жертвите си въз основа на удобството на работата си, свързана е пътувания.

Агент Фишър изведнъж отвори широко очи, когато ѝ хрумна нова идея.

— Списъците с пътниците — обърна се тя към агент Уилямс. — Ако убиецът наистина пътува заради работата си, тогава има вероятност да лети със самолет, включително до градовете, където са извършени убийствата. Ако случаят е такъв, името му ще е в списъците с пътниците. Трябва да се свържа с всички летища в Детройт, Уичита, Лос Анджелис и Тусон, може би дори Финикс. Хайде да сформираме екип, който да провери всички списъци с пътници и да ги съпостави. Трябва да търсим най-малко три седмици преди и след датата на всяко убийство. Ако ни провърви, може да открием име, което да се повтаря на влизане и излизане от четирите града.

— Това е адски малко вероятно, но определено си заслужава да опитаме — съгласи се агент Уилямс. — Още утре ще събера екип.

62

Агент Майк Брандън беше запазил стаи за всички във „Вила в

пустинята”, бутиков хотел в стил хасиенда, разположен на пет акъра земя точно в центъра на Тусон. Мястото беше изумително и величествено, тъй като на фона се виждаше внушителната планина Санта Каталина.

— По дяволите — прошепна Гарсия, когато двамата с Хънтър слязоха от джипа и взеха багажа си. — ФБР наистина имат много пострахотни играчки от нас. Само погледни това място. Ако лосанджелиската полиция финансираше това пътуване, вероятно щяхме да спим в колата.

— Може ли да взема чантата ви, господине? — попита млад портиер с тон, който звучеше прекалено бодро за този ранен час на утрото.

Карлос му се усмихна.

— Разбира се.

— А вашата? — обърна се портиерът към Хънтър.

— Не, благодаря — отговори той и преметна чантата на дясното си рамо. — Не е тежка.

Регистрираха се бързо благодарение на трите големи главни букви най-отгоре на страницата за резервации на компютърния екран на рецепцията. Може би буквите бяха причината и да им дадат петте най-хубави стаи в хотела.

— Часът е четири и двамадесет и две минути сутринта — каза агент Уилямс, докато взимаше ключа си. — Мисля, че трябва да поспим най-малко четири часа. Затова, искате ли да се срещнем на закуска в осем и половина?

Всички се съгласиха.

Хънтър беше настанен в номер двеста двамадесет и едно, просторна стая, обзаведена в стил стария Ел Пасо, до кактусовата градина в

западното крило на хотела.

Той затвори вратата, пусна чантата си на пода и почувства, че изтощението превзема всяко кътче на тялото му като непобедимо заболяване. Разбра, че нищо, дори безсънието, няма да може да му попречи да заспи. Не и този път. Въпреки умората обаче, той реши да се изкъпе набързо, преди да си легне. Сигурен беше, че все още долавя отвратителната миризма на моргата по кожата си!

Хънтър се съблече до луксозното и много удобно на вид голямо легло и тръгна към банята.

— Еха — промълви и спря на вратата. Не беше сигурен кое го смая повече — мексиканските плочки „Талавера”, които несъмнено внасяха много цвят в банята, или размерите ѝ — горе-долу колкото дневната на апартамента му. Нежното и успокояващо ухание на иглика и люляк от долината, което се разнасяше във въздуха, също беше много приятен щрих.

Хънтър влезе под душа, затвори очи, наведе се напред, притисна чело към пъстроцветните плочки на стената и остави силната струя хладка вода да масажира напрегнатите мускули на врата, раменете и гърба му. Ако имаше рай, това беше водният му вариант.

Топлата вода го отпусна, но мозъкът му все още не искаше да се успокои. И как можеше, след случилото се през последните двацет и четири часа? Трябваше да обработи толкова много неща, че за пръв път през кариерата си Хънтър наистина нямаше представа откъде да започне. Кое да анализира най-напред? Самите убийства? Жертвите? Метода на действие на убиеца? Почерците на убиеца? Посланията? Местопрестъпленията? Местата? Странната теория, която бяха измислили? Всичко наведнъж?

Той почувства, че главата му се замайва, затова реши да използва

малкото сили, които му бяха останали, за да прогони тези мисли. Съсредоточи се да търка със сапун тялото си, докато вече не долавяше миризмата на смърт по кожата си. Когато спря водата, кожата му с естествен тен беше порозовяла и пръстите му се бяха набръчкали.

Хънтър се върна в стаята и без да си прави труда да изсушава косата си, се хвърли в леглото. Усещането, което изпита, когато кожата му се допря до луксозните бели ленени чаршафи, беше като потъване в пухкав облак. Клепачите му дори не потрепнаха. Затвориха се като тежки кепенци в края на един много дълъг ден. След по-малко от една минута той заспа.

63

Точно в осем и дваайсет и пет Хънтър излезе от стаята си. В същия момент Гарсия зави зад ъгъла на коридора.

— Еха — възкликна Карлос. — Какъв съвършено подбран момент.

Робърт затвори вратата и отвърна:

— Мислех, че вече си в залата за закуска.

— При други обстоятелства щях да съм там — съгласи се партньорът му. — Но не ми се иска да бъда сам с онези двамата толкова рано сутринта. Не съм мазохист, нали знаеш?

Хънтър се подсмихна.

— Да, разбирам те. Не мисля, че специален агент Фишър те харесва особено много, Карлос.

— Мен ли? — Гарсия се престори на изненадан. — Глупости.

Няма човек, който да не ме харесва. Аз съм очарователен, красив, умен и много забавен. Какво не ми харесва? — Той вдигна ръце на височината на гърдите си, а след това ги разпери и се посочи. — Освен това съм бразилец. Всички харесват бразилците, защото ние танцуваме самба.

— А ти можеш ли?

— Мога, и още как. Но това не е важно. Гладен ли си?

— Умирам от глад — призна Хънтър. Не беше необходимо да пита, защото колкото и да беше слаб, Карлос винаги беше гладен.

Двамата тръгнаха по коридора.

— Колко големи и пъстроцветни са стаите — каза Гарсия. — Видя ли колко грамадна е банята?

— По-голяма от апартамента ми.

Карлос се засмя.

— Това не би било трудно, Робърт. Ти живееш в кутия за обувки.

— Харесва ми.

— Разбира се.

Те забелязаха специални агенти Фишър и Уилямс веднага щом влязоха в залата за закуска на хотел-ресторанта. Двамата агенти седяха на маса до големия прозорец в източната стена. И двамата бяха със стандартните, служебни на ФБР слънчеви очила и черни костюми. Косата на Ерика Фишър беше разпусната и все още влажна от сутрешния душ.

Гарсия едва се сдържа да не прихне.

— И двамата са със слънчеви очила... тук вътре?

Хънтър им кимна за поздрав и тръгна към масата им.

— Задължително ли е да седнем при тях? — прошепна Карлос.

— Нали каза, че всички те харесват — отвърна Робърт.

— Така е — потвърди Гарсия. — Това обаче не означава, че аз също трябва да ги харесвам.

— Може да спечелиш сърцата им, като танцуваш самба.

Карлос поклати глава неодобрително.

— Робърт, ти си гениален в много неща, но да се шегуваш на момента не е едно от тях. Най-добре остави шегите на мен.

— Мисля, че направих доста добър опит.

Гарсия не беше единственият, който не бе в настроение за среща толкова рано сутринта. Веднага щом видя двамата детективи, агент Фишър се наведе към партньора си.

— Казах ти, че трябваше да изберем маса някъде в дъното — измърмори тя. — Скрити от всички. Сега ще трябва да я споделим с тях.

— Мислех, че харесваш детектив Хънтър — прошепна в отговор агент Уилямс.

— Да. Нямам абсолютно нищо против Робърт. Партньорът му ми лази по нервите.

— О, вече е Робърт, а?

Ерика повдигна рамене.

— Все едно.

Въпреки че говореха тихо и бяха обърнали глави малко настрана, Хънтър безпроблемно разчете какво си говорят по движенията на устните им.

— Добро утро — поздрави ги той, когато стигнаха до масата им.

— Добро утро — едновременно отговориха двамата агенти.

— Мислех, че ще изберете маса в дъното, скрити от всички — не устоя Робърт.

Двамата агенти го погледнаха учудено.

— Предвид новото развитие на нещата — съобщи агент Фишър

още преди детективите да седнат срещу тях, — директорът Кенеди упълномощи пресконференция. Специален агент Брандън я организира в момента. Следобед до всички главни новинарски канали ще бъде изпратено много сбито изявление. На пресконференцията ние ще отговорим на няколко подбрани въпроса и това ще бъде всичко. Няма да позволя да се превърне в медиен цирк. Всичко ще продължи не повече от десет минути, най-много петнайсет.

— Здравейте, добре дошли в хотел „Вила в пустинята” — каза чернокоса сервитьорка на двајсет и няколко години, която се приближи до масата веднага щом Хънтър и Гарсия се настаниха. Усмивката ѝ беше фалшива, но въпреки това приветлива. — Какво да ви донеса?

— Коя е най-голямата закуска, която предлагате? — попита Карлос и отвърна на усмивката ѝ.

— Пълна закуска „Вила в пустинята Аризона” — отговори сервитьорката. — Включва...

— Не е необходимо да изброяваш, скъпа — прекъсна я той. — Ще си я поръчам. Каквато и да е, ще я изям. Само я донеси.

— Как предпочитате яйцата? — попита тя.

— Леко рохки, моля.

— А пържолата?

Карлос я погледна изненадано.

— Има пържола?

— Триста грама — потвърди сервитьорката, оглеждайки слабото му тяло. — Порцията е доста голяма. Повечето хора не успяват да изядат дори половината. Мога да кажа на готвача да не слага пържола или може да си поръчате нещо по-малко.

— Не, пържолата е добре. Донеси я. — Гарсия се усмихна. — А пък колкото до това да изям всичко, предизвикателството е прието.

Нека пържолата да е средно препечена, моля.

Хънтър реши да пропусне готвената закуска и предпочете онова, което предлагаше бюфетът. Агентите Фишър и Уилямс направиха същото. И четиримата си поръчаха чисто кафе без захар и сметана.

— Изявлението за медиите — обърна се Хънтър към агент Фишър, след като сервитьорката се отдалечи от масата. — Какво ще пише в него?

— Не много — поклати глава тя. — Но за да не ни изненада неприятно някой вестник, ще трябва да спомена нещо, което вече знае проклетият репортер на свободна практика. Няма да му оставям козове. Той и панаирджийският му трик с извличане на информация може да вървят на майната си. Заради него се налага да спомена приблизителния период кога са започнали убийствата, броя на жертвите и така нататък, но няма да разкривам никакви имена. Не сега. Няма да споменавам нищо и за разрезите, почерците и метода на действие на убиеца и определено нищо за това, че извършителят мисли, че твори изкуството е жертвите си.

Сякаш по даден знак в залата за закуска влезе специален агент Майк Брандън и се приближи до масата им.

— Добро утро на всички — каза той и седна до агент Уилямс. Изглеждаше и звучеше много по-отпочинал от останалите около масата, взети заедно. — Пресконференцията е насрочена за деветнайсет часа днес. Ще използваме стаята за конференции тук в хотела. Достатъчно е просторна.

— Чудесно — отговори агент Фишър.

Агент Брандън се обърна към Хънтър:

— И ти беше прав за съседа на господин Дейвис — господин Кристофър Пендълтън, човекът, който уж се е обадил на 911. Не се е

обадил той, нито пък е трябвало да бъде на почивка до вдругиден. Господин Пендълтън има адвокатска кантора в центъра на Тусон. Каза, че се прибрал в дома си към девет вечерта и като всички други се изненадал, когато видял полицейските коли около къщата на съседа му. Когато почуках на вратата му тази сутрин, преди около един час, той ми каза, че съм първият, който го пита нещо.

— Сам ли живее? — попита Гарсия. — Съпруга? Деца? Имало ли е някой вкъщи вчера през деня?

— Разведен е — отговори агент Брандън. — Две деца, и двете са в колеж. Къщата е безлюдна през целия ден в повечето дни.

— Има ли следи от влизане с взлом?

— Не. Къщата има и алармена система. Никой не е влизал.

— Полицията в Тусон потвърди ли телефонните номера след обаждането до 911? — разтревожено попита агент Фишър.

— Очевидно не — отвърна Брандън.

— Тогава убиецът се е обадил на 911 — заключи агент Уилямс.

— По всяка вероятност — съгласи се агент Брандън.

— Защо? — зачуди се на глас агент Фишър. — Защо убиецът се обажда първо на онзи скапан репортер, кара го да отиде в къщата и после звъни на 911? Какъв е смисълът?

— Направил го е, защото иска пресконференцията да се случи — отговори Хънтър. Той бързо свърза няколко факта.

— Какво? — Агент Фишър не изглеждаше убедена и не беше единствената. — Убиецът иска пресконференцията да се случи? Не разбирам.

— Всички знаем, че убиецът се е обадил на Оуен Хендерсън във Финикс вчера следобед, нали? — започна Хънтър и продължи, без да дочака отговор. — Сега сме сигурни и че убиецът се е обадил на 911.

Добавил е измислената история за съседа, върнал се по-рано от почивка, за да придаде много повече достоверност на обаждането, и за да ни заблуди, че ни е провървяло. Замислете се за вчера. Оуен Хендерсън ни каза, че е пристигнал в дома на господин Дейвис в пет и четирийсет следобед, плюс-минус една минута. — Той се обърна към агент Брандън: — Ти ни каза, че обаждането до 911 е било точно в седемнайсет и четирийсет и две, нали?

— Да, точно така — потвърди агентът.

Хънтър огледа присъстващите около масата и повдигна рамене.

— А сега някой мисли ли, че това е било случайно?

64

Момичето отвори очи и бавно се претърколи на леглото, за да погледне будилника, въпреки че не беше необходимо. Както винаги, тя се събуди точно когато първите слънчеви лъчи пронизаха тъмното нощно небе.

За момент момичето не помръдна. Очите ѝ бяха приковани в слабата червена светлина на електронния часовник на нощното шкафче. След това, когато най-после се разсъни, устните ѝ се разтеглиха в свенлива усмивка.

— Петък е — промълви тя.

С тези думи свенливата усмивка набра увереност и момичето се претърколи още веднъж, този път с лице към тавана.

— Петък е — повтори с много по-бодър глас, отколкото преди една секунда. — Да. Да. Петък е.

Думите бяха изречени напевно, с някаква глупава мелодия, която момичето съчини на момента. Започна да припява импровизирания текст, като ритмично поклащаше бедра и клатеше глава.

Причината за това щастие беше елементарна — днес тя щеше да го види отново, също като миналия петък и по миналия, и предишния.

Винаги се срещаха в стария парк зад грозното, неизползвано училище. Там вече не играеше никой, никой не разхождаше кучето си и не караше велосипед. Когато училището затвори врати преди няколко години, целият район постепенно беше забравен и това ги устройваше идеално.

— Никой няма да знае за срещите ни, нали? — беше ѝ казал той първия път, когато се срещнаха преди няколко седмици. — Няма да ни позволят да се виждаме, ако разберат.

— Да, знам — отвърна момичето. — На майка ми никак няма да ѝ хареса.

С всяка среща двамата се чувстваха все по-удобно един с друг и това беше още една причина за едва сдържаното ѝ щастие. Миналият петък за пръв се държаха за ръце. Това я накара да се почувства както никога дотогава — топлина отвътре, настръхнала кожа отвън, щастлива. Тя искрено се надяваше, че той отново ще държи ръката ѝ днес.

Мисълта я накара отново да се усмихне и да вложи нов, поживен ритъм в импровизираната си песен. Ръцете ѝ се размахаха във въздуха пред нея в неравноделен такт.

— Добре, добре — каза си момичето, потискайки малко въодушевлението си. Преди да го види отново, трябваше да отиде на училище, а преди това — да се приготви.

Момичето пак се обърна и за последен път погледна часовника на нощното шкафче. Определено беше време да става.

Провеси крака от леглото и седна на ръба. В същия момент ѝ хрумна идея — преди да тръгне за училище, защо да не се вмъкне крадешком в стаята на майка си и не скрие в чантата си едно от шишенцата ѝ парфюм? Майка ѝ нямаше да има нищо против, нали? Тя имаше много. Пък и момичето нямаше да го открадне, а само да го вземе назаем. Щеше да ѝ го върне, когато се прибереше. Можеше да вземе назаем дори обици — онези лъскавите, които майка ѝ си слагаше само по специални поводи. Бяха красиви. Всички ги харесваха и ако тя си ги сложеше, и той щеше да ги хареса, нали?

— Да, разбира се, че ще ги хареса.

И може би дори щеше да я обикне.

65

Реалността на предположението на Хънтър зашлеви като шамар всички в лицата.

— Има само един начин убиецът да се е обадил по същото време, когато Оуен Хендерсън е влязъл в дома на Тимъти Дейвис — добави Робърт.

— Той все още е бил там — каза агент Уилямс.

Хънтър се облегна назад и рече:

— Не мисля, че все още е бил в къщата, защото е било твърде рисковано, но със сигурност е бил някъде наблизо и е видял, че Оуен Хендерсън пристига. След като се е уверил, че Оуен е влязъл в къщата, убиецът се е обадил на 911. Вероятно също така е знаел, че полицията в Тусон ще реагира за по-малко от пет минути.

— Чакай малко — прекъсна го агент Фишър. — Ако убиецът наистина е изчакал репортерът да влезе в къщата на господин Дейвис, преди да се обади на 911, тогава мисля, че може би грешиш, Робърт. Ти каза, че според теб убиецът е направил всичко това, защото е искал пресконференцията да се случи, но аз не мисля така. Нека разсъждаваме логично. Ако убиецът се е обадил на 911 веднага щом е видял, че репортерът влиза в къщата, очевидно това е било, защото е искал полицията да арестува Хендерсън. А щом е искал полицията да арестува репортера, това е било, защото е искал Хендерсън да говори пред нас. Очевидно е знаел, че ще разпитаме всеки, намерен на местопрестъплението. Затова, ако е искал репортерът да говори пред нас, това е било, защото е искал Хендерсън да се опита да изкопчи от нас колкото е възможно повече информация, и точно това се случи.

— И да, и не — отговори Хънтър.

Ерика Фишър се втренчи недоумяващо в него.

— Да — обясни той. — Убиецът е искал полицията да задържи Оуен Хендерсън и той да говори пред нас. Но не, намерението му не е било да изкопчи информация от нас. Идеята за измъкване на информация е била на Оуен Хендерсън, не на убиеца. Няма как убиецът да е предвидил как ще се развие разпитът. Оуен Хендерсън искаше да изкопчи информация от нас, защото е репортер и те правят това. Намерението на убиеца е било да ни накара да разберем, че сега един амбициозен репортер знае за убийствата.

— Както споменах преди — намеси се Гарсия, — това означава, че сега няма как да потулим историята, защото ако ние не кажем нищо, Хендерсън няма да мълчи. Казано с прости думи, агент Фишър, убиецът току-що ни принуди да дадем пресконференция.

Ерика се замисли.

— Тогава смятате, че извършителят е типичен сериен убиец като по учебник и търси внимание? — попита тя. — Направил е всичко това, защото иска да е в новините?

— В него няма нищо типично — възрази Гарсия. — Но пък защо не? Съдейки по нивото на емоционално безразличие, което убиецът показва към другите човешки същества, дори животни, няма съмнение, че той е първокласен психопат, и като такъв, убеден съм, че мисли, че превъзхожда всички други около него... във всяко отношение. — Карлос замълча за момент, оставяйки другите да осмислят думите му. — Хората обичат славата, агент Фишър. Обичат да ги запомнят. Да ги почитат и уважават, ако е възможно. Това е факт. За някои дори няма значение дали славата е добра или лоша. Добрата и лошата слава са много силни мотиватори, особено за хора, които се мислят за много повече, отколкото са всъщност.

Сега беше ред на Гарсия да прикове със сериозен поглед агент Фишър.

— Ти сама го каза, помниш ли? — продължи той. — Някои убийци искат не само ние, но и целият свят да научи колко са велики.

— Той е прав, Ерика — отбеляза агент Уилямс.

— Наистина ли е трудно да се повярва, че убиец, който си е направил труда да се подготви толкова старателно за всяко едно убийство, ще иска признание за работата си? — добави Карлос. — Само се замислете — професионалното отстраняване на части от тялото, уликите на латински, абсолютно откачения начин, по който е източил всичката кръв на едната жертва, подреждането на местопрестъпленията като картини, всичко. Той се перчи. Какъв смисъл има да създаваш произведения на изкуството, ако никой няма да може да ги оцени? Този тип иска признание за... „таланта” си.

Тримата агенти на ФБР се опитваха да организират мислите си и гледаха двамата детективи срещу тях.

— Добре, доводът е логичен — най-после се съгласи агент Фишър. — Но щом убиецът търси слава, защо не отиде направо при медиите и не разкаже всичко? Вече се съгласихме, че той вероятно фотографира местопрестъпленията си за собствено удоволствие, за своята „галерия на мъртвите”, или каквото и да е там, затова защо не изпраща копие на всичко на някой вестник или телевизионна станция? Това би му гарантирало предаване в най-гледаното време, нали? Защо ще действа с такъв сложен план — да изпраща репортер на местопрестъплението, за да го арестуват... да говорим с него... и така нататък? Не ви ли звучи твърде налудничаво?

— Още веднъж — отговори Хънтър. — За достоверност.

— Моля?

— Дори той самият да се свърже с медиите — обясни детективът, — на историята му ще липсва достоверност. Той може да е поредният психопат, който търси внимание. Каквито и снимки да им изпраща, може да е създал софтуер за монтиране на изображения. Но дори ако те искат да вярват на историята му, преди да отпечата или излъчи нещо, всеки вестник или телевизионна станция ще трябва да я потвърди, като се обърне или към ФБР, или към местните полицейски участъци. Правоприлагащите органи лесно могат да омаловажат историята и вместо най-гледано време, той може да получи долен ъгъл на петнайсеа страница.

— Ако обаче Федералното бюро за разследване съобщи историята на национална пресконференция — продължи Гарсия мисълта на Хънтър, — той получава достоверност, най-гледаното време и повишаването на самочувствието, които търси, защото вие, ФБР,

признавате, че се борите със случая.

Последните му думи, изглежда, вбесиха агент Фишър.

— Е, ФБР определено няма да признае, че се бори с нещо — възрази тя. — Не и на тази пресконференция. По никакъв начин няма да надуя егото на този изрод. Всъщност мислим, че на пресконференцията е най-добре вие двамата да стоите далеч от камерите и да ни оставите да говорим. В края на краищата, разследването е предимно на ФБР.

Карлос погледна партньора си. Не че беше необходимо. Робърт мразеше да се изправя пред камери.

— Разбира се — отговори Хънтър. — Нямаме абсолютно нищо против.

66

След още две спирания за тоалетна и общо седем часа зад волана мъжът, когото във ФБР първоначално бяха кръстили Хирурга, най-после спря колата си на алеята пред дома си. Пътуването беше ужасно дълго и адски изтощително, но несъмнено си струваше всяка секунда, всяка капка пот и всеки затаен дъх. Последното му произведение беше изящно. Не се срамуваше да го признае. Ако можеше да му постави цена, трябваше да каже, че Тимъти Дейвис е най-безценната му придобивка досега — и най-вдъхновяващата.

Мъжът не можа да не се зачуди колко изумени ще останат полицаите, ФБР и дори съдебният лекар, когато аутопсията разкрие истинския мащаб на изобретателността и интелигентността му. Катетър, вкаран право в долната куха вена. Гениално. Работа на ненадминат ум.

Сега те трябваше поне да признаят гениалността му, дори ако не я разбират.

Мъжът обожаваше играта на „остроумие“, която играеше. Гордееше се колко озадачаващи, подвеждащи и двусмислени са уликите, които беше оставил на всяко местопрестъпление. Така и трябваше да бъде. В случай като този той не се съмняваше, че ФБР ще се обърнат към отдела за поведенчески анализ към Националния център за анализ на насилствени престъпления, най-добрите, най-висшият елит, цветът, когато се стигнеше до разгадаване на ребуси. Но наистина ли беше така? Бяха ли вече разбрали нещо? Щяха ли някога да осъзнаят величието на представите му или да проумеят важност на работата му?

Колкото и да се наслаждаваше на играта, която беше създал, мъжът щеше да излъже, ако не признаеше, че беше малко разочарован от „елита“. Дотук нещата бяха едностранни. Той вече очакваше да види нещо по новините или да чуе нещо по радиото, или поне да прочете нещо във вестника или в интернет, но след повече от два месеца не беше прочел нито дума и не бе чул нито звук за работата си никъде. Дори след Лос Анджелис.

Вярно, не го беше грижа за котките. За него те бяха животни без цел. Само ядяха и спяха. Освен това бяха нелоялни и безсрамно се сприятеляваха с всеки, който им предложеше храна. Това обаче не беше достатъчна причина да ги убива. Мъжът признаваше това. Не, в Лос Анджелис той беше сложил котарака във фризера само за шоков ефект. Смяташе, че така ще по дразни полицията и ФБР. Такава беше логиката на този луд свят — отнеми живота на човешко същество и хората може да се ядосат, но отнемеш ли живота на домашно животно, те ще се вбесят.

Но това не беше всичко. Също така само за шоков ефект мъжът

беше облял стените, мебелите и цялата стая в кръв. И пак, дори след Лос Анджелис, никъде нямаше нито дума за работата му. Нещата обаче щяха да се променят. Той беше сигурен в това. Използването на репортера на свободна практика беше друга елементарна, но хитра идея.

— Сега вече не можете да отречете — каза мъжът на глас, докато гледаше очите си в огледалото за обратно виждане.

Пътуването му до Аризона се беше оказало още по-плодотворно, отколкото очакваше, защото по чист късмет той я намери в закусвалня за шофьори на камиони наред американската затънтена пустош.

Момиче.

Младо момиче.

Но идеално във всяко отношение.

От момента, в който видя снимката ѝ, закачена на информационното табло в мазната закусвалня, мъжът разбра, че колекцията му ще се обогати с нов експонат. И сега, след като се беше върнал у дома, той трябваше само да я проучи, да измисли план и да го осъществи. Нямаше търпение да започне.

67

Двайсет и осем минути. Толкова отне на агент Майк Брандън да отиде с джипа от хотела им в центъра на Тусон до дома на Тимъти Дейвис в Каталина Футхилс. Къщата беше внушителна по повечето стандарти, но въпреки това скромна в сравнение с другите четири на Ист Миравал Плейс.

Оуен Хендерсън не беше излъгал. Имотът на Тимъти Дейвис

наистина беше ограден с гъста, избуяла растителност. Нямахте как някой да е видял какво става в къщата или в двора от прозорец на съседна къща, още по-малко да е станал свидетел на тайно влизане.

Два бели микробуса на криминалисти бяха препречили пътя на сребрист буик енкор на алеята за коли. На единия микробус се беше облегла криминалистка, облечена в син гащеризон от тайвек, и тъкмо допушваше цигара. Гарвановочерната ѝ коса беше събрана на кок на тила ѝ. Имаше такъв вид, сякаш не беше спала през по-голямата част на нощта. Когато агент Брандън паркира черния джип на улицата отвън, криминалистката угаси цигарата, прибра два паднали кичура коса от лицето си и се върна в къщата.

Хънтър, Гарсия и тримата агенти на ФБР слязоха от джипа, подписаха декларацията за местопрестъпление и тръгнаха след криминалистката. Заобиколиха алеята за коли и се отправиха към предната веранда на къщата, но когато стигнаха до нея, Хънтър спря, обърна се и огледа района.

— Нещо не е ли наред? — попита агент Фишър, която забеляза заинтригуваното му изражение.

Той отмести поглед наляво, към посоката, от която бяха дошли. От мястото, където стоеше, не можеше да види улицата, входа към алеята за коли и превозните средства, спрели на нея.

— Криминалистите проверили ли са живия плет? — обърна се Робърт към агент Брандън и посочи гъстите, подобни на пустинни храсти растения, които ограждаха къщата.

— Живият плет? — попита Брандън. — Имаш предвид в храстите?

— Да, и тях.

— Знам, че обработиха къщата отвън, включително алеята за

коли, но не мисля, че са проверили живия плет. Защо?

— Мисля, че ще е добра идея да го направят — отговори Хънтър и после обясни: — Убиецът се е обадил на 911 горе-долу по същото време, когато Оуен Хендерсън е влязъл в къщата. — Той посочи алеята за коли. — Проблемът е, че предната веранда не може да се види от улицата, алеята за коли или някоя от съседните къщи. — Робърт се обърна към живия плет. — Но за да се обади по същото време, убиецът е трябвало да вижда вратата. — Той повдигна рамене. — Ти къде би се скрил?

— Да ме вземат дяволите — рече агент Фишър и като всички останали, бавно плъзна поглед по дължината на живия плет пред тях. Гъстите храсти биха осигурили на всеки идеално скривалище и видимост към предната врата на къщата.

— Ще им кажа да започнат веднага — каза агент Брандън. Щом влязоха в къщата, те не губиха време да огледат всички стаи и да слязат в мазето и местопрестъплението. Бяха прави в убеждението, с което бяха останали от снимките, които беше направил Оуен Хендерсън — мястото беше превърнато в светилище на Ронда, покойната съпруга на Тимъти Дейвис. От снимките обаче никой не би могъл да предположи, че противната миризма на смърт, която неизбежно съпътства повечето местопрестъпления, не се е задържала в тази стая. Във въздуха се долавяше леко ухание на лавандула, сякаш всеки предмет в мазето беше напоен с любимия парфюм на Ронда — факт, който добавяше още тъга към и без това сърцераздирателната сцена.

— Неприятно ми е да го призная — каза Гарсия, приближавайки се до Хънтър, който от десетина минути разглеждаше снимките на стената вдясно от вратата, — но агент Фишър беше права. Тази стая бавно те поглъща в задушаваша комбинация от любов и тъга, сякаш

двете чувства наистина съжителстват на тези стени. Извисява те и в същото време разбива сърцето ти. — Карлос се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо. — Това е като някакъв странен, изсушаващ душата плаващ пясък. Колкото по-дълго стоиш тук, толкова повече се разпадаш.

— И мислиш ли, че е било направено нарочно? — попита Хънтър. — Искам да кажа, мислиш ли, че убиецът е знаел за тази стая преди това? За това... светилище на любов и тъга?

Гарсия се замисли.

— Ако сме прави за теорията, че „местопрестъплението е платно”, и ако значението на израза на латински, който е използвал убиецът тук — „Красотата живее отвътре” — наистина се отнася за красотата, която е живяла в Тимъти Дейвис и може би дори в тази стая, както предположи агент Фишър, тогава той сигурно е знаел за нея. Няма как това да е станало случайно, Робърт.

— Това е проблемът, Карлос — каза Хънтър, все още гледайки снимките на стената. — Откъде е знаел?

68

Фишър и Уилямс току-що се бяха присъединили към Хънтър и Гарсия до стената със снимките, когато в стаята влезе агент Брандън, който беше останал горе, за да даде нови указания на екипа криминалисти.

— Ти се оказа прав — каза той с оживен глас, поглеждайки Хънтър. — Заслужаваше си да проверим кръводарителските центрове в

града. Тимъти Дейвис наистина е дарил кръв наскоро, всъщност вчера, в кръвната банка на „Червения кръст“ в центъра на Тусон около единайсет часа сутринта. След като му взели кръв, го видели да разговаря с някакъв висок мъж в стаята със закуските. Информацията, която имаме, е, че са ги видели да излизат заедно от кръводарителския център, и тогава господин Дейвис е бил видян жив за последен път.

Агент Фишър погледна първо Хънтър, сякаш питаше: „Кога инструктира някого да провери кръводарителските центрове?“ След това отмести поглед към агент Брандън с друг неизречен въпрос: „И защо не?“. Накрая обаче успя да преглътне гордостта си и въпросът, който най-после зададе, не беше заядлив:

— Моля те, кажи ми, че кръвната банка в центъра на града има камери за наблюдение?

— Има — отвърна Брандън, но не им даде възможност да се зарадват. — Но за жалост не работят.

— Какво? Шегуваш ли се? — Ерика Фишър имаше такъв вид, сякаш щеше да удари някого. — Колко удобно.

— Не — поясни агент Брандън. — Системата не работи от месеци. Не е спряла внезапно вчера.

— Месеци? — попита агент Фишър. Тонът ѝ се повиши от раздражение. — И не са я поправили досега?

— Говорим за „Червения кръст“, Ерика — опита се да я успокои Хънтър. — Това е доброволческа организация, чийто бюджет е ограничен в най-добрите времена. Ремонтът на системата от камери за наблюдение вероятно не е на много високо място в списъка с приоритетите им.

— Добре — отговори тя и вдигна ръце. — Пак ни трябва имената на всички, които са били дежурни в кръвната банка вчера

сутринта, заедно с онези, които са били в стаята със закуските по онова време. Трябва да говорим с всичките, при това веднага.

Агент Брандън извади бележник от джоба си.

— Вчера в Центъра по кръводаряване са били дежурни три медицински сестри доброволки. Четвърти доброволец се е грижил за стаята със закуските. Според регистрите им по онова време в стаята със закуските е имало още трима души, но това още не е потвърдено. Единственият друг човек, който със сигурност е бил там с Тимъти Дейвис, е високият непознат, който не е регистриран в кръводарителския център.

— Не е регистриран? — учуди се агент Фишър.

Брандън поклати глава.

— Въпреки че е бил в стаята със закуските, където можеш да влезеш само след като дадеш кръв, никой не можа да го намери в списъка с донорите вчера. Високият непознат, изглежда, не е в системата им.

— Тогава как е влязъл в стаята със закуските?

— Може би и скенерът за ретина и системата им за разпознаване на гласа също са повредени — пошегува се Гарсия, въпреки че гласът му прозвуча сериозно. — Това е кръводарителски център на “Червения кръст”, агент Фишър, не Форт Нокс. В стаята е имало бисквити и сокове, не кюлчета злато. Вероятно е влязъл най-спокойно през главния вход. Никой не би разследвал присъствието му там, нали?

Преди Ерика да успее да отговори, Карлос се обърна към агент Брандън:

— Какво друго научи?

— Ами, четиримата доброволци, които са били дежурни вчера, са дежурни и днес. Трябва само да отидем в кръвната банка, за да говорим

с тях. — Агент Брандън погледна Хънтър и кимна. — И криминалистите вече започнаха с огледа на живия плет. Ако си прав, с малко късмет може да открием нещо.

— Отворена ли е кръвната банка? — попита агент Уилямс.

Агент Брандън погледна часовника си.

— Да, отворили са преди малко.

— Добре, тогава да тръгваме — каза Фишър и посочи вратата.

Хънтър искаше да прекара повече време в стаята в мазето, но за предпочитане необезпокояван и сам. При дадените обстоятелства обаче нямаше какво друго да прави там.

Гарсия не се нуждаеше от втора покана. Той поне се зарадва, че ще се махне от къщата.

Всички излязоха и в същия момент мобилният телефон на агент Фишър иззвъня в джоба ѝ. Когато тя го извади, Гарсия, който беше точно зад нея, зърна снимката на обаждания се на екранчето. Изображението показваше усмихнатото лице на тийнейджърка със синдрома на Даун.

— О! — възкликна Ерика, правейки всичко възможно да прикрие безпокойството си, когато се обърна към групата. — Вие вървете. Ще ви настигна след минута.

Тя доближи телефона до ухото си и въпреки че говореше тихо, докато се отдалечаваше от всички, Гарсия чу първите ѝ думи към момичето.

— Здравей, миличка, наред ли е всичко? — Гласът ѝ беше изпълнен с тревога.

Останалите четирима заобиколиха къщата и се насочиха към алеята за коли. Карлос погледна агент Уилямс.

— Круела де Вил⁶ има дъщеря? — попита той, искрено

изненадан.

Агентът кимна.

— Да. Хедър. На четиринайсет години е и е много сладка. И забавна. Ще се влюбиш в нея, ако я видиш.

— Еха. Нямах представа. Агент Фишър няма вид на майка, ако се сещаш какво искам да кажа.

— Ерика не е лош човек, детектив Гарсия. Тя е само...

— Груба и огромен трън в задника? И престани с това „детектив“. Наричай ме Карлос. Сега сме като стари приятели. Познаваме се от... — Той погледна часовника си. — Почти двамайсет и четири часа.

Агент Уилямс се усмихна.

— Да, Карлос, тя може да е груба понякога, но щях да употребя думата „всеотдайна“. Ерика е много силна жена, която преживя страшно много през последните няколко години. — Той поклати глава, за да покаже, че няма да разкрие повече. — Работата и дъщеря ѝ са всичко, което ѝ остана. Затова всеки ден, когато се събуди и вземе значката си, тя дава сто и десет процента от себе си. Да, за много хора Ерика може да е арогантна, нервна, нахакана, груба и несъмнено трън в задника понякога, но може да се обзаложиш, че винаги ще свърши работата си. И винаги ще ти пази гърба. В каквато и ситуация да се озовеш, ако се нуждаеш от нея, Ерика винаги ще те подкрепи.

Те седяха в джипа от десетина секунди, когато агент Фишър се присъедини към тях. Единственото останало свободно място беше до Гарсия.

— Наред ли е всичко? — попита той.

Агент Фишър се изненада. Не долови абсолютно никакъв сарказъм в гласа на детектива. Дори можеше да се закълне, че в думите

му прозвуча загриженост.

— Да, всичко е наред, благодаря — отвърна тя с малко недоверчив тон.

Карлос се усмихна и Ерика отново не съзря цинизъм в усмивката му. Това я подтикна да разкрие малко повече:

— Не съм се прибирала вкъщи почти две седмици. Дъщеря ми искаше да чуе гласа ми.

— Хубаво — искрено каза Гарсия. — Къде живееш? Във Вашингтон?

Агент Фишър се усмихна.

— За нищо на света. Не. И аз живея в Калифорния. Всъщност не много далеч от Лос Анджелис.

— Наистина ли?

Ерика кимна.

— Във Фресно. Късно вчера научих, че ще летя за Лос Анджелис, и силно се надявах, че ще се върна у дома, макар и само за една нощ. Хирурга обаче имаше други планове. — Суровият ѝ вид малко омекна. — Ти имаш ли деца?

— Не — отговори Карлос. — Със съпругата ми все още не можем да решим дали искаме деца.

Хънтър и агент Уилямс се бяха облегли назад на седалките си и се наслаждаваха на сцената, която се разиграваше пред тях. Агент Брандън също се радваше на необичайно сърдечния разговор между двамата, който обаче не продължи дълго. Само след няколко секунди агент Фишър се върна към нормалното си държане.

— Защо все още не сме тръгнали? — обърна се тя към Брандън и очите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане. — Давай, давай, давай. Нямаме време за губене.

Агент Брандън включи на скорост и настъпи газта.

69

Пътуването до Центъра за кръводаряване в центъра на Тусон се оказа много разочароващо. Трите дежурни медицински сестри си спомняха Тимъти Дейвис — много симпатичният господин от афроамерикански произход, който настоявал да нарича всички „госпожо”, но никоя не си спомняйте за висок непознат, който да е бил в кръводарителския център по същото време, когато господин Дейвис е бил там.

В стаята със закуските намериха същия двайсет и една годишен доброволец, който бе имал задачата да наблюдава помещението и предишния ден. Той беше единственият, който смътно си спомняше загадъчния висок мъж, но не можа да каже детайли за външния му вид. Високият метър и осемдесет младеж с акне на бузите си спомни само, че мъжът бил доста висок, седем-осем сантиметра по-висок от него. Носел бейзболна шапка, но не беше сигурен какъв цвят. Не можа да си спомни и как е бил облечен. Не видял очите му, защото непознатият носел авиаторски слънчеви очила.

— Авиаторски слънчеви очила? — попита агент Фишър.

— Да — отговори младежът. — Малко като вашите, но не толкова скъпи.

— Каза ли ти нещо? — попита Хънтър. — Здравей или довиждане?

— Не, изобщо не говори с мен.

— А хората обикновено разговарят ли с теб? — попита агент Фишър.

— Повечето ми казват поне „здравей“ или „довиждане“. Някои питат дали може да си вземат няколко бисквити или какво предлагаме.

— И това не ти ли се стори странно? — настоя тя. — Мъж с бейзболна шапка и слънчеви очила... тук вътре, който не ти е казал нито една дума?

Гарсия повдигна вежди, като чу коментара ѝ за слънчеви очила в затворено помещение.

— Идвам тук доброволно, когато мога — обясни младият човек. В гласа му прозвуча страх. — Преди три години претърпах катастрофа и ако не беше дарената кръв, сега нямаше да стоя пред вас. Затова давам кръв на всеки дванайсет седмици и работя тук, когато е възможно. Знам, че може да ви прозвучи странно, но тук виждам много хора с тъмни очила, бейзболни шапки и дълги палта. Това всъщност не е странно. Освен това някои хора са много стеснителни. Ако ме заговорят, винаги отговарям. Опитвам се да ги накарам да се почувстват удобно, доколкото мога. Ако не ми говорят, не им досаждам.

— И високият мъж с бейзболната шапка и очилата — попита агент Фишър и му показва портретна фотография на Тимъти Дейвис, — видя ли го да говори с този човек?

Младежът дълго гледа снимката.

— Да, със сигурност — кимна той. — Двамата разговаряха до масата с бисквитите ей-там. — Той посочи последната от трите маси в стаята.

— Спомняш ли си дали го видя да влиза в стаята? — попита Хънтър и посочи вратата, през която бяха дошли.

Младежът се замисли.

— Не — отговори накрая. — Изобщо не си спомням да съм го видял да влиза, но може да е дошъл, докато съм бил в тоалетната или да взимам още бисквити и сок.

Хънтър се обърна и погледна другата врата, в отсрещния край на стаята.

— Ами онази врата? — попита. — Винаги ли е отворена?

— Изходът ли? — Младежът кимна. — Да, през повечето време. Така стаята се проветрява и охлажда. Освен това мнозина донори изнасят навън напитките си, защото понякога тук става много задушно. Други излизат да пушат. Някои хора се застояват по-дълго, отколкото само да дадат кръв. — Той повдигна рамене. — Доколкото знам, вратата се затваря само когато вали.

— Накъде води? — попита Гарсия.

— Към задна уличка.

Хънтър погледна агент Фишър и каза:

— Това е отговорът ти.

— На какво? — попита тя.

— Как е влязъл тук заподозреният. Побъбрих с момичето на рецепцията — обясни той. — За разлика от всички други в този център тя не е доброволка, а работи в „Червения кръст“. Занимава се с регистрацията, графици и така нататък... компютърните неща. Освен това е рецепционистка и това означава, че поздравява всеки, който мине през главния вход, упътва го и проверява дали отговаря на изискванията за кръводарител. Тя трябва да разговаря с всеки, който влезе в кръвната банка.

— И тя не си спомня загадъчния висок мъж. — Гарсия разбра накъде бие Робърт с обяснението си.

— Не — отговори Хънтър. — Ясно си спомня Тимъти Дейвис.

Каза, че не било трудно да го запомни, но не си спомня вчера сутринта тук да е влизал висок мъж. Предполагам, че заподозреният се е вмъкнал през задната врата. Знаел е, че никой няма да му задава въпроси. Вероятно дори си е сложил фалшива превръзка на ръката, за да се слее с другите.

— Да, ръката му беше превързана — потвърди младежът.

Хънтър само направи гримаса.

— Въпреки това искам списък с имената на всички, които са дали кръв вчера — заяви агент Фишър.

— Ще ни трябва съдебна заповед — напомни ѝ Хънтър.

Тя вече набираше номера на директора Кенеди.

— Няма да отнеме много време.

* * *

— Добро попадение, детектив — каза агент Майк Брандън на Хънтър, когато групата най-после излезе от кръводарителския център на „Червения кръст”. — Криминалистите, изглежда, са открили мястото в живия плет около къщата на Тимъти Дейвис, където се е криел убиецът, точно както ти предположи. Успели са да снемат частичен отпечатък от обувка, който вече пътува към лабораторията ни в Куонтико. Все още проверяват за влакна, които може да са се закачили в храстите. С малко късмет, това може да е първият ни реален пробив.

За да намали до минимум броя на репортерите, когато се стигнеше до пресконференция, един от любимите трикове на ФБР беше съвсем елементарен — да даде официално изявление за медиите, в което да посочи часа и мястото на пресконференцията колкото е възможно по-късно. Колкото по-малко време имаха журналистите да се организират, толкова по-добре. В случая с разследването за Хирурга НЦАНП реши да даде на медиите само два часа предизвестие, което не беше много, като се имаше предвид, че пресконференцията щеше да се състои в бутиков хотел в Тусон, Аризона.

Номерът обаче не мина.

Новината за сериен убиец, който обикаля по улиците на всеки голям американски град, беше достатъчна, за да накара криминалните репортери да подскочат от радост. Новината за сериен убиец, който на практика държи под обсада цялата страна, беше събитие, което се случваше може би само веднъж в живота.

Към седем без петнайсет вечерта стаята за конференции в хотел „Вила в пустинята” беше пълна до краен предел. Навсякъде имаше камери и микрофони. Фотографи и репортери се блъскаха за по-добра позиция още преди на сцената да излезе някой. В стаята неконтролируемо се разнасяха спекулации и армия от гласове се преплитаха и образуваха абсолютно неразбираема мрежа от звуци.

— Еха! — възкликна Гарсия, потрерпервайки от шума, когато двамата с Хънтър се смесиха с тълпата, като се вмъкнаха между двама оператори в дъното на стаята. — Това място е по-шумно от неделен рибен пазар. И мирише също толкова лошо.

— Не се тревожи — отговори Хънтър. — Няма да продължи дълго.

Точно в седем часа влязоха агенти Фишър и Уилямс. Когато

Ерика се приближи до катедрата с микрофона на малкия подиум, неделният рибен пазар се превърна в неделна църква.

— Добър вечер на всички — започна агент Фишър, която беше облечена с тесен черен панталон, бяла копринена блуза и черно сако. Косата ѝ беше разпусната и падаше на раменете. Гримът ѝ беше лек и професионален, но елегантен. Позата ѝ беше безупречна и излъчваше самоувереност. Не беше необходимо да си детектив, за да се досетиш, че това не е първата ѝ пресконференция.

— Еха, колко е секси — прошепна на приятеля си операторът вдясно от Хънтър. — Тя агент ли е или манекенка? Нямам нищо против да ме огрее.

— Нали знаеш, че има белезници и пистолет? — отвърна приятелят му.

— О, да. Нека ме арестува.

— Аз съм специален агент Ерика Фишър от отдел „Поведенчески анализ“ на ФБР — продължи тя и погледна партньора си. — А това е специален агент Лари Уилямс.

Агент Уилямс поздрави присъстващите, като кимна веднъж.

— Бих искала да започна, като кажа, че не сме тук да правим изявление. — Гласът ѝ беше спокоен, но твърд и респектиращ. — Това беше направено в изявлението до медиите, което сте получили днес следобед. Дошли сме да отговорим на някои въпроси.

Тя веднага вдигна ръка, за да спре силното мърморене, което заплашваше да погълне стаята.

— Но има някои основни правила.

Агент Фишър замълча и огледа присъстващите. Пет секунди по-късно настъпи абсолютна тишина.

— Това е важно текущо разследване, което означава, че няма да

обсъждаме по какви следи действаме в момента, затова, моля, не си правете труда да питате. Имаме съвсем малко време, затова съм готова да отговарям на въпроси само десет минути. Това е всичко. Не задавайте въпросите си безразборно. Ако искате да ме питате нещо, вдигнете ръка като в училище. Ако ви посоча, имате късмет. Ако не, не започвайте да крещите един през друг. Ако доловя дори намек, че това ще се превърне в цирк, пресконференцията свършва.

— Взимам си думите назад, че искам да ме огрее — каза операторът на приятеля си. — Тя звучи като гадна кучка.

Гарсия дори не се опита да прикрие усмивката си.

— И така — каза агент Фишър от сцената. — Вашите десет минути започват сега.

Вдигнаха се множество ръце. Повечето държаха микрофони с емблемите на Си Ен Ен, Фокс, Ен Би Си, Ес Ен Би Си, Корт ТВ и дори няколко чуждестранни канала като Би Би Си 9Лайв, Франс4 и още няколко други.

Агент Фишър плъзна поглед по журналистите. Никое от лицата не ѝ беше познато.

— Моля. — Тя посочи привлекателна черноока репортерка, която седеше на четвъртия ред.

— Благодаря. — Репортерката стана и преди да зададе въпроса си, се представи: — Линдзи Купър, Си Би Ес Нюз. В изявлението на ФБР до медиите пише, че досега убиецът отнел живота на четирима души. Сигурни ли сте в броя им? И защо ФБР не разкрива имената на жертвите?

Мексиканска вълна и възгласи „да” обиколиха стаята.

Агент Фишър изчака залата да утихне.

— Два въпроса в един — изрече. — Вие очевидно имате опит в

това.

Всички се засмяха.

— За да отговоря на първия ви въпрос — продължи Ерика Фишър, — сигурни сме сто процента за броя на жертвите досега. Причината да не разкриваме имената им е, че семействата им ни помолиха да не го правим. Ние уважаваме желанието им.

Репортерката се опита да попита още нещо, но агент Фишър бързо посочи друг.

— Вие — каза тя на висок и слаб мъж с бейзболна шапка и кръгли очила с дебели стъкла. — Вие с червената риза там отзад. Какъв е вашият въпрос?

Мъжът стана.

— Алън Къри, „Ел Ей Таймс“. — Той бутна очилата нагоре на носа си. В дясната си ръка държеше разпечатка на изявлението на ФБР за медиите. — Два месеца, четири жертви, четири щата. Освен това изявлението ви за медиите не обещава много. Въпросът ми е елементарен — как очаквате да не предизвикате паника в цялата страна с такава оскъдна информация? Всъщност не ни казвате нищо за убиеца. Не знаем от кого да се пазим или кого да търсим. Какви хора убива този тип — стари, млади, мъже, жени, гейове, хетеросексуални, чер но кожи, бели, високи, ниски, руси, чернокоси... Какви? Къде е срещнал четирите жертви — на улицата, в барове, клубове, колежи, паркове, в домовете им... къде? Трябва ли да се притесняваме, когато излизаме нощем или разхождаме кучетата си рано сутринта? Имат ли жертвите някакви общи характеристики, за които трябва да знаем? Изтезавал ли е убиецът жертвите? Какъв е? Възможно ли е да е свенлив и социално непохватен? Има ли признаци, че е интелигентен човек или тъкмо обратното?

Мъжът млъкна и се огледа наоколо. Всички погледи бяха

приковани в него.

— Хайде, специален агент Ерика Фишър — продължи той. — Трябва да ни кажете малко повече от това смешно изявление за медиите. — Репортерът вдигна разпечатката в ръката си. — Вие сте от отдел „Поведенчески анализ“ от ФБР. Когато става въпрос за серийни убийци, вие би трябвало да сте най-висшият авторитет не само в страната, но и в света. Вие ги изучавате, колекционирате ги, изследвате мозъците им, нали? Два месеца... Сигурно имате екип от криминални психолози, които работят денонощно, за да изготвят профил на убиеца, затова къде е този профил? От какъв човек да се пазим? Ако след повече от осем седмици разследване можете да ни дадете само това изявление, тогава причината може да е само една — най-висшият авторитет в страната няма представа кого търси, нали? Няма профил на убиеца, защото не можете да го съставите.

Агент Фишър веднага вдигна ръка, защото очакваше експлозия от гласове, отправени към нея. Това обаче не се случи. Всички погледи, които преди секунда бяха приковани във високия, слаб мъж, сега се стрелнаха към нея, но никой не каза нищо. Единственият звук, който се чуваше в стаята, беше неспирното щракане на фотоапарати.

— Грешите — отговори агент Фишър. Гласът ѝ беше твърд и спокоен, а самоувереността ѝ — непоклатима. — Да, имаме много подробен профил на убиеца, господин Къри, и причината да не можем да го споделим с вас е, че ако го направим, до утре ще бъде в новините и вестниците, и познайте какво? Серийните убийци също гледат новините. И също четат вестници. — Тя млъкна, за да могат всички да осмислят думите ѝ. — Ако разкрием данните за убиеца сега, това ще му даде възможност да промени методите си, да се приспособи и да се изплъзне от мрежата, която вече е хвърлена и бързо се затваря около

него. Не можем да рискуваме това, но мога да ви кажа следното, господин Къри. — Агент Фишър погледна репортера в очите. — Убиецът не е интелигентен, както вие предположихте, не е умен, талантлив, изобретателен, надарен, артистичен или за каквото и друго там да се мисли. Не, той е само един жалък нещастник. Поредният психопат. Някой, който вероятно обвинява обществото за проблемите си. Някой, който, за да компенсира за множеството си комплекси, е решил да си играе на Господ. Дните му обаче са преброени, може да се обзаложите. Ние сме го преценили и...

— Какво прави тя, по дяволите? — попита Гарсия. Очите му се отваряха все по-широко от изумление с всяка дума, която изричаше агент Фишър. — Сякаш иска да го ядоса, и не говоря за репортера.

— Точно това прави — съгласи се Хънтър.

Карлос слуша още няколко секунди.

— Това не е умен ход, нали?

— Не — отговори Робърт, слисан от онова, което правеше на сцената агент Фишър. — Да ядоса убиеца изобщо не е умен ход.

77

Мъжът работеше на бюрото си от четири часа. Беше нахвърлял десет различни плана. Сега оставаше да реши кой му харесва най-много и кой може да осъществи най-лесно, но не бързаше. В края на краищата, току-що беше добавил нов експонат към колекцията си и заслужаваше така необходимата почивка.

Той остави писалката, облегна се назад на стола и отпусна глава

назад. Беше уморен и чувстваше, че мускулите на врата му се схващат, но беше предимно гладен и жаден.

Отиде в кухнята, включи малкия телевизор на плота и си наля голяма чаша неподсладен студен чай. Докато връщаше стъклената кана в хладилника, някакво изображение на малкия екран привлече вниманието му. Той взе дистанционното управление и усили звука.

Двама откачени стрелци, въоръжени с мощни автоматични оръжия, бяха нахлули на рокконцерт в Барселона, Испания, и бяха открили огън по тълпата. Бяха успели да убият сто и петнайсет души и да ранят други трийсет и девет, преди да бъдат застреляни от испанската полиция. Атаката беше продължила четирийсет и пет минути. Репортажът включваше няколко шокиращи кадри, заснети с мобилни телефони от самите фенове.

— Този свят обезумява напълно — отбеляза мъжът, направи си сандвич с пастърма и сирене и го разряза на четири, еднакви до милиметър триъгълници.

Докато вървяха новините, показвайки още аматорски кадри и интервюта с оцелели от концерта, той нареди масата за шестима в кухнята. Подложка за чаша, постелка за чиния, салфетка, прибори и накрая солница и пиперница. Последователността винаги беше такава и всичко беше безупречно подредено.

Както винаги, когато ядеше сандвич, мъжът започваше с най-горния триъгълник и продължаваше по посока на часовниковата стрелка. Щом приключеше с всеки триъгълник, който изяждаше точно на два залька, той отпиваше две глътки чай и отново слагаше чашата на подложката. След това избърсваше ъгълчетата на устата си със салфетката и я връщаше отдясно на постелката с чинията, отново подреждайки всичко на мястото му. Процедурата се повтаряше, докато

свършеше с яденето.

Когато мъжът отхапа първия залък от последния триъгълник на сандвича, новините по телевизията се смениха и репортажът за кръвопролитие в Испания беше последван от национален бюлетин.

— А сега новините от страната — обяви телевизионният говорител. — Тази вечер ФБР даде пресконференция във връзка с разследването им на убийствата на четирима души. Всичките са жертви на един и същи хищник — сериен убиец, който обикаля по улиците ни повече от два месеца.

Мъжът спря да дъвче.

— Ето какво каза специален агент Ерика Фишър — продължи говорителят.

Мъжът остави сандвича и усили още звука.

Репортажът се прехвърли на пресконференцията, проведена в Тусон, която вече беше монтирана от телевизионния екип на новинарската станция. Откъсът започна с отговора на агент Фишър на въпрос, зададен ѝ от репортер на „Ел Ей Таймс“, макар че не показаха въпроса му.

След изявлението на агентката на екрана отново се появи говорителят:

— ФБР увериха обществото, че вече затварят кръга около убиеца.

Мъжът затаи дъх. Не чу края на репортажа. В главата му отново и отново се въртяха думите — *убиецът не е интелигентен, не е умен, талантлив, изобретателен, надарен, артистичен, или за каквото и друго там се мисли. Не, той е само един жалък нещастник. Някой, който вероятно обвинява обществото за проблемите си. Някой, който, за да компенсира множеството си комплекси, е решил да си играе на Господ.*

— Ха-ха-ха-ха-ха-ха.

Мъжът започна да се смее бавно, като парен локомотив, който потегля от гара. Смяхът му беше тих и сдържан, но докато набираше инерция, се засилваше и отекваше в кухнята, а раменете му се тресяха в странен ритъм.

Той изведнъж млъкна. Ако някой можеше да види очите му, щеше да забележи съсредоточеността и решителността в тях.

— Е, добре — каза на глас мъжът и кимна два пъти на телевизора. — Искате да играем? Нека играем. Какво ще кажете за една нова игра този път? Ще я наречем „Господин Милостив вече го няма”.

72

— Хей — каза Трейси Адамс, когато отговори на обаждането след второто позвъняване на телефона си. — Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна Хънтър. — А ти как си?

— Добре, благодаря.

— Искам да ти се извиня, че се налага да отложим срещата ни без предизвестие... отново.

— Но ти вече се извини, забрави ли?

Както винаги, гласът на Трейси беше нежен и тонът ѝ — разбиращ, но Хънтър долови разочарованието ѝ.

— Да, но с текстово съобщение, за което също искам да се извиня. — Гласът на Хънтър, от друга страна, звучеше уморено. — Тук е истинска лудница и не можах да намеря време да ти се обадя, поне за по-дълго от една минута. Не исках да ти се обадя и после изведнъж да

се наложи да затворя, защото трябва да хукна нанякъде. Предвид обстоятелствата текстовото съобщение беше най-добрата ми възможност за избор и дори него трябваше да пиша с прекъсвания.

— Няма проблем, Робърт. Знам, че вината не е твоя.

Хънтър имаше чувството, че Трейси всъщност иска да каже: *Всичко е наред, Робърт. Свикнала съм. Не за пръв път ме отрязваш, нали!*

Може би се дължеше на факта, че са в различни градове и разстоянието въздействаше на хората, но в момента Трейси му липсваше.

— Ще се реванширам, когато се върна в Лос Анджелис. Обещавам. Мисля да те заведа на вечеря някъде. Какво ще кажеш?

Трейси замълча замислено и Хънтър не можеше да я обвини. Ако не отложеше срещата им, той обикновено я съкращаваше, защото трябваше веднага да отиде някъде след телефонно обаждане.

— Знаеш ли кога ще се върнеш? — попита тя.

— Мисля, че ще летим утре сутринта или най-късно следобед. Всъщност няма какво повече да правим тук.

Трейси отново се умълча, но този път само за момент.

— Почакай, Робърт. Я ми кажи пак къде си?

Хънтър не ѝ беше казал къде е заминал.

— Аризона.

— В Тусон?

Тонът ѝ се промени и той не можа да определи дали е изненадана или обезпокоена, или и двете.

— Точно така. Откъде знаеш?

— Току-що хванах края на репортаж по Си Ен Ен — пресконференция на ФБР в Тусон Аризона, за сериен убиец, когото

преследват от известно време.

— Малко повече от два месеца — уточни Хънтър.

— Четири жертви?

— Да.

— *Това* ли е съвместната операция, за която спомена?

— Да.

— И убиецът е активен повече от два месеца?

— Да.

Въпреки любопитството си Трейси не видя смисъл да притиска Робърт за отговори, които знаеше, че той няма да ѝ даде, затова върна темата на разговора към срещата им.

— Понеделник вечерта става ли? — попита тя.

Внезапната смяна на темата завари неподготвен Хънтър:

— Моля?

— Срещата ни за вечеря — обясни Трейси и се засмя. — Няма да съм в града през уикенда. Ще бъда на конференция в Сакраменто до неделя вечерта. Мисля, че ти казах, но не съм сигурна. Все едно, ще се върна в Лос Анджелис до понеделник сутринта. Ако ти е удобно, може да излезем на вечеря в понеделник.

— Да, разбира се, че ми е удобно — усмихна се Хънтър. — Понеделник вечерта звучи чудесно.

73

Хънтър, Гарсия и двамата агенти на ФБР се върнаха в Лос Анджелис на следващата сутрин и останалата част от уикенда премина, без да се случи нещо особено.

В понеделник сутринта експертите от отдел „Информационни технологии” в Куонтико все още се опитваха да разбият паролите на лаптопа и настолния компютър на Тимъти Дейвис без никакъв успех. Друг екип от анализатори, също в Куонтико, прекара последните няколко дни, преглеждайки грамадна планина от имейли, текстови съобщения и постинги в социалните мрежи, изпратени до Линда Паркър, но при наличието на повече от четвърт милион последователи в целия свят и без да знаят колко назад във времето да се върнат, хората от екипа не виждаха края на задачата си, още по-малко как ще стигнат до него.

Въпреки че продължаваха да търсят, засега не им провървя и със списъците с пътниците на авиолиниите. За по-сигурно агент Фишър поиска да включат и фирмите с частни самолети.

Първият реален напредък беше постигнат едва в понеделник сутринта. От ФБР най-после успяха да вземат писмен запис на телефонния разговор между убиеца и Оуен Хендерсън, репортера на свободна практика, на когото убиецът се беше обадил във Финикс.

Разказът на Оуен за телефонния разговор пред Хънтър беше доста точен. Както беше описал репортерът, по-голямата част се състоеше от инструкции как да стигне до къщата на Тимъти Дейвис и какво да направи, след като отиде там, но Хънтър беше заинтригуван от последните думи на убиеца към Хендерсън.

— Ние живеем във фалшив свят — изкуствен свят, където истинската, естествената красота е най-чистата и рядка форма на изкуство. Най-ценната форма на изкуство. Красотата не може да бъде изфабрикувана, копирана или наподобявана и по тази причина изчезва, но истинската красота трябва да живее вечно. Аз се грижа за това. Надявам се, че можеш да разбереш и да оцениш истинското изкуство.

Хънтър прекара цялата сутрин анализирайки тези думи, като накъсваше изреченията и търсеше скрит смисъл между редовете.

— Откри ли нещо? — попита Гарсия, който също изследваше внимателно писмения запис от няколко часа.

— Не звучи много смислено — отговори приятелят му и се облегна назад на стола си.

— Мислиш ли? — пошегува се Карлос. — Говорим за убиец, който осакатява жертвите си и после използва телата им, за да подреди някаква извратена сцена, която само той смята за изкуство. Да не говорим за загадъчните изрази на латински, които изрязва върху плътта им. С други думи, този тип е изрод, Робърт, луд, изгубен в някакъв откачен свят в главата си. Изненадан съм, че може да съставя цели изречения. Може би е прекалено много да искаш от него да звучи смислено, не смяташ ли?

— Не, не говоря за смисъл в думите му — отвърна Хънтър. — Имам предвид във връзка с това, с което разполагаме досега. Той говори, че естествената красота е най-чистата и рядка форма на изкуство, но в онова, което прави, няма нищо естествено. След това ни казва, че красотата не може да бъде изфабрикувана или копирана, че трябва да живее вечно и че той се грижи за това, но ако смята, че създава изкуство, тогава в известен смисъл го фабрикува.

Гарсия се замисли върху думите на партньора си.

— Може би той има предвид „изфабрикувано“ в смисъл, че не може да се произвежда масово. И че изкуството му е уникално.

— Тогава защо не е употребил думата „уникално“?

Карлос повдигна рамене.

— Или пък, кой знае? Може би е казал всичко това, защото е знаел, че ще разпитаме репортера, и го е измислил, за да ни обърка още

повече, сякаш вече не сме се оплели достатъчно.

Вторият напредък дойде също в понеделник, късно следобед. Криминалистите в лабораторията на ФБР най-после бяха успели да възстановят и идентифицират частичния отпечатък от обувка, снет от живия плет около къщата на Тимъти Дейвис. Беше от ботуш „Данър Куори Ю Ес Ей”, фирма, базирана в Портланд, Орегон. Номерът беше някъде между четирийсет и пети и четирийсет и шести, което предполагаше нещо, което вече знаеха — човекът, когото търсеха, вероятно беше висок повече от метър и осемдесет. Проблемът беше, че „Куори” бяха най-популярните работни ботуши на „Данър” и всяка година в Съединените щати се продаваха повече от сто хиляди чифта.

— Сто хиляди чифта? — възкликна капитан Барбара Блейк, която се беше подпряла на ръба на бюрото на Хънтър. Тъй като официално разследването беше съвместна операция на ФБР и лосанджелиската полиция, тя искаше да участва наравно с директора на НЦАНП. — Е, това не е осъществима улика, по която да тръгнем, нали? Колкото и агента да включи Ейдриън Кенеди.

— Знам — съгласи се Гарсия. — Но няма да се изненадам, ако ФБР се опитат.

Въпреки предостатъчното пространство и авангардните технологии, Хънтър и Гарсия не харесваха новия си временен кабинет в централата на ФБР на булевард „Уилшър” в Лос Анджелис. Всяка сутрин им отнемаше по пет минути на всеки само да минат през охраната на входа и тъй като беше всеизвестен факт, че федералните агенти и градските полицаи не се спогаждаха, нивото на враждебността, насочена към тях от всеки ъгъл, независимо от заповедите на Ейдриън Кенеди, беше в най-добрия случай вбесяваща.

Хънтър и Гарсия продължаваха да се срещат с агенти Фишър и

Уилямс всеки ден, но когато не беше наложително да бъдат в сградата на ФБР, предпочитаха да работят в кабинета си в Главното управление на полицията.

— И това ли е единственият напредък, който е отбелязан? — попита капитан Блейк.

— Ами, това и фактът, че версията за местопрестъплението като произведение на изкуството се заздравя значително — отвърна Карлос.

— Да, но това все още е версия. — Тя веднага вдигна ръка към Хънтър. — Знаем. Знаем. Всичко в едно разследване е само версия, докато извършителят не бъде заловен и версията не бъде доказана.

Барбара беше чувала тези думи от Хънтър толкова много пъти, че вече беше забравила броя им.

— Само се надявам или да докажете, или да отхвърлите тази версия, преди убиецът да реши да нанесе следващия си удар.

74

Когато Трейси и Хънтър стигнаха до бистро „Уи Хо“ в Западен Холивуд преди два часа, слънцето беше започнало да се спуска зад хоризонта, превръщайки небето над Лос Анджелис в красив балдахин от светлина, но докато бяха вътре, отново се насъбраха гъсти, тъмни облаци и покриха всеки сантиметър от него. Когато излязоха, гръмотевичен тътен стресна Трейси.

Хънтър забеляза, че раменете ѝ потрепераха.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. Но не очаквах дъжд тази вечер.

Трейси беше с дълга до коленете черно-бяла рокля без презрамки с очарователна черна фльонга на кръста. Косата ѝ, която беше изправена за срещата тази вечер, беше разпусната и падаше на раменете ѝ като лъскав черен шал.

Хънтър вдигна глава и погледна небето. Облаците наистина бяха застрашителни. Той съблече якето си и го наметна на раменете на Трейси.

— Не отива на тоалета ти, но ще те топли — каза той.

Тя му се усмихна.

— Ще ме изпратиш ли до къщи?

— Разбира се.

Докато вървяха, вятърът се усили значително и армията от черни облаци над тях придоби сила.

Трейси се радваше, че е загърната с якето на Хънтър.

Стигнаха до жилищния блок с апартамента ѝ за по-малко от петнайсет минути и докато се качваха по стъпалата към входа, Хънтър спря. Езикът на тялото му беше малко загадъчен.

— Няма ли да се качиш? — попита Трейси и пристъпи по-близо до него. Зелените ѝ очи блестяха зад очилата с форма на котешки очи с черни рамки. Въпреки че беше с обувки с високи токчета, тя пак трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

Хънтър не отговори.

Трейси се приближи още, толкова близо, че той долови уханието на косата ѝ.

— Мисля, че трябва да се качиш — прошепна тя и се надигна на пръсти, за да доближи устни до неговите.

Устните им не се докоснаха, но той усети топлия ѝ дъх върху кожата си. Очите ѝ примигаха и блясъкът в тях се превърна в желание.

Дори отблизо кожата ѝ беше гладка и безупречна.

— Наистина мисля, че трябва да се качиш — отново прошепна Трейси и този път бавно доближи лице до неговото, докато устните им най-после се докоснаха. Тя леко разтвори устни, но спря. Чакаше, не притискаше Хънтър и контролираше страстта си. Искеше той да поеме инициативата и да ѝ покаже, че я желае, колкото и тя него.

Трейси отново си пое дъх и Хънтър разбра, че с него е свършено.

Той затвори очи и я целуна.

75

Хънтър се претърколи по гръб. Трейси лежеше неподвижно. Дишането ѝ беше учестено и тялото ѝ блестеше от пот. Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха в лудешки ритъм, сякаш се задъхваше и задушаваше.

— О, Боже мой! — възкликна тя, когато най-после успя да си поеме дъх. — Мисля, че се нуждая от цигара.

Хънтър обърна глава и я погледна.

— Ти не пушиш.

— След това сега може и да пропуша.

Двамата се засмяха.

— Нямам нищо против и чаша вода — добави Трейси. — Последвана от истинско питие.

— Да, би било хубаво — съгласи се той.

— Ще наляя по едно. Веднага щом краката ми престанат да треперят.

Те пак се засмяха.

Трейси донесе питиета и после се любиха отново... и отново... и

отново.

Докато лежаха един до друг, твърде изтощени, за да помръднат, Трейси се усмихна.

— Знаеш ли кое беше най-невероятното нещо тази вечер? — Тя замълча и после се поправи: — Искам да кажа второто най-невероятно нещо.

— Кое?

— Телефонът ти не иззвъня. Нито веднъж.

— Ако няма нова жертва, няма причина да звъни — отговори Хънтър и склучи ръце зад главата си.

Колкото и да беше заинтригувана, Трейси не попита нищо повече. Само го погледна с интерес. Ако искаше да говори, Хънтър щеше да ѝ каже.

— В задънена улица сме — продължи той. — Разследването не стига доникъде. ФБР, ние, криминалистите... в момента не знаем в каква посока да се отправим.

Трейси се претърколи настрана и се подпря на лакът. Погледът ѝ беше прикован в Хънтър.

Той гледаше в тавана.

— Чувството е ужасно — каза Хънтър и макар да имаше такъв вид, сякаш щеше да добави още нещо, не го направи.

Трейси продължи да мълчи. Професията на Робърт не печелеше от коментари, изразяващи позитивно мислене, от сорта на *Сигурна съм, че ще го хванете накрая или Ти можеш да го направиш. Вярвай в себе си.*

Причината Хънтър да се отвори пред нея, макар и само с две-три изречения, беше, че чувстваше необходимост да изпусне малко пара, а не защото търсеше утеха или насърчение. Трейси много добре знаеше

това. Хънтър знаеше, че ако иска да говори, тя е готова да го изслуша.

Той мълча твърде дълго и Трейси разбра, че разговорът на тази тема е приключил.

— Предполагам, че няма да си свободен утре по някое време, нали? — попита.

— Възможно е. Защо?

Тя се премести и сложи глава на гърдите му.

— Мисля, че споменах, но само за една седмица собствениците на двете най-големи книжарници за комикси в Съединените щати отварят врати за частните си колекции. Имат някои от най-редките комикси, които са издавани някога. Знаем, че вероятно не си падаш по комикси, но се питах дали искаш да дойдеш с мен? Утре е последният ден.

— Не знаех, че харесваш комикси — отговори Хънтър.

— Не съм колекционер или нещо подобно, но ценя това изкуство, творчеството и въображението, вложени в него. Освен това такава възможност се предоставя много рядко. — Тя се отдръпна от Хънтър, претърколи се по корем и се подпря на лакти. — Хайде, ще бъде забавно. Не е необходимо да стоим дълго. — Устните ѝ отново се разтеглиха в закачлива усмивка. — После може пак да дойдем тук.

— Когато бях по-млад, четях много комикси — разкри Хънтър.
— Много по-млад.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Дори имах любим комикс.

— Кой?

— Боя се, че не е много известен. „Морбиус“

— Какво? — Трейси отметна глава назад. — Живият вампир?

Изненадата му беше искрена.

— Е, добре, сега наистина съм изумен.

— Щом харесваш комикс като „Морбиус”, тогава трябва да дойдеш — заяви Трейси с вълнение в гласа.

Хънтър знаеше, че тя е права. Вероятно щеше да бъде забавно.

— Разбира се. Защо не? — съгласи се той. — Какъв час имаш предвид?

— Ами, утре имам лекция в десет сутринта. След това съм свободна, но бих искала да боядисам косата си, ако е възможно. Корените ми започват да се виждат. — Тя наклони глава, за да докаже твърдението си.

Хънтър изведнъж се вцепени.

Понякога... не, повечето пъти, той самият не можеше да обясни как работи мисловният му процес. Нещата му хрумваха неочаквано. Мозъкът му установяваше най-неясните и незначителни връзки, задействан от думи, образи, звуци или нещо друго. И тогава, докато беше в леглото с Трейси, се случи точно това.

— По дяволите.

Трейси го погледна ужасена:

— Толкова зле ли изглежда косата ми?

Хънтър скочи от леглото и започна да се облича, колкото можеше по-бързо.

— По дяволите — повтори той и изтича от апартамента на Трейси.

Агент Ерика Фишър стоеше неподвижно до южната стена в кабинета им в централата на ФБР на булевард „Уилшър” Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите и очите ѝ бяха вперени в големия монитор вляво. В дясната си ръка държеше дистанционно управление и с всяко натискане на бутона снимката на екрана изчезваше и бързо се заменяше с друга. Съдейки по вниманието, което отделяше на всяко изображение, на човек можеше да му бъде простено, ако си помислеше, че тя вижда снимките за пръв път, но съвсем не беше така.

Агент Фишър гледаше отново същите снимки на местопрестъпленията, които беше изследвала внимателно хиляди пъти, но това се беше превърнало в сутрешен ритуал за нея. Правеше го всеки ден, когато влезеше в кабинета. Може би се надяваше, че свежият ѝ, отпочинал през нощта мозък и очи ще съзрат някой детайл, който бяха пропуснали досега.

Това обаче все още не се беше случило.

Облегнал се назад на стола си и винаги с чаша кафе, агент Лари Уилямс извършваше ритуала заедно с партньорката си.

Агент Фишър току-що беше щракнала на последната снимка от местопрестъплението с Линда Паркър, когато в кабинета влезе Хънтър. Под дясната си мишница носеше доста дебела папка с документи. Не беше необходимо да го питат дали е спал през нощта. Агент Уилямс се изрази учтиво:

— Изглежда си работил през по-голямата част на нощта.

— Донякъде — призна Хънтър.

Точно когато той стигна до бюрото си, вратата се отвори и дойде Гарсия. Той, от друга страна, изглеждаше напълно отпочинал.

В тона на Хънтър беше прозвучало нещо, което накара двамата

агенти на ФБР да се обърнат към него.

— Откри ли нещо ново? — попита Фишър.

— Мисля, че да.

Ерика изключи монитора и се приближи до бюрото на Хънтър.

Агент Уилямс я последва.

— Мисля, че направихме грешка — каза Хънтър, когато всички се събраха около бюрото му.

— Грешка? — попита агент Фишър. — За какво?

— За местопрестъпленията на убиеца. За това, че са платна. И че той се възприема предимно като художник.

Озадачеността на лицата им остана. Всъщност думите на Хънтър оказаха обратния ефект.

— Нека ви покажа — продължи той, разчисти бюрото и постави всичко освен монитора на компютъра и клавиатурата на пода вдясно от него. След това извади четири листа от подноса на принтера и ги сложи на бюрото си. После написа четирите изречения на латински, които убиецът беше изрязал на гърбовете на жертвите. За по-ясно Хънтър написа и превода на английски под латинските думи. Накрая бръкна в дебелата папка, която беше донесъл, извади портретни фотографии на жертвите и ги нареди до съответния израз.

— Разследването е загадъчен лабиринт от самото начало — започна той. — Убиецът обича логическите игри и мисля, че Ейдриън е прав.

— За какво? — попита агент Уилямс.

— За това, че убиецът ни подлага на проверка. — Той посочи четирите листа на бюрото си. — Няма съмнение, че разрезите са улики, предназначени за нас. Знаем го, защото на пръв поглед улуките са скрити. Жертвите винаги са оставени да лежат по гръб. Разрезите не са

визуален елемент в платната му, ако наистина се стреми към това, нито дори елемент в шоковия ефект на убийствата, защото никой няма да ги види, докато жертвите не бъдат преместени, а това ще се случи едва когато разследващият екип отиде там. И пак, след като разрезите бъдат разкрити, ние трябва да сглобим всичко — линиите, подобни на символи, странно разделените думи, всичко, — за да образуваме изречение... на латински, което автоматично добавя още загадъчност към играта.

— Двусмисленост — отбеляза агент Уилямс.

— Именно — потвърди Хънтър и пак посочи четирите листа на бюрото. — Всеки от тези изрази има повече от едно значение, което не е непременно свързано със самите местопрестъпления, но както и да решим да погледнем на уликите, изглежда, че убиецът е положил огромни усилия да забули всичко в колкото е възможно по-голяма обърканост.

— И явно е свършил фантастична работа, защото ни изпрати за зелен хайвер — обади се Гарсия и погледна двамата агенти на ФБР. — И ви накара да гоните опашките си повече от два месеца.

Агент Фишър го изгледа накриво.

— И именно това имаше предвид Ейдриън Кенеди, когато предположи, че убиецът ни подлага на проверка — поясни Хънтър. — Убиецът е направил уликите загадъчни и двусмислени по някаква причина — за него, независимо дали страда от заблуди или не, само „достойните“ ще могат да ги разгадаят. Но декодирането на уликите е само половината от теста. Те трябва да бъдат и разбрани, и за убиеца, само онези с правилната гледна точка, по-висш интелект и така нататък, ще могат да ги разберат... да разберат него.

— Искаш да кажеш, че сме изтълкували погрешно уликите? —

попита агент Фишър.

— Да — потвърди Хънтър. — Уликите със сигурност ни казват нещо за него, но не че е художник.

Всички притихнаха в очакване.

— Уликите ни казват, че той е колекционер.

77

Хънтър сякаш омагьоса всички в кабинета, защото през следващите пет секунди никой не каза нищо, не помръдна и дори не мигна.

— Какво? — наруши мълчанието агент Фишър, последвана от Гарсия и после от агенз Уилямс.

— Какво?

— Какво?

Те си размениха смутени погледи.

— И какво колекционира? — попита агент Фишър.

Преди да отговори, Хънтър си пое дълбоко дъх, защото знаеше колко налудничаво ще прозвучат думите му:

— Редки човешки части.

Изненадата и озадачеността се събраха и образуваха много странно изражение, което се изписа на лицата на всички.

— Редки човешки части? Какво означава това?

— Добре. — Хънтър привлече вниманието им към първата фотография вляво. До нея беше изразът на латински, който убиецът беше изрязал върху гърба на жертвата. — Кристин Ривърс. Първата

жертва. Убиецът я е скалпирал и е извадил очите ѝ. А сега, вижте това. — Той извади от дебелия папка личното досие, което ФБР беше съставило за Кристин Ривърс, и го сложи на бюрото, а след това посочи две полета вдясно на първата страница.

Цвят на косата: червен.

Цвят на очите: син.

— Не забравяйте, че това е официалният ѝ профил, затова не говорим за боядисаната яркочервена коса — напомни им Хънтър и посочи снимката на Кристин Ривърс на бюрото.

Косата на Кристин Ривърс, която беше оформена на големи къдрици, беше огненочервена.

— Под яркочервения цвят косата на Кристин Ривърс е била естествено червена — продължи Хънтър.

Той прелисти досието и избра друга снимка на Кристин Ривърс, която я показваше седнала на пейка с две други млади жени. Косата ѝ беше разпусната и падаше няколко сантиметра под раменете ѝ във великолепен оттенък на естествено червено.

— Доколкото ни е известно, тази снимка е направена само няколко дни преди Кристин Ривърс да бъде убита — добави Хънтър.

Гарсия и агент Уилямс все още изглеждаха озадачени, но съдейки по изражението на агент Фишър, Хънтър разбра, че тя схваща за какво става дума.

— Естествено червенокосите жени са по-малко от два процента от населението на света — обясни той.

— А комбинацията от естествено червена коса и сини очи е най-рядката между очи и коса в света — продължи мисълта му агент Фишър и го погледна. — И аз чета много.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Комбинацията от червена

коса и сини очи присъства в по-малко от нула цяло и пет десети в населението на света. Това е *най-рядката* комбинация на земята. — Посочи израза на латински, който убиецът беше изрязал върху гърба на Кристин Ривърс.

Pulchritudo in coniunctio — красотата е в комбинацията.

Озадачеността в израженията на лицата на всички се засили.

Хънтър продължи с насъбраната инерция, като посочи втората фотография вляво.

— Нека преминем към втората жертва — каза. — Албърт Грийн.

Снимката, която Хънтър беше сложил на бюрото, беше същата, която агент Уилямс бе показал на детективите в кабинета им, когато се срещнаха за пръв път. На нея възрастният мъж беше вдигнал глава от вестника, който четеше.

— Както знаем всички, убиецът е взел само очите на господин Грийн, нищо повече — продължи Хънтър.

Думите му накараха всички да пристъпят по-близо и да съсредоточат вниманието си върху очите на стареца.

— Има ли нещо особено в тях? — попита Гарсия.

— Има — потвърди Хънтър. — Нещо, което липсва в личното му досие.

— И какво е то? — попита агент Уилямс.

— Нещо на снимката не ви ли се вижда малко странно? — попита Хънтър.

Тримата отново се втренчиха във фотографията на бюрото.

Хънтър зачака.

— Не виждам нищо — пръв отговори агент Уилямс.

Агент Фишър все още се опитваше да забележи нещо.

— Вестникът — подсказа им Хънтър.

Двамата агенти на ФБР веднага насочиха вниманието си към вестника, който държеше Албърт Грийн. Присвиха очи и се опитаха да прочетат заглавията.

Неизвестно защо агент Фишър се помъчи да види датата на първата страница.

Погледът на Гарсия, от друга страна, се стрелкаше между Албърт Грийн и вестника и обратно.

— Няма очила — каза накрая той.

Хънтър кимна одобрително на партньора си.

— Какво? — Агент Фишър не изглеждаше убедена.

— Той не носи очила — повтори Гарсия.

— Албърт Грийн е бил на осемдесет и четири години — каза Хънтър. — Зрението на повечето от нас, дори ако вече носим очила, започва значително да се влошава на възраст около четирийсет и пет години. Влошаването прогресира, докато остаряваме, и очите ни стават все по-слаби. Случаят с Албърт Грийн обаче явно не е бил такъв.

— И разбра това от снимката? — недоверчиво попита агент Фишър. — Той може да е носел лещи.

— Не е носел — отговори Хънтър. — По-рано днес говорих по телефона с дъщеря му. Имал е някои проблеми със здравето, но зрението му никога не се влошило, поне до степента, до която би се очаквало. Албърт Грийн никога не е носил очила. Не се е нуждаел от тях.

— Никога? — Агент Уилямс също не изглеждаше убеден.

— Когато станал на шейсет и пет — разказа Хънтър онова, което му беше казала по телефона дъщерята на Грийн, — тя го накарала насила да отиде на оптик с нея, защото не можела да повярва, че не му трябват очила на тази възраст. Мислела, че той само проявява

твърдоглавието си, но се оказало, че не е така. Лекарят се изненадал колко добро е зрението на господин Грийн.

— На шейсет и пет? — попита агент Фишър. — Но Албърт Грийн е бил на осемдесет и четири, когато е бил убит. Зрението му лесно може да се е влошило за деветнайсет години.

— Да, би се очаквало — съгласи се Хънтър, — но явно не е станало така. Дъщерята на господин Грийн ми каза, че след първото посещение при оптик, го карала да ходи на преглед всяка година. — Той поклати глава. — Нищо. Година след година резултатите били едни и същи. Зрението на господин Грийн било стабилно като непревземаема крепост. Преди две години, точно след осемдесет и втория му рожден ден тя го завела в специализирана клиника при офталмолог, не оптик, защото вече не вярвала на резултатите. Започвала да си мисли, че оптиците грешат. След купища прегледи и изследвания офталмологът потвърдил, че зрението на господин Грийн се влошава, но много, много по-бавно, отколкото се смята за нормално. На осемдесет и четири зрението му било като на човек на половината на годините му.

— Но как е възможно? — зачуди се агент Уилямс.

— Там е проблемът — отвърна Хънтър. — Не би трябвало да е така, но в света са регистрирани няколко изолирани случая, в които човешки орган не се състарява с възрастта — очи, черен дроб, слух, сърце. Случаите са редки, но съществуват. Това е вид хипертрофия на нервите и мускулите. Господин Грийн е бил един от тези редки случаи. Очите му са били уникални.

Хънтър посочи израза на латински, който съответстваше на Албърт Грийн — *Pulchritudo in oculis aspicientis* — „Красотата е в очите на гледащия”.

Агент Фишър започваше да става неспокойна.

— Има и още един детайл — добави Хънтър. — Спомняте ли си какво е работил Албърт Грийн, преди да се пенсионира?

— Портиер — отговори Гарсия. — Бил е нощен портиер през целия си живот, нали така?

— Не през целия си живот — поправи го агент Уилямс. — През последните девет работни години е бил главен оператор в контролната стая с камерите за наблюдение в гимназия „Мейпъл Хилс”.

— Точно така — потвърди Хънтър. — С други думи, бил е наблюдател. По цял ден е наблюдавал учениците чрез камерите.

— Е, и? — Агент Фишър не видя връзката.

— Мамка му! — Агент Уилямс не успя да сдържи забележката си и я изрече на глас.

Агент Фишър стрелна изненадано очи към него. Въпреки че работеше с Лари повече от седем години, тя не си спомняше да го е чувала да псува.

— Това е *гледащ*, Ерика — поясни той. — Наблюдател.

— Имайки предвид колко много мисъл влага убиецът във всичко, което прави, смятам, че това не е случайно — каза Хънтър. — Красотата е в очите на гледащия. Убиецът не говори ние да видим красотата в онова, което твори, а говори за *очите на гледащия*.

— Това е абсолютна лудост — рече Гарсия.

— Ами Линда Паркър, жертвата от Лос Анджелис, и Тимъти Дейвис от Тусон? — попита агент Уилямс. — Как се вместили те в тази твоя нова теория за... „колекционер”?

Хънтър задържа погледа си върху всички за няколко секунди.

— С тях нещата стават още по-интересни.

Хънтър сложи на бюрото друга снимка, така че да я видят всички — одраното тяло на Линда Паркър, положено върху окървавени чаршафи в спалнята ѝ.

— Както каза доктор Хоув — започна той и посочи ампутациите, които беше извършил убиецът, — въпреки професионалното ниво на ампутациите, ние предположихме, че убиецът е отрязал ръцете и ходилата на Линда Паркър, за да улесни одирането на тялото ѝ, но, изглежда, сме сгрешили.

— Убиецът е искал да вземе ръцете и ходилата ѝ? — попита агент Уилямс. — Защо?

— Късно вчера — обясни Хънтър — нашият оперативен екип завърши съставянето на изключително подробно досие на Линда Паркър, включително детайлна секция за кариерата ѝ на манекенка. Вече знаехме, че тя се е снимала предимно за каталози, нали?

Всички кимнаха.

— Не знаехме обаче, че Линда Паркър е била една от най-търсените манекенки на козметика за ръце и крака в Лос Анджелис и се е снимала за каталози и реклами, разпространявани в целия свят, не само в Съединените щати.

Хънтър извади купчина фотографии от дебелия папка и ги сложи на бюрото.

— Това са само част от снимките, които ни изпратиха от оперативния отдел.

Той прелисти първата партида снимки — серия изображения отблизо, които показваха само ръцете и ходилата на Линда Паркър.

Фотографиите рекламираха различни продукти, вариращи от изкуствени нокти до бижута, сандали, лакове за нокти, овлажняващи кремове и други.

— Има причина Линда Паркър да е била една от най-търсените манекенки за този вид реклами — обясни Хънтър. — Ръцете и краката ѝ са били смятани за идеално балансирани и симетрични.

— Идеално балансирани и симетрични? — обади се агент Фишър. — Какво означава това?

— Свързано е с формата, извивките и пропорциите — колко дълги са пръстите на ръцете и краката не само в сравнение един с друг, но и с дланите и ходилата.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не. Както фирмите — производители на облекла, търсят манекени със специфични мерки за определени продукти — обувки и бижута, — така и козметичните компании търсят манекени с най-идеалните ръце, ходила и кожа, които могат да намерят. Само това може да увеличи продажбите с пет до десет процента.

— Признавам, че ръцете ѝ са много привлекателни — отбеляза агент Уилямс, който все още беше насочил вниманието си към снимките, които им показваше Хънтър. — Много изящни.

Следващата серия фотографии, които им показва Хънтър, бяха на лицето и тялото на Линда Паркър отблизо и всичките рекламираха козметични продукти.

— Кожата ѝ също е била смятана за идеална за реклами на козметика — никакви несъвършенства, белези, лунички... нищо. Толкова безупречна, че през последните две години е била на кориците на не по-малко от петнайсет дерматологични списания, не само в страната, но и в чужбина.

Хънтър им показва кориците на петнайсетте списания.

В стаята отново настъпи мълчание.

Хънтър посочи израза, който убиецът беше изрязал на гърба на Линда Паркър.

Pulchritudo Circumdat Eius — Красотата я обгражда.

Гарсия реагира пръв.

— Както кожата, която обгражда тялото ѝ — замислено каза той.

— Не стаята, която обгражда трупа ѝ.

— Именно — потвърди Хънтър. — Убиецът е искал кожата ѝ. Искал е ръцете и ходилата ѝ, защото са свършени.

Той нареди снимките на бюрото.

Погледите на другите се стрелнаха в различни посоки, опитвайки се да обхванат всичко.

— Ако следваме твоя ред на мисли, тогава в кръвта на Тимъти Дейвис трябва да има нещо особено — каза агент Уилямс.

Хънтър сложи на бюрото доклада от аутопсията на Тимъти Дейвис и прелисти на втората страница, където посочи третото вписване отгоре надолу.

Кръвна група: АВ-

Той извади от дебелия папка досието на Тимъти Дейвис, съставено от ФБР, което агент Брандън беше раздал на всички на летището в Тусон. Информацията, която търсеше, беше на първата страница. Той сложи досието на бюрото, до доклада от аутопсията.

— Името на майката на Тимъти Дейвис е Анжана. — Хънтър сочеше в досието, докато обясняваше. — И въпреки че е родена в Съединените щати, тя е от азиатско-индийски произход. Баща му се казва Терънс и е афроамериканец от дълбокия Юг, роден и израснал в Медисън, Алабама. — Той отново сложи най-отгоре доклада от

аутопсията и след това поясни: — АВ-отрицателна е най-рядката кръвна група в света. В Съединените щати по-малко от два процента от населението имат такава кръвна група. Бройката спада значително, когато разделим населението на етнически групи. При афроамериканците процентът е по-малък от нула цяло и три, а при американците от азиатски произход — по-малък от нула цяло и едно. Ако комбинирате двете етнически групи...

Хънтър пак посочи информацията за майката на Тимъти Дейвис — азиатско-индийски произход — и после информацията за баща му — афроамериканец.

— Тук вече говорим за изключително малък брой от населението. По отношение на кръвната група поради генетичното си наследство Тимъти Дейвис е бил един на пет милиона. Във вените му е течала най-рядката от всички кръвни групи в света.

Хънтър посочи израза на латински, който убиецът беше изрязал на гърба на Тимъти Дейвис.

Pulchritudo habitantemin interim — Красотата живее отвътре.

— Изразите не са загатване за местопрестъпленията. Не са инструкции как да гледаме на произведенията му, а директни препратки към онова, което убиецът взима — очи, коса, кожа, ходила, ръце, кръв...

Хънтър се върна към дебелия папка, която беше донесъл.

— Има и още един детайл — каза. — Телефонният разговор между убиеца и Оуен Хендерсън, репортера на свободна практика, на когото се е обадил във Финикс. Всички получихте официалния писмен запис, нали?

— Да.

— Последните думи на убиеца към Оуен Хендерсън по телефона — продължи Хънтър. — След като е обяснил на Оуен как да стигне до

дома на Тимъти Дейвис. Отначало не можах да разбера истинското значение на думите му, но сега...

Хънтър сложи на бюрото копие от писмения запис. За да наблегне на доводите си, той беше подчертал някои ключови думи.

Ние живеем във фалшив свят — изкуствен свят, където **истинската естествена красота е най-чистата и рядка форма на изкуство. Най-ценната форма на изкуство. Истинската красота не може да бъде изфабрикувана или копирана** и по тази причина изчезва, но **истинската красота трябва да живее вечно. Аз се грижа за това.** Надявам се, че ще можеш да разбереш и да оцениш истинското изкуство.

— Той говори за *чиста, истинска, естествена красота* — каза Хънтър, след като всички прочетоха записа. — *Рядък вид красота, който не може да бъде изфабрикуван или копиран.*

— Частите от телата на жертвите — заключи агент Уилямс. Хънтър кимна.

— И убиецът завършва, като казва: „Истинската красота трябва да живее вечно. Аз се грижа за това.” Как мислите, че се грижи за това?

Гарсия и двамата агенти на ФБР си размениха разтревожени погледи.

Хънтър се обърна към Фишър:

— Мисля, че ти си права, Ерика, че убиецът вероятно създава нещо като „галерия на мъртвите”, но не от снимки, които прави на местопрестъпленията. Той създава галерията си от частите на телата на жертвите. За него те са много повече от обикновени трофеи. Те са образци на истинска, рядка красота, която не може да бъде копиран, възпроизведена или наподобена, и единственият начин, по който

убиецът може да е сигурен, че тези образци ще живеят вечно, е, като ги съхранява.

Хънтър отново привлече вниманието на останалите към снимките на бюрото.

— Убиецът не създава изкуство. Той го колекционира.

79

Вратата се затвори зад него с приглушен звук, но мъжът не помръдна. Не и веднага. Стоеше и се любуваше на стаята, която беше създал със собствените си ръце.

Беше му отнело близо две години да преобрази пространството в мазето си точно в онова, което искаше, но времето и усилията, които вложи, очевидно си заслужаваха. Стаята — галерията му — беше великолепна.

Той затвори очи и вдъхна застоялия въздух в стаята със странна форма. Докато въздухът минаваше през ноздрите му, внасяйки със себе си много познат химичен мирис, кожата му настръхна.

Обожаваше тази миризма.

Мъжът стоя със затворени очи една минута. Наслаждаваше се на всяка секунда и се оставяше да го обземе трепетно очакване. Чувстваше как белите му дробове се разширяват и свиват с всеки дъх, сърцето му ускорява ритъма си и мускулите му леко се напрягат.

Доволен и някак опиянен от екстаза на всичко това, той отвори очи, запали лампите и отново съсредоточи вниманието си върху стената срещу него, на която бяха наредени дървени лавици, разделени на отделения с различна големина. Във всяко имаше буркан от прозрачно стъкло, осветен със специално осветление, направено така, че да

изпъкват детайлите на съдържанието на бурканите.

Мъжът се приближи до галерията си и спря. Усмихна се и се възхити на работата си... на уникалната си колекция.

Вдигна дясната си ръка и докосна единия буркан с връхчетата на пръстите си. Кожата му се допря до гладкото, прозрачно стъкло и през тялото му премина нова вълна на въодушевление, която го изпълни с енергия.

Той дръпна ръката си и се втренчи в празния буркан.

Планът му беше почти готов. Най-дръзкият му замисъл досега. Скоро бурканът щеше да бъде запълнен, но първо трябваше да даде на ФБР урок, който никога нямаше да забравят.

80

— Ами местопрестъпленията, които са инсценирани като платно на картина? — попита Ерика Фишър. — Случайно ли е това?

— Може би всъщност не са били инсценирани като платно на картина — отговори Хънтър и веднага реши, че е по-добре да обясни логиката си. — Ние виждаме онова, което искаме да видим. Така работи човешкият мозък. Отначало, когато сте мислели, че убийството на Кристин Ривърс е отмъщение срещу Ейдриън Кенеди, вие сте успели да свържете израза на латински — Красотата е във връзката — с тази теория. Предположили сте, че убиецът има предвид роднински връзки. Същото се е случило и с втората жертва и второто местопрестъпление. Свързали сте израза на латински — красотата е в очите на гледащия — с

теорията, която сте имали тогава, като сте смятали, че убиецът има предвид нещо, което е видял Албърт Грийн. Това е малко вероятно, но все пак възможно. Третото убийство, на Линда Паркър, слага края на версията за отмъщение. Не сте могли да свържете трите жертви в акт на възмездие. Разбираемо е, че след два месеца търсене в погрешни посоки и задънени улици ФБР е отчаяно. След това се появява нова вероятна версия, която се вмести в третото местопрестъпление, но не и в другите. И пак отчаянието, напрежението, безсилието и необходимостта от отговори принуждават човешкия мозък да възприема различни гледни точки, и ние направихме именно това. Бяхме отчаяни. Нуждаехме се от нещо, върху което да работим, защото не разполагахме с нищо. Теорията за произведения на изкуството беше възможна, затова с версията за отмъщение ние оформихме възгледа си, намерихме линия на разследване и я вписахме.

— Не правим ли същото и с тази нова теория за колекционер? — попита агент Фишър. — Признавам, че тази версия се вмести малко по-добре от всичко друго, което обмисляхме преди това, но не е по-малко налудничава. Пък и идеята какво всъщност прави убиецът — дали създава произведения на изкуството с местопрестъпленията си, или колекционира редки части на човешкото тяло, които взима от жертвите, за да ги съхрани, — не ни води по-близо до залавянето му.

— Не съм сигурен — възрази Гарсия, изпреварвайки партньора си с отговора.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Робърт е прав — обясни Карлос, — ако убиецът наистина колекционира редки части на тялото, за да създаде галерия или да си сготви яхния, или каквото там друго иска да направи, тогава теорията би обяснила и единственото нещо, което ни беше трудно да свържем с

версията за „изкуство“.

— И кое е то? — попита агент Фишър.

— Процесът на подбор на жертвите. — Този път агент Уилямс изпревари Гарсия с отговора. Тонът му беше замислен, а очите му — отново втренчени в снимките на бюрото на Хънтър.

— Процесът на подбор на жертвите — потвърди Хънтър и пренареди няколко снимки. — Как са избрани жертвите? Защо са избрани? Това беше едно от парчетата на ребуса, което не можахме да поставим на мястото му. Най-доброто, което измислихме, е, че ги избира на произволен принцип, но ако убиецът колекционира редки части на човешкото тяло, тогава в избора на жертвите няма нищо произволно. Напротив, той търси нещо определено. Затова пътува. Отива там, където са тези хора, защото те са уникални и онова, което му предлагат — *истинска, естествена, — не може да бъде изфабрикувано или копирано.*

Агент Фишър стисна зъби. Ако Хънтър беше прав, тогава жертвите не бяха избрани произволно. Убиецът не се разхождаше и не отмъкваше жертвите си от улиците, като хвърляше ези-тура. Той знаеше предварително кои ще бъдат жертвите му и това им предоставяше нещо, върху което да работят.

— Тогава как ги намира? — развълнувано попита тя. — Как може някой да намери хора с редки състояния или нещо уникално или особено в тях, като рядка кръвна група, цвят на очите или нещо друго? По медицинските картони?

— Твърде е възможно — съгласи се агент Уилямс. И в неговия глас прозвуча вълнение. — Информацията, от която се е нуждаел убиецът, за да го насочи към повечето жертви, лесно би могла да се намери чрез амбулаторните карти, с изключение на Линда Паркър.

— Не са му били необходими данните за здравето ѝ, за да разбере колко идеални са кожата, ръцете и ходилата ѝ — намеси се Хънтър. — Тази информация е на разположение в уебсайта ѝ и в профилите ѝ в социалните мрежи. И тъй като е регистрирана като публична личност, абсолютно всички могат да видят всичките ѝ профили.

— И все пак в момента най-добрият ни шанс са медицинските картони, нали? — попита агент Уилямс.

— Разбира се — отвърна Гарсия. — Но мисля, че забравяме нещо. Няма общ архив с медицинските картони, нито национална обединена база-данни на медицинските картони и това означава, че търсенето в целите Съединени щати на нещо определено като кръвна група или комбинации между цвета на очите и косата с използването само на медицински картони, е невъзможно, затова как го прави убиецът? Освен ако не е успял да проникне в базата-данни на всяка голяма болница в Съединените щати, което е съвсем невъзможна задача, тогава как...

— Здравните застраховки — прекъсна го Хънтър.

Всички го погледнаха.

— Прав си — каза той на партньора си. — Медицинските картони не са публично достояние, но здравнозастрахователните компании имат централна база-данни и информацията в тях *може* да бъде споделена между всички клонове и филиали на една и съща застрахователна компания, независимо в кой град си. Ако е успял да хакне базата на някоя голяма здравна застрахователна компания, убиецът е получил достъп до медицинските картони на милиони хора в цялата страна. Намирането на жертвите е било само въпрос на време.

— Тогава първата ни стъпка е да проверим в кои здравнозастрахователни компании са били жертвите — каза Гарсия.

— Заемам се веднага — заяви агент Уилямс и извади мобилния си телефон.

— Мислиш ли, че е лесно да се хакне базата-данни на някоя здравна застрахователна компания? — попита Карлос.

— Изобщо не е лесно — отговори Хънтър. — Но знам точно кого да попитам дали може да се направи и как.

81

Американското правителство и комуникационните му мрежи получават повече от един милиард кибератаки всеки ден. Атаките идват от най-различни краища на света и само през последните пет години киберпрестъпността в Америка се е увеличила десет пъти.

В последния доклад до Комисията по търговия, наука и транспорт в американския Сенат беше изчислено, че киберпрестъпността в Съединените щати носи незаконни печалби от близо деветстотин милиона долара годишно. Така киберпрестъпността е най-доходният нелегален бизнес и надминава трафика на наркотици, фалшификациите и дори порнографията. Не беше изненадващо, че сега „Киберпрестъпност“ е най-големият отдел във ФБР, с два пъти повече агенти в сравнение с другите, включително отдел „Убийства“.

Мишел Кели, шефката на отдел „Киберпрестъпност“ във ФБР в Лос Анджелис, току-що беше приключила съвещание с двама от най-добрите си програмисти, когато Хънтър, Гарсия и агенти Фишър и Уилямс влязоха в голямата и неприятно студена стая.

Мишел погледна двамата детективи и на лицето ѝ се изписа

озадаченост.

Хънтър и Гарсия също я забелязаха веднага в другия край на стаята. И как можеше да не я забележат? Мишел Кели изобщо не изглеждаше като типичен агент на ФБР, нито пък имаше вид на компютърен маниак, както си го представят повечето хора.

Трийсетгодишната Мишел Кели беше висока метър и седемдесет, с дълга, боядисана черна коса и изтънен бретон, който падаше на челото ѝ като на тийнейджърка пънкарка и скейтърка. Дълбоките ѝ зелени очи бяха очертани с тежък грим — черна очна линия и лилави сенки. На лявата си ноздра имаше тънка сребърна халка и още една в десния край на долната устна. Беше облечена с черни джинси и черна тениска с лимоненозелен череп, над който беше написано името на групата „Килсуич Ингейдж“.

— Детективи Хънтър и Гарсия — каза тя, когато се приближи до малката група. Въпреки че на лицето ѝ все още беше изписана озадаченост, тонът ѝ беше сърдечен и радушен. — На какво дължа удоволствието?

Те се ръкуваха.

— Познавате ли се? — попита агент Фишър.

— Да — отговори Хънтър. — Мишел и отдел „Киберпрестъпност“ на ФБР ни помогнаха да решим един случай на серийни убийства преди две години.

— Здравейте — каза Мишел и протегна ръка на двамата агенти на ФБР. — Ръцете ѝ бяха изрисувани с татуировки от китките до раменете. — Аз съм Мишел Кели... или... официалната ми титла е специален агент Мишел Кели. Шеф съм на този отдел.

Ако се опита да прикрие изненадата си, агент Фишър претърпя пълно поражение.

— Шеф сте на отдел „Киберпрестъпност” в Лос Анджелис? — попита тя.

Мишел се намръщи.

— Точно така. Защо? Проблем ли има? — Отмести очи към Хънтър, сякаш питаше: „*Коя е кучка, по дяволите?*“

— Не — отговори Фишър. — Няма абсолютно никакъв проблем — професионално се отметна тя. — Само че очаквах да видя някого, който прилича повече на луд професор, отколкото на рокзвезда.

— Благодаря — отвърна Мишел. — Ще го приема като комплимент. — Отстъпи крачка назад и огледа групата. — Това очевидно не е лично посещение. — Въпреки че се обърна към всички, погледът ѝ се спря на Хънтър. — Затова какво мога да направя за вас този път?

— Има ли по-уединено място, където можем да говорим? — попита агент Фишър и огледа голямото помещение с прегради за работни места, пълно с високотехнологично оборудване. Навсякъде примигваха светлини. На стените бяха наредени мегамонитори, които показваха географски карти, движещи се изображения и редове с кодове, които Ерика нямаше представа какво означават или за какво се използват. Из цялото пространство бяха разпръснати множество бюра с агенти, които трескаво пишеха на компютрите си.

— Разбира се — отговори Мишел. — Елате с мен.

Тя ги поведе към кабинета си, който се намираше в отсрещния край на етаж.

— Тук по-добре ли е? — попита, когато затвори вратата на кабинета си, който макар и просторен, беше претъпкан с книги.

— Много по-добре — отвърна агент Фишър. — Благодаря. Случаят е деликатен.

— Не са ли такива всичките?

Мишел изчака всички да седнат и после се настани зад бюрото си.

— Е, за какво става дума?

Агент Фишър ѝ разказа от какво се нуждаят.

Мишел слушаше, без да я прекъсва.

— Вече имаме екип, който проверява дали жертвите са били в една и съща здравна застрахователна компания — каза в заключение Ерика Фишър. — Искаме да знаем колко трудно е да се хакне някоя от тези бази-данни и да се потърси нещо определено.

— Погледнато отвън, ужасно трудно — отговори Мишел. — Но може да се направи. И ако убиецът наистина намира жертвите си по този начин, готова съм да се обзаложа, че единствената база-данни, която е хакнал, принадлежи на „Юнайтед Хелт Груп“.

— Най-голямата здравна застрахователна компания в Съединените щати — отбеляза Хънтър.

— Точно така — потвърди Мишел. — Преди няколко месеца разследвахме проникване в единия им сървър. Те имат повече от един милион лекари, шест хиляди болници и седемдесет милиона абоната, но най-интересното, поне за вас, е, че имат единна информационна и технологична платформа, наречена „Оптум“, която се използва в четири от всеки пет болници в Съединените щати, независимо дали болницата е част от „Юнайтед Хелт Груп“ или не.

— Почакайте — спря я агент Фишър. — Нима ни казвате, че ако някой хакне платформата „Оптум“, тогава ще има достъп до медицинските картони навсякъде, независимо в коя застрахователна компания е пациентът?

— Да — отговори Мишел.

— Кучи син!

— Освен това има вероятност убиецът да работи в някой филиал на здравната застрахователна компания — добави Мишел. — Или в някоя от болниците, които използват платформата „Оптум”. В такъв случай достъпът до здравните картони на пациентите е много по-лесен. Неприятното за човека, който получава достъп до файловете, е, че ако е проникнал в тях отвътре, ще бъде много по-лесно да се проследи електронната следа.

— Има ли начин да разберем дали напоследък е имало достъп до определени файлове? — попита агент Фишър. — И ако е имало, от кого?

— Може да опитаме — отговори Мишел. — Ако до файловете е получен достъп отвътре, тогава шансовете ни да открием кой го е направил, се увеличават значително, но ако „Оптум” или някоя друга здравнозастрахователна компания са били хакнати отвън, тогава нещата стават по-трудни.

— Колко по-трудни? — попита агент Фишър.

— Зависи колко добър е хакерът — отговори Мишел. — Колко добре умее да прикрива следите си. „По-трудно” може да варира от „адски трудно” до „невъзможно”. Няма да знам, докато не опитам.

— Може ли да опиташ? — попита Хънтър.

Двамата с Мишел се спогледаха и това, изглежда, подравни агент Фишър.

— Разбира се — отговори Мишел и отмести очи към двамата агенти на ФБР. — Но ще ми трябва официално искане. В края на краищата, това е ФБР.

— Започвайте — каза агент Фишър и стана. — До един час ще имате официалното искане.

Хънтър и Гарсия се бяха върнали в кабинета си в Главното управление на полицията и по обяд получиха информацията в коя здравно застрахователна компания е имала план всяка от жертвите. Струваше им се, че за пръв път са направили пробив в разследването.

Кристин Ривърс имаше студентска застраховка в „Аплайд ХелтКеър“, Албърт Грийн — пенсионерска полица в „Оксфорд Хелт Планс“, Линда Паркър беше в „Юнайтед ХелтКеър Сървисис“ и Тимъти Дейвис — в „Пасифিকেър Хелт“. И четирите компании бяха филиали на „Юнайтед Хелт Груп“. Здравните им картони не само че бяха в една и съща централна база данни, но и до тях можеше да се получи достъп чрез единната информационна и технологична платформа „Оптум“.

— Мислите, че убиецът намира жертвите си чрез медицинските им картони? — попита капитан Барбара Блейк.

— В момента това изглежда най-добрият ни залог, капитане — отговори Гарсия.

— И как прониква в базата-данни?

— Има два начина — отвътре, ако убиецът работи в някоя от компаниите в състава на „Юнайтед Хелт Груп“ или някоя болница или клиника с достъп до платформата „Оптум“, или отвън — като хаква системата отвън. Сега проверяваме да видим кога за последен път е имало проникване в здравната информация за жертвите. Ако разберем това, може да успеем да проследим някоя електронна следа и дори да открием кой е осъществил достъпа. Това обаче може да ни отнеме

известно време, ако изобщо попаднем на нещо — обясни Карлос.

Капитан Блейк отстъпи крачка назад от бюрото му и се вгледа в двамата детективи.

— Кога за последен път сте имали почивен ден? — попита тя.

— Какво? — учуди се Гарсия.

— Почивен ден. Кога почивахте за последен път?

Карлос погледна партньора си за помощ.

— Не съм сигурен — отговори Хънтър. — Преди известно време. Защо?

— Поглеждали ли сте се в огледалото? Може да се явите на кастинг за „Живите мъртви” и ще ви вземат веднага. Разбирате ли какво ви говоря? Работите по случая вече една седмица, нали така? — Тя не им даде възможност да отговорят. — А преди това разследвахте тройното убийство в Биксби Нолс.

— Да — потвърди Карлос. — Бащата, който беше изнасилил и убил трите си дъщери.

— Е, тогава край — заяви капитан Блейк с властен тон. — Взимате си почивка следващите два дни. Не ме интересува какво ще каже Ейдриън Кенеди или ФБР. Операцията е съвместна и това означава, че вие все още сте под мое командване. И без това трябваше да си починете след убийствата в Биксби Нолс, затова довършете работата си за днес и после си отидете вкъщи, наспете се и си почивайте два дни. От онова, което ми казахте, ако убиецът не остави нова жертва, няма какво друго да правите, освен да чакате новини от отдел „Киберпрестъпност”. — Тя спря до вратата на кабинета им. — И това не е молба.

Хънтър най-после излезе от кабинета в пет и половина следобед. Въпреки че беше работохолик, трябваше да признае, че се радва на заповедта на капитан Блейк. Наложиха се да провери календара си, за да види кога за последен път с Гарсия са имали почивен ден — преди двайсет и три дни. Четирийсет и осем часа почивка, въпреки че не спеше много, със сигурност щяха да презаредят батериите му и да освежат мозъка му. Може би дори щеше да прекара известно време с Трейси.

Мисълта го накара да се усмихне.

Неочаквано, докато Хънтър излизаше от Сохо Стрийт по посока на Хънтингтън Парк, отляво се появи черен форд фюжън и се вряза в платното точно пред него. Хънтър трябваше рязко да свърне надясно, за да не закачи бронята на форда.

— Не може да бъде.

Изненадата му се дължеше не само на маневрата на форда, но и на факта, че същият черен форд фюжън беше направил абсолютно същото изпълнение на същото кръстовище предишната вечер, докато Хънтър се връщаше вкъщи. Той беше видял регистрационния му номер.

— Достатъчно — каза си той. — Ще го спра.

Но щом настъпи газта в преследване на форда, мисловният му процес отново се превъртя, прескачайки от А до Я само за две секунди.

И тогава Хънтър осъзна нещо, което пропускаше.

Телефонът на бюрото на Хънтър във временния им кабинет на осмия етаж в сградата на ФБР на булевард „Уилшър“ иззвъня точно в двацет часа без пет минути. В кабинета беше само агент Фишър, която от два часа работеше върху доклад. Тя заби пети в пода, изтласка крака, избута стола си от бюрото и го изпрати към бюрото на Хънтър.

— Специален агент Ерика Фишър — каза, когато вдигна телефона.

Последва секунда мълчание.

— На погрешен дериват ли позвъних? — попита женски глас от другия край на линията.

Агент Фишър веднага разбра кой се обажда — Мишел Кели, шефката на отдел „Киберпрестъпност“ на ФБР в Лос Анджелис.

— Здравейте, госпожице Кели — каза Ерика. — Не сте сбъркали. Това е бюрото на детектив Хънтър, но в момента в кабинета съм само аз. Всъщност детективи Хънтър и Гарсия предпочитат да работят в техния кабинет в Главното управление на полицията. Мога ли да ви помогна с нещо? Имате ли новини за нас?

— Да — отговори Мишел.

Думата накара сърцето на Фишър да заблъска като обезумяло в гърдите ѝ.

— Какво ще ни кажете?

— Отне ни доста повече време, отколкото очаквахме — започна Мишел, — но отбелязахме известен напредък.

— Слушам.

— До медицинския картон на Албърт Грийн е проникнато чрез

информационната и технологична платформа „Оптум” точно дванайсет дни преди убийството му.

— Отвътре или отвън?

— Отвън — отговори Мишел. — Някой е хакнал системата.

— Можете ли да го проследите?

— Работим по въпроса, но мога да ви кажа едно — който и да е този човек, той не е аматьор. Ориентира се много добре в киберпространството.

Кожата на Ерика настръхна.

— Това обаче не е всичко — продължи Мишел. — До медицинския картон на Тимъти Дейвис също е бил получен достъп отвън. Искате ли да познаете колко дни преди убийството му?

— Дванайсет? — Агент Фишър отвори широко очи, докато изричаше числото.

— Точно така, и ето кое е най-интересното — същото е и със здравния картон на Кристин Ривърс. Проникнато е отвън чрез „Оптум” дванайсет дни преди убийството ѝ. Данните за Линда Паркър не са хакнати.

— Убиецът не се е нуждаел от медицинския ѝ картон, за да събере информация за нея — каза Фишър.

— Както и да е — продължи Мишел. — Дванайсет дни преди всяко убийство. Знаете какво говори това за убиеца, нали?

— Изключително методичен — отговори Ерика.

— Да — съгласи се Мишел. — Вероятно до точката на обсесивно-компулсивно разстройство, което означава, че убиецът не обича да се отклонява от установената практика, и това може да увеличи шансовете ни да го проследим и да го открием.

— И докъде сме стигнали с тази информация?

— Все още пълзим.

— Но сте намерили следа, нали? Имам предвид откритието, че медицинските картони са хакнати отвън и всичко останало.

— По-скоро миризма, отколкото следа — поясни Мишел. — Но да, имаме отправна точка и сме се впуснали след него с всичко, с което разполагаме.

85

Мъжът беше прекарал близо цяла седмица, добавяйки финалните щрихи към плана си и уверявайки се, че всичко ще стане точно така, както го е предвидил. Планът му беше сложен и дързък. Много по-смел и по-сложен от всичко, което беше правил досега. Всеки детайл трябваше да бъде изпитан и безупречен. Нямаше място за грешки, но от друга страна, той никога не беше допускал грешки. Беше твърде умен за това.

Днес, след като купи евтин телефон с предплатена карта и старомоден фотоапарат „Поларойд”, трябваше само да направи две фини настройки в системата в последната минута — нищо голямо, само малко регулиране тук-там, — и довечера щеше да може да извърши последния си тест. Ако всичко минеше по план, а нямаше причина да не стане така, мъжът щеше да потегли рано сутринта и до утре щеше да я има.

И после щеше да започне истинското забавление.

Както винаги правеше, той вече беше пътувал до мястото, където живееше момичето. Щом идентифицираше мишената, втората стъпка винаги беше да я види с очите си. Където и в страната да се намираше. Така получаваше много по-ясна представа каква е мишената и кой е

най-уместният подход към нея. Мъжът винаги ги наблюдаваше най-малко два пъти, преди да ги вземе, за период не по-малко от двайсет и четири часа всеки път, търсейки схеми, установени практики, нещо и всичко, което може да улесни задачата му.

Отклони се само веднъж — докато проучваше Линда Паркър, чиято ежедневна програма се беше оказала твърде натоварена и непредсказуема. Ето защо той реши да отиде при нея преждевременно.

Представяйки се за чуждестранен фотограф, мъжът си резервира тричасова фото сесия с манекенката в студио недалеч от дома ѝ. Знаеше, че ходът е рискован, но също така съзнаваше, че трябва да заличи следите си, и нямаше как някой да го проследи чрез резервацията за фотосесия.

С новото момиче обаче не беше необходимо да прибегва до никакви трикове. Тя беше най-предсказуемата от всички, което в известен смисъл се очакваше, като имаше предвид коя е.

Мъжът погледна часовника си, включи компютъра и се облегна назад на стола. Докато си представяше какво ще се случи през следващите няколко часа, той имаше чувството, че хиляди игли пробождат тялото му и го инжектират с някакъв нов наркотик, който наелектризира вените му.

Мъжът се усмихна, когато съзря отражението си в тъмния монитор на компютъра.

Време беше да се залови с дегизировката си.

Наближаваше моментът да вземе момичето.

И вече нямаше да е господин Милостив.

— Не яж толкова бързо, Чикита — каза детегледачката, която живееше в дома ѝ, докато наливаше на момичето още една чаша ябълков сок. Винаги я наричаше „Чикита”, което означаваше „момиченце” на испански. — Защо ядеш толкова бързо?

Детегледачката, която беше петдесет и четири годишна, с къса черна коса и добри, тъмнокафяви очи, все още говореше с лек пуерторикански акцент, въпреки че живееше в Америка от четирийсет години.

Преди да отговори, момичето сложи в устата си още една лъжица чили кон карне.

— Защото е вкусно... и съм гладна.

Гледачката се намръщи.

— Не е по-различно от всички други пъти, когато съм ти готвила чили кон карне.

— На мен ми е вкусно — отговори момичето и изяде още една лъжица. — Всеки път е вкусно.

— Вкусно, а? Благодаря ти, Чикита. И все пак, вкусно или не, не яж толкова бързо. Ще те заболи коремът. Трябва да дъвчеш храната, преди да я преглътнеш. И пий сока си.

— Пия го — отвърна момичето, довърши вечерята си, взе чашата със сока и го изпи на три големи глътки. — Ето... виждаш ли?

— Какво те прихваща днес, Чикита? Да ти стане лошо ли искаш?

— Не. И нищо не ме прихваща. Всичко е абсолютно наред. — Момичето стана от масата и сложи чинията и чашата си в миялната машина.

Гледачката виждаше, че в момичето има нещо различно, но каквото и да беше, явно беше нещо хубаво. От сутринта детето

изглеждаше щастливо.

— Ще отида да довърша домашното си и после си лягам — каза момичето.

— Не искаш ли десерт? Има още чийзкейк?

— Хм. Може би не тази вечер.

— Добре. — Гледачката направи гримаса. — Какво има, Чикита?
Нещо не е наред. Ти никога не пропускаш десерта.

— Всичко е наред. Само трябва да внимавам какво ям. Не искам да стана грамаден дебел балон.

— Какво? — стъписано попита детегледачката. Момичето беше слабичко. — Някой в училище ли ти каза нещо за теглото ти?

— Не.

— Можеш да ми се довериш, Чикита. Някой ли ти каза, че трябва да внимаваш с килограмите?

— Не. Защо? Мислиш ли, че трябва да внимавам с килограмите си?

— Не, разбира се, Чикита. Теглото ти е идеално, но искам да знам откъде ти хрумна глупавата идея да пропуснеш десерта?

Момичето повдигна рамене.

— Ами, гледах едно предаване по телевизията, че хората напълняват, ако ядат сладкиши всеки ден. Не искам да бъда дебела.

— Аха, гледала си го по телевизията, така ли?

— Да.

— Чикита, не е необходимо да се тревожиш за това. Те са говорили за хора, които непрекъснато се тъпчат с боклучава храна — десертни блокчета, чипс, бисквити, пица и така нататък. Ти не го правиш, нали?

— Не.

— Така е. Ти се храниш здравословно и всеки ден ядеш десерт след основното ястие и това е добре за теб.

Момичето погледна детегледачката си.

— Вземи. — Гледачката отвори хладилника. — Ще изядеш десерта си. Няма нищо лошо в това да хапнеш десерт след основното ядене.

Момичето не искаше да спори.

— Добре, но само едно малко парче.

— Хубаво. И не го яж прекалено бързо.

Момичето не обърна внимание на последните ѝ думи и изгълта сладкиша на три залька.

— А сега отивам да довърша домашното си и после да си легна.

Детегледачката искаше да попита момичето дали ще гледа телевизия с нея, както правеха повечето вечери, но след обяснението за предаването, което момичето беше гледало, реши, че по-малко телевизия няма да е толкова лоша идея.

— Добре, Чикита. Кажи ми, ако се нуждаеш от помощ с домашното.

— Не, благодаря. Ще се справя.

Момичето изскочи от кухнята и се качи горе.

Определено имаше причина да е щастлива. Беше сряда вечерта и това означаваше, че ще го види вдругиден. Миналият петък, в парка зад неизползваното училище, той пак държа ръката ѝ, но този път, когато се разделяха, я целуна по бузата. Момичето беше щастливо както никога дотогава. Освен това той каза, че парфюмът ѝ, който беше взела от стаята на майка си, е много хубав. Момичето не успя да намери блестящите обици на майка си, но това нямаше значение, защото той я целуна и без тях. И сега нямаше търпение да дойде петък.

— Само тази нощ и още една — каза си тя.

Довърши домашното си, угаси лампата на нощното шкафче и си легна, но беше твърде развълнувана и тя не можеше да престане да си представя различни сценарии какво ще се случи, когато се срещне с момчето в петък — ще се държат за ръцете, може би още една целувка — кой знае? Момичето най-после заспа с усмивка на лицето.

Очите ѝ примигаха и се отвориха отново, когато чу, че вратата на стаята ѝ се отваря.

„*О, не* — помисли си тя. — *Не съм чула будилника. Винаги го чувам*“

Мисълта обаче изчезна веднага щом погледна будилника на нощното шкафче. 00:17.

— Лусия? — сънено повика тя детегледачката.

Отговор не последва, но момичето чу стъпки в стаята си.

— Лусия? — извика тя пак и протегна ръка към нощната лампа.

Когато я запали, очите и се отвориха широко от шок и мускулите ѝ се сковаха от страх. Над леглото ѝ се беше надвесил висок и силен мъж, когото не беше виждала преди. Изразът в очите му беше студен и изражението на лицето му — безучастно, но онова, което вцепени момичето, беше, че по ръкавиците на ръцете и по дрехите му имаше кръв.

— Здравей... Чикита.

87

Беше последният от двата свободни дни на Хънтър и Гарсия за

първ път от години. Робърт не ходеше на работа и прекарваше повечето си време в компанията на Трейси. Пренощува в апартамента ѝ и макар че тя го покани да остане и следващата нощ, той учтиво отказа и ѝ обясни, че иска да провери някои неща в базите-данни на ФБР.

Излъга. Мразеше да го прави, но искаше да кара по-полека с Трейси. Харесваше я... всъщност много, но в главата му се въртяха твърде много демони, за да се впусне във връзка като всеки обикновен човек. Хънтър се върна в апартамента си, четете няколко часа и накрая си легна.

Казано с прости думи, има два основни вида безсъние. Първият и най-често срещаният не позволява на човека да заспи. Колкото и да е уморен или колкото и тъмно и тихо да е около него, щом легне и затвори очи, умът му започва да препуска със скорост, която дори не знае, че съществува. Тялото е изтощено, но мозъкът е напълно буден. Никоя поза не е достатъчно удобна и постепенно сънят става неуловим като пословичното гърне със злато в края на дъгата.

Вторият вид безсъние е още по-омаломощаващ, защото отначало позволява на човека да заспи лесно. Разрешава му да изпадне в дълбок сън, който е характерен за първата една трета от времето, прекарано в сън, и после мъчително го събужда, сякаш в главата на човека прозвучава гневна пожарна аларма. Щом веднъж се събудят, повечето хора, които страдат от този вид безсъние, повече не могат да заспят отново до края на нощта.

За жалост Хънтър страдаше и от двата вида.

Той спа по-малко от два часа, когато мозъкът му реши да натисне бутона на пожарната аларма.

— О, я ме остави на мира — измърмори той, отвори очи и замаян от съня, се втренчи в тавана. Представи си как мозъкът му се смее:

„Помисли си, че този път ще се наспиш, нали? О, Робърт, колко лесно можеш да бъдеш заблуден. — Хънтър се обърна на другата страна и отново затвори очи. Със силата на волята си призова съня да се върне, но това само накара мозъка му да се изсмее по-силно: — Какво правиш? Предизвикваш ли ме? И двамата знаем кой ще спечели тази битка, нали? Времето за сън свърши за теб, скъпи?“

Победен, Хънтър седна на ръба на леглото и запали нощната лампа.

Той прокле мозъка си, затътри се в банята и изми лицето си. Докато посягаше към халата си, окачен на кукичка до заграждението с душа, чу, че мобилният му телефон звъни, и се втурна към него.

— Детектив Хънтър, ОСУ.

— Робърт, обажда се Ерика. Имаме следа. — Гласът на агент Фишър трепереше от вълнение.

— Какво?

— Отдел „Киберпрестъпност“ са успели да проследят външните връзки в проникването в платформата „Оптум“.

— Всичките ли?

— Да. Отне им близо три дни да проследят целия път, защото връзката е била препратена през пет различни локации. Доста умен ход, според отдел „Киберпрестъпност“, но не достатъчно умен. Всички връзки произлизат от едно и също място и познай какво? Мястото е в Калифорния. На по-малко от сто и шейсет километра от Лос Анджелис.

— Какво? Къде?

— Окръг Ривърсайд — отговори агент Фишър. — Имотът е старо ранчо за коне на юг от Скъл Каньон, на един час път с кола.

— Кой е собственикът?

— Навремето ранчото е било на някой си Томас Брюър, който

починал преди девет години. Съпругата му умряла пет години преди него, а единственият им син бил убит в сражение в Ирак през 2005-а. Не е регистриран нов собственик. Мястото, изглежда, е било изоставено след смъртта на господин Брюър. Тръгваме веднага. Идваш ли?

Хънтър почувства, че в слепоочията му нахлу топлина, която бавно се разля из цялото му тяло.

— Какъв е адресът?

— Изпращам ти карта с координатите на телефона ти.

88

След като Хънтър излезе на магистрала „Корона” в южна посока, отне му точно петдесет и две минути да стигне до изход номер 85, водещ към Индиан Трък Трейл. От там пътува още четири минути до шосе „Темаскал Каньон”. Две минути по-късно той подкара по черния път, който агент Фишър беше маркирала на картата, която му изпрати. Пътят беше тесен и неравен, заобиколен от хълмове, храсти и каменист терен. На небето се бяха събрали гъсти облаци. Нощта беше тъмна и не се виждаше нито една звезда.

Хънтър кара още осем минути, докато видя Гарсия, който стоеше по средата на пътя и му сигнализираше с фенерче. Карлос му направи знак да угаси фаровете и да спре до гъстите храсти вдясно, където вече бяха паркирани хондата сивик на Гарсия, шевролет малибу и ауди А6.

— Кога дойде тук? — попита Хънтър, когато слезе от буика си и вдигна ципа на якето си.

— Три минути преди теб — отговори Карлос. — Обадиха ми се в

два часа след полунощ.

— И на мен. Е, какво знаем?

— Зад онези дървета. — Гарсия посочи група ниски дървета на няколко метра пред тях. — В тъмна нощ като тази фаровете се виждат от няколко километра. Само толкова можем да се приближим с кола, без да известим за присъствието си.

Те заобиколиха дърветата и изкатериха невисок, но стръмен хълм, обрасъл с шубраци. Агенти Фишър и Уилямс стояха приведени зад два отрупани с листа храста.

— Това е ранчото — каза Фишър, посочи през храстите и даде бинокъл на Хънтър. Той зае удобна позиция и погледна.

Имотът се намираше на около двеста и четирийсет метра пред тях. Имаше само две сгради — двуетажна дървена къща с квадратни прозорци вдясно и дълга и широка конюшня вляво. И двете постройки изглеждаха стари, занемарени и сериозно нуждаещи се от основен ремонт. Мястото изглеждаше безлюдно.

— Отдел „Киберпрестъпност“ са проследили проникванията в платформата „Оптум“ до това място? — попита Хънтър и върна бинокъла на агент Фишър.

— Да. И трите. Но тук, изглежда, не живее никой. Забелязахте ли в какво състояние е всичко? Пълна разруха. Ако отдел „Киберпрестъпност“ не са сгрешили, тогава мисля, че убиецът вероятно е търсил такова място — изоставено, без собственици и отдалечено от любопитни очи. Дошъл си по черния път, нали? — Тя се огледа наоколо, за да наблегне на думите си. — Тук няма нищо освен хълмове и каменист терен. Няма съседи. Няма пътища. Няма животни. Нищо. На теория това място е тайна квартира. Убиецът може да прави каквото иска там вътре, без да се тревожи, че ще го обезпокоят или заловят.

Броят на изоставените и занемарени имоти в цялата страна нарастваше с всяка изминала година и Хънтър изобщо не се изненада, че убиецът вероятно се е заселил в неизползваното място, откъдето да организира операциите си. През годините двамата с Гарсия бяха преследвали няколко извършители, които бяха направили точно това — използваха изоставени сгради като „оперативен център” или за да изхвърлят трупове, или да изнасилват и изтезават жертвите си, преди да ги убият... Приложенията бяха различни и примерите — много.

— Знаем ли дали има някой там в момента? — попита Хънтър. — Сградите изглеждат необитаеми.

— Има някой — заяви агент Уилямс. — Аз дойдох тук двайсетина минути преди вас, момчета. Виждате ли най-горния прозорец вдясно? — Той посочи къщата. — Преди петнайсетина минути за малко там блесна светлина и после отново угасна. Оттогава не сме виждали никого да излиза.

— Може ли пак бинокъла? — попита Хънтър.

Той огледа ранчото. Нямаше кучета и не се виждаше никакво превозно средство, но някоя кола лесно можеше да е скрита зад къщата или в конюшнията.

Хънтър погледна надолу по хълма, който бяха изкачили.

— И какво, чакаме щурмовия екип ли?

— Те идват — отговори агент Фишър. — Но ние няма да чакаме. — Тя бързо реши да обясни, преди да ѝ зададат следващия очевиден въпрос. — Знаем, че убиецът действа сам. Ако е вътре, а изглежда е там, тогава шансовете са изцяло на наша страна. Четирима въоръжени и отлично обучени полицаи срещу един, вероятно невъоръжен цивилен.

— Вероятно — каза Гарсия, вдигна ципа на якето си и оправи яката си. Вятърът се усилваше и носеше със себе си силен мирис на

влажна пръст. Дъждът явно беше неизбежен.

— Няма причина той да е въоръжен — отвърна агент Фишър. — Не очаква нападение. Както казах, това вероятно е тайната му квартира. Единственото място, където се чувства достатъчно сигурен, за да свали гарда. Добавете към това и факта, че той няма представа, че сме открили мястото. Може да се разхожда гол там вътре и да се маже със сладолед. Попитах отдел „Киберпрестъпност“. Заличили са следите си. Гарантираха, че няма електронен, киберначин убиецът да разбере, че пробивите му в „Оптум“ са проследени.

— И наистина ли мислиш, че вместо да чакаме щурмовия екип, е добра идея ние четиримата да нападнем ранчото? — попита Гарсия.

— Да — твърдо заяви тя. — Онзи, който е хакнал медицинските картони на Кристин Ривърс, Албърт Грийн и Тимъти Дейвис, го е направил от тази къща, дванайсет дни преди убийствата им. Знаем, че в момента там има някой. Може би рови в платформата „Оптум“ и търси нова жертва. Ако намери онова, което търси, той може да не се върне тук дни, седмици, дори месеци. Не забравяйте, че не знаем име и лице. Знаем само това място, което по документи не принадлежи на никого. Всичко това означава, че ако той е там вътре и го изпуснем сега, няма да има как да го открием, докато не дойде пак тук, а дотогава вероятно ще бъде късно за онзи, когото той избира в момента. — Тя млъкна и погледна надолу по хълма. — Ако предпочитате да изчакате щурмовия екип на ФБР, моля, заповядайте, но аз влизам.

Нито Хънтър, нито Гарсия можеха да оспорят логиката ѝ.

— Добре — съгласи се Карлос. — Ще дойдем. Е, как ще...

— Светлина — прекъсна го агент Уилямс и този път посочи конюшнята. През старите дъски в далечния ляв край проникваше слаба светлина.

Всички млъкнаха и застанаха неподвижно.

Агент Фишър погледна през бинокъла.

— Виждаш ли нещо? — попита Гарсия.

— Не, нищо.

Светлината угасна след по-малко от минута.

Хънтър отново взе бинокъла и още една минута оглежда ранчото.

— Не забелязвам движение — каза той. — Затова той или е още в конюшната, или не съм го видял кога се е върнал в къщата.

— Е, как искате да го направим? — попита Карлос.

— Мисля, че най-добрият ни шанс е да се разделим на два екипа по двама — отговори агент Уилямс. — Единият ще влезе в конюшната, а другият — в къщата.

— Имаме ли някакви средства за комуникация? — попита Гарсия. — За да поддържат връзка двата екипа.

— Имам две слушалки с предаватели в багажника — отговори агент Уилямс.

— Това ще помогне — рече Хънтър.

Агент Уилямс бързо изтича до колата си, взе слушалките и даде една на Робърт и една на Ерика.

— Ние с Лари ще влезем в конюшната — каза агент Фишър, провери пистолета си „Глок 22” и се увери, че има в себе си резервен пълнител с петнайсет патрона. — Вие двамата отидете в къщата. Какво ще кажете? Ще използваме предавателите, за да поддържаме връзка.

— Няма проблем — отвърна Гарсия. — Но ако ще влизам в евентуална престрелка отблизо, без да чувам нищо, ще взема Близнаците. Почакайте.

— Какво? — Агент Фишър направи гримаса, но Карлос вече тичаше надолу по хълма към колата си.

Минута по-късно той се върна с ловната пушка с две рязани цеви.

— Запознайте се с Близнаците — каза. — Лошите момчета в стрелба отблизо.

— Кръщаваш оръжията си? — учуди се агент Фишър.

— Момчета с играчки — отговори той. — Какво да кажа?

Тя поклати глава.

— Ако е възможно, бихме искали да го заловим жив.

— Все още не съм убивал никого в кариерата си.

Те провериха оръжията си и изпробваха предавателите. Всичко беше в ред.

— По-добре да тръгваме, преди да е заваляло — каза Хънтър. — Ако обувките ни се намокрят, щом влезем в къщата, ще шляпаме като патета.

— Хайде да го направим — добави агент Уилямс.

Те тръгнаха към къщата.

89

Хънтър, Гарсия и двамата агенти на ФБР вървяха колкото могат по-бързо и безшумно и като се имаше предвид, че бяха изключили фенерчетата си, за да не издадат приближаването си, изминаха двеста и четирийсетте метра от последната си позиция до ранчото за нула време. Черните им дрехи им помагаха да се слоят с нощта, в случай че някой наблюдава.

Когато стигнаха до мястото, където някога са били старите порти на ранчото — на четирийсетина метра от къщата, — всички чуха далечен звук като бръмчене на автомобилен двигател на ниска скорост.

— Какъв е този шум? — попита агент Фишър.

— Генератор — отговори Гарсия. — Вероятно някъде в задната част на къщата.

Хънтър забеляза пресни следи от гуми на кола по черния път, водещ навътре в ранчото.

Заобикаляха конюшната и чезнеха зад нея.

— Добре, тук ще се разделим — каза агент Фишър и погледна към небето. Вятърът се беше усилил през последните две минути. Сега мирисът на влажна пръст беше част от нощта. След няколко минути щеше да завали. Тя погледна двамата детективи. — Пазете се.

— Почакай. — Гарсия бръкна в джоба си и ѝ подаде ластик.

— Вземи. Завържи косата си. Няма да искаш да се развява в лицето ти, докато гониш лошия, нали?

Ерика поклати глава.

— Това ми е талисманът. Само веднъж съм преследвала извършител със завързана на опашка коса. И тогава беше единственият път, когато той избяга.

— Е, добре. — Карлос прибра ластика за коса в джоба си.

Фишър и Уилямс се отправиха към голямата конюшня, а Хънтър и Гарсия предпазливо се приближиха към порутената къща вдясно. Хънтър освети предната врата с фенерчето си. Немаше ключалка. Рамката беше стара и разцепена на места и тъмнозелената боя, която някога бе покривала вратата и останалата част на къщата, отдавна беше напукана и олющена от природните стихии.

— Трябва да намерим друг начин да влезем — каза Хънтър.

— Защо?

— Виж пантите — отговори той и насочи към тях лъча на фенерчето. — Ръждясали са. Отворим ли вратата, въпреки шума на

генератора, пантите ще прозвучат като аларма.

— Страхотно! — Гарсия погледна надясно и после наляво. — Е, накъде искаш да тръгнем?

Хънтър посочи надясно.

Внимателно и предпазливо, двамата заобиколиха къщата от дясната страна и спряха. На единия от прозорците на втория етаж се виждаше слаба светлина.

— Ако убиецът е горе, това не е непременно лошо нещо — отбеляза Карлос.

Робърт кимна в знак на съгласие и прошепна в микрофона:

— Екип А, тук е екип Б. Какво е местоположението ви? Край.

Секунда по-късно слушалката в ухото му изпраща и се включи.

— Току-що влязохме в конюшната. Край — отговори агент Фишър.

— На втория етаж на къщата свети прозорец. В конюшната може би няма никого. Край.

— Не сме сигурни. И тук свети. В едно от загражденията. Забелязвате ли движение? Край.

— Не и от мястото, където стоим. Все още сме извън сградата. А вие забелязвате ли движение? Край.

— Също не. Не и от мястото, където стоим.

Последва кратко мълчание.

— Мисля, че е най-добре да продължим да действаме по плана и да поддържаме радиовръзка. Край.

— Прието и край.

Хънтър предаде новината на партньора си.

— О, страхотно.

Първият прозорец на партера в дясната страна на къщата беше

напълно разбит. Нямаше стъкло, нито рамка. Беше останала само една огромна дупка в дъските.

— Предполагам, че намерихме начин да влезем — каза Гарсия.

Хънтър набързо огледа пода в къщата под прозореца. Нямаше стъкла.

— Аз ще вляза пръв — предложи Карлос.

— Внимавай с дъските на пода. Може да скърцат или да се счупят, затова стъпвай леко.

— Добре, татко — ухили се Гарсия. — Подръж Близнаците. — Той даде пушката си на Хънтър.

— Не мога да повярвам, че наистина си дал име на пушката си.

— Но ти харесва, нали? Пистолетът ми се казва Големият Барабум.

Хънтър поклати глава.

Карлос се вмъкна безпроблемно през дупката на прозореца. Дъските на пода изскърцаха, когато стъпи върху тях, но съвсем леко.

Хънтър подаде Близнаците на партньора си.

— Дъсченият под е доста солиден за такава стара и занемарена къща — отбеляза Гарсия.

Хънтър му даде пистолета си „Хеклер и Кох Марк 23” и бързо се прехвърли в къщата.

Стаята, в която се озоваха, беше квадратна, със стар триместен диван до едната стена. Отдавна беше изгубил всичките си възглавници и през големите разкъсани дупки в тапицерията стърчаха няколко пружини. До отсрещната стена имаше висока и много широка библиотека. От дванайсетте ѝ лавици бяха останали само три. Подът беше отрупан със стари романи с меки корици. В средата на стаята лежеше преобърнатата масичка за кафе, от която се разнасяше силна

миризма на влага, стара хартия и изгнило дърво.

Хънтър направи знак на партньора си да го прикрива, тъй като ще тръгне пръв.

Гарсия кимна.

Робърт запали фенерчето и го хвана с лявата си ръка. Кръстоса китки, така че лявата да поддържа дясната ръка с оръжието, и след това ги вдигна на височината на гърдите си и ги протегна напред.

Карлос държеше фенерчето си под двете цеви на Близнаците. Тъй като беше пушка, той беше вдигнал оръжието на височината на раменете си.

Хънтър тръгна напред, стъпвайки изключително леко.

Гарсия беше прав — дъсченият под беше много по-солиден, отколкото очакваше Хънтър. Дъските скърцаха, но не толкова силно, че да предупредят някого.

Робърт прекрачи „Моби Дик“, „Тримата мускетари“, „И изгрява слънце“ и още няколко други класически романа и най-после стигна до врата, която беше паднала от страната на другата стая. С гръб към стената, той надникна вътре и погледна първо надясно и после наляво. В следващата стая също всичко изглеждаше абсолютно неподвижно.

Хънтър направи знак на партньора си да продължат.

Те стъпиха върху падналата врата и в същия момент косите им се изправиха.

БУМ. БУМ.

Двата изстрела се чуха извън къщата, от конюшната.

Детективите се спогледаха. Очите им бяха изпълнени с объркване и страх. Не беше необходимо да казват нищо.

Те се обърнаха и хукнаха навън като олимпийски бегачи.

Нещо се беше объркало сериозно.

90

— Добре, тук ще се разделим — каза агент Фишър и погледна към небето.

Агентите оставиха Хънтър и Гарсия и бързо тръгнаха към конюшната. Стигнаха дотам и опряха гърбове в стената вдясно от двете големи плъзгащи се врати. Вратите не бяха дръпнати плътно една до друга и между тях имаше пролука четирийсет-петдесет сантиметра.

— Провървя ни — каза Уилямс и кимна към вратите. — Можем да се промъкнем през пролуката, без да се налага да докосваме вратите. — Той освети с фенерчето си релсите на вратите. Бяха в ужасно състояние.

— Аз ще вляза първа — заяви Фишър, но партньорът ѝ я спря, като сложи ръка на лявото ѝ рамо.

— Не, Ерика, аз ще вляза пръв. Ти ме прикривай.

— Винаги джентълменът защитник — отговори агент Фишър и му намигна.

Двамата се провряха безпрепятствено през пролуката между вратите.

Отвътре сградата изглеждаше като истинска конюшня — дълъг и широк коридор с отделни заграждения за коне от двете страни. Бетонът беше стар, огънат и напукан. Загражденията явно бяха частично преустроени и бяха малко по-различни отколкото в повечето конюшни. Нямаше прозорчета, отвори, завеси или метални решетки, през които човек да погледне в загражденията и да провери животните. Всичките

имаха солидни, плъзгащи се дървени врати, които бяха затворени. От всяка страна на коридора имаше по дванайсет-четиринайсет заграждения. Двамата агенти спряха, когато съзряха слаба светлина, проникваща между пукнатините на дъските на едното заграждение вляво, към края на дългия коридор.

— Какво ще правим? — прошепна агент Уилямс. — Да започнем ли от този край и да проверим всички заграждения или да отидем направо при светлината?

Преди агент Фишър да отговори, слушалката ѝ изпраща и се включи и тя чу силно и ясно гласа на Хънтър:

— Екип А, тук е екип Б. Какво е местоположението ви? Край.

Фишър приключи разговора с Хънтър и погледна партньора си.

— Това не ми харесва, Лари. Никак не ми харесва.

— Какво става?

— И в къщата свети. На втория етаж. Те също не са забелязали никакво движение. Още не.

Агент Уилямс погледна към слабата светлина, която струеше от едното заграждение.

— Права си. И аз мисля, че е най-добре да се придържаме към плана. Е, как искаш да действаме? Да започнем ли от този край и да проверим всички заграждения или да отидем направо при светлината? — повтори той.

— Не знам. Светлината може да е номер.

В същия момент от първото заграждение вляво от тях се разнесе приглушено изтракване на метал, сякаш нещо падна на пода.

Сърцата и на двамата пропуснаха един удар.

— Чу ли това? — прошепна агент Фишър.

Агент Уилямс кимна и бързо ѝ направи знак да бъде готова.

Те се приближиха на пръсти до заграждението. Агент Уилямс направи знак на партньорката си да заеме позиция от едната страна на вратата, а той застана от другата.

Планът беше агент Фишър бързо да плъзне вратата и да я отвори. След това агент Уилямс щеше да нахлуе вътре пръв, последван незабавно от агент Фишър. Двамата бяха изпълнявали безброй пъти подобни маневри по време на различни разследвания и много добре знаеха какво да направят.

Те приготвиха оръжията и фенерчетата си и си дадоха знак, че ще влязат на три. Агент Фишър отброи, като кимаше с глава.

Едно. Две. Три.

Ерика дръпна силно вратата, която се плъзна трудно по старите ръждясали релси, но пак се отвори достатъчно бързо, за да изненада всеки, който би могъл да се крие в заграждението за коне.

Когато вратата се отвори, агент Уилямс, който беше опрял гръб във външната стена, бързо завъртя тяло по посока на часовниковата стрелка и влезе вътре. Дясната му ръка беше протегната напред, очите му бяха нащрек и оръжието му търсеше мишена.

След част от секундата агент Фишър се появи вляво от него, също насочила пистолета си.

Очите им се стрелнаха във всички посоки, без да открият нищо. В заграждението нямаше никого, но вниманието им веднага беше привлечено към втора врата, разположена диагонално срещу мястото, където стояха. Вратата беше вътрешна, към следващото заграждение, и беше широко отворена.

— Загражденията са свързани помежду си — прошепна агент Фишър.

Агент Уилямс кимна и ѝ направи знак да го прикрива. Той щеше

да тръгне пръв.

Уилямс пристъпи три крачки пред партньорката си и се отправи към отворената врата. Вниманието му беше изострено докрай и оръжието му беше готово да стреля. Той стигна на няколко крачки от вратата и се обърна, за да даде знак на агент Фишър, но изведнъж замръзна на мястото си, напълно объркан.

Агент Фишър беше вдигнала пистолета си и се беше прицелила право в сърцето му.

— Съжалявам, Лари — каза тя с треперещ глас. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво? — Уилямс беше изображение на обърканост и недоумение. Ръката му с оръжието беше отпусната, докато мозъкът му усилено се мъчеше да открие логика в нелогичното. — Какви ги говориш, Ерика?

— Много, много съжалявам — повтори Фишър. По лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

— Съжаляваш? За какво?

— За това.

Тя натисна спусъка два пъти в бърза последователност. Куршумите се взривиха в гърдите на агент Уилямс с максимално въздействие, разкъсаха мускулите, раздробиха костите и пробиха две дупки в сърцето му.

Сякаш по даден знак, когато излязоха навън, дъждът, който заплашваше да завали, най-после започна... и изглеждаше ядосан. Капките бяха големи колкото гроздови зърна.

— Ранен полицай — чу се гласът на агент Фишър в слушалката на Хънтър. — Ранен полицай.

— Какво? — извика Хънтър, докато тичаше с огромни крачки. — Какво се случи?

Двамата детективи бързо стигнаха до конюшната и се провряха през пролуката между плъзгащите се врати, като извиха тела. Оръжията им бяха вдигнати и готови за стрелба, а дрехите — мокри от дъжда.

Огледаха се наляво и надясно, но не видяха нищо.

— Насам.

Те чува гласа на агент Фишър, който се разнесе от заграждението за коне вляво от тях. Без да губят време, Хънтър и Гарсия нахлуха вътре. Фишър беше коленичила в локва кръв и бе увила ръце около безжизненото тяло на агент Уилямс. На няколко крачки зад нея имаше втора врата, която беше широко отворена.

— Господи, какво се случи? — извика Хънтър и коленичи до агента.

Гарсия остана до първата врата, пазейки входа като ястреб.

Дъждът се сипеше по стария, осеян с дупки покрив и изпълваше конюшната с оглушително барабанене. Навсякъде прокапа вода.

— Има твърде много заграждения — обясни агент Фишър с разтревожен глас. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Решихме да се разделим. Аз поех дясната страна, а Лари — лявата. Тъкмо влязох в първото заграждение от другата страна, когато чух изстрелите.

— Обади ли се? — попита Хънтър. — Повика ли линейка?

— Да, но каква полза, Робърт? Той е мъртъв, не виждаш ли?

Мъртъв е.

Хънтър погледна към отворената врата.

— Видя ли някого? Видя ли стрелеца?

— Не, не видях никого, но всички заграждения, изглежда, са свързани вътрешно. Той може да е къде ли не в момента.

Хънтър погледна Гарсия.

— Никой не е излизал от конюшните — рече Карлос. — Поне през вратата, през която влязохме ние. Щях да го видя.

Изведнъж всички чуха силен шум, който се разнесе извън заграждението. Хънтър и агент Фишър скочиха на крака.

Отново изтрака нещо.

С оръжията в ръка, тримата предпазливо излязоха от заграждението. В коридора нямаше никого.

— По дяволите! — каза Фишър. — Вратите.

— Какво?

— Когато дойдохме тук, всички врати бяха затворени — поясни тя и посочи вратата на петото заграждение вдясно и после на шестото вляво. И двете бяха отворени.

— Къде е щурмовият екип, мамка му? — попита Гарсия. — Не трябваше ли вече да са тук?

Агент Фишър не отговори.

— Какво ще правим сега? — попита Карлос.

— Аз няма да чакам — заяви Фишър и отстъпи встрани, за да избегне капките от течашия покрив. — Отивам да намеря копелето. Вие правете каквото искате. — Тя тръгна към второто заграждение вдясно.

— Почакай — извикай Хънтър и се обърна към партньора си. — Отиди с нея. Аз ще поема лявата страна.

— Не ми трябва бавачка — отвърна Фишър и избърса сълзите от

очите си с ръка.

— Никой не е бавачка на никого, Ерика — каза Хънтър. — Трябва да се разделим, а сме трима. Не се обиждай, но ти си в лек шок от случилото се току-що и очите ти са пълни със сълзи. Рефлексите ти не са същите като преди малко. Затова аз ще поема лявата страна, а вие двамата — дясната. Тръгвайте.

— Не — отвърна тя. — Ако ти проверяваш вдясно, а ние вляво, коридорът между двете страни винаги ще е празен. Убиецът може да мине покрай нас, без да го забележим. По-добре ще бъде ти да огледаш загражденията вляво, Карлос — онези вдясно, а аз да вървя по коридора. Ако той притича от едната до другата страна, ще го видя. Така ще имаме по-голям шанс.

— Тя е права, Робърт — съгласи се Гарсия.

— Добре — каза Хънтър. — Ако някой види нещо, да вика. Хайде.

Повтаряйки същата маневра, която беше извършила с агент Уилямс, когато отвори вратата на първото заграждение вляво само преди няколко минути, агент Фишър помогна на Гарсия с вратата на първото заграждение вдясно.

Хънтър се върна в първото заграждение, прекрачи трупа на агент Уилямс на пода и влезе във второто заграждение през вътрешната врата.

Там нямаше никого.

Заграждението, в което влезе Гарсия, също беше празно. Изглеждаше същото като онова, от което току-що бяха дошли, и беше свързано с врата с второто заграждение. Вратата беше отворена.

Гарсия се движеше бързо, но безшумно. Очите му се стрелкаха във всички посоки с всяка крачка. Той опря гръб в стената вляво от отворената врата, подготви се, завъртя тяло в посока противоположна

на часовниковата стрелка и влезе в следващото заграждение.

И там нямаше никого.

Вътрешната врата, която свързваше това заграждение със следващото, беше точно пред него. Гарсия тръгна към нея.

Дъждът навън се беше усилил значително. Барабаненето върху стария покрив сега звучеше като дед метъл концерт. Карлос пак опря гръб в стената вдясно от вратата, но преди да успее да изпълни маневрата със завъртане на тялото и да влезе, видя, че агент Фишър влезе през същата свързваща врата, през която току-що беше минал. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Гарсия инстинктивно спусна оръжието си.

— Добре ли си? — попита той. — Видя ли убиеца в коридора?

Тя вдигна пистолета си и го насочи право към гърдите му.

— Съжалявам, Карлос.

— Какво? — Гарсия се стъписа толкова много, че направо се вцепени.

— Не трябваше да става така.

— Шегуваш се.

Той се опита да помръдне, но оръжието му беше спуснато, докато пистолетът на агент Фишър беше насочен към мишената. Нямаше да може да я изпревари.

Докато Гарсия вдигаше пушката, за да стреля, агент Фишър натисна спусъка три пъти.

Някои твърдят, че точно преди да умреш, за момент пред очите ти преминава целият ти живот. В случая с Карлос един-единствен спомен... един-единствен образ пробягна пред очите му в секундите, преди в гърдите му да се взривят трите куршума и стената зад него да се изпръска с кръв.

Той видя образа на съпругата си Ана, която му се усмихваше.

92

Хънтър току-що беше влязъл в третото заграждение за коне вляво, когато чу три силни изстрела, които се разнесоха от другата страна на коридора.

Той не вярваше в предчувствие, шесто чувство, инстинкт на ченге или каквото и друго го наричаха, но в момента при звука на трите изстрела изпита чувството, че в тялото му влезе призрак и взе част от душата му.

Отказът да повярва го смрази на място и мозъкът му престана да функционира за половин секунда. Когато отново заработи, Хънтър изскочи от заграждението като направлявана ракета.

— Карлос — извика той, когато стигна до коридора. Гласът му отекна силно в проливния дъжд. — Ерика.

Никой не отговори.

— Карлос.

Мълчание.

Хънтър взе решение на място и като предположи, че двамата е Гарсия се движат с една и съща скорост, бързо се приближи до вратата на третото заграждение вдясно и рязко я отвори.

Вътре нямаше никого, но когато пристъпи две крачки навътре в помещението и го освети с фенерчето си, той видя кръв, разплискана по рамката на вътрешната врата, която свързваше второто и третото заграждение.

— Не. Не. Не. — Хънтър се втурна натам и сърцето му потъна в най-мрачната от всички бездни. На пода в локва кръв, лежеше партньорът му.

В същия момент в заграждението влезе агент Фишър през вратата срещу онази, до която стоеше Хънтър.

— Не — извика тя с треперещ глас. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Какво се случи? — попита Хънтър и коленичи до Карлос.

— Не знам — отговори Фишър. — Проверях коридора, както се уговорихме. И после чух изстрели и се втурнах в първото заграждение.

— Той има пулс — каза Хънтър, след като допря два пръста до каротидната артерия на Гарсия. Гласът му беше изпълнен със страх и в същото време с надежда. — Има пулс. Къде е линейката, по дяволите?

Навън, близо до заграждението, в което бяха, се чу силен трясък на две врати.

В очите на Хънтър блесна огън.

— Остани при Карлос — заповяда той на агент Фишър, скочи на крака и пригответи оръжието си. — Притискай раната и веднага повикай линейка. Аз отивам да търся кучия син.

— Идвам с теб — отговори тя.

— Не. Ще стоиш тук при Карлос. Накарай го да говори. Не му позволявай да заспи. И ср обади за проклетата линейка.

Хънтър изскочи от заграждението. Решителността и гневът го караха да действа на автопилот.

Той излезе в коридора и се огледа наляво и надясно, но покривът течеше почти отвсякъде.

„Накъде, Робърт — запита се наум той. — *Наляво или надясно, накъде? Избирай... сега.*“

Хънтър избра дясно, далеч от предната врата, през която се бяха провредели, и към заграждението, което все още светеше. Вървеше бавно и на всеки две крачки се обръщаше на триста и шейсет градуса — наляво, надясно, зад него, пак напред. На седмата крачка той чу странен шум в слушалката в ухото си, който продължи само една секунда. Робърт спря и се огледа в двете посоки. Нищо. Той отстъпи крачка назад.

Отново чу бръмчене. Звучеше като атмосферни смущения.

— Какво става, по дяволите? — Хънтър разтърси глава напред и назад няколко пъти.

Пращането продължи.

Той присви очи и пак се озърна надясно и наляво. Не видя нищо. Не можеше да губи повече време да размишлява върху звука. Трябваше да продължи по-нататък, но когато пристъпи напред, чу, че агент Фишър го вика.

— Робърт.

Хънтър погледна в посоката, от която се разнесе гласът ѝ.

Тя стоеше на вратата на четвъртото заграждение вдясно, онова, покрай което току-що беше минал. Оръжието ѝ беше насочено право към него.

— Моля те, хвърли пистолета, Робърт — каза Ерика с треперещ глас.

— Какво? — Той примига учудено.

— Пистолетът, Робърт. Хвърли го.

Мозъкът на Хънтър се смрази. В абсолютно нищо нямаше логика.

— Какво? — повтори.

— Веднага, Робърт.

Хънтър вдигна лявата си ръка, за да ѝ даде знак, че ще направи

каквото му е казала, и бавно сложи пистолета си на земята.

— Ритни го — заповяда тя.

Той ритна пистолета към нея.

— Ти ги застреля, нали?

— Не знаех, че ще се наложи да ги застрелям — отговори агент Фишър и очите ѝ отново се насълзиха.

— Няма да дойде щурмови екип. Нито линейка, нали?

Тя поклати глава.

— Не знаех, че ще трябва да ги застрелям. Не исках, но той държи дъщеря ми. — Очите ѝ се стрелнаха наляво. — Не. Той заслужава обяснение. Всички заслужаваха.

— Какво?

Хънтър проследи погледа на агент Фишър, но там нямаше нищо. Той изведнъж осъзна какво пропуска. Ерика не говореше на него, а на човека, с когото комуникираше чрез предавател в дясното си ухо. Затова беше разпуснала косата си — за да скрие предавателя.

Хънтър огледа още веднъж мястото. Статичният шум, който беше чул преди малко. Сега разбра, че това е било електронно смущение срещу неговия предавател. Вероятно от камери, които предаваха на живо.

Някой ги наблюдаваше през цялото време.

Хънтър почувства, че нещо стисна гърлото му. Как можа да не забележи нищо?

— Той държи дъщеря ми, Робърт — повтори агент Фишър. По лицето ѝ се стичаха сълзи и гласът ѝ трепереше. — Тя е на четиринайсет години и страда от синдрома на Даун. Ако не правя каквото ми казва... той ще я убие.

Хънтър не откъсваше очи от оръжието в ръката ѝ, което

трепереше като гласа ѝ.

— Тя е всичко, което имам, и аз съм всичко, което има тя. Не мога да му позволя да я убие, Робърт. Не мога да му позволя да ми я отнеме.

Хънтър отмести поглед към лицето ѝ. Очите ѝ го молеха за прошка.

— Съжалявам, Робърт — каза Фишър. В гласа ѝ прозвуча искреност. — Много, много съжалявам, но трябва да защита дъщеря си. — Тя преодоля треперенето на ръката си с пистолета.

Хънтър нямаше представа колко пъти агент Фишър натисна спусъка този път, но чу само първия изстрел, и неизвестно защо този единствен гръм прозвуча много по-силно от всеки друг изстрел, който беше чувал.

93

Няколко часа по-рано

На булевард „Уилшър”, някъде на късата отсечка между Бевърли Хилс и Уестуд Вилидж, имаше каньон от небостъргачи, дълбок една редица. Сградите изглеждаха малко не на място в Лос Анджелис, сякаш някой беше откраднал част от Ист Сайд в Горен Манхатън и го бе сложил в градската мрежа на Лос Анджелис. Апартаментът, който ФБР бяха дали на специален агент Ерика Фишър, се намираше на шестия етаж в един от онези небостъргачи.

Агент Фишър си тръгна късно от централата на ФБР и кара до

малкото вьетнамско кафене, което беше открила само на една пряка от жилищния блок, където живееше, но вместо да се нахрани там, както бе направила три пъти преди това, когато ходи там, тя взе храна за вкъщи. Днес не беше говорила с дъщеря си и искаше да ѝ се обади, преди Хедър да си легне.

Тъкмо сложи храната на кухненския плот, когато видеодомофонът пред външната врата на сградата иззвъня. Ерика се намръщи. Не очакваше гости, въпреки че агент Уилямс понякога се отбиваше, без да ѝ се обади предварително.

— Ало — каза тя в микрофона.

Човекът, когото видя на видеоекранчето, беше млад и гладко избръснат мъж с кафява бейзболна шапка.

— Пратка за Ерика Фишър.

Тя не очакваше никакви пратки, но ФБР имаше навика да ѝ изпраща папки, без да я предупреди предварително.

— Бихте ли я оставили на портиера?

— Трябва ми личен подпис, госпожо.

Агент Фишър се втренчи в мъжа на малкия екран.

— На коя фирма сте куриер?

— „Диливър Ел Ей”, госпожо. — Мъжът вдигна служебната си карта, така че да влезе в обхвата на камерата. — Доставяме по всяко време. Денем и нощем.

— Стойте там. Ще слеза.

Фишър слезе долу за по-малко от минута.

— Ерика Фишър? — попита младият мъж, когато се срещнаха в преддверието на жилищния блок.

— Да, аз съм.

Той ѝ даде квадратна картонена кутия — петдесет на петдесет

сантиметра и дълбока двајсетина сантиметра.

Ерика я погледна заинтригувано. Беше ясно, че кутията не е изпратена от ФБР.

— Бихте ли се подписали, моля? — попита куриерът и ѝ подаде подложка за електронен подпис.

— От кого е? — попита тя, докато търсеше подател на гърба на кутията. Нямахше нищо.

Мъжът повдигна рамене.

— Аз само взимам пратките от депото и ги разнасям, госпожо.

— И фирмата, в която работите, се казва „Диливър Ел Ей“?

— Точно така. — Той ѝ даде визитна картичка.

Агент Фишър се подписа на подложката и я върна на куриера.

— Приятна вечер — пожела ѝ той, излезе от сградата и се качи на мотопеда си.

Ерика се върна в апартамента си. Любопитството надделя, тя използва кухненски нож и разчупи печата на кутията. Вдигна капака и спря озадачена. В кутията имаше мобилен телефон, сложен върху черно кожено сако.

— Какво е това, по дяволите?

Мобилният телефон в кутията изведнъж започна да звъни, уплаши я и я накара да подскочи.

— Копеле!

Тя се втренчи в телефона за няколко секунди.

— Какво става? В „Матрицата“ ли съм?

Телефонът продължи да звъни.

Агент Фишър го гледа още няколко секунди и най-после го взе.

— Ало?

— Здравей, специален агент Ерика Фишър. — Гласът от другата

страна на линията беше мъжки, на човек между трийсет и четирийсет и пет години. Освен това мъжът говореше с досаден монотонен глас и лек акцент, който тя не можа да определи.

— Кой се обажда?

— Човекът, когото ти нарече „поредният жалък нещастник“. Психопат. Онзи, за когото ти каза, че обвинява обществото за проблемите си. Човекът, който за да компенсира за множеството си комплекси, е решил да си играе на Господ.

— Какво?

— Да, специален агент Ерика Фишър. Помниш ли пресконференцията в Тусон? Аз съм онзи, който не е интелигентен, умен, талантлив, изобретателен, надарен, артистичен и така нататък. Това са твои думи, нали?

Агент Фишър най-после разбра с кого говори и на челото ѝ избиха капчици пот.

— Ако извадиш сакото от кутията — продължи мъжът, — отдолу ще намериш плик. В плика има няколко снимки, които съм сигурен, че ще ти се видят много интересни. Защо не ги погледнеш?

— За какво говориш?

— Виж снимките, специален агент Фишър. — Тонът му беше твърд.

Тя извади сакото от кутията, взе плика и бързо го разкъса. Вътре имаше пет моментални снимки. Когато Ерика ги видя, сърцето ѝ спря.

Всичките пет фотографии показваха дъщеря ѝ Хедър, завързана за неудобно на вид легло. Момичето не изглеждаше наранено, но очите му бяха зачервени и кожата около тях беше протрита от плач. Агент Фишър никога не беше виждала дъщеря си толкова тъжна.

— Какво... — Тя се помъчи да си поеме дъх. — Какво е това?

— Точно каквото изглежда, специален агент Фишър. Дъщеря ти е при мен. Използвах фотоапарат „Полароид“, за да знаеш, че снимките не са фалшиви. Не са монтирани. Това е реално и се случва.

— Кучи син! — изкрещя Ерика. — Кълна се в Бога, че ако от главата ѝ падне дори един косъм, ще те убия, чуваш ли? Ще те убия!

— Чувам те много добре — спокойно рече мъжът. — А сега ти ме чуй.

— Тя е на четиринайсет години, извратено чудовище, с умственото развитие на десетгодишно дете, или не си осъзнал, че страда от синдрома на Даун?

— О, разбрах и ако мислиш, че ми пука, тогава си сбъркала професията си. Аз съм психопат, забрави ли? Ти ми постави тази диагноза. Психопатите не проявяват чувства към другите човешки същества, не помниш ли, специален агент Фишър?

Ерика не можеше да разсъждава ясно. Мислеше само за дъщеря си.

— Тя е на четиринайсет години — повтори тя, този път преглъщайки сълзите си.

— Ако искаш дъщеря ти да живее, по-добре прави точно каквото ти казвам. Ако не го направиш, обещавам ти, че ще я одера жива. И ще избода очите ѝ.

— Боже мой... не.

— Мисля, че си видяла на какво съм способен, затова знаеш, че това не е празно обещание. Правило номер едно: не затваряй телефона. Направиш ли го, дъщеря ти умира. — Последва съвсем кратка пауза. — Кое е правило номер едно?

Ерика правеше всичко възможно да удържи сълзите си, но гласът ѝ все още трепереше.

— Дай ми да говоря с нея. Искам да говоря с дъщеря си.

Мъжът очакваше това искане. Беше напълно естествено.

— Кое е правило номер едно? — отново попита той.

— Да не затварям телефона — отговори агент Фишър. — Дай ми да говоря с Хедър. Искам да говоря с дъщеря си.

— Разбира се, но преди да го направя, искам да облечеш сакото, което е в кутията.

— Какво?

— Черното кожено сако, облечи го — повтори мъжът.

— Защо?

— Облечи го или ей-сега ще нараня дъщеря ти. И не забравяй, не затваряй телефона.

Агент Фишър взе сакото и забеляза, че е по-тежко, отколкото очакваше.

— Какво е това сако?

— Облечи го.

Тя изпълни заповедта.

— Добре, облякох го. А сега ми дай да говоря с дъщеря си.

— Левият горен вътрешен джоб — каза мъжът. — Там има малък бутон. Включи го.

— Какво? Шегуваш ли се?

— Не е бомба, специален агент Фишър. Аз не съм терорист — обясни той. — В четири от копчетата на това сако има камери, които предават на живо, използвайки връзката по телефона, който държиш. Камерите трябва да бъдат включени, затова използвай бутона в джоба и го натисни... веднага.

Ерика знаеше, че няма друг избор, освен да се подчини. Тя потърси бутона, намери го, затвори очи и го натисна.

Не последва експлозия.

Агент Фишър изпусна затаения си дъх.

— Готово — каза мъжът. — А сега размахай ръка пред сакото, моля.

Агент Фишър отново се подчини.

— Дай ми да говоря с дъщеря си.

— Разбира се — отвърна той. — Но дръж лявата си ръка пред сакото, за да знам, че не я използваш, за да набираш номер на телефона си. Ако дори се усъмня, че се опитваш да се свържеш с някого, дъщеря ти умира. Ясно ли е?

— Да.

— Мамо? — чу се сладкото гласче на Хедър.

— Хедър, миличка.

— Мамо, не харесвам този човек. Той не е добър. Може ли да дойдеш да ме вземеш? — Гласът ѝ звучеше така, сякаш беше плакала... много.

— Да, миличка. — Агент Фишър преглътна сълзите си. — След малко ще дойда да те взема. Стой там и чакай мама.

— Идваш ли вече?

— Да, сладурчето ми, тръгвам...

— Съжалявам, но ще ви прекъсна — намеси се мъжът. — Това е твърде лигаво и сантиментално за мен.

— Какво искаш? — гневно попита Фишър.

— В момента искам да слушаш. В десния ти джоб има слушалка — „БлуТут”. Ще се вмести идеално в ухото ти. Включи я и я сложи в ухото си. Така ръцете ти ще бъдат свободни.

— Направих го.

— А сега ми покажи двете си ръце. Сложи ги пред сакото.

Ерика изпълни инструкциите.

— Фантастично. А сега сложи телефона във вътрешния си десен горен джоб.

Тя го направи.

— Телефонът има батерия с живот двайсет часа. Повече от достатъчно — продължи мъжът.

— Достатъчно за какво?

— По-добре престани да ме прекъсваш, специален агент Фишър. Много е дразнещо. Е дръж ръцете си пред сакото!

Ерика се подчини.

— Ако този телефонен разговор прекъсне, дъщеря ти умира. Без въпроси. Ако заподозра, че се опитваш да се свържеш с някого или да подадеш някакъв сигнал, дъщеря ти умира. Без въпроси. Ако не изпълняваш незабавно заповедите, които ти давам по предавателя, дъщеря ти умира. Без въпроси. Ако махнеш слушалката или сакото, дъщеря ти умира. Без въпроси. Ако някой забележи, че поддържаш непрекъснато връзка с мен, дъщеря ти умира. Без въпроси. Една от камерите в копчетата на сакото е насочена право към устата ти, затова не опитвай нищо глупаво, иначе дъщеря ти умира. Без въпроси. Ясно ли е всичко това?

— Да.

— Е, готова ли си за приключение?

— Начукай си го!

— О, забравих. Още едно правило. Напсуваш ли ме отново, дъщеря ти умира. Без въпроси.

Агент Фишър се разтрепери от гняв и от страх за живота на дъщеря си.

— Добре — каза мъжът. — Вземи ключовете на колата си.

Отиваме на малко пътешествие.

94

Първото нещо, което мъжът инструктира агент Фишър да направи, беше да смени обувките си и да си сложи много по-удобни. Думите, които той употреби, бяха: „Обувки, с които можеш да бягаш.” След това ѝ заповяда да вземе обичайното си оръжие, да се качи в колата си и да се включи в магистрала „Ю Ес-101” от Северна Лос Анджелис улица.

— Добре — каза агент Фишър, когато излезе на магистралата. — Къде отиваме от тук?

— Ще пътуваме до чудесно малко ранчо за коне, което открих.

— Защо?

— Защото е страхотно място за засада.

— Засада?

— Ще ти обясня, когато наближим.

Ерика знаеше, че трябва да кара мъжа да говори колкото може по-дълго. Докато говореше, той не можеше да нарани Хедър, а в момента това беше най-важното.

— Защо правиш това?

— Защото ти ме нарече „жалък нещастник” и тъп. Каза, че съм неспособен. Как мислиш, специален агент Фишър? Смяташ ли, че можеш да разпространяваш лъжи за хората и да не претърпиш никакви последици? Съжалявам, но не става така.

— Отвлякъл си дъщеря ми, защото искаш извинение? —

недоверчиво попита агент Фишър.

— О, не, не. Вече е късно за извинение. Но когато му дойде времето, ще видиш какво искам. Вината не е моя, ако ти не си достойна за работата ми и интелектът ти е твърде ограничен, за да разбереш мащаба и важността на това, което правя.

— Имаш предвид колекционирането на части от човешки тела?

Мъжът не отговори.

— Какво? — притисна го агент Фишър. — Мислиш, че не сме се досетили? — Тя внимаваше да не звучи прекалено агресивно. Нямахме представа какъв е нравът му, но можеше да предположи. Щом се беше обидил толкова много, че да отвлече дъщеря ѝ само защото Ерика го беше нарекла „нешастиник“ на пресконференция, кой знае на какво беше способен, ако го засегнеше в пряк разговор? — Уликите ти на латински бяха много умни. Отне ни известно време да ги разгадаем. Обмислихме няколко версии, но накрая стигнахме до истината.

— Радвам се, че най-после сте успели да разгадате уликите, специален агент Фишър, но истинският въпрос е дали ги разбирате? Съзирате ли важността на онова, което правя?

— Не, не разбирам — призна агент Фишър. — Ти убиваш хора, за да вземеш части от телата им. Каква е великата визия тук? Какъв е грандиозният замисъл във всичко това?

— Ти наистина не разбираш, нали, специален агент Фишър? Ние живеем в прецакан свят, фалшив свят, където вече почти нищо не е истинско. Накъдето и да погледнеш, повечето от онова, което виждаш, е фалшиво, дори телата на хората — изкуствени скули, изкуствени устни, носове, коса, мигли, гърди, мускули, задници, фалшиви усмивки, изкуствени зъби, нокти, цвят на кожата, на очите, на косата... всичко. Животът ни не е нищо повече от една огромна лъжа. В интернет имаме

хиляди приятели, но в реалния живот — само двама-трима. Преструваме се на такива, каквито не сме, за да смаем хора, които не харесваме. В киберпространството водим фантастичен живот — постваме снимки и статуси, които предполагат едно, а в действителност сме точно обратното. Лъжем, мамим, крадем, увъртаме, преструваме се... правим всичко, за да поддържаме фалшивата си външност, че сме доволни от себе си... доволни от живота си, без да съзнаваме, че именно лъжите, фалшът и преструвките ни правят нещастни. Колкото повече лъжем, толкова по-тъжни ставаме, но не можем да се спрем. Всички сме засмукани в този фалшив свят и никой не може да се измъкне, затова продължаваме да се преструваме и да лъжем. Всички сме измамници. Всичките. — Мъжът млъкна, за да си поеме дъх. — Аз? Аз съм само достатъчно прозорлив новатор, за да видя кое е реално, кое е най-важното и кое е истински ценното в този живот, но за съжаление не можем да колекционираме „истината“, затова реших да събирам следващото най-ценно нещо на земята. Истинската красота. Онази, която не може да бъде изфабрикувана, копирана или възпроизведена, независимо кой си и колко пари имаш.

„*Карай го да говори*“ — повтаряше си агент Фишър.

— Ти всъщност не съзнаваш какво си направил, нали? — попита тя.

— Много добре знам какво съм направил.

— Знаеш ли коя беше първата ти жертва, Кристин Ривърс?

Мъжът не отговори.

— Тя беше племенница на директора на НЦАНП към ФБР. Знаеш ли какво означава това? Означава, че Бюрото *никога* няма да спре да те търси. *Никога*.

Фишър замълча, оставяйки мъжа да осмисли думите ѝ.

— Не излъгах, когато казах, че мрежата около теб се затяга — продължи. — Десетки агенти работят по случая, всеки обхваща различен аспект на разследването. Няма да можеш да се криеш вечно. По-скоро рано, отколкото късно ще стигнем до теб, но аз мога да ти помогна. — Гласът ѝ придоби ласкав тон. — Моля те, само пусни дъщеря ми. Знам, че всъщност не искаш да я нараниш. Ти не искаш да нараниш едно невинно четиринайсетгодишно момиче, чието разбиране за този свят, този фалшив свят, който ти мразиш толкова много, не е като нашето. Моля те, пусни Хедър, и аз ще свидетелствам в твоя полза. Обещавам. Ще обясня на съда колко милостив си бил.

— Престани — ядосано я прекъсна мъжът. — Наистина ли мислиш, че можеш да ме спечелиш с твоите сантиментални приказки? — Той се изсмя. — Аз бях милостив, или патолозите ви не са го разбрали? Нямаше изтезания, нито болка или страдания. Щом те свършеха, полагах ги в най-почтителната поза легнали спокойно по гръб. Би трябвало да са ми благодарни. Знаеш ли защо? Защото аз ги обезсмъртих. А сега ти ми говориш, че ще ми помогнеш? Разсмиваш ме. Кой е жалкият сега, а? Колкото до това, че не съм способен да нараня невинен човек? Защо не попиташ Лусия, детегледачката на дъщеря ти?

Стомахът на агент Фишър се сви.

— Какво си направил?

— Да речем само, че имаше много кръв.

— Какво си направил? — Очите на Ерика се напълниха със сълзи.

— Един ден онова, което правя, ще бъде разбрано, специален агент Фишър. Колекцията ми ще бъде разбрана. Ще я възприемат като най-ценната колекция на планетата. Ще видиш. Само ѝ дай време.

Агент Фишър чу тракане на клавиатура в слушалката си.

— Добре, приближаваш се до изход вдясно. Искам да завиеш.

Ерика изпълни указанията на мъжа, докато той ѝ каза да спре до гъсти храсти встрани от черния път, по който караше от няколко минути. Бяха насред дивата пустош.

— А сега какво? — попита тя.

— Сега искам да се обадиш по телефона и да повикаш останалите от разследващия екип. Онези, с които беше в Тусон. Тримата. Кажим им, че имаш следа към заподозрян или каквото там искаш, но бъди убедителна, защото ще имаш само един шанс. Накарай ги да дойдат при теб. Ще нападнете скривалището на заподозрения.

Агент Фишър нямаше възможности за избор и трябваше да се подчини на заповедта.

— Смаян съм — каза мъжът, след като тя се обади на тримата. — Наистина сте се досетили за платформата „Оптум“.

Агент Фишър стисна очи от гняв. За да убеди Хънтър, Гарсия и агент Уилямс да дойдат при нея, тя им беше казала, че „Киберпрестъпност“ са успели да проследят проникванията в платформата „Оптум“. Сега убиецът разбра, че ФБР знаят как е събирал информация за жертвите си. Дори ако успееше да се измъкне от тази каша, единствената им следа към убиеца беше изгубена.

— Все едно — продължи мъжът. — Сега ще чакаме. Не се тревожи. Ще те превода през всяка стъпка. Дори ще ти нареждам какво да кажеш, ако ситуацията го изисква. И не се опитвай да вършиш глупости, защото имам очи навсякъде. Из цялото ранчо са монтирани камери и от мястото, където се намирам, мога да контролирам лампи, врати, шумове, всичко, което искам. Ти трябва само да следваш сценария точно както ти казвам и малката Хедър няма да се тревожи за големия лош мъж.

Мъжът наистина преведе агент Фишър по абсолютно всяка стъпка по пътя, като от време на време ѝ казваше точно какво да направи. Той създаде шума, който стресна агент Уилямс. Мъжът видя през камерите как двамата агенти се приближиха и влязоха в първото заграждение за коне вляво. Когато агент Уилямс отиде до вътрешната врата, която свързваше първото и второто заграждение, мъжът заповяда на агент Фишър да застреля партньора си.

— Какво? — прошепна тя с тих глас.

— Правилно чу, специален агент Фишър. Искам да го застреляш. Не се колебай. Двоумиш ли се, кълна се, ще започна да режа момиченцето ти. Застреляй го. Сега!

— Съжалявам, Лари. Много, много съжалявам.

— За какво? — попита агент Уилямс.

— Застреляй го, иначе малката грозна кучка ще започне да кърви!

— За това. — Ерика натисна два пъти спусъка.

— Добре. А сега се пригответи, защото идват другите двама.

Мъжът видя как Хънтър и Гарсия изскочиха от къщата и хукнаха към старата конюшня. Той контролираше отварянето и затварянето на вратите на загражденията, за да ги остави с убеждението, че там има някой друг освен тях. Освен това нареди на агент Фишър какво да каже, когато Хънтър предложи тя и Гарсия заедно да проверят загражденията вдясно.

— Добре — рече мъжът. — Нека очистим първо онзи вдясно.

Тръгни след него и го застреляй. Стреляй три пъти, не два. Отивай... сега.

След като агент Фишър изпълни заповедта му, мъжът ѝ каза бързо да се върне в първото заграждение и да чака.

На единия монитор похитителят видя, че Хънтър излезе от едно от загражденията вляво, следвайки звука на изстрелите. Когато Хънтър влезе в третото заграждение, мъжът каза на агент Фишър също да отиде там и да се престори, че току-що е влязла.

Той остана приятно изненадан колко добра актриса е агент Фишър.

— Не си прави труда да го довършваш — каза мъжът, след като Хънтър ѝ заповяда да остане с Гарсия и да извика линейка. — И без това кръвта му ще изтече. Остави го да страда. Нека продължим по-нататък. Да премахнем и последния и ти обещавам, че отново ще видиш дъщеря си.

Мъжът видя, че Хънтър се върна в коридора между двете заграждения и бавно тръгна напред.

— Добре — каза той на агент Фишър. — Отиди в четвъртото заграждение. Ще излезеш зад него. Хайде да приключим с това.

Мъжът чу, че агент Фишър каза на Хънтър да хвърли пистолета си и да го ритне към нея. Когато му каза, че дъщеря ѝ е отвлечена, мъжът отвори широко очи от почуда.

— Какви ги вършиш, специален агент Фишър? По-добре се върни към плана, иначе дъщеря ти ще умре.

— Не — отговори Ерика. — Той заслужава обяснение. Всички заслужаваха.

Мъжът се замисли за част от секундата. Какво от това, ако тя му кажеше защо постъпва така? Ченгето и без това щеше да умре.

— Добре, давай. Излей си душата да ти олекне.

Докато наблюдаваше Хънтър през камерите в копчетата на сакото на агент Фишър, мъжът изпита лошо предчувствие. В ченгето имаше нещо, което го безпокоеше. Хънтър изглеждаше опасен. Много по-опасен от другите двама. Мъжът реши да сложи край на играта веднъж и завинаги.

— Добре. Достатъчно. Искам да го застреляш. Застреляй го *сега*, иначе ще изнасиля малката кучка и ще я нарежа на парчета, чуваш ли? Застреляй го. Застреляй го *сега*!

БУМ!

96

Хънтър нямаше представа колко пъти агент Фишър натисна спусъка, но чу само първия изстрел, който прозвуча много по-силно от всеки друг изстрел, който беше чувал, но не затвори очи. Нямаше да достави на нея, нито на онзи, който го наблюдаваше чрез камерите, удоволствието да го видят, че трепва. Той погледна агент Фишър право в очите.

Хънтър видя сълзите и терзанията в тях. Видя неумиращата обич на една майка, която трябваше да защити детето си. Видя душевния смут, който преживяваше тя, и празнотата, отразена от душата ѝ. Видя и как ръката ѝ с пистолета беше взривена на парчета от изстрела от пушка вляво от нея.

Патронът на ловната пушка дванайсети калибър освобождава десетки оловни сачми. Когато излязат от дулото, сачмите се разпръсват

като „топка на смъртта”, която лети към мишената. Тази топка на смъртта улучи предимно ръката на агент Фишър и едва не я раздроби, но някои от сачмите попаднаха в рамото, гърдите и корема ѝ, откъдето във всички посоки се разхвърчаха кръв, мускули и кости. Пистолетът ѝ падна на пода и тя се свлече на земята като празен чувал от картофи.

Хънтър погледна наляво и видя Гарсия, който стоеше там, а от пушката му се разнасяше дим. Робърт примига два пъти, за да се увери, че не му се привижда.

— Шибана кучка! — рече Карлос, поглеждайки партньора си. — Простреля ме три пъти.

Той забеляза хипнотизираното изражение на Хънтър.

— Какво? Мислиш, че единственото, което взех, когато се върнах при колата си, беше Близнаците? — Гарсия поклати глава, смъкна ципа на якето си и почука с кокалчетата на пръстите си по кевларената жилетка отдолу. — Не, по дяволите. Взех и втория си най-добър приятел — Господин Не Днес. Има причина да го държа в багажника на колата си.

— Но ти кървиш — каза Хънтър.

— Единият куршум одраска вътрешната страна на лявата ми ръка. — Карлос вдигна ръка да му покаже раната. — Адски боли.

Хънтър се втурна към агент Фишър, която лежеше на земята. Тя беше паднала в четвъртото заграждение вдясно, точно до вратата.

Гарсия го последва.

— Да я гръмна ли още веднъж? — попита той.

Хънтър допря пръст до устните си и поклати глава, а след това посочи ухото си и завъртя пръст, за да покаже, че ги слушат.

Карлос спря.

Още няколко жеста на Хънтър му показаха, че наоколо има

камери.

Гарсия отстъпи крачка назад и започна да оглежда стените на заграждението, този път за камери, а Хънтър бързо провери агент Фишър. Тя беше жива, но губеше много кръв през ужасяващата рана в дясната ръка. Хънтър свали колана си и го използва като турникет, за да намали кървенето, а след това претърси джобовете ѝ. Намери мобилния телефон, който ѝ беше изпратил мъжът, но апаратът беше разбит от едната сачма.

— Копеле! — каза Гарсия, когато видя малка камера отвътре над вратата на заграждението. Той се надигна на пръсти и я отскубна от стената. Беше кръгла и голяма колкото копче за палто. — Няма микрофони. Това е само визуално средство.

— Който и да е онзи тип, сега той вече няма уши тук — каза Хънтър. — Телефонът е счупен.

— Как е тя? — попита Карлос.

— Жива е, но бързо губи кръв. Трябва ни линейка веднага.

— Заемам се.

— И стегни с нещо раната си, преди и твоята кръв да изтече.

— Заемам се.

Гарсия повика подкрепления, а Хънтър се обади на Ейдриън Кенеди. Докато чакаха, Хънтър стоеше при агент Фишър, а Карлос обикаляше конюшните и събираше всички камери, които успя да намери. Откри общо трийсет и две — по една във всяко заграждение и четири в коридора.

Екипът на ФБР и линейката пристигнаха след по-малко от четирийсет минути. Ейдриън Кенеди идваше със самолет. Агент Фишър все още беше жива, но парамедиците не даваха големи надежди, че ще оцелее.

— Убиецът е отвлякъл дъщеря ѝ, така ли? — попита Гарсия, след като Хънтър му разказа малкото, което беше научил, преди агент Фишър да бъде простреляна.

— Така каза тя.

— Тогава момичето сигурно е мъртво.

— Не съм сигурен — отвърна Хънтър.

— Защо?

— Изстрелът ти счупи мобилния телефон в джоба ѝ и това означава, че убиецът вече не чува какво става тук. Той има очи, но вече няма уши. Онова, което е видял чрез камерите, е, че ти прострелваш Ерика, която се свлича на земята като труп. Вероятно мисли, че тя е мъртва.

— Може и да е — каза Гарсия.

— Но още не е — отговори Хънтър. — Както и да е, ако убиецът мисли, че агент Фишър е мъртва, какъв е смисълът да убива дъщеря ѝ? Не забравяй, че той винаги е бил милостив с жертвите си. Никога не ги е измъчвал. Не търси такъв вид удоволствие. — Поклати глава. — Не. Не мисля, че ще я нарани. Смятам, че ще я пусне да си върви.

В същия момент Хънтър усети, че мобилният телефон вибрира в джоба на якето му.

— Детектив Хънтър, ОСУ — каза той и се заслуша за няколко секунди. Изражението му се промени от уморено и разтревожено в напълно изненадано. — Шегуваш се. Изпрати ми снимките на мобилния телефон. Ще изчакам и ще ти се обадя.

— Какво става? — попита Гарсия.

— Почакай — отвърна Хънтър. Вниманието му беше приковано в телефона. Чакаше го да сигнализира пристигането на ново съобщение. И след десетина секунди го получи.

Минута по-късно Хънтър отново говореше по телефона с Ейдриън Кенеди.

97

На единия монитор мъжът видя, че Гарсия изведнъж се появи вляво от агент Фишър и бързо като светкавица, натисна спусъка на ловната си пушка с две рязани цеви.

— Не! — изкрещя мъжът и гласът му отекна в празните стени, но вече беше късно. Изстрелът улучи агент Фишър с абсолютна точност, разпращайки наоколо тъмноредна мъгла. Агентката падна на земята. Всички монитори, които получаваха образи, предавани от камерите в копчетата на коженото сако на агент Фишър, угаснаха. Аудиозахранването също спря. — Мамка му!

Мъжът разбра, че мобилният телефон в джоба ѝ е улучен.

Той погледна другия монитор и потърси картина от камерите в конюшната. Агент Фишър беше паднала в четвъртото заграждение вдясно, точно до вратата, но камерата беше над вратата и агентката не беше в обхвата ѝ. Мъжът не я виждаше и не можеше да разбере дали е жива или мъртва. От една от камерите в коридора той виждаше само петите ѝ, които не помръдваха.

И после изведнъж Гарсия погледна към камерата над вратата и посегна към нея.

Мъжът беше изигран. Това беше жалко, но вместо да се ядоса, той се усмихна. Нямаше значение дали са намерили камерите, телефона, коженото сако или нещо друго. Мъжът предполагаше, че това ще се

случи. Може би не толкова скоро, но знаеше, че накрая ще ги намерят. И все пак това нямаше значение, защото нито едно от тях не беше проследимо. Камерите не бяха купени от магазин. Той ги беше сглобил от части, купени от различни места. Сакото беше взел от магазин за дрехи втора употреба. В ранчото нямаше нищо, което да даде на ФБР улики кой е мъжът или как да го намерят. Сега знаеше, че ФБР са разбрали за проникванията му в платформата „Оптум”, но той беше компютърен факир и знаеше, че няма как да проследят хакванията до него.

Жалко беше, че играта свърши по този начин и твърде скоро, но със сигурност беше забавна.

Мъжът изключи всички монитори и се облегна назад на стола. Чувстваше се уморен, дори изтощен. Не беше спал от петдесет и един часа и сега, след като беше отмъстил на специален агент Фишър, умората го блъсна като товарен влак. Той реши да си почине малко, преди да се върне към момичето. То вече не му трябваше. Момичето нямаше майка. Дори ако оцелееше, агент Фишър щеше да прекара в затвора остатъка от живота си. По-добре беше да сложи край на мъките на момичето.

Може би пак щеше да бъде милостив.

98

Изумително е как светлината и мракът могат напълно да променят възприятието за време. Например казината в Съединените щати. Силата на осветлението в игралните зали е контролирана и постоянна — двайсет и четири часа в денонощието, седем дни седмично

— точният баланс между яркост и цветове, за да не дразни и уморява човешкото око. Следствие на това комарджиите често губят представа за времето. Мислят, че са прекарвали само един следобед край масите, а всъщност се оказва ден и половина.

Хедър Фишър беше подложена на абсолютно същото преживяване, но в непрогледен мрак и без луксозната обстановка в казината в Лае Вегас. Отдавна беше загубила представа за времето.

След като ѝ позволи да говори с майка си по телефона, мъжът я затвори в тъмна стая и Хедър чакаше ли чакаше. Майка ѝ беше казала, че ще дойде да я вземе, но все още я нямаше. Момичето чака цяла вечност, плака и накрая заспа.

Майка ѝ ужасно много ѝ липсваше, но най-много я натъжаваше фактът, че не можа да отиде в парка след училище, за да се срещне с момчето. Наистина го харесваше. Той беше като нея, различен, но се разбираха и винаги се смееха заедно. Това много ѝ харесваше. Обичаше, когато той седеше до нея, държеше ръката ѝ и ѝ се усмихваше, и Хедър изпита най-топлите чувства в душата си, когато той я целуна по бузата миналия петък.

Мъжът беше взел мобилния ѝ телефон, затова тя нямаше как да каже на момчето, че няма да отиде в парка. Изпитваше ужас, че то вече няма да дойде там, за да се срещнат. И че няма да иска отново да седи до нея и да държи ръката ѝ.

Защо беше толкова гаден този мъж? Хедър не му беше направила нищо лошо.

Когато Хедър се събуди, в стаята беше тъмно като преди. Беше гладна и жадна и ѝ беше студено и матракът, на който лежеше, сякаш беше направен от бетон. Всеки мускул в тялото я болеше, особено тези на врата. Когато се надигна и седна, в ушите ѝ запулсира кръв и ѝ се

зави свят. Дрехите ѝ бяха мокри от пот и не миришеха добре. Всичко това не ѝ харесваше.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Хедър не можеше да проумее какво ѝ се случва. Защо беше в тази стая? Кой беше мъжът? Защо трябваше да седи на тъмно? И защо майка ѝ не идваше да я вземе, както обеща? Тя никога не лъжеше.

И после ѝ хрумна нещо друго. Може би мъжът беше бащата на момчето. И беше разбрал, че синът му Томас се среща с нея в парка след училище и не иска синът му да седи до Хедър, да ѝ се усмихва и да държи ръката ѝ. Не иска, защото тя е различна. Но Томас също беше различен и Хедър наистина го харесваше. Ако можеше, щеше да седи до него всеки ден.

Тя затвори очи и сълзите ѝ се превърнаха в ридания. Хедър дълго плака и после чу стъпки, които се приближаваха към малката стая. Тя бързо избърса сълзите от очите си и скочи на крака.

— Мамо? — извика и си проправи път в мрака към вратата. — Мамо, тук съм.

Тя чу, че някой пъха в ключалката ключ, който се превъртя три пъти.

— Мамо?

Вратата най-после се отвори и в стаята нахлу светлина от коридора. Хедър примига и извърна лице от вратата. Очите я заболяха от внезапния ярък блясък.

— Мамо? — извика още веднъж.

— Не — отвърна мъжът с твърд и силен глас и използва дистанционното управление в лявата си ръка, за да запали лампите в стаята.

Хедър примига още няколко пъти, докато очите ѝ най-после се

приспособиха към ярката светлина.

Мъжът пристъпи в стаята и остави вратата да се затвори безшумно зад него.

Хедър потрепери.

— Мама няма да дойде да те вземе. — Мъжът върна дистанционното в джоба на панталона си и извади гумени ръкавици. — Никой няма да дойде за теб... освен аз.

99

Конвоят на екипа от „Специални оръжия и тактика” на ФБР се състоеше от три черни джипа. Във всяко превозно средство имаше по петима специално обучени командоси. Специален агент Тревър Ричардсън, водачът на екипа, беше бивш военен от „Тайни операции” със седемнайсетгодишен опит. Екипът му беше най-добрият, който ФБР можеше да предложи, и всичките бяха надхвани и готови да шурмуват.

Адресът, който им бяха казали, ги отведе на тиха улица в покрайнините на Чула Виста, вторият по големина град в района на Сан Диего, Южна Калифорния. На улицата имаше само три къщи, всичките навътре от пътя и достатъчно далеч една от друга, за да могат да вдигнат шумен купон, без да безпокоят съседите си. Посочената къща, която търсеха, несъмнено най-голямата на улицата, беше на върха на хълм. Екипът имаше строителните планове на имота, които показваха масивна двуетажна сграда с шест стаи горе, всичките с баня и тоалетна, и три от тях със странна форма. Долу имаше голяма кухня, трапезария, дневна, кабинет и още една стая, която можеше да служи за какво ли не

— игри, кинозала, лаборатория, галерия... за каквото беше решил да я използва собственикът. Мазето беше огромно и въпреки че знаеха за съществуването му, разположението беше пълна загадка за екипа.

Отвън къщата беше и най-внушителната на улицата, с голяма, много добре поддържана градина и алея, която завършваше с широк калдъръмен вътрешен двор и гараж за три коли вдясно. Автомобилът, паркиран пред едната от трите врати на гаража, беше „Инфинити QX80” — същият, който търсеха.

Колата и къщата бяха регистрирани на името на Артър Уебър, трийсет и четири годишен компютърен гений и предприемач, който на двайсет и една години беше станал милионер няколко пъти, благодарение на успеха на фирмата си за приложения за мобилни телефони — „Ходещи джунджурии”. Той беше продал фирмата преди две години и половина и бе спечелил цяло състояние и оттогава, поне според информацията, която беше успял да събере екипът за толкова кратко време, беше станал нещо като отшелник, оттегляйки се напълно от светския живот. Артър Уебър не се беше женил и нямаше деца, нито братя или сестри. Майка му го беше отгледала сама, тъй като баща му ги беше изоставил още преди Артър да се роди.

До изгрев-слънце оставаха четирийсетина минути, когато трите джипа на ФБР спряха пред портите на къщата на господин Уебър.

— И така, всички да слушат — каза специален агент Тревър Ричардсън, когато всичките петнайсет командоси се събраха в кръг около него. — Както вече обясних, ще се разделим на три екипа — Алфа, Бета и Гама. Екип „Гама“ ще влезе в къщата и веднага ще се качи на горния етаж. Екип „Бета“ ще претърси партера, а екип „Алфа“ ще нахлуе в неизвестността, тоест мазето. Аз ще ръководя екип „Алфа“. Колинс ще оглави екип „Бета“ и Гомес ще предвожда екип „Гама“. —

Ричардсън погледна часовника си. — Слънцето ще изгрее след малко повече от трийсет минути и искам дотогава всичко да свърши.

— Разбрано, сър — едновременно отговориха четиринайсет гласа.

— Ето какво ще направим — продължи агент Ричардсън. — Който и да е този човек, той няма представа, че идваме за него тази сутрин, затова елементът на изненада е на наша страна и искаме да остане така. Няма да вдигате шум. Щом влезете вътре, сигнализирайте само с ръце. Водачите на екипите ще поддържат минимален радиоконтакт. Запомнете, че ако това е нашият човек, той е отговорен за смъртта на най-малко петима човека, единият колега агент. Заподозреният е умен и много изобретателен, но хубавото е, че не би трябвало да носи оръжие. Лошото е, както споменах, че той държи като заложница малко момиче, което може да е в къщата. Нямаме информация за това и по тази причина искам всички да сте нащрек. Името на момичето е Хедър. Тя е на четиринайсет години. Страда от синдрома на Даун и е дъщеря на специален агент от ФБР. — Той вдигна таблет, на чийто екран имаше портретна фотография на Хедър. — Това е тя и днес момичето е нашият приоритет. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Идеята е да задържим жив Артър Уебър, затова използвайте смъртоносна сила само ако е абсолютно необходимо, но ако тази необходимост покаже грозното си лице, искам да го застреляте без колебание.

— Разбрано.

Специален агент Ричардсън огледа елитния взвод — четиринайсет яки, безстрашни и непреклонни елитни командоси, на които би поверил живота си.

— Добре — каза в заключение той. — Щом влезете вътре, отваряйте си очите на четири и проверете всяко кътче. Пригответе се и с Божията благословия, нека хванем кучия син.

100

Трите екипа се движеха бързо и безшумно и с лекота преминаха през портите и моравата за нула време. ФБР вече се беше свързало с фирмата за алармени инсталации, която обслужваше къщата на Артър Уебър, и цялата система беше изключена без знанието на собственика, затова не беше необходимо да си правят труда да заобикалят електрически вериги или да прекъсват жици.

Докато се приближаваха към къщата, екип „Алфа“ заобиколи към задната врата, а екипи „Бета“ и „Гама“ останаха при предния вход.

— Екипи „Бета“ и „Гама“ са на позиция. Край — съобщи водачът на екип „Бета“ по предавателите в ушите им.

— Добре — отговори агент Ричардсън и кимна на единия командос, който пъкна фиброоптичен кабел с миниатюрна камера под задната врата. Камерата беше свързана с тринайсетсантиметров монитор.

— Чисто — каза командосът, кимна на агент Ричардсън и се залови с ключалките на вратата.

— Екип „Алфа“ също е на позиция. Край — отвърна агент Ричардсън.

— Готово — каза командосът, когато отключи ключалките.

— Задната врата е отворена — докладва агент Ричардсън в

микрофона. — Влизаме. Край.

— Предната врата е отворена — отговори водачът на екип „Бета“.
— Влизаме. Край.

Носейки прибори за нощно виждане най-нова технология, трите екипа влязоха в къщата през двете врати и като духове в гробище обиколиха стаите, които познаваха само от строителния план.

Екип „Гама“ нахлу през предната врата и стигна до стълбището, което водеше към втория етаж на къщата точно за три секунди. Една секунда по-късно и екипът беше горе.

Екип „Бета“ последва екип „Гама“, огледа партера от входното фоайе и след това се придвижи към дневната.

Екип „Алфа“ влезе в къщата през кухнята. Вратата, която водеше към мазето, беше идентифицирана на строителната карта и се намираше до голям хладилник с двойни врати в южната стена.

— Отключена е — сигнализира на водача на екипа си командосът, който пръв стигна до вратата.

„Той вероятно е долу“ — помисли си агент Ричардсън и направи знак на останалите от екипа да продължат във формация двама по двама, като единият прикрива другия. Той щеше да върви най-отпред.

Вратата водеше до широко бетонно стълбище. Над главите им имаше електрическа крушка, точно след вратата, но беше угасена. Агент Ричардсън направи знак на екипа си, че ще тръгнат към следващата врата в дъното. Между първата и втората врата имаше дванайсет крачки.

Вратата в дъното също беше отключена. От другата страна нямаше лампа. Ричардсън посочи на командоса зад него да отвори вратата, а останалите от екипа нахлуха в следващата стая. Ричардсън сви пръстите на едната си ръка един по един. Три... две... едно.

Екипът се втурна през вратата и се озова в широко помещение с дървени лавици на стената срещу тях. Рафтовете бяха разделени на отделения с различна големина и всяко съдържаше буркан от прозрачно стъкло. Във въздуха се разнасяше миризма като в лаборатория.

„Какво е това, мамка му? — зачуди се агент Ричардсън, когато всички от екипа съсредоточиха вниманието си върху съдържанието на бурканите.

Те провериха стаята и се придвижиха към втората врата, която също беше отключена. От там излязоха в коридор със стени от блокчета сгуробетон, бетонен под и бял таван с продълговати лампи, които бяха запалени.

За да предпазят командосите от ослепяване, приборите за иотттио виждане моментално се приспособиха към новата светлина. Командосите обаче бързо ги магнаха от очите си.

След десетина метра коридорът зави наляво.

Екипът се движеше безшумно и предпазливо.

— Говори водачът на екип „Гама“ — чу се глас в слушалката на агент Ричардсън. — На горния етаж е чисто. Никой от обектите не е тук, но намерихме някаква контролна стая. Има импровизирано командно табло и не по-малко от десет монитора. Опитвахме се да ги включим в случай, че може да ни дадат представа къде се намира момичето, но видяхме само заснежени екрани. Ако са получавали образ от предаващи камери някъде, връзката е прекъсната. Има и дъска, изписана с чертежи на активирани дистанционно моторчета и електрически ключове за осветление. Според схемите моторчетата трябва да бъдат поставени на плъзгащи се врати някъде, за да се отварят и затварят дистанционно, затова бъдете изключително бдителни. Край.

— Прието, екип „Гама“ — отговори Ричардсън. — Подозираме,

че обектът, поне единият от тях, може да е тук долу в мазето. Обезопасете контролната стая и чертежите и чакайте по-нататъшни инструкции. Край.

— Прието. Нуждаете ли се от помощ там долу? Край.

— Не, водач на „Гама“. Край.

Командосите от екип „Алфа“ завиха зад ъгъла на коридора и видяха две врати в стената вляво от тях. Под първата врата струеше светлина. Втората беше тъмна.

Ричардсън даде знак на екипа си, че ще влязат през първата врата. Всички се подготвиха.

Единият командос опря гръб в стената вдясно от вратата и много внимателно натисна дръжката. Две секунди по-късно, когато я натисна до долу, той кимна на агент Ричардсън, показвайки, че вратата е отключена.

Ричардсън отново започна да отброява с пръсти.

Три...

Две...

Едно...

Командосът отвори вратата с едно-единствено плавно движение. След част от секундата останалите четирима членове на екип „Алфа“ нахлуха в стаята.

101

— Мама няма да дойде да те вземе — каза мъжът, пъкна дистанционното управление в джоба на панталона си и започна да

надява ръкавици на ръцете си. — Никой няма да дойде за теб... освен аз.

Може би се дължеше на искреността в тона на гласа му или може би защото момичето долови опасност във всяка негова дума, но когато той стигна до нея и сложи ръка на лявото ѝ рамо, тя загуби контрол. Страхът, който беше започнал като пърхане в стомаха ѝ, бързо се разпространи из цялото ѝ тяло и се изрази в неудържимо треперене, и сълзите, които се бяха събрали в очите ѝ, започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Без да може да помръдне, вцепенена от неподправен страх, Хедър се подмокри.

Мъжът я изгледа с отвращение. Заобиколи я и застана пред нея. В същия момент вратата на малката стая, в която се намираха, се отвори и вътре нахлуха петима командоси от „Специални оръжия и тактика” към ФБР.

Въпреки стъписването си мъжът бързо плъзна ръка от рамото към гърлото на момичето и го притисна до себе си.

— Не мърдай! — извикаха едновременно пет гласа и пет щурмови винтовки „M16” се прицелиха в едно и също място от пет квадратни сантиметра на гърдите на мъжа.

— Пусни момичето! — заповяда агент Ричардсън. Гласът му беше спокоен, но изпълнен с решителност.

Мъжът не отговори. Голямата му и силна ръка обхващаше изцяло врата на момичето и пръстите му се срещаха на тила ѝ. Не се нуждаеше от другата си ръка, за да прекърши врата ѝ.

— Пусни момичето — повтори агент Ричардсън. — Всичко свърши. Знаеш, че не можеш да победиш.

— Не съм сигурен — каза мъжът. Очите му се стрелнаха надолу към ръката му и после отново се върнаха на петимата командоси.

Хедър се помъчи да диша през носа, но въздухът срещаше препятствия в ноздрите ѝ и главата ѝ се разтресе от усилието. Сълзите ѝ мокреха ръцете на мъжа.

— Всичко е наред, Хедър — каза агент Ричардсън. Макар че говореше на момичето, погледът му остана прикован в мъжа, който стоеше пред него и я държеше за врата. — Майка ти ни изпрати. Ние работим с нея. Ще те заведем у дома, миличка.

Хедър се опита да каже нещо, но мъжът я стискаше силно за шията и гласните ѝ струни можаха да издадат само един слаб писклив звук.

— Ще прекърша врата ѝ само за част от секундата — каза мъжът, който също се беше втренчил в очите на агент Ричардсън. — Знаеш това, нали?

— Искаш да говорим за изчисления? — отвърна Ричардсън. — Добре, мога да го направя. Ако си бърз като светкавица, ще го сториш може би за една секунда, но ще ти трябват и двете ръце, за да го направиш толкова бързо. Само с една ръка ще са ти необходими още една-две секунди и не забравяй, че пак трябва да бъдеш бърз като светкавица. Проблемът ти е, че всички ние имаме модифицирани щурмови винтовки „M16” с високоскоростни муниции. Това означава, че патронът излита от дулата на оръжията ни със средна скорост три хиляди метра в час. Разстоянието между нашите оръжия и теб е около два метра и половина, плюс-минус няколко сантиметра. Ако включим това в уравнението, ще пресметнем, че всеки един от куршумите ще стигне до гърдите ти за 0,0004 от секундата. Не мога да го сравня с нищо, за да ти дам по-добър пример, защото нищо друго в този свят не се движи толкова бързо. Затова, както вече казах, както и да го погледнеш, ти губиш. Ти и момичето идвате с нас, независимо дали

искаш или не. Няма абсолютно никакво съмнение, че момичето ще остане невредимо, но ти имаш избор — невредим или в чувал за трупове — и ти давам три секунди да решиш. Три...

Мъжът видя, че губи битката на погледи.

— Две...

Пръстите на командосите се увиха около спусъците.

— Едно...

Мъжът пусна врата на момичето.

102

Два дни по-късно

— Агент Фишър е във от опасност — съобщи Ейдриън Кенеди на Хънтър, Гарсия и капитан Блейк. Той беше долетял от Вашингтон сутринта. — Тя загуби ръката си. Била е ампутирана до лакътя. — Очите му се отместиха към Гарсия, който не трепна от острия му поглед.

— Ами дъщеря ѝ? — попита Хънтър, който се беше облегнал назад на стола си, преплел пръсти под брадичката си и подпрял лакти на облегалките за ръце.

— Видя ли я? — попита Кенеди.

— Не, за съжаление.

— Трябва да я видиш. Тя е най-сладкото момиче, което ще срещнеш някога, освен това ти спаси живота ѝ.

— Бих искал да я видя някой ден — отвърна Хънтър. — Как е тя?

— Добре е. Очевидно е в шок и разстроена, че майка ѝ е изгубила ръката си, но ще се оправя.

— Докато сме на темата, каква е цялата история, Робърт? — попита капитан Блейк. — Как преминахте от устроената засада до откриването на адреса на убиеца?

Хънтър повдигна рамене.

— Опитвах се да свържа някои факти и ми хрумна идея — обясни той. — Знаехме, че убиецът пътува. Той вече беше убил четирима души в четири щата. Имайки предвид това, ние се опитвахме да пресеем списъците с пътници на авиолиниите, търсейки име, което да се повтаря при пристигането или заминаването от четирите града около дните на убийствата.

— Да — рече капитанът. — Ти ми каза за тази малка вероятност, но не открихте нищо.

— Права си — съгласи се Хънтър. — Не намерихме нито едно име в списъците, но защото идеята ни беше правилна, но методът беше погрешен.

— Как така?

— Когато беше предложено да прегледаме списъците с пътниците — отговори Хънтър, — не знаехме, че Артър Уебър е колекционер. Тогава все още работехме върху теорията за произведения на изкуството, но щом се досетихме какво всъщност прави убиецът, някои от параметрите на търсенето трябваше да бъдат променени. Артър Уебър колекционираше части от човешки тела и това означаваше, че след като убие жертвите си и вземе избраната част, той ще трябва да я транспортира до мястото, където държи колекцията си — галерията му, така да се каже. — Хънтър поклати глава. — Нямахме как да ги пренася с превозно средство, в което да има повече пътници освен

него. Не е можел да рискува да минава през охраната на летище с частите от телата, нито в автобус или влак. Ами, ако нещо се обърка с багажа? Или пък стане произшествие? Или нещо друго? Твърде много неизвестни фактори и човек като Артър Уебър не би рискувал.

— Тогава е ходел навсякъде с кола — заключи капитан Блейк.

— Точно така — потвърди Хънтър. — Вторият фактор, който ме накара да се замисля, беше, че за да набави нещата за колекцията си, Артър Уебър би отишъл абсолютно във всяко кътче на страната, независимо колко е далеч и това предполага хубаво и издръжливо превозно средство за всякакви пътища. Вероятно и доста удобно — нещо като среден по размери до голям джип.

На капитан Блейк не ѝ беше трудно да следва логиката на Хънтър.

— С тези нови параметри — продължи той — се обадих на Ейдриън, който се свърза с Департамента по транспорта на САЩ. Те бяха единствените, които имаха необходимото оборудване, за да извършат проучването, което имах предвид.

— Камери по пътищата — каза капитан Блейк. Сега вече напълно се беше включила в реда на мислите му.

Хънтър кимна.

— Онези, които са поставени на входовете и изходите на четирите града. Помолих го да започне с датите на убийствата и после да се придвижва по един ден напред, не назад. Реших, че убиецът може да е пристигнал в градовете в деня на убийствата или по някое време преди това — дни, седмици, дори по-дълго, — в зависимост от това каква подготовка му е била необходима за всяко убийство, защото очевидно е била различна за всяка жертва. Щом обаче е вземел каквото му е трябвало, по всяка вероятност нищо друго не го е задържало в

съответния град и сигурно е искал да се махне от там, колкото може по-скоро.

— Търсили са само регистрационни номера на джипове — рече капитан Блейк, — които са напуснали въпросните фалове в определени дни, и това е намалило значително количеството на данните.

— Да, определено — потвърди Хънтър. — Но пак ни отне два дни, докато получим попадение. Джипът на Артър Уебър, „Инфинити СХ80”, беше засечен на междущатската магистрала номер 94 да напуска Детройт в деня след убийството на Кристин Ривърс. Беше засечен отново на шосе номер четиристотин, докато излиза от Уичита, в деня след убийството на Албърт Грийн. И след това пак на междущатска магистрала номер пет, напускайки Лос Анджелис по посока Сан Диего в деня, след като беше открит трупът на Линда Паркър, и още веднъж — на междущатска магистрала номер деветнайсет, на излизане от Тусон в деня, след като беше убит Тимъти Дейвис. Твърде много съвпадения, но пак поехме огромен риск, защото няхахме време да извършим подробни проверки. Получих информацията в деня на засадата, час и нещо, след като парамедиците стигнаха до нас, и тогава се обадох на Ейдриън с адрес и име.

— Не ме интересува дали сме извършили подробни проверки или не — обади се Кенеди. — Сега залогът беше животът на едно малко момиче и няхах намерение да го рискувам заради някаква процедурна формалност, затова незабавно изпратих екип командоси. Имайки предвид ограничената информация, която имаха за мястото и обекта, те свършиха изумителна работа.

— И този Артър Уебър наистина ли има галерия с човешки части в дома си? — попита капитан Блейк.

— Да — потвърди Ейдриън. — Долу в мазето. Не видя ли

снимките? Изпратих ги на Робърт и детектив Гарсия.

— Не — отвърна капитан Блейк. — И честно казано, не съм сигурна дали искам да ги видя. Прочетох обаче досието, което сега имаме за Артър Уебър. Майка му го е обучавала вкъщи, нали? Принуждавала го да учи латински и гръцки и била обсебена от физическото съвършенство.

— Точно така — каза Гарсия. — Макар че домашното ѝ обучение е било по-скоро затвор, отколкото училище. Не е разрешавала на сина си да излиза навън. Той е израснал напълно изолиран и до двайсет и втората си година единственият му контакт с човешко същество е бил с майка му, която била много властна и фанатична жена, напълно обсебена от физическото съвършенство, мания, която я докарала до лудост. На четирийсет и пет години тя вече имала трийсет и осем козметични операции.

— Трийсет и осем? — Капитан Блейк потрепери.

Гарсия кимна и продължи:

— За съжаление обаче лудостта ѝ не засегнала само нея. Тя искала единственият ѝ син Артър да бъде физически съвършен или поне онова, което смятала за физическо съвършенство. Нали помниш, че казах, че до двайсет и втората си година Артър Уебър не е имал контакти с други хора освен с майка си?

— Да.

— Е, първият му контакт с друг човек е бил с пластичен хирург.

— Майка му го принудила да си направи козметична операция?

— изумено попита капитан Блейк.

— Петнайсет — потвърди Карлос и показа портретна фотография на Артър Уебър. — Това е той на осемнайсет години. — След това Гарсия показа втора снимка. — А това е той на трийсет години.

Капитан Блейк зяпна.

— Сериозно ли говориш? Един и същ човек ли е това?

На втората снимка всички черти на лицето на Артър Уебър бяха променени до неузнаваемост в сравнение с първата. Очите, носът, линията на челюстта, скулите, челото, устата, устните, брадичката, зъбите и ушите бяха съвсем различни.

— Изглеждал е много по-добре преди всичките козметични процедури — отбеляза капитан Блейк.

— Освен това — продължи Еарсия, — вероятно само за да достави удоволствие на майка си, Артър Уебър започнал да учи медицина вкъщи — четял учебници, гледал видеозаписи, ровел в интернет и така нататък.

— Сега е подходящ момент да споменем колко е коефициентът му на интелигентност — обади се Хънтър. — Сто и петдесет, което го поставя удобно в категорията на гениите.

Капитан Блейк се намръщи.

— Искам да кажа, че само от книги Артър Уебър е научил толкова много, сякаш е учил в университет от „Бръшляновата лига”. И от там идват всичките му познания в областта на медицината — от книгите.

— Ами компютърната му фирма? — попита капитанът. — Как се е появила? Нали така е натрупал богатството си?

— Да — отговори Хънтър. — И всичко се дължало на гениалността му. От информацията, която събрахме, Артър Уебър има вроден талант за работа с компютри. Започнал да се занимава с тях от много ранна възраст и всичко му било ясно — кодовете, електрониката... всичко. Започнал да създава собствени приложения, когато бил на десет години. И от там всичко ескалирало естествено.

Създал фирмата си, когато бил на двайсет и три, и на двайсет и пет вече бил милионер.

— И какво се е случило с него? — попита капитан Блейк. — Заразил се е с манията за физическо съвършенство на майка си?

— В обратния смисъл — кимна Хънтър.

— Какво означава това, Робърт?

— Ще отнеме безброй терапевтични сеанси на всеки, който би се наел да разнищи историята — обясни Хънтър. — И само при положение, че господин Уебър реши да говори, но обсебеността на майка му несъмнено е оставила в него много по-дълбоки белези от физическите. Белези, които никой пластичен хирург не може да заличи. Но уловката е, че за разлика от майка си и вероятно заради майка си, Артър Уебър не се е стремил да бъде съвършен. Майка му се опитвала да го направи със себе си и с него, но без резултат. Той е знаел това. Виждал го е. Може би дори я е мразел заради това, но все пак се е възхищавал на съвършенството. Нямамо как. Внушено му е било вероятно откакто е бил бебе.

— И затова е търсел хора с идеални части на тялото в цялата страна? — недоверчиво попита капитан Блейк.

— Редки и необикновени части — отговори Хънтър. — Но не уродливи, а природно дадени части.

— Тогава той не е мразел тези хора, защото са съвършени — заключи капитанът. — Завиждал им е.

— Да, и ние мислим така — съгласи се Хънтър. — Вероятно затова не ги е измъчвал, но пак ще кажа, че истината за най-черните демони на Артър Уебър ще излезе наяве само ако той реши да говори.

— Майка му е починала преди три години и половина — продължи да разказва Гарсия. — От усложнения след една от

козметичните ѝ операции. Това вероятно е объркало още повече ума му. Една година след смъртта ѝ той продал фирмата си и смятаме, че тогава е започнал да замисля колекцията си. С неговите компютърни познания хакването на единната информационна и технологична платформа „Оптум“, за да види медицинските картони на жертвите си, не е било много трудно. Останалото, както се казва, е история.

— Бил ли е набелязал още жертви? — попита капитан Блейк. — Знае ли някой?

— Очевидно да. — Този път отговори Кенеди. — Седемнайсетгодишно момиче от Сентинел, много малък град в Аризона. Тя има хетерохромия. Едното ѝ око е тъмнокафяво, а другото — светлосиньо. Изключително рядко състояние.

— Тя няма представа, че животът ѝ току-що е бил спасен, нали? — попита Гарсия.

Кенеди поклати глава.

— И къде е сега Артър Уебър? — попита капитан Блейк.

— В лечебницата на един от нашите федерални центрове за задържане — отговори Кенеди.

— Лечебница? — учуди се Хънтър.

— Вчера сутринта е получил много сериозно хранително отравяне — поясни Кенеди. — Артър Уебър страда от обесивно-компулсивно разстройство. Никога не се е отклонявал от предпочитаните си храни. Стомахът му, изглежда, не е одобрил кухнята в нашия федерален затвор. Поне още не.

Забележката предизвика усмивка на лицата на всички.

Сутринта поради повреден камион, който отчасти блокираше един от хлъзгавите пътища по Маршрут 58, на Тайлър Уийвър му отне точно двайсет и осем минути и трийсет и една секунди, за да измине петнайсетте километра от дома си до работното си място. Това беше дванайсетина минути повече от обикновено. Паркирането на колата и придвижването от паркинга за персонала до служебния вход му отне още една минута и двайсет и две секунди. Проверката на охраната, регистрирането, оставянето на чантата в шкафчето му и бързото отиване до тоалетната добавиха още осем минути и четирийсет и девет секунди към времето му. Взимането на кафе от стаята за персонала и вървенето по дългия коридор с формата на буквата “L”, който водеше до контролната стая, продължиха още една минута и двайсет и седем секунди и това означаваше, че на надзирателя в контролната стая на лечебницата във федералния затвор „Лий” с максимални мерки за сигурност във Вирджиния Тайлър Уийвър му отне точно четирийсет минути и осем секунди да измине пътя от вратата на дома си до най-лошия ден в живота си.

Докато завиваше зад ъгъла и погледът му се спря на квадратната контролна стая пред него, Уийвър почувства, че гърлото му се стяга и сърцето му учестява ритъма си в гърдите му. Контролната стая с големи бронирани стъкла никога не оставаше без хора. Там имаше най-малко двама надзиратели по всяко време на денонощието, но от мястото, където беше, Уийвър не видя никого и това го разтревожи. Вторият факт, който го притесни, беше, че блиндираната врата на контролната стая е широко отворена, което беше абсолютно забранено от правилника, но онова, от което по гърба му полазиха ледени тръпки на страх и го накара да изпусне чашата с кафето, да се замоли на Бога, че

това е само ужасяващ кошмар, бяха размазаните петна кръв, които видях от вътрешната страна на стъклата.

— Не, не, не...

Гласът му се засилваше, докато Уийвър ускоряваше крачка и накрая побягна в най-бързия спринт в живота си. С всяка стъпка голямата връзка ключове, окачена на колана му, се удряше в дясното му бедро и издрънчаваше силно.

Той стигна до контролната стая за четири секунди и кошмарът се превърна в реалност.

На пода в огромна локва кръв лежах надзиратели Варгас и Бейтс. Главите и на двамата бяха извити назад под странен ъгъл, разкривайки нараняванията на гърлата им — дебели, груби разрези по цялата ширина, които бяха разкъсали вътрешната югуларна вена, обикновената каротидна артерия и дори щитовидния хрущял. Уийвър веднага забеляза, че оръжията им липсват.

— Мамка му!

В отсрещния край на стаята, на един от въртящите се столове, се беше свлякъл прегърбен в неестествена поза медицинският брат Франк Уилсън, двайсет и четири годишен американец от азиатски произход, който наскоро беше завършил университета „Ол Доминиън“ в Норфолк, Вирджиния. Гърлото му беше прерязано толкова жестоко, че беше истинско чудо, че не е обезглавен, но за разлика от Варгас и Бейтс, очите му все още бяха отворени и изпълнени с ужас. Беше странно, като се имаше предвид ъгълът, под който беше клюмнала главата му, че Уилсън сякаш се беше втренчил право в Уийвър и дори след смъртта молеше за помощ.

— Господи! Какво се е случило тук?

Объркан и потресен, Уийвър трябваше да прекрачи трупа на

Варгас, за да стигне до главното командно табло и червения бутон за тревога в средата. Той стовари дясната си длан върху бутона и целият комплекс моментално се изпълни с оглушителния вой на сирени.

В лечебницата в западното крило на затвора имаше осем килии и според правилника там можеше да пренощува само по един затворник — онзи в килия номер едно. Погледът на Уийвър веднага се стрелна към изпръсканите с кръв монитори над централното табло и по-точно към крайния вляво, който предаваше картина от килия номер едно.

Килията беше празна и вратата ѝ беше широко отворена.

— Мамка му!

Уийвър почувства, че краката му се огъват. Той беше надзирател в лечебницата на федералния затвор „Лий“ от девет дълги години и през това време не беше избягал нито един затворник.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — изкрещя с всички сили Уийвър. — Как се е случило това?

Огледа още веднъж контролната стая. Не беше виждал толкова много кръв и въпреки опасностите на професията надзирател в затвор с максимални мерки за сигурност, никога не беше губил колега по време на работа.

— Мамка му!

Уийвър изведнъж спря. Мозъкът му най-после регистрира нещо, което беше пропуснал дотогава.

От издърпано донякъде чекмедже точно зад главното командно табло примигваше слаба бяла светлина.

— Какво е това, по дяволите?

Уийвър наклони глава наляво и после надясно.

От чекмеджето определено примигваше светлина, но от мястото, където стоеше, нямаше как да види източника.

Отново се наложи да прекрачи трупа на Варгас, за да отиде там. Дясното му стъпало докосна пода и се подхлъзна на кръвта. Уийвър инстинктивно протегна ръце напред, отчаяно търсейки нещо, за което да се хване. Лявата му ръка не намери нищо, но дясната се вкопчи в полуиздърпаното чекмедже. Докато Уийвър се опитваше да се задържи, кракът му се плъзна още по-напред. В резултат на това той хвана още по-силно чекмеджето и го издърпа докрай.

Въпреки пронизителния писък на сирените Уийвър чу странното изщракване, което се разнесе, когато чекмеджето се отвори.

Това беше последният звук, който чу, и после главата му се взриви в смесица от кръв, кости и сиво вещество.

104

— Погребението на специален агент Лари Уилямс ще бъде след два дни — каза Ейдриън Кенеди, докато се готвеше да излезе от кабинета на Хънтър и Гарсия. — Вероятно ще се състои във Вашингтон. Помислих, че ще искате да знаете, в случай че можете да дойдете.

— Той беше страхотен агент — отбеляза Карлос.

— Лари беше един от най-добрите ми агенти — отвърна Кенеди.

— Какво ще стане със специален агент Фишър? — попита капитан Блейк.

— Тя вече не е специален агент — отговори Кенеди. И щом я изпишат от болницата, ще отиде в затвора. Това е несъмнено. Няма да има процес, защото Ерика Фишър вече каза, че няма да оспорва обвиненията, предявени към нея. — В очите на Кенеди се четеше тъга.

— И тя беше страхотен агент, но първо и преди всичко е майка. Нищо не може да се сравни с това. Ерика последва сърцето си. Направи го, за да спаси дъщеря си. — Той спря до вратата на кабинета на Хънтър и Гарсия. — Тя ми каза да ти предам, че вечно ще ти бъде задължена, Робърт.

— Задължена? За какво?

— Защото ти спаси живота на дъщеря ѝ. Ерика каза да ти предам, че ти си успял да направиш онова, в което тя се е провалила.

В същия момент мобилният телефон на Кенеди иззвъня. Той го извади от джоба си и го доближи до ухото си.

— Директор Ейдриън Кенеди.

Той слуша няколко секунди. Първите пет секунди изражението на лицето му се промени в озадаченост, пет секунди по-късно — в отказ да повярва, а след още пет — в шок и гняв.

— Как така е изчезнал?

Въпросът му накара Хънтър, Гарсия и капитан Блейк да го погледнат е очакване.

— Убил е трима надзиратели?

— Какво става? — попита Гарсия.

Кенеди вдигна ръка и му направи знак да почака.

— Значи е преодолял охраната ей-така, като нищо, все едно я няма? — Дрезгавият глас на Кенеди ставаше все по-силен с всяка дума. — Що за скапана, аматорска охрана имаме там? Нали уж е затвор с максимални мерки за сигурност? Знаят ли дори какво е значението на думите максимална и сигурност? Искам незабавно да разпространите бюлетин за издирване из цялата страна. Веднага! Тръгвам.

Кенеди приключи разговора. Когато погледна Хънтър, очите му бяха изпълнени със съжаление.

— Какво става, Ейдриън? — със спокоен глас попита Хънтър.

— Изчезнал е — отговори Кенеди. Неговият глас трепереше, а очите му блуждаеха. — Избягал е.

— Кой е избягал? — Гарсия скочи на крака. — Артър Уебър?

— Не — отвърна Кенеди. — Не Артър Уебър.

По гърба на Хънтър полазиха ледени тръпки от страх, защото се досети чие име ще каже Ейдриън.

— Лушън — рече Кенеди.

Хънтър затвори очи.

— Лушън? — попита Карлос, местейки поглед между партньора си и директора Кенеди. — Кой е Лушън?

— Избягал е Лушън Фолтър — потвърди Кенеди. Поведението му коренно се промени. Сега имаше вид на изпълнен с терзания.

Гарсия никога не беше виждал партньора си такъв, какъвто беше в момента. Ако не го познаваше добре, Карлос би се заклел, че Хънтър изглежда уплашен.

— Робърт, кой, по дяволите, е Лушън Фолтър?

Бележки

[←1]

Акроним, от първите букви на думите и означаващ всички лесбийки, гей, бисексуални и трансжендър хора. — Б. пр.

[←2]

Антъни Алън Шор (55 г.), осъден на смърт за насилие, отвличане, изнасилване и убийството на една жена и четири момичета. Прякорът му идва от това, че използва нещо като юзда с четка за зъби или бамбукова пръчка, за да затяга примката. Присъдата му е изпълнена на 18 януари 2018 г. — Б. пр.

[←3]

Питър Уилям Съткиф (роден на 2 юни 1946 г.), по-известен като Йоркширския изкормвач, е осъден през 1981 г. за убийството на тринайсет жени в периода 1975-1980 г. Осъден на доживотен затвор без право на помилване. — Б. пр.

[←4]

Дейвид Джоузеф Карпентър (87 г.), убил и изнасилил най-малко десет жени на пътеки в обществени паркове в Калифорния в периода 1979-1981 г. Осъден на смърт. Присъдата все още не е изпълнена. — Б. пр.

[←5]

Ричард Трентън Чейз (1950-1980), убил и изпил кръвта на шест жертви и изял останките им. Самоубил се в затвора. — Б. пр.

[←6]

Героиня от американския анимационен филм „Сто и един далматинци“ на „Уолт Дисни“ — Б. пр.